Nora Roberts
Dulce va fi răzbunarea
Traducere de Maria Duţă

Bucureşti
PARTEA I

Capitolul 1
New York „1989”.

Stuart Spencer ura peste măsură camera de hotel în care se afla. Singurul avantaj al şederii sale la New York era faptul că soţia lui se afla la Londra şi nu putea să-l bată la cap ca să ţină regim. Îşi comandase un sandviş *Club* la serviciul la cameră şi acum se delecta cu fiecare înghiţitură.

Era un bărbat corpolent, cu chelie, dar nu avea voioşia [a care te-ai fi aşteptat de la o persoană cu înfăţişarea lui. Îl chinuia o băşică pe care o făcuse la călcâi, precum şi o răceală îndărătnică. După ce înghiţi o jumătate de ceaşcă de ceai, hotărî, cu o xenofobie de englez maniac, că americanii nu erau în stare să pregătească un ceai ca

lumea oricât s-ar fi străduit.

Îşi dorea o baie fierbinte, o ceaşcă bună de ceai *Earl Grey* şi o oră de linişte, dar se temea că bărbatul fără astâmpăr care stătea lângă fereastră avea să-l oblige să amâne toate aceste plăceri… poate la infinit.

— Ei bine, sunt aici, fir-ar să fie! Se uită furios la Philip Chamberlain, care ridicase draperia.

— Încântătoare privelişte! Philip admira zidul unei clădiri vecine. Îţi dă senzaţia că locul ăsta e foarte confortabil.

— Philip, mă văd obligat să-ţi amintesc că nu-mi place să zbor peste Atlantic în timpul iernii. Mai mult, la Londra mă aşteaptă o grămadă de hârtii nerezolvate, majoritatea dintre ele referitoare la tine şi la metodele tale de lucru cu totul nereglementare. Aşa că, dacă ai vreo informaţie pentru mine, te rog, vorbeşte! Imediat, dacă nu-ţi cer cumva prea mult.

Philip continuă să privească pe fereastră. Era nervos din cauza consecinţelor întâlnirii neoficiale pe care o ceruse, dar felul lui rece de a fi nu lăsa să se vadă tensiunea pe care o încerca.

— Trebuie să te duc neapărat la un spectacol, cât eşti aici, Stuart. Un musical.

Cu vârsta, devii tot mai mohorât.

— Dă-i drumul!

Philip lăsă draperia în jos şi se îndreptă calm spre bărbatul sub ordinele căruia lucrase în ultimii ani. Ocupaţia lui îi cerea să aibă o siguranţă şi o supleţe de atlet. Avea treizeci şi cinci de ani şi un sfert de secol de experienţă profesională în urma lui. Se născuse într-un cartier sărac al Londrei, dar fusese de tânăr în stare să facă faţă invitaţiilor la petrecerile din înalta societate, ceea ce nu era puţin lucru în zilele când conştiinţa rigidă de clasă a englezilor nu cedase încă atacurilor noilor mode şi ale rockerilor. Ştia ce înseamnă să-ţi fie foame, tot aşa cum ştia ce înseamnă să te saturi de morun. Şi, pentru că prefera caviarul, făcuse în aşa fel încât, să fie sigur că şi-l va putea permite oricând.

Era priceput, foarte priceput în ceea ce făcea, dar succesul nu venise uşor.

— Am să-ţi fac o propunere, Stuart.

Luând loc, Philip se servi cu ceai. Continuă:

— Vreau să te întreb dacă în ultimii ani ţi-am fost de vreun ajutor.

Spencer muşcă din sandviş, sperând că prezenţa lui Philip nu-i va provoca o

indigestie.

— Nu cumva vrei să-ţi măresc salariul?

— E o idee, dar nu la asta m-am gândit.

Era în stare să zâmbească deosebit de fermecător, atunci când voia şi se folosea de acest dar cu mult succes.

Ceea ce hotărî acum.

— Întrebarea e dacă a meritat să ai un hoţ pe statele de plată ale Interpolului.

Spencer scoase o batistă şi-şi suflă nasul.

— Din când în când.

Philip remarcă, întrebându-se dacă Stuart băgase şi el de seamă, faptul că de data aceasta nu folosise calificativul „retras din activitate” după cuvântul „hoţ” şi că Stuart nu corectase omisiunea.

— Ai devenit groaznic de zgârcit cu complimentele.

— Nu sunt aici ca să-ţi fac complimente, Philip, ci ca să aflu ce naiba e atât de important, încât să-mi ceri să iau avionul spre New York în mijlocul iernii.

— Ce-ai zice să ai doi?

— Doi ce?

— Hoţi, Stuart. Îi oferi un sandviş *Club* în formă de triunghi. Încearcă-l pe ăsta cu

pâine integrală.

— Unde vrei să ajungi?

În clipele următoare avea să joace o carte mare, dar, aproape toată viaţa lui, Philip se aflase pe marginea prăpastiei şi scăpase cu viaţă în ultima clipă. Fusese hoţ şi încă unul excelent. Îl plimbase pe căpitanul Stuart Spencer şi pe cei ca el prin toate fundăturile, de la Londra la Paris, de la Paris în Maroc, din Maroc oriunde îl aştepta prada următoare. Apoi făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade şi începuse să lucreze pentru Spencer şi pentru Interpol, în loc să fie împotriva lor.

Fusese o chestiune de afaceri, îşi aminti Philip. Cântărise şansele şi profiturile. Dar acum avea să-i propună ceva cu totul personal.

— Să zicem, e o ipoteză, că am cunoscut un hoţ deosebit de isteţ, care s-a descurcat ţinând Interpolul în stare de alertă timp de zece ani; acum s-a hotărât să se retragă din activitate şi îşi oferă serviciile în schimbul iertării.

— Vorbeşti despre Umbră!

Philip îşi scutură meticulos firimiturile de pe degete.

Era un bărbat curat din obişnuinţă şi

datorită necesităţii.

— E o ipoteză.

Umbra! Spencer uită de călcâiul dureros şi de călătoria cu avionul. Bijuterii în valoare de milioane de dolari fuseseră furate de omul fără chip, de hoţul cunoscut numai sub numele de Umbră. Timp de zece ani, Spencer îl urmărise, îl vânase, dar nu reuşise să-l prindă. În ultimele optsprezece luni, Interpolul îşi intensificase cercetările, mergând până acolo, încât puseseră un hoţ să prindă hoţul.

Philip Chamberlain, singurul om ale cărui isprăvi le întreceau pe cele ale Umbrei. Spencer fu deodată inundat de un val de furie: bărbatul în care avusese încredere!

— Ştii cine este, fir-ar să fie! Ai ştiut cine este şi unde putem să-l găsim! Stuart îşi sprijini braţele pe masă. Zece ani! De zece ani îl urmărim pe omul ăsta. Şi, de luni de zile, tu eşti plătit ca să-l găseşti, dar ne duci de nas. Ai ştiut cine este şi unde poate fi găsit!

— Poate că am ştiut. Philip îşi întinse degetele lungi, de artist. Poate că nu am ştiut…

— Îmi vine să te pun într-o cuşcă şi să

arunc cheia în Tamisa!

— Dar nu ai să faci asta, pentru că eu sunt pentru tine fiul pe care nu l-ai avut niciodată.

— Am un fiu, blestematule!

— Nu ca mine! Philip se lăsă pe spate în scaun şi continuă: Nu-ţi fac decât aceeaşi propunere pe care mi-ai făcut-o tu acum cinci ani. Atunci ţi-ai dat seama că, angajându-l pe cel mai bun, obţineai avantaje în urmărirea celui mai bun.

— Ţi s-a ordonat să-l prinzi pe omul ăsta, nu să negociezi în numele lui. Dacă ai un nume, spune-mi numele.

— Dacă ai descrierea lui, dă-mi-o! Asta vreau, Philip, fapte, nu propuneri ipotetice.

— Nu ai nimic, zise deodată Philip. Absolut nimic şi asta după zece ani. Dacă ies din camera asta, tot nimic n-ai să ai.

— Te am pe tine! Vocea lui Spencer era destul de hotărâtă ca să îl facă pe Philip să-şi îngusteze ochii. Un bărbat cu gusturile tale s-ar putea să găsească închisoarea foarte neplăcută, continuă Spencer.

— Ameninţări?

Un frison, scurt dar foarte adevărat, trecu peste pielea lui Philip. Îşi încrucişă braţele şi continuă să se uite la el, sigur că

Spencer blufa. Philip însă era serios.

— Am fost iertat. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Tu ai schimbat regulile. Dă-mi numele, Philip, şi lasă-mă să-mi fac meseria.

— Gândeştiângust, Stuart. De aceea ai recuperat doar câteva diamante, în timp ce eu am luat atât de multe. Dacă bagi Umbra la închisoare, nu vei avea decât un hoţ închis.

Chiar crezi că vei recupera cât de puţin din ceea ce a furat timp de zece ani?

— Aici e vorba de dreptate.

— Da.

Spencerâşi dădu seama că tonul lui Philip se schimbase şi, pentru prima dată de când vorbeau, acesta îşi coborî privirea. Dar nu de ruşine. Spencerâl cunoştea prea bine pe Philip ca să creadă că fusese vreo clipă câtuşi de puţin stânjenit.

— E vorba de dreptate şi vom ajunge şi la asta.

Philip se ridică din nou, prea nerăbdător ca să mai stea jos.

— Când mi-ai dat cazul ăsta, l-am luat pentru că acest hoţ mă interesa în mod deosebit. Şi mă interesează în continuare. De fapt, s-ar putea spune că interesul meu a

crescut considerabil.

Nu trebuia să forţeze prea mult nota cu Spencer. E adevărat că, de-a lungul anilor, admiraţia lor reciprocă, dar reţinută, crescuse, însă Spencer fusese şi va rămâne întotdeauna cinstit.

— Să zicem, e tot o ipoteză, bineînţeles, că eu cunosc identitatea Umbrei. Să zicem că am purtat discuţii care m-au făcut să cred că ai putea folosi talentele acestei persoane şi că le vei primi în schimbul unei mici compensaţii: o viaţă curată.

— O compensaţie mică? Nemernicul a furat mai mult decât tine!

Sprâncenele lui Philip se ridicară. Cu o uşoară încruntare, îndepărtă o scamă de pe mânecă.

— Nu cred că este necesar să mă insulţi. Nimeni nu a furat bijuterii cu o valoare totală mai mare decât am furat eu în cariera mea.

— Eşti mândru de tine, nu-i aşa?

Roşeaţa urca alarmant în obrajii lui Spencer.

— Eu nu m-aş lăuda că am fost hoţ.

— Asta este diferenţa dintre noi.

— Să te strecori pe ferestre, să faci afaceri pe alei lăturalnice…

— Te rog, mă faci să devin sentimental. Nu, mai bine numără până ia zece, Stuart. Nu vreau să fiu răspunzător pentru vreo creştere alarmantă a tensiunii tale. Ridică din nou ceainicul şi continuă: Poate e vremea să-ţi spun că, în timp ce furam, am căpătat un mare respect pentru tine.

Cred că aş fi fost şi acum un hoţ de mâna a doua dacă nu te-aş fi avut pe urmele mele, tot mai aproape cu fiecare lovitură pe care o dădeam. Nu regret felul cum am trăit, după cum nu regret faptul că am schimbat tabăra.

Stuart se calmă suficient ca să înghită ceaiul pe care i-l turnase Philip.

— Hodoronc-tronc! Dar recunoştea că afirmaţia lui Philip îi plăcuse. Acum lucrezi pentru mine.

— Nu am uitat. Întoarse capul ca să se uite pe fereastră. Era o zi geroasă, senină, care-l făcea să tânjească după primăvară. Aruncându-i lui Stuart o privire intensă spuse: în calitatea mea de angajat credincios, mă simt obligat să-ţi recrutez oameni atunci când dau de o persoană care merită.

— Un hoţ.

— Da, şi încă unul excelent. Zâmbetul îi

înflori din nou pe faţă. Mai mult, pot să fac pariu că nici oamenii tăi, nici cei de la vreo altă instituţie de apărare a legii nu au nici cea mai mică idee despre adevărata identitate a acestui hoţ. Se lăsă pe spate, devenind mai serios. Nici acum şi nici în viitor, Stuart, te asigur.

— Mai dă el o lovitură.

— Nu o să mai dea niciuna.

— De ce eşti atât de sigur?

Philip îşi încrucişă mâinile. Verigheta îi străluci slab.

— O să am personal grijă de asta.

— Ce legătură ai cu el?

— E greu de explicat. Ascultă-mă, Stuart. Am lucrat cinci ani pentru tine, alături de tine. Multe dintre treburile pe care le-am făcut au fost murdare, şi mai multe au fost atât murdare, cât şi primejdioase. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar acum îţi cer îngăduinţă pentru ipoteticul meu hoţ…

— Nu pot să garantez…

— Cuvântul tău este o garanţie suficientă, spuse Philip reducându-l la tăcere. În schimb, am să-ţi recuperez şi tabloul de Rubens. Mai mult, cred că pot să-ţi asigur o recompensă care îţi va furniza

suficientă greutate politică pentru a linişti o situaţie deosebit de înfierbântată.

Spencer trăgea greu concluziile.

— În Orientul Mijlociu?

Philip ridică din umeri, golindu-şi ceaşca.

— Să presupunem.

Indiferent de răspuns, avea intenţia să-l îndrepte pe Stuart spre Rubens şi spre Abdu. Dar nu voia să dea toate cărţile pe faţă înainte de vreme.

— Cu informaţia pe care ţi-o dau, afirm că Anglia va putea să mute centrul de presiune acolo unde ar fi mai folositoare.

Spencer se uită atent la Philip. Ajunseseră atât de neaşteptat de departe, dincolo de discuţia lor despre diamante şi rubine, despre crimă şi pedeapsă.

— Nu pot să te înţeleg, Philip.

— Apreciez grija ta. Se lăsă din nou pe spate pentru că simţea că se schimbă apele. Te asigur că ştiu exact ce fac.

— Joci un joc primejdios.

Cel mai delicat, se gândi Philip. Şi cel mai important.

— Putem să câştigăm amândoi, Stuart.

Respirând cam greu, Spencer se ridică

pentru a deschide o sticlă de whisky. Turnă o porţie generoasă într-un pahar, ezită, apoi turnă încă într-un pahar.

— Spune-mi despre ce este vorba, Philip. Am să fac tot ce pot.

Aşteptă o clipă, cântărind situaţia.

— Pun singurul lucru care contează pentru mine în mâinile tale. Să ţii minte asta, Stuart.

Împinse ceaiul deoparte şi acceptă paharul.

— Am văzut tabloul de Rubens atunci când am fost în trezoreria regelui Abdu din Jaquir.

Ochii de obicei prietenoşi ai lui Spencer se holbară.

— Ce dracu’ făceai tu în trezoreria regelui?

— E o poveste lungă.

Philip ridică paharul spre Stuart, apoi bău cu sete.

— E mai bine să încep cu începutul, cu Phoebe Spring.

— Capitolul 2

„1958

Neputând să doarmă din cauza emoţiei, Adrianne stătea ghemuită pe o parte şi pândea bătaia de la miezul nopţii a ceasului. Ziua ei! Va împlini cinci ani. Se întoarse încântată pe spate. În jurul ei, palatul dormea, dar peste câteva ore soarele va răsări, iar muezinul va urca scările moscheii pentru a chema credincioşii la rugăciune.

Ziua, cea mai minunată zi din viaţa ei, va începe atunci cu adevărat.

După-amiaza vor asculta muzică, i se vor face cadouri, se vor servi tăvi cu ciocolată. Toate femeile vor purta rochiile lor cele mai frumoase şi vor dansa. Vor veni toate: bunica, pentru a-i spune poveşti; mătuşa Latifa, care zâmbea mereu şi care nu o certa niciodată, împreună cu Duja; Favel, cu frumosul ei râs, îşi va aduce şi ea progeniturile. Adrianne zâmbi. Apartamentele femeilor vor răsuna de râsete şi toată lumea îi va spune ce frumoasă este.

Mama îi promisese că va fi o zi foarte specială. Ziua ei specială. După-amiază, cu permisiunea tatălui ei, vor face o excursie pe plajă. Avea o rochiţă nouă, frumoasă, din mătase cu dungi în toate culorile curcubeului. Prinzându-şi vârful limbii cu

dinţii, Adrianne întoarse capul ca să se uite la mama ei.

Phoebe dormea, iar chipul ei părea de marmură şi împăcat în lumina lunii. Lui Adrianne îi plăcea atunci când mama ei o lăsa să se urce în patul ei uriaş şi moale ca să doarmă. Era o recompensă foarte specială. Se făcea ghem în braţele lui Phoebe şi asculta ce-i povestea aceasta despre locuri ca New York şi Paris. Uneori, râdeau împreună.

Cu grijă, nevoind să o trezească, Adrianne se întinse ca să mângâie părul mamei ei. O fascina. Parcă era un foc răspândit pe pernă, un păr minunat, învăpăiat. La cinci ani, Adrianne era deja destul de femeie ca să o invidieze pe mama ei pentru acest păr. Al ei era des şi negru, ca al femeilor din Jaquir. Numai Phoebe avea părul roşcat şi pielea albă. Numai Phoebe era americancă. Adrianne era pe jumătate americancă, dar Phoebe îi amintea acest lucru numai când erau singure.

Asta îl înfuria pe tatăl ei.

Adrianne era bine instruită să evite subiectele care ar fi putut să-l înfurie pe Abdu, deşi nu înţelegea de ce când Phoebe îi amintea că e americancă i se întuneca

ochii şi-i subţia gura. Fusese stea de cinema. Asta o descumpănea pe Adrianne, dar îi plăcea cum sună. *Stea de cinema.* Cuvintele o făceau să se gândească la nişte lumini frumoase pe cerul întunecat.

Mama ei fusese o stea, iar acum era regină, prima soţie a lui Abdu ibn Faisal Rahman al Jaquir, cârmuitorul din Jaquir, şeicul şeicilor. Mama ei era cea mai frumoasă dintre femei, cu ochii ei mari, albaştri, şi gura plină şi moale.

Domnea peste celelalte femei din harem, făcându-le să pară nişte păsări mici şi agitate. Adrianne dorea doar ca mama ei să fie fericită. Acum, când avea cinci ani, Adrianne spera cu ardoare că va începe să înţeleagă de ce aceasta părea atât de des tristă şi plângea, atunci când se credea singură.

În Jaquir, femeile sunt protejate. Cele din casa domnitoare nu trebuiau să muncească sau să-şi facă griji.

Li se dădea orice aveau nevoie, camere minunate, cele mai dulci parfumuri. Mama ei avea rochii frumoase şi bijuterii. Avea *Soarele şi Luna.*

Adrianne închise ochii, pentru a-şi aminti mai bine uimitoarea privelişte a

colierului de la gâtul mamei ei.

Soarele, diamantul cel mare, arunca văpăi, iar *Luna,* perla fără preţ, lucea. Într-o zi, aşa îi promisese Phoebe, Adrianne îl va purta şi ea.

Când va fi mare. Comod instalată, mulţumită să audă măcar răsuflarea mamei ei şi să se gândească la ziua de mâine, Adrianne visa. Când va fi mare, femeie, nu fetiţă, îşi va pune vălul. Într-o zi, i se va alege un soţ şi se va căsători, în ziua nunţii, va purta *Soarele şi Luna* şi va deveni o soţie bună şi prolifică.

Va da petreceri pentru celelalte femei şi le va servi cu prăjituri, iar servitorii vor prezenta tăvile cu ciocolată.

Soţul ei va fi chipeş şi puternic, aşa cum e tatăl ei. Poate va fi şi el rege şi o va preţui mai mult decât pe oricine.

O cuprindea somnul şi Adrianne îşi răsuci o şuviţă a părului ei lung în jurul degetului arătător. O va iubi aşa cum dorea să o iubească tatăl ei. Ea îi va da fii minunaţi, mulţi băieţi frumoşi, astfel încât celelalte femei să o privească pline de invidie şi respect. Nu cu milă. Nu cu mila pe care i-o arătau mamei ei.

Fu scăldată de lumina din hol. Intrase

piezişş, când se deschisese uşa, apoi căzuse într-o linie nemişcată de-a lungul camerei. Prin perdeaua de voal care înconjura patul ca pe un cocon, ea văzu umbră.

Întâi simţi dragostea, într-o izbucnire înăbuşită, recunoscu ea, dar era prea tânără ca să înţeleagă. Apoi simţi teama, teama care urma îndeaproape dragostea pe care o simţea ori de câte ori îl vedea pe tatăl ei.

Va fi furios dacă o va găsi în patul mamei ei. Ştia, deoarece în harem se vorbea pe şleau, că el venea rareori aici, deloc de când doctorii îi spuseseră că Phoebe nu va mai putea avea copii. Adrianne se gândi că poate nu voia decât să se uite la Phoebe, pentru că era atât de frumoasă…

Dar când el se apropie mai mult, frica o sugrumă. Repede, în linişte, ea se strecură afară din pat şi se ghemui în umbra de lângă el.

Abdu, cu ochii la Phoebe, trase perdeaua. Nu-şi dăduse osteneala să închidă uşa. Nimeni nu va îndrăzni să-l tulbure.

Părul şi faţa ei erau scăldate în lumina lunii. Părea o zeiţă, ca atunci când o zărise prima dată. Chipul ei umplea ecranul cu frumuseţea lui uluitoare, cu sexualitatea lui

puternică. Phoebe Spring, actriţa americancă, femeia pe care bărbaţii o doreau şi de care se temeau din cauza trupului ei voluptuos şi a ochilor ei inocenţi. Abdu era un bărbat obişnuit să aibă tot ce era mai bun, mai mare, mai costisitor. Atunci o dorise aşa cum nu mai dorise nicio altă femeie. O găsise, îi făcuse curte în felul care plăcea femeilor din Vest. Făcuse din ea regina lui.

Îl vrăjise. Din cauza ei îşi trădase moştenirea, înfruntase tradiţia. Îşi luase de soţie o femeie din Vest, o actriţă, creştină. Fusese pedepsit. Sămânţa lui nu rodise în ea decât un copil, o fetiţă.

Totuşi, încă îi mai stârnea dorinţa. Pântecele îi era sterp, dar frumuseţea ei îl atrăgea. Chiar şi atunci când fascinaţia lui se transforma în scârbă. Îi era ruşine cu ea, îi pângărea onoarea cu ignoranţa ei în privinţa Islamului, dar trupul lui nu încetase să-l dorească pe al ei.

Când îşi afunda bărbăţia în altă femeie, de fapt făcea dragoste cu Phoebe, pielea lui Phoebe o adulmeca, pe ea o auzea. Acesta era secretul lui ruşinos. Ar fi putut s-o urască fie şi numai pentru asta. Dar dispreţul lui era provocat de ruşinea

cunoscută de toţi, de singura fată pe care i-o dăduse ea.

Voia ca ea să sufere, să plătească, aşa cum suferise şi plătise el. Apucă cearşaful şi-l dădu deoparte.

Phoebe se trezi năucă, cu inima bătându-i tare. Îl văzu aplecat deasupra ei în întunericul nopţii. La început se gândi că e vorba de visul în care el se întorcea la ea ca să o iubească aşa cum o iubise odinioară. Apoi îi văzu ochii şi ştiu că nu era vorba de niciun vis şi nici de dragoste.

— Abdu!

Se gândi la fetiţă şi se uită repede în jur. Patul era gol. Adrianne plecase. Phoebe îi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta.

— E târziu, începu ea, dar avea gâtul atât de uscat, încât vorbele abia se auzeau. Într-un gest de apărare, se dădu înapoi, ghemuindu-se în foşnetul cearşafurilor de satin. El nu spuse nimic, dar îşi smulse veşmântul alb.

— Te rog! Nu face asta!

Deşi ştia că nu avea rost, lacrimile porniră să-i curgă.

— O femeie nu are dreptul să-i refuze soţului ei ceea ce doreşte.

Numai uitându-se la ea, la felul cum

trupul ei desăvârşit tremura pe perne, se simţea puternic, din nou stăpân pe destinul lui. Orice altceva ar fi fost ea, era totuşi proprietatea lui, ca şi bijuteriile de pe degete sau caii din grajduri. O apucă de corsajul cămăşii de noapte şi o trase spre el.

În umbra patului, Adrianne începu să tremure.

Mama ei plângea. Se luptau, strigând unul la altul cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Tatăl ei stătea gol în lumina lunii, cu pielea lui întunecată strălucind din cauza undi strat de sudoare care se datora dorinţei mai curând decât căldurii. Nu mai văzuse până atunci trupul unui bărbat, dar priveliştea nu o supăra. Ştia despre sex, ştia că bărbăţia tatălui ei, care părea atât de tare şi ameninţătoare, putea să împlânte în pântecele mamei ei un copil. Ştia că există şi plăcere în asta, că era un act pe care o femeie îl dorea mai presus de orice. Într-adevăr, auzise acest lucru de o mie de ori în scurta ei viaţă, deoarece în harem se vorbea liber despre sex.

Dar mama ei nu putea să mai aibă alţi copii şi dacă era vorba şi de plăcere, de ce plângea şi îl implora să o lase în pace?

O femeie trebuie să-şi primească

bucuroasă soţul în patul ei, se gândea Adrianne, cu ochii plini de lacrimi.

Trebuia să-i ofere orice ar fi dorit. Trebuia să se bucure că e dorită, să-i poarte copiii.

Auzi cuvântul „târfă”. Nu-l cunoştea, dar i se păru că sună urât în gura tatălui ei şi nu-l uită.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Vocea lui Phoebe era înecată în hohote de plâns, iar ea se lupta să se elibereze. Odinioară ar fi fost bucuroasă să-i simtă braţele în jurul ei, ar fi fost încântată de felul în care lucea pielea lui în lumina lunii. Acum nu simţea decât frică.

— N-am fost niciodată cu alt bărbat. Numai cu tine.

— Tu ţi-ai luat altă soţie, chiar şi după ce am avut un copil.

— Nu mi-ai dat nimic. Îşi înfăşură părul ei în jurul mâinii, fascinat şi totuşi urându-i văpaia. O fată! mai puţin decât nimic. Numai uitându-mă la ea şi mă simt nenorocit.

Atunci ea îl lovi cu destulă forţă ca să-i dea capul înapoi. Chiar dacă ar fi fost mai iute, nu ar fi avut unde să fugă. Dosul palmei lui o lovi peste faţă, răsturnând-o.

Stăpânit de patimă şi de furie, el îi smulse cămaşa de noapte.

Era făcută ca o zeiţă, era visul oricărui bărbat. Sânii ei bogaţi se ridicau în ritmul bătăilor repezi ale inimii. În lumina lunii pielea albă îi strălucea, iarvânătăile provocate de mâinile lui se iveau deja. Avea şoldurile rotunde. Când era stăpânită de patimă, şoldurile ei veneau în întâmpinarea patimii bărbatului. Fără ruşine. Dorinţa era prezentă în el ca o durere, ca gheara unui diavol. În timpul luptei lor, o lampă se răsturnă de pe masă, umplând podeaua cu cioburi.

Îngheţată de groază, Adrianne îl privea cum îşi înfige degetele în sânii plini ai lui Phoebe. Mama ei îl ura, se zbătea. Bărbatul avea dreptul să-şi bată soţia. Ea nu putea să-i refuze venirea în patul conjugal. Aşa stăteau lucrurile.

Şi totuşi… Adrianne îşi puse mâinile pe urechi, ca să nu mai audă ţipetele lui Phoebe.

Cu faţa scăldată în lacrimi, Adrianne se târî sub pat.

Îşi apăsă mâinile pe urechi până când începură să o doară, ca să nu mai audă zgomotele sălbatice scoase de tatăl ei şi

plânsul disperat al mamei. Patul se zguduia deasupra ei. Se ghemui ca o minge, încercând să se facă mică, atât de mică încât să nu mai audă nimic, să nu mai existe.

Nu auzise niciodată cuvântul „viol”, dar, după această noapte, nu va mai avea nevoie să-i fie explicat.

— Ce tăcută eşti azi, Addy!

Phoebe netezi părul lung până la talie al fiicei ei cu mişcări lungi, încete. Abdu dispreţuia acest diminutiv şi tolera numai foarte formalul Adrianne, deoarece primul lui născut fusese o fată cu sânge amestecat. Chiar şi aşa, din mândrie de mahomedan, hotărâse ca fiica lui să primească un nume arab. De aceea, pe toate documentele oficiale, „Adrianne” era înregistrat Ad Riyahd An, urmat de un şir de nume de familie ale lui Abdu. Phoebe repetă diminutivul şi o întrebă:

— Nu-ţi plac cadourile?

— Îmi plac foarte mult.

Adrianne purta rochia cea nouă, dar nu îi mai plăcea.

Vedea în oglindă chipul mamei ei, în spatele propriei sale feţe. Phoebe îşi acoperise cu grijă vânătăile cu machiaj, dar

Adrianne le vedea.

— Eşti frumoasă.

Phoebe o întoarse, ca s-o cuprindă în braţe. În altă zi, poate că Adrianne nu ar fi observat ce strâns o ţinea, poate nu ar fi recunoscut accentele de disperare din vocea mamei ei.

— Mica mea prinţesă! Te iubesc atât de mult, Addy!

— Mai mult decât orice pe lume.

Mirosea a flori, ca florile bogate din grădina de afară.

Lipindu-şi faţa de pieptul ei, Adrianne îi respiră mireasma.

O sărută pe sâni, amintindu-şi cu câtă cruzime îi strânsese tatăl ei în noaptea care trecuse.

— N-ai să pleci? Nu ai să mă părăseşti?

— De unde ţi-a venit ideea asta?

Râzând, Phoebe o împinse în faţă, la o lungime de braţ, ca să se uite la ea. Văzându-i lacrimile, încetă să râdă.

— Ce-i asta, fetiţo?

Nefericită, Adrianne îşi puse capul pe umărul lui Phoebe.

— Am visat că te-a gonit. Că tu ai plecat şi nu te-am mai văzut niciodată.

Mâna lui Phoebe ezită, apoi continuă s-o mângâie.

— A fost doar un vis, scumpo. Nu o să te părăsesc niciodată.

Adrianne se căţără în poala mamei ei, fericită să fie legănată şi alintată. Prin grilajul de la ferestre, raze parfumate de soare intrau şi străbăteau camera, oprindu-se pe covor.

— Dacă aş fi fost băiat, ne-ar fi iubit.

Furia o cuprinse atât de repede, încât Phoebe parcă îi simţi gustul pe limbă. Aproape imediat, se transformă în disperare. Dar rămăsese actriţă. Dacă nu-şi putea folosi altfel talentul, măcar să-l folosească pentru a-şi proteja fiica.

— Ce prostii spui şi încă de ziua ta! Nu e nimic de capul băieţilor. Ei nu poartă rochiţe frumoase.

Adrianne râse şi se lipi de ea.

— Dacă i-aş pune o rochiţă lui Fahid, ar arăta ca o păpuşă!

Phoebe îşi strânse buzele şi încercă să nu bage în seamă durerea. Fahid. Fiul pe care-l născuse a doua soţie a lui Abdu, după eşecul ei. Niciun eşec, îşi spuse ea.

Începea să gândească aşa cum gândesc femeile musulmane. Cum să fi suferit un

eşec din moment ce avea o fetiţă frumoasă în braţe?

Nu mi-ai dat nimic. O fată! mai puţin decât nimic!

Totul, se gândi sălbatic Phoebe. Ţi-am dat totul!

— Mamă?

— Mă gândeam.

Phoebe zâmbi, lăsând-o jos pe Adrianne.

— Mă gândeam că îţi mai trebuie un cadou. Unul secret.

— Secret? Adrianne îşi uită lacrimile, bătând din palme.

— Stai jos şi închide ochii.

Încântată, Adrianne ascultă, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Phoebe ascunsese micul glob de sticlă între grămezile de haine. Nu fusese uşor să-l aducă prin contrabandă în ţară, dar învăţase să devină inventivă.

Şi cu pilulele fusese greu, micile pilule roz care o ajutau să suporte fiecare zi. Amorţeau durerea şi uşurau inima.

Cei mai buni prieteni ai unei femei! Şi Dumnezeu ştia că în această ţară orice femeie avea nevoie de cât mai mulţi prieteni. Dacă îi găseau pilulele, urma să fie

executată în public. Dar nu era sigură că putea să supravieţuiască fără ele.

Un cerc vicios. Singurul lucru care o mai susţinea era Adrianne.

— Poftim.

Phoebe îngenunche lângă scaun. Fetiţa purta un şir de safire la gât şi cercei în urechi. Phoebe credea, spera, că micul dar pe care i-l dădea acum va însemna mult mai mult pentru Adrianne.

— Deschide ochii.

Era un lucru simplu, aproape ridicol de simplu. Pentru câţiva dolari, putea fi cumpărat în mii de magazine din Statele Unite în timpul sărbătorilor. Ochii lui Adrianne se deschiseră mari, ca şi cum ar fi ţinut o minune în mână.

— Asta e zăpadă.

Phoebe întoarse din nou globul, făcând fulgii albi să zboare.

— În America ninge iarna. Aproape peste tot. De Crăciun, împodobim brazii cu lumânări frumoase şi cu globuri colorate. Sunt brazi aşa cum e cel pe care-l vezi aici. Odată, am mers cu bunicul meu cu o sanie ca asta.

— Într-o zi, Addy, am să te duc acolo, spuse ea cu capul sprijinit de al lui Adrianne

şi privind calul miniatural şi sania din globul de sticlă.

Adrianne scuturǎ şi ea globul. Căluţul murg avea un picior ridicat şi fulgii mici şi albi dansau în jurul capului lui.

— E frumos, mult mai frumos decât rochia mea cea nouă. Vreau să i-l arăt şi Dujei.

— Nu.

Phoebe ştia ce se va întâmpla dacă Abdu afla despre el. Globul era un simbol al sărbătorii Crăciunului. De la naşterea lui Adrianne, devenise fanatic cu privire la religie şi la tradiţie.

— E secretul nostru, ţii minte? Când suntem singure, poţi să te uiţi la el, dar niciodată atunci când e altcineva de faţă.

Luă globul şi îl ascunse în sertar.

— Acum e timpul să mergem la petrecere.

În harem era cald, deşi ventilatoarele funcţionau şi geamurile erau închise împotriva căldurii soarelui. Lumina care venea de la lămpile cu filigran era blândă şi plăcută.

Femeile se îmbrăcaseră în rochiile lor cele mai strălucitoare şi mai frumoase. Îşi lăsaseră vălurile negre la uşă şi se

transformaseră într-o clipă din ciori în păuni.

Odată cu vălurile, femeile părăsiseră şi tăcerea şi acum începeau să stea de vorbă despre copii, dragoste, modă şi fecunditate. În câteva clipe, haremul, cu lămpile lui cu abajur şi pernele opulente, se umpluse cu parfumul greu al femeilor şi al tămâii.

Gonform rangului ei, Adrianne îşi saluta oaspeţii cu un sărut pe fiecare obraz, în timp ce ceaiul verde şi cafeaua parfumată erau servite în ceşcuţe mici, delicate, fără toarte.

Veniseră mătuşile şi verişoarele şi un număr de prinţese mai mici care, ca şi celelalte femei, îşi expuneau cu egală mândrie atât bijuteriile cât şi copiii, cele două simboluri ale succesului în lumea lor.

Adrianne le găsea frumoase, în rochiile lor lungi, foşnitoare şi multicolore. Din spatele ei, Phoebe privea la această paradă a costumelor care s-ar fi potrivit cu secolul al XVIII-lea. Accepta privirile pline de milă îndreptate spre ea cu aceeaşi expresie stoică cu care le suporta pe cele încrezute. Recunoştea că ea era intrusa, femeia venită din Vest, care nu izbutise să-i dea regelui un moştenitor.

Nu conta, îşi spunea ea, dacă o acceptau sau nu. Câtă vreme erau drăguţe cu Adrianne.

Dar în această privinţă nu încăpea îndoială: Adrianne era de-a lor într-un fel în care ea nu putuse niciodată să fie.

Se repeziră înfometate spre bufet, gustând din toate, folosindu-şi degetele la fel de des pe cât folosea ea linguriţele de argint. Dacă se vor îngrăşa prea tare şi nu le vor mai veni bine rochiile, vor cumpăra altele noi. Phoebe se gândi că numai cumpărăturile ajutau femeile arabe să-şi petreacă zilele, aşa cum o susţineau pe ea pilulele roz.

Când vor ieşi din harem, se vor înfăşură iar în vălurile lor negre, îşi vor ascunde feţele, îşi vor ascunde părul. În afara zidurilor, unele lucruri nu puteau fi arătate.

Ce teatru jucau! se gândi plictisită Phoebe. Cu henna, parfumurile şi inelele lor strălucitoare. Cum puteau crede că sunt fericite, când chiar şi ea, căreia nu-i mai păsa, pijtea să vadă plictiseala pe feţele lor? Se ruga la Dumnezeu să nu vadă niciodată aşa ceva pe faţa lui Adrianne.

Chiar şi lavârsta ei de cinci ani, Adrianne avea destul calm pentru a vedea

că oaspeţii ei erau distraţi şi instalaţi comod. Acum vorbea arabă uşor, muzical. Adrianne nu-i spusese niciodată mamei ei că învăţase mai uşor arabă decât engleza. Gândea în arabă, simţea în arabă şi chiar gândurile şi emoţiile trebuiau adesea traduse în engleză înainte de a putea să i le comunice mamei ei.

Aici era fericită, în această cameră plină de voci de femei, de parfumuri de femei. Lumea despre care îi vorbea mama ei din când în când nu era pentru ea nimic mai mult decât un basm. Zăpada era doar ceva care plutea într-un glob mic de sticlă.

— Duja!”

Adrianne traversă în fugă camera, pentru a o săruta pe obraz pe verişoara ei preferată. Duja avea aproape zece ani şi, spre invidia şi admiraţia lui Adrianne, era aproape femeie.

Duja îi răspunse la îmbrăţişare.

— Ai o rochie frumoasă.

— Ştiu. Dar Adrianne nu putu să reziste să nu-şi treacă mâna de-a lungul mânecii verişoarei ei.

— E catifea! îi spuse Duja plină de importanţă. Faptul că ţesătura grea ţinea insuportabil de cald era un nimic în

comparaţie cu imaginea pe care o văzuse în oglindă.

— Mi-a cumpărat-o tata de la Paris.

Făcu o piruetă, o fetiţă subţire, brunetă, cu un chip cu oase delicate şi ochii mari.

— Mi-a promis să mă ia cu el când se mai duce acolo.

— Adevărat?

Adrianne îşi înăbuşi invidia. Nu era niciun secret că Duja era preferata tatălui ei, fratele regelui.

— Mama a fost acolo.

Pentru că avea o inimă bună şi pentru că-i făcea plăcere catifeaua, Duja o mângâie pe Adrianne pe păr.

— Ai să te duci şi tu într-o zi. Poate că o să mergem împreună, când o să fim mari.

Adrianne simţi că o trage cineva de rochie. Uitându-se în jos, îl văzu pe fratele ei Fahid. Îl ridică în braţe ca să-l sărute pe obraz şi să-l facă să râdă.

— Eşti cel mai frumos copil din Jaquir.

Era greu, deşi avea cu doi ani mai puţin decât ea, şi trebuise să-şi adune toate puterile ca să-l ridice. Clătinându-se puţin, îl duse la masă, ca să-i aleagă un desert bogat.

Şi ceilalţi băieţei erau răsfăţaţi. Fetiţe de vârsta lui Adrianne şi chiar mai mici, se agitau în jurul lor, îi mângâiau, îi răsfăţau. De la naştere, femeile trebuiau să-şi dedice timpul şi energia pentru a le face plăcere bărbaţilor. Adrianne ştia doar că îl adora pe micul ei frate şi dorea să-l facă să zâmbească.

Phoebe nu mai suporta. Se uita cum fetiţa ei îl servea pe fiul femeii care îi luase locul în patul soţului şi în inima lui. Ce importanţă avea faptul că legea permitea unui bărbat să-şi ia patru soţii? Nu era legea ei, nu era lumea ei. Trăise aici şase ani şi putea să mai trăiască încă şaizeci, tot nu va fi niciodată lumea ei. Ura mirosurile grele, greţoase, care trebuiau suportate zi după zi. Phoebe îşi frecă tâmpla, acolo unde începea să palpite durerea. Tămâia, florile, parfum peste parfum.

Ura căldura, căldura insuportabilă.

Îşi dorea o băutură, nu cafeaua sau ceaiul care i se serveau mereu, ci un vin. Un pahar de vin rece. Dar în Jaquir vinul era interzis. Violul însă era permis, se gândi ea atingându-şi cu degetul obrazul dureros. Viol da, vin nu. Biciuirea cămilelor, vălurile, chemările la rugăciune şi poligamia erau

acceptate, dar nicio picătură de *Chablis* rece sau de *Sancerre* sec.

Cum putuse să găsească frumoasă această ţară, atunci când venise prima dată, ca mireasă? Privise deşertul, marea, zidurile înalte şi albe ale palatului şi crezuse că se afla în cel mai misterios şi mai exotic loc de pe pământ.

Atunci era îndrăgostită. Dumnezeu s-o ajute, încă mai era îndrăgostită.

În zilele acelea de la început, Abdu o făcuse să vadă frumuseţea ţării lui şi bogăţia culturii sale. Renunţase la propria ei ţară şi la obiceiurile de acolo ca să încerce să fie aşa cum dorea el. Dar se dovedise că el dorea femeia pe care o văzuse pe ecran, simbolul sexului şi al inocenţei, pe care ea învăţase să-l întruchipeze. Phoebe nu era decât un om.

Abdu dorise un fiu. Ea îi dăruise o fată. El dorise ca ea să devină un copil al lui Allah, dar nu era decât un produs al educaţiei primite şi aşa va rămâne.

Nu voia să se mai gândească la el, la viaţa ei sau la durere. Trebuia să evadeze puţin. Va lua numai o pilulă, îşi spuse ea, atât cât s-o ajute să suporte restul zilei.

Capitolul 3

C

Înd era aproape să împlinească treisprezece ani, Philip Chamberlain ajunsese un hoţ desăvârşit. La zece ani, terminase cu şterpelitul din buzunarele pline ale oamenilor de afaceri bogaţi care se îndreptau spre bănci, ale brokerilor şi avocaţilor, terminase şi cu furatul portofelelor turiştilor neglijenţi, care rătăceau prin Trafalgar Square. Era un spărgător, deşi oricine îl privea vedea doar un băiat frumos, îngrijit şi zvelt.

Avea mâinile agile, ochii ageri şi instinctele unei pisici hoaţe. Cu pumnii iuţi şi vicleni evitase să fie înghiţit de vreo bandă din cele care bântuiau prin Londra anilor ’60.

Nu simţise nici nevoia să dăruiască flori şi să poarte mărgele. Philip ce! de paisprezece ani nu era nici hippy, nici rocker. Lucra numai pentru el şi nu vedea de ce s-ar fi supus cuiva. Era hoţ, nu bătăuş şi nu avea decât dispreţ pentru delincvenţii care terorizau femeile bătrâne şi le furau banii de coşniţă. Ca om de afaceri, îi privea cu amuzament pe aceia din generaţia lui care vorbeau de traiul în comun sau cântau

la chitare de mâna a doua în timp ce capetele lor erau pline de visuri de grandoare.

În ceea ce-l privea, avea planuri mari.

În centrul acestora, se afla mama lui. Avea intenţia să pună capăt existentei de azi pe mâine, visa să ia o casă mare, la ţară, o-maşină scumpă, haine elegante şi să dea petreceri. În anul care trecuse, începuse să viseze şi la femei elegante. Dar, deocamdată, singura femeie din viaţa lui era Mary Chamberlain, femeia care îl născuse şi-l crescuse singură. Mai mult decât orice, dorea să-i dea tot ce-i.

putea oferi viaţa mai bun, să înlocuiască bijuteriile strălucitoare şi false pe care le purta cu unele adevărate, s-o scoată din apartamentul mic din marginea a ceea ce devenea rapid un cartier la modă – Chelsea.

La Londra era frig. Vântul biciuia faţa lui Philip cu zăpadă udă. Alerga spre cinematograful *Faraday,* unde lucra Mary. Era bine îmbrăcat. Poliţiştii de pe stradă rareori priveau încă o dată un băiat îngrijit, care avea un guler curat. În orice caz, nu putea să sufere pantalonii cârpiţi şi manşetele roase. Ambiţios, independent şi mereu cu gândul la viitor, Philip găsise o

cale pentru a avea ceea ce dorea.

Se născuse sărac şi fără tată. La paisprezece ani, era destul de matur ca să se gândească la acest lucru ca la un avantaj, ca la o stare de fapt care te întăreşte. Ura sărăcia, dar şi mai mult, mai mult decât era în stare să exprime, îl ura pe cel care trecuse prin viaţa mamei lui şi-i dăduse viaţă. El era de părere că Mary merita ceva mai bun. Şi, pentru Dumnezeu, şi el merita mai mult. La o vârstă fragedă, începuse să se folosească de degetele lui îndemânatice şi de inteligenţă pentru ca să o ducă mai bine amândoi.

Avea în buzunar o brăţară cu perle şi diamante, împreună cu cerceii asortaţi. Fusese puţin dezamăgit atunci când le examinase cu lupa. Diamantele nu erau prea valoroase şi cel mai mare dintre ele nu avea mai mult de o jumătate de carat. Totuşi, perlele aveau ape frumoase şi se gândea că tăinuitorul de lucruri furate din Broad Street îi va da un preţ bun. Philip era la fel de bun la tocmeală pe cât era la furat. Ştia exact cât voia pe fleacurile din buzunar.

Suficient cât să-i cumpere mamei lui de Crăciun o haină nouă, cu guler de blană, şi să-i mai şi rămână ceva, ca să pună

deoparte pentru ceea ce el numea „fondul de viitor”.

La *Faraday,* în faţa casei de bilete, se făcuse o coadă lungă. Reclama arăta că se dădea un spectacol special de sărbători cu *Cenuşăreasa* lui Walt Disney, de aceea era plin de copii care ţipau emoţionaţi şi de guvernantele şi mamele lor obosite. Philip intră pe uşă zâmbind. Paria că mama lui văzuse filmul de zece ori până acum. Nimic nu o distra mai bine decât un final fericit.

— Mama!

Se strecură în spatele ghişeului ca să o sărute pe obraz. În cuşca de sticlă nu era mult mai cald decât afară, în bătaia vântului. Philip se gândi ia haina roşie de lână pe care o văzuse în vitrină la *Harrods.* Mama lui va arăta minunat în roşu.

— Phil!

Ca întotdeauna, plăcerea de a-l privi făcu ochii lui Mary să strălucească. Era un băiat frumos, cu o faţă îngustă, studioasă şi cu părul auriu. Spre deosebire de alte femei, Mary nu se simţea îndurerată să vadă chipul bărbatului pe care-l iubise cu patimă şi atât de puţin timp reflectat în chipul băiatului ei. Philip era al ei. Numai al ei.

Nu-i făcuse niciun necaz, nici măcar atunci când era mic.

Nu regretase niciodată hotărârea ei de a-l păstra, deşi fusese singură, fără soţ şi fără familie. Într-adevăr, lui Mary nu-i dăduse nicio clipă prin cap să caute una din acele cămăruţe cu tapet roz, în care o femeie ar fi putut să scape de problemă înainte ca aceasta să devină cu adevărat problemă.

Philip era o bucurie pentru ea şi aşa fusese din clipa în care îl concepuse. Dacă regreta ceva, regreta faptul că băiatul îl ura pe tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată şi îl căuta în chipul fiecărui bărbat pe care îl vedea.

— Ai mâinile reci, spuse el. Ar trebui să-ţi pui mănuşi.

— Nu pot să dau restul cu mănuşi.

Mary îi zâmbi tinerei femei care îşi ţinea băieţelul de ceafă. Ea nu trebuise să-l ţină aşa pe Phil al ei niciodată.

— Poftim, dragă. Petrecere frumoasă!

Muncea prea greu, se gândi Philip. Prea greu şi prea mult, pentru un câştig mic. Deşi se ruşina de vârsta ei, Philip ştia că abia împlinise treizeci de ani. Înfăţişarea ei tinerească era un izvor de mândrie pentru

Philip. Poate că nu-şi putea permite să se îmbrace la *Mary Quant,* dar puţinele lucruri pe care le avea erau alese cu grijă şi prefera culorile îndrăzneţe. Îi plăcea să se uite prin reviste de modă şi de cinema şi să copieze coafurile. Chiar dacă îşi cârpea ciorapii, Mary Chamberlain nu era prost îmbrăcată.

Aştepta în continuare alt bărbat, care să intre în viaţa ei şi să i-o schimbe. Privi în jurul lui, în mica încăpere care mirosea întotdeauna a gaze de eşapament venite din stradă. Dar întâi va schimba el unele lucruri.

— Ar trebui să-i spui lui Faraday să pună aici ceva mai mult decât reşoul ăla vechi.

— Nu te enerva, Phil.

Mary numără restul pentru două adolescente care chicoteau şi încercau să flirteze cu fiul ei. Mary le dădu monedele şi îşi înăbuşi râsul. Nu putea să le învinovăţească. Doar o prinsese chiar pe nepoata vecinei – şi avea douăzeci şi cinci de ani – făcându-i avansuri lui Phil, îi oferise ceşti de ceai. Îl rugase să intre şi să-i repare uşa care scârţâia. Chiar scârţâia. Mary trânti destul de tare restul ca să facă o guvernantă cu faţa rotundă să bombăne.

Va pune capăt la toate astea. Ştia că Phil al ei o va părăsi într-o zi pentru o altă femeie. Dar nu va fi vreo grăsană cu sânii mari şi cu doisprezece ani mai mare decât el. Nu atâta vreme cât trăia Mary Chamberlain.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Poftim?

Revenindu-şi, Mary aproape că roşi.

— Nu, nimic, iubitule. Vrei să intri să vezi filmul?

— Domnul Faraday nu o să se supere.

Atâta vreme cât nu mă vede, se gândi Philip cu o strâmbătură. Îi mulţumea lui Dumnezeu că îl eliminase demult pe Faraday de pe lista lui de posibili taţi.

— Nu, mulţumesc. Am venit doar să-ţi spun că am câteva curse de făcut. Vrei să iau ceva de la piaţă?

— Ne-ar trebui un pui frumos.

Mary îşi suflă absentă în mâini, lăsându-se pe spate.

Era frig în cabină şi va fi şi mai frig pe măsură ce iarna înainta. Vara, se simţea ca într-una din acele băi turceşti despre care citise. Dar avea o slujbă. Când o femeie are un băieţel de crescut şi nu e prea instruită, trebuie să se mulţumească cu ce se găseşte.

Se întinse după geanta din imitaţie de piele. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să şterpelească o bancnotă de o liră sau două din casa de bani.

— Mai am nişte bani.

— Bine. Vezi, puiul să fie proaspăt.

Dădu patru bilete unei femei hărţuite de doi băieţei care se certau şi de o fetiţă cu ochi mari, plini de lacrimi.

Spectacolul începea în cinci minute. Trebuia să mai stea la casă încă douăzeci, pentru cazul că se mai iveau întârziaţi.

— Să iei banii pe care-i dai pe pui din cutie, când ajungi acasă, nu uita, îi spuse ea, ştiind că nu o va face.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, băiatul punea întotdeauna bani acolo, în loc să ia. Nu ar trebui să fii la şcoală?

— Azi e sâmbătă, mamă.

— Sâmbătă, da, sigur, e sâmbătă.

Încercând să nu suspine, îşi arcui spatele şi luă una din revistele cu poze care erau deja uzate.

— Domnul Faraday va avea un festival Cary Grant luna viitoare. Chiar m-a rugat să-l ajut să aleagă filmele.

— Drăguţ.

Punga mică de piele începea parcă să atârne în buzunarul lui Philip şi era nerăbdător să plece.

— O să începem cu filmul meu preferat, *Cum să prinzi un hoţ.* O să-ţi placă.

— Poate, spuse el uitându-se în ochii nevinovaţi ai mamei lui. Se întreba ce ştia. Nu îl întrebase niciodată nimic, nu se întrebase niciodată de unde erau banii pe care îi aducea în casă. Nu era proastă. Doar optimistă, se gândi el şi o sărută din nou pe obraz.

— Ce-ar fi să te duc la film în seara ta liberă?

— Ar fi minunat.

Îşi învinse dorinţa de a-l mângâia pe păr, ştiind că se va simţi stânjenit.

— Grace Kelly joacă în film. Închipuie-ţi, o prinţesă adevărată. M-am gândit la asta chiar azi-dimineaţă, când am deschis revista la un articol despre Phoebe Spring.

— Cine?

— Vai, Philip! Phoebe Spring. Cea mai frumoasă femeie din lume!

— Mama mea e cea mai frumoasă femeie din lume, spuse el, ştiind că ea va roşi şi va râde.

— Eşti cuceritor, băiete!

Şi râse sănătos, aşa cum îi plăcea lui s-o audă râzând.

— Uită-te la ea. A fost actriţă, o actriţă minunată, apoi s-a căsătorit cu un rege. Acum trăieşte cu omul visurilor ei în palatul lui fabulos din Jaquir. E chiar ca într-un film.

— Asta e fata lor. Prinţesa. Nu are decât cinci ani, dar e o adevărată frumuseţe, nu-i aşa?

Philip aruncă o privire dezinteresată spre fotografie.

— E doar un copil.

— Ştiu eu… Are cei mai trişti ochi din lume, sărăcuţa.

— Iar îţi închipui vreo poveste.

Mâna lui se strânse în jurul pungii din buzunar. O va lăsa pe mama lui cu visurile ei despre Hollywood, despre regi şi limuzine albe. Dar va avea grijă să aibă şi ea una.

Fir-arsăfie, i-o va cumpăra el. Acum putea doar să citească despre regine, dar într-o bună zi va trăi şi ea ca o regină.

— Am plecat.

— Distracţie plăcută, dragul meu.

Mary se scufundase deja în revista ei. Ce fetiţă drăguţă, se gândi ea din nou, cu un sentiment matern.

Capitolul 4

Lui Adrianne îi plăcea în suk. La opt ani, învăţase care este diferenţa dintre diamante şi sticlă, dintre rubinele din Birmania şi pietrele de calitate mai proastă. De la Jiddah, bunica ei, învăţase să aprecieze, la fel de sigur ca un bijutier, tăietura, apele, limpezimea şi culoarea. Cu Jiddah ar fi hoinărit ore întregi, admirând cele mai bune pietre pe care le oferea suk-ul.

Jiddah îi spusese că bijuteriile sunt o asigurare pe care femeia o poate purta. La ce-i foloseau unei femei lingourile de aur şi bancnotele păstrate la bancă? Diamantele, smaraldele, safirele puteau fi agăţate, prinse în coliere sau cercei, pentru a arăta lumii valoarea femeii.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Adrianne, decât să o urmărească pe bunica ei târguindu-se în suk-uri, în timp ce căldura se ridica în valuri şi făcea şi aerul să sclipească.

Se duceau adesea, grupuri de femei îmbrăcate în negru, ca un stol de păsări negre, care pipăiau lanţuri de aur şi argint,

îşi puneau inelele pe degete sau pur şi simplu studiau strălucirea pietrelor prin vitrinele prăfuite, în timp ce mirosurile animalelor şi ale condimentelor pluteau în aerul nemişcat şi *matawain*-ii cu bărbile lor vopsite cu henna răsfirate, vegheau gata să pedepsească orice încălcare a legii religioase. Adrianne nu se temea niciodată de *matawain*-i atunci când era cu Jiddah. Fosta regină era venerată în Jaquir. Născuse doisprezece copii. Când mergeau la cumpărături, aerul răsuna de sunete, zgomotul târguielilor, răgetul unui măgar, lipăitul sandalelor pe pământul tare.

Când răsuna chemarea la rugăciune, suk-ul se închidea. Atunci, toate femeile aşteptau ca bărbaţii să-şi aplece feţele spre pământ. Adrianne asculta zgomotul uşor făcut de mărgelele mătăniilor şi îşi înclina capul ca şi celelalte femei. Nu purta încă văl, dar nu mai era un copil. În aceste ultime zile ale verii mediteraneene, ea se afla în aşteptarea schimbării.

Tot aşa şi Jaquir-ul. Deşi ţara lupta împotriva sărăciei, casa domnitoare era bogată. Ca primă fiică a regelui, avea dreptul la simbolurile şi însemnele rangului ei. Dar inima lui Adbu nu i se deschisese

niciodată.

A doua lui soţie îi dăduse alte două fete, după Fahid.

În harem se zvonea că Abdu se înfuriase la naşterea celei de-a doua fetiţe şi aproape divorţase de Leiha. Dar prinţul moştenitor era puternic şi frumos. Se vorbea că Leiha va rămâne curând iar însărcinată. Pentru a-şi asigura moştenitori, Abdu îşi luase o a treia soţie şi-şi semănase repede sămânţa.

Phoebe începuse să lă câte o pilulă în fiecare dimineaţă. Se refugia în vise, dormind, sau cu ochii deschişi.

Adrianne urmărea dansul verişoarelor ei în harem, cu capul aşezat confortabil pe genunchii mamei ei şi cu ochii uşor mijiţi din cauza fumului de tămâie. După-amiaza fierbinte şi lungă abia trecea. Sperase că va merge la cumpărături, poate ca să cumpere o mătase nouă sau o brăţară de aurea aceea pe care i-o arătase Duja ieri, dar mama ei păruse foarte apatică în dimineaţa asta.

Se vor duce mâine la cumpărături. Ventilatoarele agitau aerul încărcat de tămâie, în timp ce tobele băteau un ritm rar. Latifa făcuse rost prin contrabandă de un catalog de la *Frederick* din Hollywood. Femeile îl răsfoiau şi chicoteau. Stăteau de

vorbă ca de obicei şi subiectul conversaţiei era sexul. Adrianne era prea obişnuită cu vorbirea directă şi cu descrierile excitante ca să o mai intereseze. Îi plăcea să urmărească dansul, mişcările lungi, sinuoase, unduirea părului negru, răsucirile şi întoarcerile trupurilor.

Se uită la Meri, a treia soţie a tatălui ei care, mândră de pântecul ei umflat, stătea alături şi vorbea despre naştere. Leiha, cu faţa îndureratã, îşi alăpta fetiţa şi se uita pe furiş la Meri. Fahid, un copil voinic de cinci ani, veni în fugă reclamând atenţia ei şi, fără ezitare, Leiha puse fetiţa deoparte. Zâmbetul ei înflori triumfător pe când îşi luă fiul la piept.

— E de mirare că abuzează de noi când sunt mari?

— Murmură Phoebe.

— Poftim?

— Nimic.

Absentă, mângâie părul lui Adrianne. Bătaia tobei îi răsuna în cap, monotonă, implacabilă ca zilele pe care le petrecea în harem.

— În America, toţi copiii sunt iubiţi, indiferent dacă sunt băieţi sau fete. Femeile nu trebuie să-şi petreacă viaţa născând

copii.

— Atunci cum devine un trib puternic?

Phoebe suspină. Erau zile când nu mai judeca limpede. Pentru asta trebuia să le mulţumească pilulelor. Ultimul transport o costase un inel cu smarald, dar primise şi o sticlă de vodcă rusească. O păstrase cu cea mai mare zgârcenie, îngăduindu-şi să ia doar un păhărel de fiecare dată când Abdu venea în camera ei. Nu se mai împotrivea, nu îi mai păsa; îl suporta concentrându-şi gândurile asupra mângâierii pe care i-o dădea băutura şi pe care şi-o oferea de îndată ce el termina cu ea.

Să plece! Dacă ar fi avut curajul, ar fi luat-o pe Adrianne şi ar fi fugit înapoi în lumea adevărată, unde femeile nu erau obligate să-şi acopere trupurile ruşinate şi să se supună capriciilor bărbaţilor. Putea încă să joace.

Doar juca teatru în fiecare zi. În America, avea să-i ofere lui Adrianne o viaţă bună.

Nu putea să plece. Phoebe îşi închise ochii şi încercă să **r** mai audă sunetul tobelor. Ca să plece din Jaquir, o femeie avea nevoie de permisiunea scrisă a unui bărbat din familia ei. Abdu nu i-o va da

niciodată pentru că o dore? tot atât de mult pe cât o ura.

I implorase deja s-o lase să plece, dar el refuzase.

Iar o evadare ar fi costat mii de dolari şi un risc pe care era gata să şi-l asume. Dar nu va reuşi niciodată să fugă din ţară cu Adrianne. Niciun bacşiş nu era destul de mare pentru a tenta un contrabandist să le scoată ilegal din ţară pe soţia şi pe fiica regelui.

Şi se temea. Se temea de ceea ce el ar fi putut să-i facă lui Adrianne. Cine ştie unde ar fi dus-o, se gândea Phoebe. Şi ea nu ar fi putut întreprinde nimic pentru a-l opri, nu putea să apeleze decât la justiţia lui, nu putea să se ducă decât la poliţia lui. Nu o va pune niciodată în primejdie pe Adrianne.

Se gândise de mai multe ori la sinucidere. Ultimul refugiu. Se gândea la asta aşa cum se gândise odată la dragoste, ca la ceva mult dorit, păstrat ca o comoară, îndelung visat. Uneori, în după-amiezile fierbinţi, nesfârşite, se uita la sticla cu pilule şi se întreba cum s-ar simţi dacă le-ar lua pe toate, ca să se scufunde, în sfârşit, cu totul, în lumea pufoasă a viselor. Minunat! Chiar mersese până acolo încât le răsturnase în

palmă, le numărase, le mângâiase.

Dar mai era şi Adrianne. Mereu Adrianne.

Va rămâne. Se va droga până când realitatea va deveni suportabilă şi va rămâne. Dar îi va da lui Adrianne ceva din ea însăşi.

— Vreau la soare, spuse Phoebe brusc. Hai să ne plimbăm în grădină.

Adrianne voia să stea unde se afla, legănată d! miresme şi sunete, dar se ridică ascultătoare şi ieşi cu mama ei.

Căldura uscată le înconjură. Ca de obicei, îi pre t/oca dureri de ochi lui Phoebe şi o făcea să tânjească Jupă briza Pacificului. Odată avusese o casă în Malibu şi-i p făcea să stea lângă fereastra largă şi să se uite la valuri.

Aici erau flori, luxuriante, exotice şi parfumat? Zidurile înalte împiedicau femeile care se plimbau acolo să atragă atenţia vreunui trecător. Acesta era Islamul. Femeia, o fiinţă slabă din punct de vedere sexual, nu avea puterea sau inteligenţa de a-şi păstra virtutea. Bărbaţii o făceau pentru ea.

Aerul din grădină era plin de cântecele păsărilor. Când văzuse prima dată această

grădină, cu amestecul ei de flori bogate şi parfumuri grele, Phoebe se crezuse într-un film. De jur-împrejur, se întindeau nisipurile deşertului, dar aici înflorea iasomia, leandrul, hibiscusul. Portocalii şi lămâii miniaturali aveau flori, dar ea ştia că fructele lor, ca şi ochii soţului ei, erau amare.

Se simţea irezistibil de atrasă spre fântână. Fusese cadoul lui Abdu pentru ea, atunci când o adusese ca regină în ţara lui. Un simbol al dragostei lui nesecate. Dragostea lui Abdu murise demult, darfântâna continua să existe.

Era încă soţia lui, prima dintre cele patru pe care i le îngăduia legea. Dar în Jaquir căsătoria devenise închisoarea ei. Învârtindu-şi diamantul pe deget, se uită la apa care cădea în micul bazin. Adrianne începu să arunce pietricele, ca să determine crapul strălucitor să înoate.

— Nu-mi place Meri, începu Adrianne. Într-o lume atât de restrânsă ca aceea din harem, erau puf, le subiecte de discuţie, în afară de celelalte femei şi de copiii lor. Îşi tot scoate pântecele în afară-şi zâmbeşte aşa!

Îşi schimonosi faţa şi o făcu pe Phoebe

să râdă.

— În schimb, tu îmi placi! O sărut pe frunte. Mica mea actriţă!

Are ochii tatălui ei, se gândi Plicebe, dându-i părul pe spate. Îşi amintea de vremea când el o privise cu dragoste şi căldură.

— În America, oamenii ar sta la coadă mile întregi ca să te vadă.

Încântată de idee, Adrianne zâmbi.

— Aşa cum au făcut pentru tine?

— Da.

Se uită din nou la apă. Uneori, îi era greu să-şi amintească de cealaltă viaţă a ei.

— Aşa făceau. Întotdeauna am dorit să le aduc fericire oamenilor.

— Când a venit reportera, zicea că le-ai lipsit.

— Reportera?

Asta fusese acum doi sau trei ani. Nu, chiar mai demult. Poate patru ani. Ciudat, cum se şterg anii! Abdu fusese de acord cu interviul pentru a opri toate zvonurile cu privire la căsătoria lor. Nu se aşteptase ca fetiţa să şi-l amintească. Addy nu putea să aibă atunci mai mult de patru sau cinci ani.

— Ce-ţi aminteşti despre ea?

— Vorbea ciudat şi uneori prea repede. Avea părul tuns scurt, ca un băiat, şi de culoarea paielor. Era furioasă pentru că i se lăsase aparatul de fotografiat doar pentru câteva fotografii, apoi îi fusese luat.

Când Phoebe se aşează pe o bancă de marmură, Adrianne continuă să arunce pietricele.

— Spunea că eşti cea mai frumoasă şi mai invidiată femeie din iun e. Te-a întrebat dacă porţi văl.

— Tu nu uiţi ni iodată nimic?

Phoebe îşi ar lintea că înşirase o poveste despre căldură şi praf şi despre rolul protector al vălului.

— Mi-a plă ut atunci când a vorbit despre tine.

Adrianne îi amintea, de asemenea, că mama mai plânsese după p! & j; irea ziaristei.

— O să mai mă?

— Poate, cândva.

Dar Phoebe ştia că oamenii uită. La Hollywood apăruseră noi chipuri, noi nume şi chiar ştia câteva dintre ele pentru că Abdu îngăduise să i se dea unele scrisori.

Faye Dunaway, Jane Fonda, Ann-Margret. Actriţe tinere, frumoase, care

reuşeau în viaţă, ocupau locul care fusese odată al ei.

Îşi pipăi faţa, ştiind că acum avea riduri în jurul ochilor.

Cândva, chipul ei fusese pe toate coperţile revistelor.

Femeile îşi vopseau părul, ca să fie ca al ei. Fusese comparată cu Monroe, cu Gardner, cu Loren. În cele din urmă, nu a mai fost comparată cu nimeni. Îşi crease propria ei imagine.

— Odată, a fost cât pe ce să câştig un *Oscar*. E cel mai mare premiu pentru o actriţă. Deşi nu l-am primit, a avut loc o petrecere minunată. Toată lumea râdea şi vorbea şi-şi făcea planuri. Era atât de deosebit de Nebraska! Acolo trăiam când aveam vârsta ta, dragă.

— Acolo unde era zăpadă?

— Da. Zâmbi şi îi întinse braţele. Acolo unde era zăpadă. Locuiam cu bunicii, pentru că mama şi tata muriseră. Eram foarte fericită, dar nu am ştiut-o întotdeauna.

— Doream să fiu actriţă, să port rochii frumoase şi să mă iubească toată lumea.

— Şi aşa ai devenit stea de cinema.

— Da.

Phoebe îşi frecă faţa de părul lui Adrianne.

— Parcă au trecut sute de ani de atunci. În California nu ninge, dar aveam oceanul. Parcă trăiam un basm, în care eu eram prinţesa, aşa cum citisem în toate cărţile de poveşti. Îmi plăcea acolo, deşi munceam din greu. Aveam o casă pe malul oceanului, numai pentru mine.

— Nu te simţeai singură?

— Nu. Aveam prieteni şi oameni cu care să vorbesc.

— Am fost în locuri unde nu mi-aş fi închipuit că voi ajunge: Paris, New York, Londra... Pe tatăl tău l-am cunoscut la Londra.

— Unde este Londra?

— În Anglia, Europa. Ai început să uiţi ce ai învăţat.

— Nu-mi place să învăţ. Îmi plac poveştile.

Dar se gândi bine, ştiind că lecţiile erau importante pentru Phoebe şi constituiau secretul lor.

— La Londra stă o regină, al cărei soţ e doar prinţ!

Adrianne aşteptă, sigură că mama ei o va corecta de data aceasta. Ce idee

caraghioasă: o femeie care conducea o ţară. Dar Phoebe zâmbi doar şi aprobă din cap.

— La Londra e frig şi plouă. În Jaquir soarele străluceşte întotdeauna.

— Londra e frumoasă.

Avea marea artă de a se plasa într-un loc – real sau imaginar – şi de a-l vedea limpede.

— Cred că a fost cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. Filmam acolo şi oamenii se îngrămădeau în spatele barierelor ca să se uite. Mă strigau şi uneori semnam autografe sau pozam pentru fotografii. Atunci l-am întâlnit pe tatăl tău. Era foarte frumos şi elegant.

— Elegant?

Phoebe închise ochii, cu un zâmbet visător pe faţă.

— Mă simţeam foarte nervoasă pentru că aveam de a face cu un rege, trebuia să ţin minte protocolul şi peste tot erau fotografi. Dar apoi, după ce am stat de vorbă, nu a mai avut importanţă. M-a dus la cină, apoi la dans.

— Ai dansat pentru el?

— Cu el.

Phoebe o aşează pe Adrianne pe bancă, lângă ea. În apropiere, o albină bâzâia

alene, îmbătată de nectar.

Sunetul ajungea plăcut la urechile lui Phoebe, drogul făcându-l muzical.

— În Europa şi în America, bărbaţii şi femeile dansează împreună.

Ochii lui Adrianne se îngustară.

— E voie?

— Da, e voie să dansezi cu un bărbat, să vorbeşti cu el, să te plimbi cu maşina sau să mergi la teatru. Ai voie să faci multe lucruri. Oamenii se duc la întâlniri.

Phoebe zâmbi, somnoroasă. Îşi amintea cum dansase în braţele lui Abdu, cum îi zâmbea el. Ce blânde erau mâinile lui!

— Ce e o întâlnire?

— Atunci când un bărbat invită o femeie în oraş. Vine la ea acasă ca să o ia. Uneori îi aduce flori.

Trandafiri, îşi aminti ea visătoare. Abdu îi trimisese zeci de trandafiri albi.

— Apoi se duc la cină sau la un spectacol şi la un supeu. Pot să se ducă să danseze într-un mic club aglomerat.

— Ai dansat cu tata pentru că eraţi căsătoriţi?

— Nu. Am dansat, ne-am îndrăgostit, apoi ne-am căsătorit. E altceva, Adrianne, e

foarte greu de explicat.

— Aproape în toată lumea e altfel decât în Jaquir.

O cuprinse frica neplăcută pe care o încercase în noaptea în care fusese de faţă la violarea mamei ei.

— Vrei să te duci înapoi.

Phoebe nu percepu frica ei, ci numai regretele ei proprii.

— E un drum lung, Addy. E prea departe. Când m-am căsătorit cu Adbu, am lăsat totul în urmă. Mai mult decât înţelegeam pe atunci. Îl iubeam şi el mă dorea. Ziua în care ne-am căsătorit a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Mi-a dăruit atunci *Soarele şi Luna.* Când purtam colierul, mă simţeam ca o regină şi mi se părea că toate visele de pe vremea când eram fetiţă în Nebraska deveneau realitate. Atunci mi-a dat o parte din el însuşi, o parte din ţara lui. Când mi-a pus colierul la gât, asta am simţit.

— E cea mai preţioasă comoară din Jaquir. Ţi-a arătat că te preţuia mai mult decât orice.

— Da, aşa era atunci. Acum nu mă mai iubeşte, Addy.

Ştia, ştiuse, dar nu voia să recunoască.

— Eşti soţia lui.

Phoebe se uită la verighetă, un simbol care însemnase atât de mult pentru ea.

— Una dintre cele trei soţii.

— Nu, le-a luat pe celelalte numai pentru că are nevoie de fii. Un bărbat trebuie să aibă fii.

Phoebe luă capul lui Adrianne în mâini. Văzu lacrimile şi durerea ei. Poate că îi spusese prea multe, dar era prea târziu ca să-şi retragă cuvintele.

— Ştiu că nu te bagă în seamă şi că asta te doare, încearcă să înţelegi că nu tu eşti cauza, ci eu.

— Mă urăşte.

— Nu.

Ba da, Adbu îşi ura fiica, se gândi Phoebe îmbrăţişând-o. Şi o înfricoşa ura rece pe care o văzuse în ochii lui Abdu atunci când o privea pe Adrianne.

— Nu, nu te urăşte. Nu poate să mă sufere pe mine, ceea ce sunt şi ceea ce nu sunt. Tu eşti a mea. Când se uită la tine, doar asta vede. Nu vede în tine şi partea din el însuşi, Doate cea mai bună.

— Îl urăsc.

Frica îi crescu şi mai ascuţită şi se uită

repede în jur.

Erau singure în grădină, darvocile se auzeau până departe şi întotdeauna erau urechi care să le audă.

— Nu trebuie să spui asta. Nu trebuie nici măcar să gândeşti aşa. Tu nu poţi să înţelegi ce este între Abdu şi mine, Addy. Nici nu trebuie.

— Te bate.

Se trase înapoi şi ochii ei erau acum uscaţi şi îmbătrâniţi deodată.

— Pentru asta îl urăsc. Se uită la mine şi nu mă vede.

— Pentru asta îl urăsc.

— Ssst!

Neştiind ce să mai facă, Phoebe o luă din nou pe Adrianne în braţe şi o legănă.

Aceasta nu mai spuse nimic. Nu avusese intenţia să o supere pe mama ei. Până când nu rostise vorbele, nu ştiuse că le ţinea în inima ei. Acum, că le dăduse glas, le accepta. Ura ei prinsese rădăcini chiar înainte de noaptea când îşi văzuse tatăl violând-o pe mama ei. Dar de atunci crescuse, hrănită de lipsa lui de interes în ce o privea, de insultele subtile care o făceau să se deosebească de ceilalţi copii.

Îl ura, dar îi era ruşine de ura ei. Un

copil trebuie să-şi venereze părinţii. De aceea, nu mai spuse nimic.

În săptămânile următoare, petrecu şi mai mult timp cu mama ei, plimbându-se în grădină, ascultând istorisiri din alte lumi. Continuau să i se pară ireale, dar îi plăceau la fel de mult ca şi poveştile pe care i le spunea bunica ei, despre piraţi şi balauri.

Când Meri dădu naştere încă unei fetiţe şi avu loc un divorţ sumar, Adrianne se bucură.

— Îmi pare bine că a plecat.

Adrianne se juca cu Duja un joc cu jetoane. Jocul fusese cu greu acceptat în harem, după multe discuţii şi dezbateri.

— Unde o vor trimite?

Deşi Duja era mai mare, Adrianne avea un talent deosebit de a afla informaţii.

— O să aibă o casă în oraş. Una mică.

Adrianne chicoti şi puse trei jetoane unul peste altul.

Poate că îi era milă de Meri pentru soarta ei, dar fosta soţie a regelui se făcuse nesuferită printre celelalte femei.

— Îmi pare bine că nu o să mai stea aici.

Duja îşi dădu părul pe spate.

— Acum nu o să mai fim obligate să-i ascultăm pălăvrăgeala despre cât de des a vizitat-o regele şi de câte ori şi-a lăsat sămânţa în ea.

Adrianne se uită repede după mama ei, dar de vreme ce vorbeau în arabă, se gândi că Phoebe nu auzise nimic.

— Tu vrei să faci dragoste?

— Bineînţeles! Când o să mă căsătoresc, soţul meu o să mă viziteze în fiecare noapte. O să-i dau atâta plăcere, încât nu va avea nevoie niciodată de altă nevastă. O să-mi păstrez pielea moale, sânii tari şi picioarele depărtate.

— Eu nu vreau să fac dragoste.

— Nu fi proastă. Toate femeile vor. Legea ne ţine despărţite de bărbaţi pentru că suntem prea slabe ca să rezistăm tentaţiei. Nu ne oprim decât atunci când suntem bătrâne, ca bunica.

Izbucniră amândouă în râs şi continuară jocul.

Duja nu ar înţelege, se gândi Adrianne, continuând să joace. Mama nu vrea dragoste şi e tânără şi frumoasă.

Leiha se teme pentru că deja a născut două fete. Adrianne nu voia nici ea, pentru că văzuse că poate fi ceva crud şi urât.

Cu toate astea, nu exista altă cale pentru a avea copii, iar ei îi plăceau foarte mult copiii. Poate o să aibă un soţ bun, care să aibă deja soţii şi copii. Atunci nu o să mai vrea de la ea decât dragoste, iar ea va avea grijă de copiii din casă.

Când se săturară de joc, Adrianne se duse la bunica ei şi i se aşează în poală. Jiddah era văduvă şi fusese regină.

Dragostea ei pentru dulciuri o costase dinţii, dar avea încă ochii negri şi limpezi.

— Uite-o şi pe drăguţa mea Adrianne!

Jiddah îşi deschise pumnul şi-i oferi o ciocolată învelită în staniol. Râzând, Adrianne o luă. Fiindcă îi plăcea ambalajul la fel de mult ca şi ciocolata, îl desfăcu încet.

Jiddah luă o perie şi începu să o treacă prin părul lui Adrianne, un obicei care o calma întotdeauna.

— Ai să vizitezi noul copil, bunico?

— Bineînţeles. Eu îmi iubesc toţi nepoţii. Chiar şi pe cei care îmi fură ciocolata. De ce pare Adrianne atât de tristă?

— Crezi că regele o să divorţeze de mama?

Jiddah băgă de seamă cu îngrijorare că

Adrianne nu-i mai spusese lui Abdu tată.

— Nu ştiu. Nu a făcut-o în nouă ani.

— Dacă ar divorţa de ea, ar trebui să plecăm. Mi-ar fi tare dor de tine.

— Şi mie la fel.

Fetiţa nu mai era un copil în multe privinţe, se gândi Jiddah punând peria deoparte.

— Dar nu trebuie să te îngrijoreze asta, Adrianne.

— Creşti. Într-o zi o să vin la nunta ta. Apoi o să am strănepoţi.

— Şi o să le dai şi lor ciocolată şi ai să le spui poveşti!

— Da. *Inshallah.*

O sărută pe Adrianne pe păr. Era uşor parfumat şi negru ca noaptea.

— Şi am să-i iubesc aşa cum te iubesc pe tine.

Întorcându-se, Adrianne o luă pe Jiddah de gât. Mireasma de opiu şi condimente a pielii ei era la fel de plăcută ca şi îmbrăţişarea trupului ei subţire.

— Am să te iubesc întotdeauna, bunico.

— Adrianne! *Yellahl*

Fahid o trăgea de fustă. Avea gura mânjită, în urma unei vizite anterioare la

bunica. Veşmântul de mătase pe care i-l făcuse mama lui era murdar.

— Vino, repetă el în arabă, trăgând-o din nou.

— Unde?

Fiind mereu gata să-l distreze, Adrianne se dădu jos şi îl gâdilă.

— Vreau titirezul.

Ţipă şi se zvârcoli, apoi îi dădu un sărut zgomotos.

— Vreau să văd titirezul.

Ea îşi umplu buzunarul cu bomboane de ciocolată înainte de a se lăsa trasă după el. Râdeau alergând pe coridoare, iar Adrianne ţipa exagerând, în timp ce Fahid o trăgea de mână. Camera ei era mai mică decât toate celelalte, una dintre insultele subtile ale tatălui ei. Singura ei fereastră dădea chiar spre marginea grădinii. Totuşi era frumoasă, decorată în roz şi alb, aşa cum alesese chiar ea. Într-un colţ, pe rafturi, se aflau jucării, multe dintre ele trimise din America de o femeie numită Celeste, cea mai bună prietenă a mamei ei.

Cea mai frumoasă sosise cu mulţi ani înainte. Era o jucărie simplă, dar foarte strălucitor colorată. Când apăsai, scotea un şuierat, învârtindu-se repede, iar roşul se

amesteca cu albastrul şi verdele topindu-se împreună. Devenise repede jucăria favorită a lui Fahid, atât de favorită încât Adrianne o luase de curând de pe raft şi o ascunsese.

— Vreau titirezul.

— Ştiu. Ultima dată când l-ai vrut, te-ai lovit la cap căţărându-te după el, când eu nu eram în cameră.

Şi când auzise regele despre asta, Adrianne fusese pedepsită să stea în camera ei o săptămână.

— Închide ochii!

Râse şi scutură capul.

Râzând la rândul ei, Adrianne se aplecă până când ajunseră nas lângă nas.

— Închide ochii, frăţioare, sau nu-ţi dau titirezul!

El închise ochii.

— Dacă eşti foarte bun, o să ţi-l las toată ziua.

— Vorbind, se trase înapoi de lângă el, apoi se strecură sub pat, unde îşi păstra cele mai frumoase dintre comorile ei. Chiar atunci când se întindea după titirez, Fahid se strecură lângă ea.

— Fahid!

Cu exasperarea pe care o arată mamele

copiilor lor preferaţi, îl ciupi de obraz.

— Eşti foarte rău.

— O iubesc pe Adrianne.

Ca întotdeauna, inima ei se înmuie. Îi dădu părul ciufulit din ochi şi-şi frecă nasul de obrazul lui.

— Îl iubesc pe Fahid. Chiar şi atunci când e rău.

Luă titirezul şi începu să iasă de sub pat, dar ochii lui ageri căzuseră pe globul de Crăciun.

— Frumos!

Încântat, îl apucă cu mâinile lipicioase de bomboane.

— Al meu!

— Nu e al tău.

Îl apucă de glezne ca să-l tragă afară.

— Şi e secret.

Se aşezară amândoi pe covor şi Adrianne puse mâna pe cealaltă parte a globului şi-l scutură. Titirezul era uitat, iar ei se uitau cum cădeau fulgii de zăpadă.

— E cea mai preţioasă comoară a mea. Un glob fermecat.

Îl ţinu în sus, ca lumina să treacă prin sticlă.

— Fermecat!

Gura lui se deschise când Adrianne îl răsturnă din nou.

— Dă-mi-l, dă-mi-l!

Luându-i globul, sări în picioare.

— Fermecat. Vreau să i-l arăt mamei!

— Nu, Fahid, nu!

Adrianne sărise în picioare şi fugea după el pe uşă.

Încântat de noul joc, îşi mişcă iute picioruşele scurte şi voinice. Râsul lui răsuna de-a lungul zidurilor în timp ce alerga ţinând în sus globul de sticlă, ca pe un trofeu. Pentru a menţine jocul viu, o luă pe tunelul care lega apartamentele femeilor de cele ale regelui.

Adrianne se simţi prima dată îngrijorată şi acest lucru o făcu să ezite. Fiind fată, tunelul îi era interzis. Păşi înainte, gândindu-se să-l atragă pe Fahid înapoi cu promisiunea unei noi plăceri. Dar când râsul lui se întrerupse brusc, ea se repezi înăuntru. Căzuse, cu buzele tremurând, la picioarele lui Abdu.

Abdu părea atât de înalt şi de puternic pe când stătea cu picioarele depărtate şi se uita în jos la fiul lui! Vejşmântul lui alb atingea podeaua, acolo unde căzuse Fahid. În tunel, lumina era puţină, dar Adrianne

vedea sclipirea de mânie din ochii lui.

— Unde e mama ta?

— Vă rog!

Adrianne se repezi înainte. Îşi ţinea capul plecat în semn de supunere, în timp ce inima ei bătea ca o tobă.

— Fratele meu era în grija mea.

Se uită la ea, la părul ei ciufulit, la praful de pe rochie, la mâinile ei umede şi nervoase. Ar fi putut să o dea la o parte cu o singură mişcare a mâinii. Mândria lui îi spunea că nu merita nici măcar atâta. Nu ai grijă cum trebuie de prinţ.

Ea nu spuse nimic, ştiind că nu era aşteptat niciun răspuns. Îşi ţinu capul plecat, pentru ca el să nu vadă fulgerele de furie din ochii ei.

— Lacrimile nu sunt pentru bărbaţi şi nu sunt deloc pentru regi! spuse el, dar se aplecă cu oarecare blândeţe ca să-l pună pe Fahid pe picioare. Abia atunci observă globul pe care fiul lui îl ţinea strâns.

— De unde ai asta?

Furia revenise, tăioasă ca o sabie.

— E interzis! Luă globul de la Fahid şi-l făcu să urle.

— Vrei să mă nenoroceşti, să

nenoroceşti casa noastră?

Pentru că ştia că mâna tatălui ei putea să lovească iute şi cu putere, Adrianne păşi între el şi fratele ei.

— E al meu, eu i l-am dat.

Se încordă în aşteptarea loviturii, dar aceasta nu veni. Acum nu mai înfrunta un bărbat furios, ci un sloi de gheaţă. Adrianne învăţase că dezinteresul rece putea să fie cea mai dureroasă dintre pedepse. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar înfruntându-şi tatăl, ea şi le reţinu. Dacă ochii uscaţi erau singura ei apărare, atunci vor rămâne uscaţi.

— Deci vrei să-mi corupi fiul? îi dai simboluri creştine în chip de jucărie? Ar fi trebuit să mă aştept la trădare din partea uneia ca tine.

Lovi globul de un zid, spărgându-l. Îngrozit, Fahid se agăţă de picioarele lui Adrianne

— Du-te înapoi, în camerele femeilor, unde ţi-e locul.

— Din clipa asta, îţi este interzis să mai ai grijă de Fahid.

Îşi ridică fiul şi se îndepărtă. Fahid, cu faţa udă şi umflată, se întindea după ea şi o striga.

Capitolul 5

Dizgraţia a făcut-o puternică. A făcut-o tăcută. A făcut-o mândră. În lunile care au urmat, Phoebe a fost îngrijorată pentru Adrianne. Ani de zile, Phoebe trăise cu nefericirea ei, folosind-o ca pe o cârjă, pentru că nu vedea altă soluţie. Modul ei american de viaţă luase sfârşit atunci când păşise pe pământul ţării soţului ei. Încă de la început, legile şi tradiţiile din Jaquir fuseseră împotriva ei. Era femeie şi, ca atare, în ciuda propriilor ei credinţe, în ciuda propriilor ei dorinţe, era obligată să se supună.

De-a lungul anilor, Phoebe îşi găsise o mângâiere care să-i uşureze închisoarea. În ochii ei, Adrianne fusese mulţumită, chiar se potrivea cu viaţa din Jaquir. Avea o moştenire, un titlu, o poziţie pe care nici chiar dizgraţia regelui nu i-o putea lua. Avea o familie, tovarăşi de joacă.

Era în siguranţă.

Phoebe ştia că occidentalii începeau să vină în grupuri mari în Jaquirşi în Orientul Mijlociu, atraşi de petrol.

Şi, din cauza acestei noi stări de lucruri,

a început să primească iar reporteri şi să joace rolul de regină de basm a deşerturilor. Abdu voia banii şi tehnologia pe care puteau să le aducă vestul, chiar dacă îi ura pe occidentali pentru că i le furnizau. Dacă occidentalii investeau în Jaquir, acesta va cunoaşte progresul. Cu timpul, poate chiar eliberarea.

Se agăţa de aceasta, nu pentru ea, ci pentru Adrianne.

Pe măsură ce treceau lunile, ea a început să înţeleagă că, dacă în Jaquir se vor ivi noi libertăţi, acestea vor sosi prea târziu pentru a-i fi de folos fiicei ei.

Adrianne era ascultătoare, dar nu mai era fericită.

Se juca cu celelalte fete şi asculta poveştile bunicii ei, dar nu mai era un copil. Phoebe începu să tânjească după casă şi mai mult decât până acum. Începu să viseze să se întoarcă, să o ia cu ea pe Adrianne, să-i arate fiicei ei o lume neîngrădită de legile şi limitele din Jaquir.

Dar, nici chiar atunci când visa, nu credea că ar fi posibil. În ciuda ascensiunii ei în lumea strălucitoare a spectacolului, ea rămăsese foarte mult fata naivă din mica fermă din Nebraska. Pe vremea când făcea

filme, văzuse oameni care beau şi foloseau droguri. Dar, într-un fel care îi era propriu, trecuse peste ceea ce era neplăcut şi crezuse în iluzii.

În Jaquir, devenise vicioasă, deşi nu ştia nimic de aceste lucruri. Drogurile o ajutau să îndure zilele şi o amorţeau nopţile. Trăise în Orientul Mijlociu la fel de mult cât trăise şi în California, dar, datorită drogurilor, pierduse şirul zilelor şi nu-şi dădea seama de faptul că devenise o iluzie aici, ca şi femeile pe care la jucase pe ecran.

Faptul că fusese chemată în apartamentul lui Abdu o înspăimântase pe Phoebe. Acum, nu vorbeau niciodată în particular. În public, atunci când el dorea, întruchipau un cuplu dintr-o poveste de dragoste. Steaua de cinema care îţi lua suflarea şi elegantul rege. Deşi Abdu nu putea să sufere aparatele de fotografiat, le permitea ziariştilor să-i fotografieze împreună. Trăsese o linie delicată între tradiţionalul conducător al culturii sale şi simbolul progresului. Dar dolarii, mărcile germane şi yenii intrau în ţară, pe măsură ce ieşea petrol.

Era un bărbat educat în Vest şi ar fi putut lua masa cu preşedintele şi prim-

miniştri, lăsându-le impresia unei minţi strălucite şi deschise. Fusese crescut în Jaquir, hrănit în Islam. În tinereţe, crezuse că va putea avea loc o fuzionare. Acum, vedea că vestul era doar o ameninţare, chiar o monstruozitate pentru Allah. Această credinţă se cristalizase din cauza lui Phoebe. Ea era pentru el simbolul corupţiei şi al dezonoarei.

Acum o privea stând în picioare în faţa lui, într-un veşmânt negru care o acoperea de la gât până la glezne. Îşi legase părul cu o eşarfă, astfel că nu se vedea niciun fir.

Avea pielea palidă şi nu lăptoasă, cum fusese cândva, iar ochii îi erau goi.

Droguri, se gândi scârbit Abdu. Ştia despre ele, dar prefera să ignore faptul.

Bătu cu degetul pe marginea biroului lui de abanos, ştiind că fiecare clipă de aşteptare o înfricoşa şi mai tare.

— Ai fost invitată la Paris, la un bal de caritate.

— Paris?

— Se pare că acolo s-au reluat cu succes filmele tale.

— Poate că oamenii găsesc că e distractiv să o privească pe soţia regelui din Jaquir expunându-şi farmecele!

Ea îşi ridică brusc capul. Abdu îi zâmbea, aşteptându-se ca ea să protesteze, pentru a putea zdrobi şi cea mai mică sfidare. Dar ea vorbi liniştită:

— Era o vreme când şi regele Jaquir-ului se uita cu plăcere la Phoebe Spring.

Zâmbetul lui se şterse. Îşi amintea cu scârbă orele pe care le petrecuse urmărind-o, dorind-o.

— Se crede că prezenţa ta va fi atrăgătoare pentru cei care se vor duce la bal.

Phoebe se strădui să-şi păstreze calmul, să vorbească egal

— Îmi vei permite să mă duc la Paris?

— Am afaceri acolo. Va fi oportun ca soţia mea americancă să mă însoţească şi să demonstreze că între Jaquir şi Vest sunt deja legături. Înţelegi ce se aşteaptă de la tine?

— Da, da, sigur. Nu era bine să pară prea încântată, dar nu putu să-şi oprească un zâmbet. Un bal. La Paris?

— Ţi se face o rochie. Vei purta *Soarele şi Luna* şi te vei prezenta aşa cum se aşteaptă din partea soţiei regelui din Jaquir. Dacă mă faci de ruşine, vei avea o indispoziţie şi vei fi trimisă înapoi.

— Înţeleg perfect.

Chiar şi numai gândul la Paris, gândul numai, o făcea mai puternică.

— Adrianne…

— S-au făcut şi pentru ea unele aranjamente, o întrerupse Abdu.

— Aranjamente?

Simţi muşcătura spaimei la baza gâtului. Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că tot ce-i dădea cu o mână, Abdu îi luă cu cealaltă.

— Ce aranjamente?

— Nu te priveşte pe tine.

— Te rog!

Trebuia să fie prudentă, foarte prudentă.

— Vreau doar să o pregătesc, să fiu sigură că este demnă de regele din Jaquir.

Phoebe îşi plecă fruntea, dar nu se putu împiedica să nu-şi frângă degetele.

— Nu sunt decât o femeie, iar ea este singurul meu copil.

Abdu se lăsă pe spate în scaun, dar nu făcu niciun semn ca s-o invite pe Phoebe să stea jos.

— Va fi trimisă în Germania, la şcoală. Găsim că este un aranjament bun pentru

femeile de rang înalt, înainte de a fi căsătorite.

— Nu! Pentru Dumnezeu, Abdu, nu o trimite la şcoală atât de departe!

Uitând de mândrie, de prudenţă, înconjură biroul pentru a-i cădea la picioare.

— Nu se poate să mi-o iei. E tot ce am! Ţie nu-ţi pasă ce se întâmplă cu ea. Pentru tine nu contează dacă stă cu mine.

Îi luă mâinile de încheieturi şi i le îndepărtă de pe veşmântul lui.

— Este o membră a casei domnitoare din Jaquir.

— Faptul că sângele tău curge prin venele ei e un motiv în plus ca ea să fie despărţită de tine şi educată cum trebuie înaintea logodnei ei cu Kadeem al-Misha.

— Logodnă?

Înspăimântată, Phoebe se agăţă din nou de el.

— E doar un copil. Nici în Jaquir fetele nu se căsătoresc atât de tinere.

Se va căsători la a cincisprezecea aniversare.

Aranjamentele sunt aproape gata. Apoi îmi va fi în sfârşit de folos, ca soţie a unui

aliat. Fii recunoscătoare că nu o dau unui duşman, spuse el luând-o din nou de mâini, dar pentru a o trage spre el, de data aceasta.

Ea răsufla greu, cu faţa aproape de a lui. Timp de o clipă, dori să-l omoare cu mâinile goale, să-l zgârie pe faţă cu unghiile şi să vadă cum îi curge sângele. Dacă acest lucru ar fi salvat-o pe Adrianne, l-ar fi făcut. Dar forţa nu rezolva lucrurile, nici raţiunea. Mai rămânea viclenia.

— Iartă-mă!

Muşchii i se înmuiară. Îşi lăsă lacrimile să-i umple ochii şi să strălucească.

— Sunt slabă şi egoistă. Mă gândeam doar că-mi pierd copilul, nu la cât de generos eşti ca să-i aranjezi o căsătorie bună.

Căzu din nou în genunchi, având grijă să păstreze o atitudine cât mai supusă, apoi îşi şterse ochii, ca şi cum şi-ar fi recăpătat bunul simţ.

— Sunt o femeie proastă, Abdu, dar nu chiar într-atât încât să nu pot fi recunoscătoare. Va învăţa să fie o soţie bună în Germania. Sper că ai să fii mândru de ea.

— Îmi voi face datoria prin ea.

Îi făcu nerăbdător un semn să se ridice.

— Poate ai să te gândeşti să o laşi să ne însoţească la Paris. Inima îi bătea în coaste, şi atunci ea îşi încrucişă braţele. Mulţi bărbaţi preferă o soţie care a călătorit şi care e capabilă să-i însoţească în călătorii de afaceri sau de plăcere şi să-i ajute, în loc să fie un obstacol. Din cauza rangului ei, de la Adrianne se aşteaptă mult. Nu aş vrea ca ea să te facă de ruşine. Educaţia pe care ai primit-o în Europa şi experienţele pe care le-ai avut acolo ţi-au dat desigur o mai bună înţelegere a lumii şi a locului pe care-l ocupă Jaquir?

Primul lui gând fu să respingă ideea cu un gest al mâinii, dar ultimele ei cuvinte îşi atinseră ţinta. El credea cu tărie că timpul petrecut în oraşe ca Paris, Londra şi New York făcuse din el un rege mai bun şi un copil mai curat al lui Allah.

— Mă voi gândi.

Ea îşi stăvili nevoia de a se ruga şi-şi plecă fruntea.

— Mulţumesc.

Inima lui Phoebe încă mai bătea tare când reveni în camera ei. Voia să bea ceva, să ia o pilulă, să uite tot. Dar se întinse pe pat şi se strădui să se gândească.

Câţi ani pierduse aşteptând ca Abdu să

redevină bărbatul care fusese cândva, ca viaţa ei să se schimbe.

Rămăsese în Jaquir pentru că el i-o ceruse, pentru că el i-ar fi luat-o pe Adrianne, chiar dacă ea ar fi reuşit să fugă cumva.

Pentru că fusese slabă, confuză, temătoare, trăise aproape zece ani din viaţa ei în sclavie. Dar Adrianne nu va trăi aşa. Niciodată. Indiferent ce va trebui să facă, nu avea de gând să permită să-i fie luată şi dată unui străin, ca să-şi trăiască restul vieţii ca o prizonieră.

Primul pas era Parisul, îşi spuse ea ştergându-şi sudoarea de pe frunte. O va duce pe Adrianne la Paris şi nu se vor mai întoarce niciodată!

— Când am să mă duc la Paris, o să-mi cumpăr valize întregi cu rochii frumoase.

Duja se uita la Adrianne care-şi punea o brăţară de aur şi încerca să nu fie geloasă.

— Tata zice că vom mânca la un restaurant numit *La Maxim* şi că o să am tot ce vreau.

Adrianne se întoarse. Palmele ei erau mereu umede din cauza nervozităţii, dar se temea să şi le şteargă pe rochie.

— Am să-ţi aduc un cadou.

Uitându-şi gelozia, Duja râse.

— Numai unul?

— Unul special. O să urcăm în turnul Eiffel şi o să mergem într-un loc unde sunt mii de picturi. Şi pe urmă…

— Îşi apăsă stomacul cu mâna. Mi-e rău!

— Dacă ţi-e rău, nu ai să pleci, aşa că să nu-ţi fie rău.

— Leiha e îmbufnată.

Spusese acest lucru sperând s-o facă pe Adrianne să se simtă mai bine. Servitorii luaseră deja bagajele, aşa că Duja o cuprinse pe Adrianne pe după umeri şi o conduse spre ieşire.

— Vrea să meargă, dar regele vă ia doar pe tine şi pe mama ta. Leiha să fie mulţumită că este iar însărcinată.

— Dacă pot să cumpăr cadouri pentru Fahid şi surorile mele, ai să le dai tu?

— Sigur. O să-mi fie dor de tine, spuse ea sărutând-o pe Adrianne pe obraz.

— O să ne întoarcem repede.

— Dar tu nu ai fost niciodată plecată.

Haremul era plin de femei, însă emoţia călătoriei ar fi trebuit să le stăpânească doar pe două. Se îmbrăţişau şi râdeau.

Phoebe, îmbrăcată în *abaaya* şi cu văl, stătea în picioare, cu mâinile strânse în jurul taliei, cu chipul impasibil.

Parfumurile, întunericul, fumul înmiresmat din harem o apăsau, până când se gândi că aproape sunt vizibile. Dacă exista un Dumnezeu, nu îi va mai vedea pe oamenii aceştia şi nici Jaquir-ul. Acum se simţea recunoscătoare pentru eşarfe şi văl. Nu trebuia să-şi supravegheze decât ochii.

Valul de regret o surprinse pe când îşi săruta cumnatele, soacra, verişoarele prin alianţă. Toate femeile lângă care trăise aproape zece ani.

— Adrianne trebuie să stea lângă fereastră, îi spuse Jiddah lui Phoebe, sărutându-le şi îmbrăţişându-le pe amândouă. Să vadă Jaquir-ul în timp ce se înalţă avionul.

— Zâmbi, încântată că fiul ei arăta în sfârşit interes nepoatei care era favorita ei în secret. Nu mânca prea multă îngheţată, scumpa mea!

Adrianne râse şi se înălţă pe vârfuri ca să o sărute ultima dată pe Jiddah.

— Am să mănânc atât de mult, încât am să mă îngraş.

— Nu ai să mă recunoşti când am să mă

întorc.

Jiddah râse bătând-o uşor pe Adrianne pe obraz cu palma ei bogat împodobită cu henna.

— Am să te recunosc întotdeauna. Du-te, du-te acum.

Să te întorci cu bine. *Inshallahl*

Ieşiră din harem prin grădină şi dincolo de zid le aştepta o maşină. Nervii lui Adrianne erau prea încordaţi pentru ca să observe tăcerea mamei ei. Ea pălăvrăgi despre călătoria cu avionul, Paris, despre ce vor vedea, ce vor cumpăra. Punea o întrebare, apoi spunea repede altceva, fără să aştepte răspuns.

Când ajunseră la aeroport, Adrianne era bolnavă de emoţie. Phoebe era bolnavă de frică.

Până acum, venirea oamenilor de afaceri occidentali nu făcuse decât să complice procedurile la aeroport.

Avioanele aterizau şi decolau mai des, iar transportul la sol se limita la câteva taxiuri, ai căror şoferi nu vorbeau englezeşte. Femeile erau despărţite de bărbaţi, îndreptându-se spre capete diferite ale micului terminal supraaglomerat. Americani şi europeni năuciţi se luptau să-şi

deplaseze bagajele cu hamalii entuziaşti peste măsură şi căutau cu disperare legături întârziate adesea zile întregi. Aceşti ţari ai capitalului se împotmoleau adesea, victime ale unui decalaj de cultură care se adâncise ca un abis de-a lungul secolelor.

Aerul vibra de zgomotul avioanelor, de conversaţiile în diferite limbi, care se purtau adesea fără a fi înţelese.

Adrianne văzu o femeie care stătea pe o grămadă de bagaje, cu faţa udă de lacrimi şi palidă de oboseală. Alta nu scăpa din ochi trei copii mici, care se uitau curioşi şi arătau cu degetul spre femeile arabe îmbrăcate în veşmintele lor negre şi cu văluri.

— Ce mulţi sunt, şopti Adrianne pe când erau conduse prin mulţime de gărzile lor de corp. De ce vin aici?

— Banii.

Phoebe se uită la stânga şi la dreapta. Era cald, atât de cald, încât se temea să nu leşine. Dar avea mâinile îngheţate.

— Mai repede.

Luând-o pe Adrianne de mână o trase după ea afară.

Noul avion particular al lui Abdu strălucea; fusese cumpărat de curând, cu

banii luaţi pe petrol.

Lui Adrianne i se uscă gura la vederea lui.

— E foarte mic.

— Fii liniştită. Sunt cu tine.

Înăuntru, cabina era foarte luxoasă, în ciuda dimensiunilor reduse. Scaunele erau îmbrăcate într-un material bogat, de culoarea plumbului; covorul era de culoarea sângelui. Micile lămpi instalate lângă fiecare scaun aveau abajururi de cristal. Minunat de răcoros, aerul mirosea a lemn de santal, parfumul preferat al regelui. Servitorii, plecându-se în tăcere, aşteptau să le servească hrană şi băuturi.

Adbu se afla deja la bord, aplecat cu secretarul său asupra unei grămezi de hârtii. Îmbrăcase un costum cusut la Londra, darâl purta cu acoperământul tradiţional pe cap.

Când s-au urcat şi şi-au ocupat locurile, nu s-a uitat niciodată măcar. În schimb, a făcut un semn neglijent cu mâna unuia dintre oamenii lui. Peste câteva clipe, motorul a tuşit.

Stomacul lui Adrianne a făcut o mică tumbă atunci când avionul şi-a ridicat botul în aer.

— Mama!

— În curând, vom fi deasupra norilor. Phoebe vorbea cu voce joasă, fericită că Abdu le ignora. Ca şi păsările, Addy. Uite! Jaquir dispare, spunea ea, rămânând cu obrazul lipit de cel al fetiţei.

Lui Adrianne îi venea să vomite, dar se temea, pentru că tatăl ei era acolo. Hotărâtă, îşi încleştă dinţii, înghiţi din greu şi se uită cum fuge pământul în jos. După puţin timp, agitaţia din stomacul ei se linişti. Venise rândul lui Phoebe să pălăvrăgească. Vorbea încet şi vocea ei o legăna pe Adrianne. În timp ce fiica ei îi adormi cu capul pe umăr, Phoebe se uită în jos la apele albastre ale Mediteranei şi se rugă.

Parisul era o sărbătoare pentru toate simţurile.

Adrianne se agăţă de mâna mamei ei şi privi în jur în timp ce se grăbeau să iasă din aeroport. Întotdeauna crezuse că poveştile mamei despre alte locuri nu erau decât basme, îi plăcuseră ca atare, le visase ca atare. Acum trebuia să treacă pragul unei lumi care existase doar în imaginaţia ei.

Chiar şi mama ei era altfel. Îşi scosese *abaaya* şi vălurile. Sub ele purta costum

occidental de aceeaşi culoare cu ochii ei. Părul fusese lăsat liber, minunat de roşu, pe umeri. Chiar vorbise cu un bărbat, un străin, când trecuseră prin vamă. Adrianne se uitase cu teamă spre tatăl ei, aşteptând pedeapsa. Dar el nu făcuse nimic.

Aici, femeile mergeau uneori singure, alteori braţ la braţ cu bărbaţii. Purtau fuste şi pantaloni strâmţi, care le arătau picioarele. Mergeau cu capul sus, legănându-şi şoldurile, dar nimeni nu se uita la ele. Spre uimirea ei, văzu un cuplu îmbrăţişându-se şi sărutându-se, în timp ce oamenii ceilalţi treceau în jurul lor. Nu era niciun *matawain* cu bici şi cu barba vopsită cu henna, care să le aresteze.

Soarele apunea când ieşiră din aeroport. Adrianne se aştepta să audă chemarea la rugăciune, dar nu se întâmplă nimic. Era zăpăceală mare, dar parcă mai iute şi ceva mai organizată decât înghesuiala din aeroportul din Jaquir.

Oamenii se grăbeau să ia taxiuri, femei şi bărbaţi împreună, fără ruşine sau secrete. Phoebe trebui s-o tragă în limuzină, pe când ea se străduia să vadă mai mult.

Se vezi pentru prima oară Parisul la apusul soarelui!

De câte ori se va gândi la acest oraş, Adrianne îşi va aminti minunea primei vederi, când lumina era prinsă între zi şi noapte. Clădirile se ridicau împodobite, parcă feminine, strălucind roz, auriu şi alb în lumina soarelui care apunea.

Maşina se repezi pe bulevard, intrând repede în inima oraşului. Dar nu viteza o buimăci, lăsând-o fără suflare.

Se gândea că acolo va fi muzică. Într-un asemenea loc trebuia să fie muzică. Dar nu riscă să ceară voie să lase jos fereastra. În schimb, lăsă muzica să cânte în capul ei, grandioasă, minunată, în timp ce mergeau de-a lungul Senei.

Perechile se plimbau, mână în mână, iar părul şi fustele scurte ale femeilor fluturau în briza care mirosea a apă şi a flori. Mirosea a Paris. Văzu cafenele, unde oamenii se îngrămădeau în jurul unor măsuţe rotunde şi beau din pahare care sclipeau roşu şi aprins, ca şi lumina soarelui.

Dacă i s-ar fi spus că avionul le dusese pe o altă planetă şi în alt timp, ar fi crezut.

Maşina se opri la hotel. Adrianne aşteptă ca tatăl ei să coboare şi întrebă:

— Putem să vedem mai mult, mai

târziu?

— Mâine.

Phoebe îi strânse mâna aşa de tare, încât şi-o trase înapoi.

— Mâine.

Se străduí să nu tremure în aerul parfumat al serii.

Hotelul semăna cu un palat şi se săturase de palate.

Împreună cu servitorii, gărzile de corp şi secretarii ocupau un întreg* etaj la *Crillon.* Spre dezamăgirea lui Adrianne, ea şi mama ei au fost duse repede în apartamentul lor şi lăsate singure.

— Nu putem să mergem să cinăm în locul acela numit *La Maxim*?

— Nu în seara asta, draga mea.

Phoebe se uită prin gaura cheii. Un paznic fusese deja instalat acolo. Exista un harem chiar şi la Paris. Când se întoarse, chipul îi era palid, dar zâmbea şi se străduia să-şi păstreze vioiciunea vocii.

— O să ni se trimită sus ceva. Orice vrei.

— Aici nu este altfel decât în Jaquir.

Se uită în jurul ei, la apartamentul elegant. Ca şi apartamentele femeilor, era

luxos şi izolat. Spre deosebire de acestea, avea ferestrele deschise. Traversă camera şi privi oraşul. Luminile se aprinseseră, dând un aer festiv, de poveste. Era la Paris, dar nu avea voie să facă parte din el. Ca şi când i s-ar fi dat cea mai frumoasă bijuterie din lume şi i s-ar fi îngăduit să o privească doar câteva clipe înainte de a-i fi luată şi încuiată într-un seif.

— Addy, trebuie să ai răbdare.

Ca şi fiica ei, Phoebe se simţea atrasă spre fereastră, spre lumini, spre viaţa de pe străzi. Numai că dorinţa ei era mai puternică pentru că ea fusese odată liberă.

— Mâine… mâine va fi cea mai frumoasă zi din viaţa ta.

O trase spre ea pe Adrianne ca să o sărute.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Da, mamă.

— Am să fac ceea ce este mai bine pentru tine, jur!

— Îmbrăţişarea ei deveni mai puternică, apoi îi dădu brusc drumul lui Adrianne. Acum admiră priveliştea. Vin imediat înapoi.

— Unde te duci?

— Numai până în camera de alături, te asigur. Îi zâmbi, sperând că aceasta le va

linişti pe amândouă. Uită-te prefereastră, fetiţo. Parisul este frumos la ora asta.

Phoebe închise uşa dintre salon şi dormitorul ei. Era riscant să folosească telefonul. Zile întregi încercase să se gândească la o cale mai bună, mai sigură. Deşi simţea nevoia, nu se atinsese de tranchilizante şi nici nu băuse de când Abdu o anunţase că vor pleca. Mintea ei era mai limpede decât fusese în ultima vreme. Atât de limpede, încât parcă o durea. Totuşi, nu găsise altă cale decât telefonul.

Singura ei speranţă era ca Abdu să nu bănuiască de trădare o femeie care îi suportase abuzurile atâta vreme.

Ridică receptorul. Îl simţea străin în mână, ca pe ceva din alt veac. Aproape că-i veni să râdă. Era o femeie în toată firea, din secolul XX, dar trecuseră aproape zece ani de când nu mai pusese mâna pe un telefon. Degetele îi tremurau pe când forma numărul. Vocea îi răspunse în franceză.

— Vorbiţi englezeşte?

— Da, doamnă. Ce doriţi?

Exista un Dumnezeu, se gândi ea lăsându-se pe pat.

— Vreau să trimit o telegramă. Urgentă. În Statele Unite, La New York.

Adrianne stătea la fereastră, cu mâinile pe geam, ca şi cum l-ar fi putut topi numai prin voinţa ei de a deveni o parte a lumii de afară. Ceva nu era în regulă cu mama ei.

Cel mai tare se temea că Phoebe e bolnavă şi că vor fi trimise amândouă înapoi în Jaquir. Ştia că, dacă vor pleca acum, nu va mai vedea niciodată un loc cum este Parisul.

Nu va mai vedea femeile cu picioarele lor goale şi cu chipurile machiate şi nici clădirile înalte cu sutele lor de lumini. Se gândi că tatăl ei ar fi încântat ca ea să fi văzut dar să nu fi pipăit, să fi mirosit, dar să nu fi gustat. Ar fi fost încă un mijloc de a o pedepsi pentru că este femeie şi că are sângele amestecat.

Şi, ca şi cum gândurile ei l-ar fi chemat, el intră pe uşă în apartament. Adrianne se întoarse. Era micuţă pentru vârsta ei, delicată ca o păpuşă. Deja se vedeau pe chipul ei urme ale frumuseţii brune, exotice, datorate sângelui beduin. Abdu însă văzu doar o fetiţă subţire, cu ochii mari şi cu gura exprimând încăpăţânare. Ca întotdeauna, ochii lui îngheţară numai privind-o.

— Unde este mama ta?

— Acolo.

El începu să se îndrepte spre uşă. Adrianne făcu un pas repede înainte.

— Putem să ieşim în seara asta?

El îi aruncă o privire scurtă, dezinteresată.

— O să rămâneţi aici.

Pentru că era încă mică, ea stărui acolo unde alţii ar fi dat înapoi.

— Nu e târziu. Soarele abia a apus. Bunica mi-a spus că sunt multe de făcut la Paris noaptea.

El se opri. Rareori îndrăznea să-i vorbească, iar el o asculta încă şi mai rar.

— O să rămâneţi înăuntru. Tu te afli aici numai pentru că eu am permis acest lucru.

— De ce ai făcut-o? x

Faptul că avusese îndrăzneala să-l întrebe îl făcu să-şi îngusteze ochii.

— Motivele mele nu te privesc. Să ştii că dacă îmi aminteşti de prezenţa ta prea des am să mă lipsesc de ea.

O combinaţie de ciudă şi mânie făcu ochii lui*Adrianne să strălucească.

— Sunt sânge din sângele tău, spuse ea încet. Ce motiv ai să mă urăşti?

— Eşti sânge din sângele ei.

Şi se întoarse să deschidă uşa.

Phoebe ieşi repede din cameră. Era roşie la faţă, ochii i se rotunjiră şi erau mari, ca ai unei căprioare care simte mirosul vânătorului.

— Abdu! Voiai să mă vezi? Am vrut să mă spăl după călătorie.

El îi văzu nervozitatea. Îi simţi frica. Îi făcea plăcere „faptul că ea nu se considera în siguranţă nici chiar în afara zidurilor haremului.

— A fost aranjat un interviu. Vom lua micul dejun aici, la ora nouă, împreună cu reportera. Te vei îmbrăca potrivit cu situaţia şi vei avea grijă să fie şi ea pregătită.

Phoebe îi aruncă lui Adrianne o privire.

— Sigur. După interviu aş vrea să mergem la cumpărături, poate să o duc pe Adrianne la un muzeu.

— Poţi să faci ce vrei între zece şi patru. Atunci o să am nevoie de tine.

— Mulţumesc. Îţi suntem recunoscătoare pentru că ne-ai dat ocazia de a vizita Parisul.

— Vezi ca fata să-şi ţină limba, altfel o să vadă Parisul numai prin fereastra aceea.

După ce el plecă, Phoebe îşi îngădui să se aşeze.

— Addy, te rog, nu-l înfuria!

— Nu trebuie decât să *exist* ca să se înfurie!

Când îi văzu primele lacrimi, Phoebe îi întinse braţele.

— Eşti atât de mică! spuse ea legănând-o pe Adrianne în braţele ei. Prea tânără pentru toate astea. Dar îţi promit să compensez totul. Privirea ei se concentră şi deveni dură.

— Jur că am să compensez totul.

Nu luase niciodată masa cu tatăl ei. Cu vigoarea celor opt ani ai ei, Adrianne trecuse uşor peste vorbele rostite în seara precedentă şi abia aştepta să înceapă prima zi la Paris.

Era dezamăgită că urmau să ia masa în apartament, dar nu spuse nimic. Îi plăcea prea mult noua ei rochie albastră şi haina asortată ca să se plângă. Într-o oră, săptămâna ei la Paris va începe.

— Nu pot să vă spun ce recunoscătoare vă sunt pentru acest interviu, majestatea voastră.

Reportera, deja fermecată de Abdu, luă loc la masă.

Adrianne îşi ţinea mâinile în poală, încercând să nu se uite fix la ea.

Reportera avea părul foarte lung, drept, de culoarea piersicilor răscoapte. Unghiile de la mâini erau vopsite în roşu, ca şi gura, iar rochia avea aceeaşi nuanţă, era strânsă pe corp şi-i dezvelea coapsele atunci când încrucişa picioarele. Vorbea engleza cu accent franţuzesc, rulând „r”-Urile. Pentru Adrianne era la fel de exotică şi de fascinantă ca o pasăre din junglă.

— Ne face plăcere, domnişoară Grandeau.

Abdu făcu semn după cafea. Un servitor sări să se execute.

— Mă bucur că vă place la Paris.

— Întotdeauna îmi place la Paris. Abdu zâmbi într-un fel pe care Adrianne nu-i mai văzuse. Părea deodată accesibil. Atunci, ochii lui trecură peste ea, ca şi cum scaunul ei ar fi fost gol. Soţia mea şi cu mine vom participa la balul din seara aceasta.

— Societatea pariziană abia aşteaptă să vă salute pe dumneavoastră şi pe frumoasa dumneavoastră soţie.

— Domnişoara Grandeau se întoarse spre Phoebe: Fanii dumneavoastră sunt încântaţi, majestate. S-au simţit abandonaţi în favoarea dragostei.

Cafeaua o arse pe Phoebe pe gât, dar ea

zâmbi. Ar fi dat oricare dintre bijuteriile ei pentru un whisky.

— Oricine a fost vreodată îndrăgostit înţelege că nu există sacrificiu sau risc prea mare.

— Pot să vă întreb dacă nu regretaţi că aţi renunţat la cariera înfloritoare de vedetă de cinema?

Phoebe se uită la Adrianne şi ochii ei se încălziră.

— Cum să regret când am atât de mult?

— E ca într-un basm, nu-i aşa? O femeie frumoasă răpită de un şeic din deşert şi dusă într-o ţară misterioasă şi exotică. O ţară, adăugă domnişoara Grandeau, care devine în fiecare zi tot mai bogată datorită petrolului. Ce părere aveţi, îl întrebă ea pe Abdu, despre occidentalii care vă invadează ţara?

— Jaquir este o ţară mică, dar care găseşte că progresul pe care-l aduce petrolul este binevenit. Totuşi, ca rege, am datoria să păstrez cultura noastră, deschizând în acelaşi timp porţile progresului.

— Este clar că aveţi afecţiune faţă de Occident, din moment ce v-aţi îndrăgostit de o americancă şi v-aţi căsătorit cu ea.

Majestatea voastră, este adevărat că mai aveţi o soţie?

El ridică un pahar de cristal plin cu suc. Expresia lui părea uşor amuzată, dar degetele strângeau puternic paharul. Nu suporta să fie interogat de o femeie.

— Religia mea permite unui bărbat să aibă patru soţii, câtă vreme le poate trata la fel.

— Mişcarea de eliberare a femeilor devenind tot mai puternică în Statele Unite şi în Europa, credeţi că această diferenţă între culturi va provoca probleme pentru ţările care vin în Orientul Mijlociu cu afaceri?

— Suntem diferiţi, domnişoară, în îmbrăcăminte, în credinţe. Poporul din Jaquir ar fi la fel de şocat de faptul că în ţara dumneavoastră i se permite unei femei să fie intimă cu un bărbat înainte de căsătorie. Această diferenţă nu va împiedica realizarea intereselor financiare de ambele părţi.

— Nu.

Domnişoara Grandeau nu era acolo ca să discute politică. Cititorii ei doreau să ştie dacă Phoebe Spring era încă frumoasă. Dacă avea încă o căsătorie romantică. Tăie

o bucată din clătită şi-i zâmbi lui Adrianne. Fetiţa era remarcabilă, avea ochii negri, arzători, ai regelui şi gura plină, sculpturală, a lui Phoebe. Deşi coloratura vorbea despre strămoşii beduini, avea chipul mamei ei. Trăsăturile erau mai mici, mai delicate decât cele ale femeii care fusese cândva supranumită „regina amazoană a filmului”. Puritatea structurii osoase, profilul uluitorşi vulnerabilitatea evidentă erau însă prezente.

— Prinţesă Adrianne, ce simţi ştiind că mama ta a fost considerată cea mai frumoasă femeie de pe ecran?

Adrianne ezită. Privirea grea, scurtă, a tatălui ei o făcu să-şi revină.

— Sunt mândră de ea. Mama mea este cea mai frumoasă femeie din lume.

Domnişoara Grandeau râse şi mai luă o bucată de clătită.

— Cu greu ai găsi pe cineva care să te contrazică Poate că într-o zi ai să-i calci pe urme la Hollywood. Credeţi că o să mai faceţi încă un film, majestate?

Phoebe înghiţi încă puţină cafea şi se rugă să nu-i vină greaţă.

— Pentru mine, mai importară este familia. Luă mâna lui Adrianne pe sub masă.

Sigur că sunt încântată că am fost rugată să vin aici, să-mi văd vechii prieteni. Dar alegerea pe care am făcut-o eu este – aşa cum aţi spus – în favoarea dragostei.

Ochii ei îi întâlniră, peste masă, pe ai lui Abdu şi-i susţinu privirea.

— Acolo unde este dragoste, o femeie poate să facă orice.

— Ceea ce a pierdut Hollywood-ul a câştigat Jaquir-ul.

— Se vorbeşte mult despre faptul că veţi purta *Soarele şi Luna* diseară. Este considerată una dintre cele mai mari comori din lume. Ca toate marile bijuterii, acest colier are legende şi oamenii sunt dornici să-l vadă. Îl veţi purta?

— *Soarele şi Luna* sunt darul pe care mi l-a făcut soţul meu atunci când ne-am căsătorit. În Jaquir, este considerat a fi preţul miresei, un fel de zestre inversată. După Adrianne, este cel mai preţios cadou pe care mi l-a oferit Abdu.

— Se uită din nou la el, cu o urmă de provocare. Sunt mândră să-l port.

— Nu va exista nicio femeie pe lume care să nu vă invidieze diseară.

Cu mâna lui Adrianne încă într-a ei, Phoebe zâmbi.

— Pot să spun doar că abia aştept această seară, mai mult decât pe altele. Va fi minunată!

Ochii ei întâlniră din nou privirea lui Abdu.

— *Inshallah.*

Aşa cum bănuise Phoebe, aveau două gărzi de corp şi un şofer pentru a pleca din hotel. Repurtase prima victorie şi era în culmea fericirii. Se oprise la recepţie şi ceruse paşaportul ei, pe care era trecută Adrianne, ca fiind copilul ei minor. Gărzile stăteau de vorbă, crezând probabil că se informa asupra unui serviciu oarecare şi nu observaseră că funcţionarul revenise din biroul din spate şi-i dăduse documentul îmbrăcat în piele. Îi venea să plângă de bucurie şi simţi prima sclipire de mândrie după atâţia ani, dar se stăpâni, ca să nu se trădeze. De fapt nu avea niciun plan, doar o hotărâre aprigă. Alături de ea, în limuzină, Adrianne era în culmea emoţiei. Acum erau cu adevărat la Paris, puteau să petreacă ore întregi în oraş înainte de a trebui să se întoarcă la hotel. Voia să se urce în Turnul Eiffel, să stea într-o cafenea, să se plimbe şi să asculte muzica oraşului, pe care doar şi-o închipuise.

— O să facem nişte cumpărături.

Gura lui Phoebe era atât de uscată, încât trebui să-şi forţeze limba să se mişte.

— La *Dior, Chanel...* Să vezi toate rochiile acelea frumoase, Addy! Culorile, materialele. Dar trebuie să stai lângă mine, să nu te dezlipeşti de mine. Nu vreau să te pierd. Să nu hoinăreşti, promite-mi!

— Promit!

Adrianne simţea că propriii ei nervi se încordează.

Atunci când mama ei vorbea aşa, foarte repede, cuvintele încălecându-se, urma întotdeauna o depresie. Atunci devenea atât de tăcută, atât de îndepărtată, închisă în ea însăşi şi indiferentă faţă de ceilalţi, încât o îngrozea pe Adrianne. Speriată de ceea ce ştia că o să se întâmple, Adrianne se abţinu să vorbească, stând lipită de Phoebe, în timp ce erau escortate prin cele mai exclusive magazine din Europa.

Parcă era alt vis, diferit de viziunea Parisului în apus.

Saloanele erau strălucitoare, cu măsuţe aurii şi scaune îmbrăcate în catifea. În fiecare dintre ele fuseseră invitate cu respectul de care Adrianne nu se bucurase în propria ei ţară. Femei cu feţe amabile îi

vorbeau blând, o serveau cu limonadă sau ceai şi cu prăjiturele dulci, iar manechine cu picioare subţiri, şi trupuri fragile defilau îmbrăcate în modelele cele mai moderne.

Phoebe comanda cu degajare zeci de rochii de cocktail, cu cordoane subţiri şi şiraguri de perle, costume fine din mătase şi în Dacă planul ei reuşea, nu va purta niciodată nimic din ceea ce cumpărase cu nepăsare. I se părea ca un fel de dreptate, cea mai mică şi mai dulce dintre răzbunări. Trecea din salon în salon, încărcând gărzile cu cutii şi pungi.

— Vom merge la Luvru înainte de masă, îi spuse ea lui Adrianne, pe când se instalau din nou în limuzină. Se uită la ceas, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii.

— O să mâncăm într-o cafenea?

— O să vedem. Căută mâna lui Adrianne. Vreau să fii fericită, draga mea. Fericită şi în siguranţă. Numai asta contează.

— Îmi place să fiu cu tine.

În ciuda prăjiturelelor, a ceaiurilor şi limonadei care le fuseseră servite, îi era foame, dar nu voia să spună.

— Sunt atâtea de văzut! Când îmi povesteai despre locuri ca acestea, credeam

că născoceşti. E mai frumos ca într-o poveste.

Phoebe deschise ochii ca să se uite pe fereastră.

Mergeau de-a lungul râului, în cel mai romantic oraş din lume. Deschise fără grijă fereastra şi trase adânc aer în piept.

— Addy, simţi mireasma?

Râzând, Adrianne se apropie de ea ca un căţeluş şi lăsă vântul să-i bată pe faţă.

— Apa?

— Libertatea, şopti Phoebe. Vreau să-ţi aminteşti mereu clipa asta.

Când limuzina se opri, Phoebe coborî încet, ca o regină, fără să le arunce nicio privire gărzilor. Cu Adrianne de mână, intră în Luvru. Se aflau acolo o mulţime de oameni, studenţi, turişti, îndrăgostiţi. Adrianne îi găsi la fel de fascinanţi ca şi lucrările de artă pe care i le arăta mama ei pe măsură ce treceau prin galerii. Vocile răsunau sub tavanele înalte, o varietate de tonuri şi accente. Văzu un bărbat cu părul la fel de lung ca al unei femei, cu blugi rupţi la genunchi şi care ducea în sf) ale un rucsac ponosit.

Când o surprinse privindu-l, el îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul, ridicând două degete în

formă de V. Jenată, Adrianne lăsă ochii în jos.

— Ce multe s-au schimbaţi spuse Phoebe. Parcă ar fi altă lume. Ferul cum se îmbracă oamenii, felul cum vorbesc… Parcă aş fi Rip Van Winkle.

— Cine?

Scoţând un sunet foarte apropiat de plâns, Phoebe se aplecă şi o îmbrăţişă.

— E doar o poveste.

Îndreptându-se, aruncă o privire spre gărzi. Erau la câţiva paşi în spate, plictisiţi.

— Vreau să faci exact ce îţi spun, şopti Phoebe. Nu pune întrebări. Stai aproape de mine.

Înainte ca Adrianne să răspundă, Phoebe o împinse într-un grup de studenţi. Mergând repede, împingând şi îmbrâncind la nevoie, îşi făcu drum printre ei, apoi o luă la fugă pe un coridor lung.

În spatele ei se auzeau strigăte. Fără să încetinească ritmul, o strânse pe Adrianne lângă ea şi o luară în jos pe scări. Avea nevoie de o uşă, orice uşă care să dea afară.

Dacă ajungea în stradă şi reuşea să ia un taxi, avea o şansă. Când în faţa ei se deschise un coridor, îl străbătu în fugă, tăind calea vizitatorilor şi a personalului.

Nu avea importanţă, dacă astfel ajungea afară din clădire sau dacă se adâncea şi mai mult în ea. Trebuia să scape de gărzi.

Auzi zgomot de paşi fugind în urma ei şi alergă orbeşte, ca un iepure care încearcă disperat să scape de o vulpe.

În timpul fugii, picturile parcă zburau pe lângă ea.

Răsuflarea ei grăbită se îngreună şi mai mult pe când trecea în fugă pe lângă cele mai preţioase lucrări de artă din lume.

Oamenii se uitau după ea. Părul îi căzuse din cocul îngrijit şi îi flutura uşor pe umeri. Văzu uşa şi aproape că se împiedică. Apucând-o pe Adrianne, cu inima bătându-i cu putere, ieşi din clădire. Dar nu se opri din fugă.

Simţea din nou mirosul râului şi al libertăţii. Se opri, încercând să-şi tragă suflarea, o femeie frumoasă, îngrozită, ţinând de mână un copil. Trebui doar să ridice mâna şi un taxi trase lângă trotuar.

— La aeroportul Or/y, reuşi ea să spună, uitându-se la stânga şi la dreapta, în timp ce o împingea pe Adrianne înăuntru. Repede, vă rog, repede!

— Da, doamnă. Şoferul îşi duse mâna la şapcă, apoi apăsă pe acceleraţie.

— Mama, ce-i asta? De ce am fugit? Unde mergem?

Phoebe îşi acoperi faţa cu mâinile. Acum nu mai era cale de întoarcere.

— Ai încredere în mine, Addy. Încă nu pot să-ţi explic.

Când Phoebeâncepu să tremure, Adrianne se ghemui lângă ea. Ieşiră din Paris agăţate una de cealaltă.

Buzele lui Adrianne tremurară când auzi zgomotul avioanelor.

— Ne întoarcem în Jaquir?

Phoebe scoase portofelul, dându-i şoferului, fără să se gândească, dublul sumei pe care o ceruse. O stăpânea încă frica şi avea un gust metalic, neplăcut, în gură. O va omorî, dacă o va prinde acum. O va omorî, apoi îşi va potoli setea de răzbunare rămasă pe Adrianne.

— Nu!

Se lăsă pe vine, astfel ca faţa ei să fie la aceeaşi înălţime cu a lui Adrianne.

— Nu ne mai întoarcem niciodată în Jaquir.

Se uită peste umăr sigură că Abdu va apărea din vreo maşină şi astfel vorbele ei vor deveni o minciună.

— Te duc în America, la New York. Crede-mă, Addy, o fac pentru că te iubesc. Acum vino repede.

O trase pe Adrianne înăuntru. Timp de o clipă, zgomotul şi agitaţia o zăpăciră. De ani de zile nu mai fusese singură undeva. Chiar şi înainte de a se căsători, călătorise însoţită de ziarişti, secretare şi garderobiere. Panica aproape că o înecă, până când simţi degetele mici şi încordate ale lui Adrianne împletite cu ale ei.

Pan American. O rugase pe Celeste să îi trimită biletele la ghişeul companiei *Pan American.* Grăbindu-se spre ghişeu, Phoebe se rugă ca prietena ei să fi reuşit. La ghişeu îşi scoase paşaportul din geantă şi-l dădu funcţionarului cu cel mai strălucitor surâs al ei.

— Bună ziua. Mă aşteaptă două bilete pentru New

York.

Zâmbetul îl zăpăci până într-atât, încât clipi.

— Da, doamnă.

Năucit de prezenţa starului, prelungi formalităţile.

— Am văzut filmele dumneavoastră. Sunteţi minunată.

— Mulţumesc.

Simţea curajul revenindu-i. Nu fusese uitată.

— Biletele sunt în ordine?

— Poftim? A, da, da.

Puse nişte ştampile şi mai scrise ceva.

— Numărul zborului dumneavoastră, spuse el, arătând spre bilet. Poarta… Mai aveţi patruzeci şi cinci de minute.

Atunci când îşi luă biletele şi le puse în geantă, avea palmele umede de sudoare.

— Mulţumesc.

— Aşteptaţi, vă rog!

Ea îngheţă, întrebându-se dacă să fugă, în timp ce o lua pe Adrianne de mână.

— Îmi daţi un autograf?

Îşi apăsă degetele pe ochi, izbucnind în râs.

— Sigur. Sunt încântată. Cum vă cheamă?

— Henri, doamnă.

Îi dădu o foaie de hârtie.

— Nu am să vă uit niciodată.

Ea semnă, ca întotdeauna, cu o grafie largă.

— Crede-mă, Henri, nici eu nu am să te uit niciodată.

Îi dădu autograful şi-i zâmbi.

— Hai, Adrianne. Să nu pierdem avionul. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Celeste, spuse ea. Ne va întâmpina la New York, Addy. E prietena mea cea mai bună.

— Ca Duja?

— Da.

Străduindu-se să se calmeze, se uită în jos, reuşind să zâmbească iar.

— Da, aşa cum e Duja pentru tine. Ea o să ne ajute.

Aeroportul nu o mai interesa pe Adrianne. Era foarte speriată din cauza feţei foarte albe a mamei ei şi a mâinii care tremura.

— El o să fie furios.

— Nu o să-ţi facă niciun rău. Phoebe se opri din nou şi o luă pe Adrianne pe după umeri. Te asigurcă, indiferent ce va trebui să fac, nu se va atinge niciodată de tine.

Atunci, încordarea tuturor acelor zile şi nopţi cât aşteptase cedă. Cu o mână apăsându-şi stomacul greu, alergă cu Adrianne spre toaleta pentru femei şi vomită violent.

— Mama, te rog!

Îngrozită, Adrianne se agăţă de talia lui

Phoebe, în timp ce aceasta se apleca peste vasul WC-ului.

— Trebuie să mergem înapoi înainte ca el să afle. O să spunem că ne-am pierdut, că ne-am despărţit. El o să fie doar puţin furios. Spunem că a fost vina mea. O să spun că eu am fost de vină.

— Nu se poate. Phoebe se sprijini de uşa cabinei şi aşteptă să-i treacă greaţa. Nu se poate să ne întoarcem.

— El voia să te trimită de acasă, fetiţo.

— Să mă trimită?

— În Germania.

Cu o mână nesigură, Phoebe găsi o batistă şi-şi şterse faţa umedă.

— Nu am să-l las să te trimită nicăieri sau să te căsătorească cu un bărbat care să fie ca el. Mai calmă, Phoebe îngenunche şi-şi înconjură fiica cu braţele. Nu vreau să te văd trăindu-ţi viaţa aşa cum a trebuit eu s-o duc pe a mea. Aş muri.

Încet, frica din ochii lui Adrianne se şterse. În cabina mică, unde mirosea încă a vomă, trecură amândouă într-o altă etapă a vieţii lor. Cu blândeţe, Adrianne o ajută pe Phoebe să se ridice.

— Te simţi mai bine? Ţine-te de mine.

Phoebe era doar ceva mai palidă atunci

când se urcară în avion. Se aşezară în sfârşit pe scaunele lor, îşi puseră centurile de siguranţă şi ascultară zgomotul motoarelor. Inima nu îi mai bătea atât de tare. Acum mai simţea doar ceva ca bătăile unei tobe în cap, care îi amintea de căldura apăsătoare din harem. Avea încă un gust neplăcut în gură.

Închise ochii.

— Doamnă? Pot să vă servesc pe dumneavoastră şi pe domnişoara cu o băutură după ce decolăm?

— Da. Nu se osteni să deschidă ochii. Pentru fiica mea ceva rece şi dulce.

— Şi dumneavoastră?

— Scotch, spuse ea sfâşiată. Unul dublu.

Capitolul 6

Celeste Michaels aprecia drama bună. Pe când era copil, se hotărâse să devină actriţă, nu doar actriţă, ci star. Cu implorări, linguşiri, îmbufnări şi mângâieri, obţinuse ca părinţii ei să-i plătească lecţiile de actorie, deşi credeau cu indulgenţă că fetiţa lor are doar o toană. Au continuat să creadă acest lucru chiar şi atunci când au condus-o pe Celeste la auziţii, repetiţii şi

spectacole la teatrul comunităţii. Andrew Michaels era contabil şi prefera să privească viaţa ca pe un bilanţ de pierderi şi profituri. Nancy Michaels era o gospodină frumoasă, căreia îi plăcea să facă dulciuri exotice pentru evenimentele sociale organizate de biserică. Amândoi credeau, chiar şi după ce teatrul a început să facă parte din viaţa lor, că mica Celeste va depăşi dragostea ei pentru farduri şi chemări la rampă.

La cincisprezece ani, Celeste hotărâse că se născuse pentru a fi blondă şi îşi vopsise părul de un castaniu insipid în blond auriu, care va deveni marca ei. Mama ei ţipase, tatăl îi ţinuse predici. Părul lui Celeste a rămas blond. Şi a obţinut rolul lui Marion în producţia şcolară a piesei *The Music Man.*

O.dată, Nancy i s-a plâns lui Andrew că ar fi putut să se descurce mai bine dacă Celeste ar fi mers cu băieţii şi ar fi băut în loc să citească Shakespeare şi Tennessee Williams.

A doua zi după ce a obţinut diploma de la liceu, Celeste s-a mutat din liniştitul New Jersey al copilăriei ei în Manhattan. Părinţii au privit-o plecând cu un amestec de

uşurare şi neputinţă.

A dat probe, a muncit ca să câştige destul cât să plătească lecţiile de actorie şi chiria camerei de la etajul patru, fără lift, la un restaurant ieftin, făcând hamburgeri şi ouă prăjite. S-a căsătorit la douăzeci de ani, relaţia a început cu un trăsnet şi s-a terminat cu suspine peste un an de zile. Atunci a început Celeste să nu se mai uite înapoi.

Peste numai zece ani, era regina teatrului, cu un şir de mari succese în urmă, trei premii *Tomy*şi un apartament la ultimul etaj, cu vedere spre Central Park West. Le trimisese părinţilor ei, pentru ultima lor aniversare, un *Lincoln,* dar ei tot mai credeau că ea se va întoarce în New Jersey atunci când îi va ieşi teatrul din cap şi se va stabili la casa ei cu un băiat de treabă.

Dar acum, în timp ce se plimba prin holul aeroportului, binecuvânta relativul anonimat al actriţei de teatru. Dacă oamenii ar fi remarcat-o, ar fi văzut o blondă atrăgătoare, bine făcută şi de greutate medie. Nu ar fi văzut-o pe focoasa Maggie-Pisica sau pe ambiţioasa Lady Macbeth. Dar asta numai dacă Celeste nu voia.

Se uită la ceas şi se întrebă din nou

dacă Phoebe era în avion.

Au trecut zece ani, se gândi ea aşezându-se pe un scaun şi căutând prin geantă o ţigară. Deveniseră prietene apropiate foarte repede, atunci când Phoebe venise la New York pentru a face primul ei film. Celeste tocmai pusese capăt căsătoriei ei şi nu era prea bine dispusă. Phoebe fusese ca o gură de aer proaspăt, amuzantă şi dulce. Deveniseră ca două surori, îşi făceau vizite traversând continentul de la o coastă la alta când puteau, dar plăteau facturi uriaşe la telefon atunci când nu puteau călători.

Nimeni nu fusese emoţionată ca ea atunci când Phoebe fusese nominalizată pentru *Oscar.* Nimeni nu se bucurase mai mult atunci când Celeste câştigase primul premiu *Tomy.*

Erau deosebite una de cealaltă în multe direcţii.

Celeste era dură şi decisă, Phoebe era maleabilă şi încrezătoare. Fără să-şi dea seama, îşi oferiseră reciproc echilibru şi o prietenie pe care o doriseră amândouă.

Apoi Phoebe se căsătorise şi zburase în regatul ei din deşert. Corespondenţa devenise sporadică după primul an, apoi se

întrerupsese. Era dureros. Celeste nu ar fi recunoscut faţă de nimeni, dar faptul că Phoebe pusese treptat capăt prieteniei lor o durea foarte mult. La suprafaţă, părea că o luase filosofic. Avea o viaţă plină şi bogată şi încă de pe când era fetiţă în New Jersey îşi făcuse planul să înainteze singură pe drumul ei. Dar o parte din inima ei era mâhnită. De-a lungul anilor, Celeste continuase să îi trimită cadouri fetiţei pe care o considera fina ei şi se amuzase pe seama bileţelelor caraghioase şi formale prin care Adrianne o înştiinţa că le primise.

Avea disponibilitatea sufletească s-o iubească pe fetiţă. În parte deoarece se căsătorise cu teatrul şi pentru că din această dragoste nu rezultau copii. Şi în parte pentru că Adrianne era fetiţa lui Phoebe.

Celeste îşi termină ţigara, apoi scotoci într-o pungă de plastic şi scoase o păpuşă din porţelan cu părul roşu.

Era îmbrăcată cu o rochie de catifea albastră garnisită cu alb. Celeste o alesese gândindu-se că4 etiţei îi va face plăcere să aibă o păpuşă cu aceeaşi culoare de păr ca al mamei ei.

Se anunţă sosirea avionului şi începu

din nou să se plimbe. Nu va mai dura mult. Coborârea din avion, trecerea prin vamă. Îngrijorarea sâcâitoare pe care o simţea la baza craniului nu avea niciun motiv.

În afară de telegramă, care nu spunea mare lucru.

Celeste îşi amintea fiecare cuvânt şi, ca o bună actriţă, le împrumuta propria ei intonaţie.

CELESTE. AM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU. TE ROG TRIMITE DOUĂ BILETE PENTRU NEW YORK LA GHIŞEUL PAN AMERICAN DE LA ORLY. PENTRU ZBORUL DE LA ORA 2 DE MÂINE. VINO LA AEROPORT DACĂ POŢI. NU AM PE ALTCINEVA. PHOEBE.

Le văzu în clipa în care trecură pe uşă, femeia înaltă, cu părul ei izbitor de roşu şi fetiţa ca o păpuşă. Mergeau strânse una în cealaltă, ţinându-se de mână, cu trupurile aproape lipite. Lui Celeste i se păru ciudat faptul că, pentru o clipă, nu putu să-şi dea seama cine pe cine liniştea.

Atunci Phoebe îşi ridică ochii. Un şir de emoţii trecură pe chipul ei, dar uşurarea era dominantă. Dar, înaintea acesteia, Celeste recunoscuse teroarea. Grăbindu-se, Celeste se îndreptă spre ea.

— Phoebe!

Celeste o strânse în braţe.

— Ce bine-mi pare că te văd iar!

— Celeste, slavă Domnului! Slavă Domnului că eşti aici!

Disperarea o îngrijoră mai mult decât faptul că vorbele erau prost articulate din cauza băuturii. Având grijă să-şi păstreze zâmbetul, se uită la Adrianne.

— Deci ea e Addy a ta.

Celeste puse uşor mâna pe părul fetiţei, observând ochii încercănaţi şi semnele de oboseală. Îşi amintea de filmele cu supravieţuitorii unor dezastre, aceeaşi înfăţişare fără vlagă, vulnerabilă şi şocată.

— Aţi făcut o călătorie lungă, dar acum e pe sfârşite.

— Am o maşină afară.

— N-am să fiu niciodată în stare să te răsplătesc…

— Începu Phoebe.

— Nu fi caraghioasă!

O măi strânse o dată pe Phoebe în braţe, apoi îi dădu lui Adrianne punga de plastic.

— Ţi-am cumpărat un cadou casă sărbătorim venirea ta în America.

Adrianne se uită la păpuşă, adunând destulă energie ca să-şi treacă degetul pe tivul rochiţei. Catifeaua îi amintea de Duja, dar era prea obosită ca să plângă.

— E foarte frumoasă. Mulţumesc.

Surprinsă, Celeste ridică o sprânceană. Copila vorbea la fel de exotic şi de străin pe cât arăta.

— Hai să luăm bagajele şi să mergem acasă, ca să vă odihniţi.

— Nu avem bagaje. Phoebe aproape că se clătină, apoi se echilibră cu o mână pe umărul lui Celeste.

— Nu avem nimic.

— Bine.

Întrebările puteau să mai aştepte, hotărî Celeste şi o cuprinse pe Phoebe de talie. O privire o asigură că fetiţa se descurca singură.

— Hai acasă.

Spre deosebire de experienţa de la Paris, Adrianne observă puţine lucruri în drumul cu maşina de la aeroport până în Manhattan. În maşină era linişte şi cald, dar ea nu putea să se destindă. Aşa cum făcuse tot timpul zborului peste Atlantic, o privi cu grijă pe mama ei. Puse păpuşa pe care i-o dăduse Celeste sub braţ şi o ţinu pe Phoebe

de mână cu hotărâre. Era prea epuizată ca să pună întrebări, totuşi gata s-o ia la fugă.

— A trecut atât de mult timp! Phoebe privi în jur ca ieşită din transă. Un mic nerv de lângă gură îi tot tresărea, iar ochii ei se întorceau de la o fereastră la alta.

— S-a schimbat. Şi nu s-a schimbat.

— Întotdeauna poţi conta pe New York.

Celeste suflă fumul şi observă că Adrianne îi privea ţigara cu ochii ei negri, fascinaţi.

— Poate că mâine Addy o să se plimbe prin parc sau o să facem împreună cumpărături. Te-ai dat vreodată în căluşei, Adrianne?

— Ce este aceea?

— Sunt nişte căluţi de lemn pe care poţi să călăreşti în timp ce se învârtesc şi cântă muzica. În parcul lângă care locuiesc.

Îi zâmbi lui Adrianne, observând că Phoebe tresărea ori de câte ori se oprea maşina. Dacă mama ei era un pachet de nervi, fetiţa părea un monument de stăpânire de sine. Ce Dumnezeu avea să-i spună unei fetiţe care nu ştia ce sunt căluşeii?

— Nu puteaţi nimeri un timp mai potrivit pentru a veni la New York. Toate

magazinele sunt împodobite de Crăciun.

Adrianne se gândi la micul glob de sticlă şi la fratele ei. Deodată îi veni să-şi pună capul în poala mamei ei şi să plângă. Voia să meargă acasă, să o vadă pe bunica ei şi pe mătuşile ei, să simtă mirosurile din harem. Dar nu era cale de întoarcere.

— O să ningă? întrebă ea.

— Mai devreme sau mai târziu.

Nevoia de a lua fetiţa în braţe şi de a o mângâia o surprinse pe Celeste. Nu se socotise niciodată deosebit de maternă. Dar era ceva atât de trist şi totuşi puternic în felul în care Adrianne mângâia mâna lui Phoebe.

— Avem o vreme călduroasă. Dar nu cred că o să mai dureze. Observă cu uşurare că maşina încetinea. Am ajuns! spuse vioaie Celeste, când maşina trase lângă trotuar. M-am mutat aici acum cinci ani, Phoebe. Mi se potriveşte atât de bine, încât vor trebui să-mi pună o bombă ca să mă scoată din casă!

Le conducea prin faţa portarului în holul elegantei şi vechii clădiri. Se mişcă repede, trăgându-le pe Phoebe şi pe Adrianne în lift. Pentru Adrianne era ca o călătorie înceată spre niciunde, copleşită

cum era de oboseală. În avion se luptase cu somnul, trezindu-se mereu, ca să fie sigură că nimic nu o despărţea de Phoebe. Acum, era moleşită şi se plimba mecanic între cele două femei, prin apartamentul lui Celeste.

— O să-ţi arăt casa atunci când nu ai să fii atât de obosită.

Celeste îşi puse haina pe un scaun şi se întrebă ce naiba urma să facă.

— Cred că muriţi de foame. Să trimit după ceva sau vă fac o omletă?

— Nu pot să mănânc.

Phoebe se aşeză cu grijă pe canapea. Se simţea de parcă toate oasele din trupul ei urmau să se rupă dacă se mişca prea repede.

— Addy, ţi-e foame?

— Nu.

Chiar şi numai gândul la mâncare îi întorcea stomacul pe dos.

— Săraca de ea pică din picioare! Celeste îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Adrianne. Ce-ai zice să dormi puţin?

— Du-te cu Celeste, spuse Phoebe înainte ca Adrianne să poată să protesteze. Ea o să aibă grijă de tine.

— Nu ai să pleci?

— Nu. Am să fiu aici când ai să te trezeşti. Phoebe o sărută pe amândoi obrajii. Îţi promit.

— Hai, iubito.

Celeste aproape că o duse pe sus pe scări pe fetiţa istovită. Tot pălăvrăgind, o dezbrăcă de haine şi-i dădu jos pantofii, apoi o aranjă în pat.

— Ai avut o zi grea.

— Dacă el vine, ai să mă trezeşti ca să am grijă de mama?

Mâna lui Celeste ezită să mângâie părul lui Adrianne.

Pielea de sub ochi era încercănată de oboseală, dar ochii erau treji şi rugători.

— Da, fii liniştită. Neştiind ce altceva să facă, o sărută pe Adrianne pe frunte. Şi eu o iubesc, draga mea. O să avem grijă de ea.

Mulţumită, Adrianne închise ochii.

Celeste trase draperiile şi lăsă uşa întredeschisă.

Când părăsi camera, Adrianne adormise deja. Phoebe adormise şi ea când Celeste coborî în linişte scările.

Pe Adrianne o trezi un coşmar. De la a cincea ei aniversare, avea din când în când acelaşi vis: visa că tatăl ei venea în camera

mamei ei, auzea strigăte, plânsete şi zgomot de sticlă spartă. Se făcea că ea se strecura sub pat, cu mâinile pe urechi.

Se trezi cu faţa udă de lacrimi, înăbuşindu-şi un ţipăt, pentru că se temea să nu le deranjeze pe celelalte femei din harem. Dar nu se afla în harem. Nu mai ştia unde se află şi trebui să stea liniştită câteva minute înainte ca întâmplările să se aranjeze în ordine în mintea ei.

Plecaseră la Paris cu un avion mic şi ei îi fusese teamă. Oraşul parcă era scos dintr-o carte cu poveşti, cu oamenii lui ciudat îmbrăcaţi, şi apoi fuseseră prin magazinei cu culorile, mătăsurile, satinurile lor. Mama îi cumpărase o rochiţă roz cu un guler alb. Dar părăsiseră totul acolo.

Nu se urcaseră în Turnul Eiffel. Dar fuseseră la Luvru. Şi fugiseră. Mamei îi fusese teamă şi vomitase.

Acum se aflau la New York, la doamna blondă care avea o voce frumoasă.

Nu voia să fie la New York. Voia să fie în Jaquir, cu Jiddah şi cu mătuşa Latifa şi cu verişoarele ei. Suspinând, Adrianne se frecă la ochi şi coborî din pat. Voia acasă, acolo unde putea să recunoască miresmele, unde vocile vorbeau într-o limbă pe care o

înţelegea. Luând păpuşa pe care Celeste i-o dăduse ca s-o reconforteze, se duse s-o caute pe mama ei.

Auzi vocile atunci când ajunse în capul scărilor.

Adrianne le coborî până la jumătate, oprindu-se acolo de unde putea s-o vadă pe mama ei şi pe Celeste stând într-o cameră mare, albă, cu ferestre negre. Cu păpuşa în braţe, se aşează şi ascultă.

— Nu am să pot niciodată să te răsplătesc:

— Nu fi proastă. Doar suntem prietene, spuse Celeste şi cu un gest teatral respinse totul.

— Nu poţi să-ţi închipui ce mult am avut nevoie de o prietenă în toţi anii ăştia.

Prea agitată ca să stea locului, Phoebe se ridică, ţinând paharul în mână şi se plimbă prin cameră.

— Nu, nu pot, spuse Celeste încet, îngrijorată de nervozitatea pe care o simţea în fiecare mişcare spasmodică. Dar aş vrea să pot.

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Ultima dată când te-am văzut, păreai radioasă, aveai o rochie din mile întregi de mătase albă şi tul şi purtai un colier ca din o

mie şi una de nopţi.

— *Soarele şi Luna…*

Phoebe închise ochii, apoi luă o înghiţitură lungă de băutură.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Credeam că este un cadou, cel mai splendid simbol al dragostei la care poate visa o femeie. Dar atunci nu ştiam că fusesem cumpărată cu el.

— Ce tot spui?

— Nu am putut niciodată să te fac să înţelegi cum e viaţa în Jaquir.

Se întoarse. Ochii ei albaştri, strălucitori, erau injectaţi. Deşi băuse mult, avusese un somn neliniştit.

— Încearcă!

— La început, a fost cu adevărat minunat. Cel puţin aşa voiam să cred că era. Abdu era drăguţ, atent. Iar eu, puştoaica din Nebraska, devenisem regină. Pentru că lui Abdu i se părea important, am încercat să trăiesc după obiceiurile locale: îmbrăcăminte, atitudinea, toate lucrurile astea. Prima dată când mi-am pus vălul, m-am simţit sexy şi exotică.

— Ca în *o visez pe Jeanniel* Celeste pusese întrebarea zâmbind, dar Phoebe îi

aruncă doar o privire albă. Lasă, e o glumă proastă!

— Nu mă deranja vălul. Mi se părea un lucru neînsemnat, iar Abdu insista să-l port doar când eram în Jaquir. Am călătorit mult în acel prim an, astfel încât mi se părea că trăiesc o aventură. Cât am fost însărcinată, am fost tratată ca o bijuterie preţioasă. Am avut complicaţii, iar Abdu nu ar fi putut fi mai drăgăstos şi mai îngrijorat decât a fost. Apoi am născut-o pe Adrianne. Mai vreau ceva de băut, spuse ea uitându-se la pahar.

— Serveşte-te!

Phoebe se duse la bar şi umplu paharul până la un milimetru de buza acestuia.

— Am fost surprinsă de faptul că Abdu s-a supărat.

— Era un copil atât de frumos şi de sănătos şi asta ca prin minune, pentru că era să avortez de două ori. Ştiam că el vorbise întruna despre un fiu, dar nu mă aşteptasem să fie chiar furios pentru că aveam o fiică. A fost dureros. Am avut o naştere foarte lungă şi grea şi sentimentele lui faţă de copil mă depărtau de el. Ne-am certat groaznic chiar acolo, în spital. Apoi a mers tot mai rău; şi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult atunci când doctorii ne-au spus

că nu voi mai avea alţi copii.

Phoebe îşi turnă alt pahar, înfiorându-se pe măsură ce alcoolul îi pătrundea în corp.

— S-a schimbat, Celeste. Mă învinovăţea nu numai pentru că-i dădusem o fiică pe care nu o dorea, dar şi pentru că îl sedusesem şi-l abătusem de la calea datoriei şi a tradiţiei.

— Tu l-ai sedus? Ce scârbă! Celeste îşi scoase pantofii. Nu ţi-a lăsat nicio şansă, te-a copleşit cu sute de trandafiri albi, a cumpărat restaurante, ca să puteţi să luaţi cina în intimitate. Te dorea şi a făcut tot ce se putea ca să fie sigur că o să te aibă.

— Nimic din toate astea nu a contat. Vedea în mine o încercare, un fel de test la care căzuse şi mă ura pentru acest lucru. În Adrianne a văzut o pedeapsă, nu un dar, o pedeapsă pentru că se căsătorise cu o occidentală, creştină şi actriţă. Nu a vrut să aibă nimic de a face cu ea şi cât mai puţin cu putinţă cu mine. Am fost mutată în harem şi trebuia să fiu recunoscătoare că nu divorţase de mine.

— Harem? Vrei să spui că erau numai femei? Văluri şi rochii?

Phoebe se aşează din nou, ţinând paharul între palme.

— Nu este nimic romantic acolo. Apartamentele femeilor! Stai acolo zile nesfârşite, iar ele vorbesc doar despre şi moda Statutul tău depinde de numărul băieţilor cărora le-ai dat naştere: O femeie care nu poate să aibă copii este demnă de milă.

— E clar că niciuna dintre ele nu a citit-o pe Gloria Steinem! exclamă Celeste.

— Femeile nu citesc deloc. Nu lucrează, nu conduc maşina. Nu ai nimic de făcut decât să stai şi să bei ceai şi să aştepţi să se termine ziua. Sau ieşi în oraş cu grupul pentru cumpărături, acoperită din cap până în picioare cu negru, ca să nu atragi niciun bărbat.

— Nu, zău, Phoebe!

— Ăsta-i adevărul. Peste tot vezi poliţia religioasă.

— Poţi să fii biciuită pentru că ai spus ceva greşit, pentru că ai făcut ceva greşit, pentru că ai purtat ceva ce nu trebuia.

— Nu poţi nici să vorbeşti cu un bărbat care nu e un membru al familiei tale. Nicio vorbă.

— Phoebe, suntem în 1971!

— Nu în Jaquir.

Îşi apăsă mâna pe ochi aproape

hohotind de râs.

— În Jaquir timpul nu există. Celeste, îţi spun că am pierdut aproape zece ani din viaţa mea. Uneori mi se pare că ar fi o sută, alteori doar câteva luni. Abdu şi-a luat o a doua soţie. Legea îi permite. Legea bărbaţilor.

Celeste scoase o ţigară din vasul de porţelan de pe măsuţa joasă. Se uită lung la ea, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce îi spunea Phoebe.

— Am citit nişte articole. Au fost câteva despre tine şi Abdu în ultimii ani. Nu ai vorbit niciodată despre asta.

— Nu puteam. Mi se permitea să vorbesc cu ziariştii numai pentru că el dorea publicitate pentru dezvoltarea afacerilor cu petrol în Orientul Mijlociu.

— Am auzit asta, spuse Celeste sec.

— Ar fi trebuit să trăieşti acolo ca să înţelegi. Nici presa nu are voie să spună totul. Dacă ar fi încercat, toate legăturile ar fi fost rupte. Sunt în joc miliarde de dolari. Abdu este un bărbat ambiţios şi inteligent. Câtă vreme i-am fost de folos, m-a păstrat.

Celeste îşi aprinse ţigara, apoi suflă încet fumul. Nu era convinsă că jumătate din ce-i spunea Phoebe nu era produsul

imaginaţiei bogate a prietenei ei. Dacă era adevărat, chiar şi numai în parte, mai rămânea un punct neclar.

— De ce ai rămas acolo? Dacă te trata aşa, dacă erai nefericită, de ce nu ţi-ai făcut bagajele şi de ce n-ai plecat?

— L-am ameninţat că plec. Pe atunci, chiar după ce s-a născut Addy, încă mai credeam că pot să salvez ceva rămânând pe poziţii. M-a bătut.

— Dumnezeule, Phoebe!

Zguduită, Celeste veni lângă ea.

— Niciunul din coşmarurile mele nu a fost atât de îngrozitor. Am ţipat şi am ţipat, dar nu mi-a sărit nimeni în ajutor. Îşi scutură capul, ştergându-şi lacrimile pe măsură ce-i curgeau. Nimeni nu a îndrăznit să mă ajute. Şi a dat mereu în mine până când nu am mai simţit nimic. Apoi m-a violat.

— Ce nebunie!

Susţinând-o pe Phoebe, Celeste o conduse spre canapea.

— Trebuia să fi putut face ceva ca să te aperi. Ai fost la poliţie?

Amuzată, Phoebe sorbi din băutură.

— În Jaquir este legal ca un bărbat să-şi bată soţia.

— Dacă are motiv. Femeile m-au îngrijit. Au fost într-adevăr foarte drăguţe.

— Phoebe, de ce nu mi-ai scris ca să-mi dai de ştire ce se întâmplă? Poate te-aş fi ajutat. Te-aş fi ajutat cu siguranţă.

— Chiar dacă aş fi reuşit să strecor o scrisoare afară, nu ai fi putut face nimic. Abdu este atotputernic în Jaquir, pe plan religios, politic şi juridic. Tu nu ai trecut niciodată prin aşa ceva. Ştiu că ţi-e aproape imposibil să-ţi închipui cum a fost viaţa mea acolo. Începusem să visez la o evadare. Ar fi trebuit să am permisiunea lui Abdu ca să ies legal din ţară, dar îmi tot închipuiam cum o să evadez, însă o aveam pe Adrianne. Nu puteam să plec fără ea, nu aş fi putut. Ea este lucrul cel mai preţios din viaţa mea, Celeste. Cred că aş fi terminat cu toate de zeci de ori dacă nu ar fi fost Addy.

— Cât de mult ştie ea?

— Nu sunt sigură. Sper că foarte puţin. Ştie ce sentimente are tată! ei pentru ea, dar am încercat să-i explic că sunt doar o reflectare a sentimentelor lui faţă de mine.

— Femeile o iubeau şi cred că a fost destul de fericită acolo.

— La urma urmei, nu cunoaşte nimic altceva. El voia să o trimită de acasă.

— Unde?

— La şcoală, în Germania. Când am aflat asta, a trebuit să fac ceva. Începuse pregătirile ca să o căsătorească la a cincisprezecea ei aniversare.

— Iisuse, biata fetiţă!

— Nu am suportat gândul că ea va trece prin ceea ce treceam eu. Călătoria la Paris a fost ca un semn. Acum ori niciodată. Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi reuşit.

— Aş vrea doar să pot face mai mult. Mi-ar plăcea să pun mâna pe ticălosul ăla şi să-l castrez cu cuţitul pentru unt.

— Nu pot să mă întorc acolo, Celeste.

Celeste îşi ridică surprinsă ochii.

— Sigur că nu.

— Nu, vreau să zic că nu mă mai duc niciodată. Phoebe îşi mai turnă băutură, vărsând-o peste marginile paharului. Dacă se va întâmpla aşa ceva, am să mă omor înainte de a ajunge acolo.

— Nu vorbi aşa. Eşti la New York, eşti în siguranţă.

— Dar mai e şi Addy.

— Şi ea este în siguranţă. Celeste se gândi la ochii negri, cu cearcăne de oboseală ai fetiţei. Va trebui să treacă peste

mine. Primul lucru care trebuie făcut e să mergem la ziarişti, poate chiar la Departamentul afacerilor externe.

— Nu, nu, nu vreau publicitate. Nu îndrăznesc să risc, din cauza lui Addy. Şi aşa ştie deja mai mult decât ar trebui.

Celeste deschise gura ca să protesteze, dar o închise la loc.

— Cum vrei tu.

— Vreau ca totul să rămână în trecut, pentru amândouă. Vreau să lucrez din nou, să încep iar să trăiesc.

— Ce-ar fi să începi întâi să trăieşti? Când ai să fii mai solidă pe picioare, poţi să te gândeşti să te întorci la lucru.

— Trebuie să-i asigur lui Addy o casă, şcoală, haine.

— E timp pentru toate. Acum puteţi să staţi aici, să vă trageţi sufletul, pentru ca tu şi Addy să aveţi timp să vă obişnuiţi.

Phoebe dădu din cap şi lacrimile începură să-i curgă iar.

— Ştii ce e cel mai rău lucru, Celeste? încă îl mai iubesc.

În linişte, Adrianne urcă înapoi scările.

Capitolul 7

Când Adrianne se trezi din nou, soarele se strecura printre draperii. Din cauza plânsului, parcă avea nisip în ochi, iar capul îi era uşor. Dar avea numai opt ani şi primul ei gând fu la mâncare. Se îmbrăcă din nou cu rochia pe care o purtase la Paris şi coborî scările.

Apartamentul era mult mai mare decât i se păruse în seara precedentă. În hol se deschideau uşi cu arcadă.

Dar îi era prea foame ca să exploreze, de aceea coborî scările în linişte, sperând să găsească fructe şi pâine.

Auzi oameni vorbind. Un bărbat şi o femeie. Apoi se auzi un râs puternic. Cei doi vorbeau din nou, certându-se, femeia cu o voce ascuţită, cicălitoare şi bărbatul într-o engleză ciudată. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât mai tare se auzea râsul. Adrianne se furişă în direcţia sunetelor şi se trezi în bucătăria lui Celeste.

Camera era goală, dar vocile tot se auzeau. Adrianne văzu că veneau dintr-o cutie mică, în care erau nişte oameni mici. Încântată, se duse şi puse mâna pe cutie.

Oamenii nu o observară, continuând să

discute.

Nu erau oameni, observă Adrianne râzând. Erau poze de oameni, care se mişcau, poze vorbitoare. Asta înseamnă că oamenii din cutie erau staruri de cinema, ca şi mama ei. Uitând de mâncare, îşi puse coatele pe masă şi se uită.

— Pune totul aici. Adrianne, te-ai sculat!

Adrianne se îndreptă repede, aşteptându-se să fie certată.

— Bine!

Celeste aşteptă până când comisionarul puse pungile pe masă.

— Acum o să am şi cu cine să vorbesc. Mulţumesc, spuse ea, dându-i câteva bancnote băiatului.

— Mulţumesc, domnişoară Michaels.

Îi făcu lui Adrianne cu ochiul şi ieşi.

— Mama ta încă mai doarme, dar cred că tu te-ai sculat de foame. Mă tem că habar nu am ce le place fetiţelor să mănânce, aşa că l-am lăsat pe băcan să aleagă.

— Scoase o cutie de *Rice Krispies.* Pare un început bun, spuse ea.

Acum, la televizor era o reclamă, un vârtej de sunet şi culoare. Adrianne rămase

cu gura căscată. Detergentul *Tornada Albă* apăru tocmai la timp ca să salveze gospodina.

— Uimitor, nu-i aşa? Celeste puse mâna pe umărul lui Adrianne. În Jaquir nu există televiziune?

Prea impresionată ca să vorbească, Adrianne abia scutură din cap.

— Ei bine, în zilele care urmează poţi să te uiţi cât vrei. În cealaltă cameră e un televizor mai mare. Pe ăsta îl ţin aici ca să o fac fericită pe menajera mea. Vrei să mănânci ceva?

— Da, vă rog.

— *Rice Krispies*?

Adrianne privi cutia. Pe ea erau omuleţi caraghioşi cu pălării mari, albe.

— Îmi place orezul.

— Ăsta e puţin altfel. Să-ţi arăt.

La îndemnul lui Celeste, Adrianne îşi luă un scaun. De1 a masă, putea să vadă televizorul şi pe Celeste în acelaşi timp.

— Întâi îl torni într-un castron. Apoi…

Amuzându-se, Celeste turnă cu gesturi largi laptele.

— Acum ascultă. Hai, apropie-ţi urechea de el, spuse ea, făcându-i lui Adrianne

semn.

— Şuieră.

— Trosneşte, pocneşte şi plesneşte, o corectă Celeste pe fetiţă, punându-i şi zahăr. Cereale şuierătoare: parcă nu se potriveşte. Încearcă.

Şovăind, Adrianne luă o lingură. Nu înţelegea de ce ar vrea cineva să mănânce ceva care face zgomot, dar era prea bine crescută ca să fie nepoliticoasă. Luă o înghiţitură, apoi două, după aceea o răsplăti pe Celeste cu primul ei zâmbet sincer.

— E bun. Mulţumesc. Îmi place orezul american.

— *Rice Krispies.* Cred că am să iau şi eu un castron, spuse Celeste ciufulindu-i părul.

Dintre toate amintirile ei din primele zile petrecute în America, ora aceea petrecută cu Celeste va rămâne preferata ei. Nu era ceva prea deosebit de harem. Celeste era femeie şi vorbeau despre lucruri care le interesau pe femei.

O ajută pe Celeste să pună cumpărăturile la loc. Luase unt din arahide şi supă. Spre uşurarea ei, era şi ciocolată.

Celeste era altfel, cu părul ei scurt şi auriu şi cu pantaloni. Lui Adrianne îi plăcea felul cum urca şi cobora vocea ei, felul cum

gesticula cu mâinile şi cu braţele şi chiar mişcările trupului ei.

Când Phoebe li se alătură, Adrianne stătea ţeapănă pe canapeaua lui Celeste şi se uita la primul ei serial.

— Dumnezeule, demult nu am mai dormit atâta! Bună, fetiţo!

— Mama!

Adrianne sări imediat şi o cuprinse pe Phoebe de talie.

În ciuda unei mahmureli groaznice, Phoebe o îmbrăţişă pe Adrianne.

— Cel mai bun mod de a-mi începe ziua! zâmbind, se trase înapoi. Tu cum ai început-o pe a ta?

— Am mâncat *Rice Krispies* şi m-am uitat la televizor.

Celeste apăru, lăsând în urma ei fum de ţigară.

— După cum vezi, Addy a şi devenit americancă. Ce-ţi face capul?

— Mi-a fost şi mai rău în viaţa mea.

— Aveai tot dreptul s-o faci latră.

Celeste se uită apoi la televizor, întrebându-se dacă programul era potrivit pentru un copil de opt ani. Dar, din câte îi povestise Phoebe, Adrianne cu greu mai

putea fi şocată de ceva.

— Ei, acum, că te-ai sculat, eu zic să bei o ceaşcă de cafea şi să mănânci ceva, apoi mergem în oraş.

Lumina care venea pe fereastră îi provoca dureri de ochi lui Phoebe, aşa că îi întoarse spatele.

— Mergem în oraş?

— Draga mea, ştii că ţi-aş da orice am în garderobă, dar nu o să-ţi vină bine nimic şi cu atât mai puţin lui Adrianne.

— Ştiu că îţi vine greu, dar m-am gândit să începem cu începutul.

Phoebe îşi apăsă ochii cu degetele şi îşi învinse dorinţa de a se întoarce în pat.

— Ai dreptate. Addy, ce-ar fi să te duci să-ţi perii părul şi să te pregăteşti? apoi mergem să vedem New York-ul.

— Ai vrea?

— Da. Phoebe o sărută pe nas. Du-te. Am să te chem când suntem şi noi gata de plecare.

Celeste aşteptă până când fetiţa urcă scările.

— Puştoaica te adoră.

— Ştiu. Cedând durerii care-i bubuia în cap, Phoebe se aşeză. Uneori cred că ea

este premiul pentru toate prin care am trecut.

— Dragă, dacă nu te simţi în stare să ieşi…

— Nu… Phoebe îi tăie vorba scuturând din cap. Nu, ai dreptate, trebuie să începem cu lucrurile de bază. În afară de asta, nu vreau s-o ţin pe Addy închisă aici. A stat închisă toată viaţa ei. Dar e vorba de bani.

— Despre asta e vorba…

— Celeste, am luat deja destul de la tine. Nu mi-a mai rămas prea multă mândrie, aşa că trebuie să mă agăţ de ce mai am.

— Bine, am să-ţi dau un împrumut.

— Când am plecat, eram pe picior de egalitate. Suspinând, privi în jurul ei. Tu ai continuat să urci, eu nu am ajuns nicăieri.

Celeste se aşează pe braţul canapelei.

— Phoebe, ai făcut o mişcare greşită. Se întâmplă.

— Da.

Îşi dădu seama că avea mare nevoie de o băutură.

Pentru a alunga acest gând, se concentră asupra lui Adrianne şi a vieţii pe care voia să i-o ofere.

— Am câteva bijuterii. A trebuit să las aproape totul în urmă, dar am luat câte ceva. Am să le vând, apoi am să încep procedura de divorţ, iar ceea ce are să ne dea Abdu ne va ajunge. Bineînţeles că am să mă apuc din nou să muncesc, aşa că banii nu vor mai fi multă vreme o problemă. Se întoarse din nou spre fereastră, privind cerul senin.

— Am să-i dau orice, tot ce-i mai bun. Trebuie!

— La asta ne vom gândi mai târziu. Acum, cred că Addy are nevoie de o pereche de blugi şi de adidaşi.

La colţul Străzii 5 cu Strada 52, Adrianne ţinea, cu o mână, mâna mamei ei şi cu cealaltă se juca cu nasturii noii ei haine cu guler de blană. Dacă scurta privire pe care o aruncase asupra Parisului o făcuse să creadă că are de-a face cu altă lume, New York-ul i se părea că este alt univers.

Iar ea făcea parte din el.

Peste tot erau oameni, i se părea că sunt milioane şi niciunul nu arăta la fel cu celălalt. Nu exista uniformitate în îmbrăcăminte, cum era în Jaquir. La prima vedere, uneori era greu să-i deosebeşti pe

bărbaţi de femei. Şi unii şi alţii purtau adesea părul lung. Unele femei purtau pantaloni. La New York nu exista o lege împotriva acestui lucru, nici împotriva altor haine pe care le purtau femeile, cum erau fustele scurte până deasupra genunchiului. Văzu bărbaţi cu mărgele şi cu banderole pe cap, bărbaţi în costume şi pardesie. Unele femei purtau blană, altele erau îmbrăcate în dril.

Dar, indiferent cum erau îmbrăcaţi, toţi se mişcau repede.

Adrianne traversă strada între mama sa şi Celeste şi încerca să cuprindă cu privirea totul. Oamenii umpleau oraşul, mergeau în grupuri sau singuri. Îmbrăcaţi ca nişte cerşetori sau ca nişte regi. Mii de voci care spuneau mii de cuvinte îi răsunau în urechi.

Şi apoi erau clădirile. Se ridicau drepte spre cer, mai înalte decât orice moschee, mai mari decât orice palat. Se întrebă dacă fuseseră construite pentru a-l preamăricpe Allah, dar încă nu auzise nicio chemare la rugăciune. Oamenii intrau repede în clădiri sau ieşeau, dar nu văzuse niciun loc unde femeile să nu aibă voie să intre.

Unii negustori îşi expuneau mărfurile pe trotuare, dar atunci când Adrianne se

oprea să se uite, mama ei o trăgea de acolo.

Mergea răbdătoare în magazine, dar de data aceasta nu o interesau cumpărăturile. Ea voia să meargă afară, să vadă. Trebuia să ţină minte mirosurile. Mirosul de gaze de eşapament de la sutele de maşini, camioane şi autobuze care mergeau de-a lungul străzilor claxonând. Fumul despre care aflase că vine de la castanele coapte.

Era un oraş murdar, adesea necruţător, dar Adrianne nu observa straturile de funingine şi nu vedea asperităţile.

Vedea doar viaţa, într-o varietate şi o agitaţie despre care nu ştia că există. Şi mai voia.

— Adidaşi!

Plăcut obosită, Celeste se lăsă într-un scaun de la raionul de încălţăminte de la *Lord & Taylor*. Îi zâmbi lui Adrianne. Se gândi că faţa ei spunea o mie de poveşti.

Toate minunate. Se bucura că dăduseră drumul şoferului pentru a merge pe jos, chiar dacă o dureau picioarele.

— Ce crezi despre marele nostru oraş, Addy?

— Putem să mai vedem?

— Da.

Celeste îi dădu lui Adrianne părul după

ureche, deja cucerită.

— O să vedem tot ce vrei tu. Cum te simţi, Phoebe?

— Minunat.

Phoebe se strădui să zâmbească şi-şi descheie haina. Nervii ei erau la pământ. Atâta zgomot şi atât de mulţi oameni după ani de zile de tăcere şi singurătate. Hotărârile… I se părea că trebuie să ia sute de hotărâri, după ce nu avusese niciuna de luat atâta vreme. Voia să bea ceva.

Dumnezeule, ar fi omorât pe cineva pentru un pahar. Sau o pilulă.

— Phoebe?

— Da, ce este? Respirând adânc, îşi reveni din visare şi-i zâmbi calm lui Celeste, Iartă-mă. Mintea mea nu mai era aici.

— Spuneam că pari obosită. Vrei să ne întoarcem acasă?

Fu cât pe ce să accepte, recunoscătoare, dar atunci prinse sclipirea iute de dezamăgire de pe chipul lui Adrianne.

— Nu, am doar nevoie să-mi trag sufletul. Se aplecă spre Adrianne, ca s-o sărute pe obraz. Te distrezi bine?

— E mai bine decât la petrecere.

Celeste râse şi-şi mişcă degetele de la picioare.

— Scumpo, New York-ul este cea mai mare petrecere pe care o dă ţara asta.

Apoi îşi încrucişă picioarele şi îi zâmbi cochet vânzătorului.

— Vrem să vedem nişte adidaşi potriviţi pentru fetiţă.

— Am observat perechea aceea roz cu flori. Şi poate şi o pereche albă.

— Sigur.

Se aplecă pentru a-i zâmbi lui Adrianne. Mirosea precum crema de mentă pe care o mânca uneori Jiddah şi avea numai o meşă subţire de păr cenuşiu.

— Ce măsură ai, domnişoară?

Vorbea direct cu ea! Adrianne se uită la el neavând nici cea mai mică idee ce să facă. Nu făcea parte din familia ei. Se uită neajutorată spre mama ei, dar Phoebe privea în gol.

— De ce nu-i luaţi măsura? sugeră Celeste întinzând mâna spre Adrianne ca s-o încurajeze. Văzu, amuzată dar şi îndurerată, că ochii fetiţei se lărgiseră atunci când el îi luase piciorul ca să-i scoată pantoful. O să-ţi ia măsura piciorului, ca să vadă cât porţi.

— Exact. Bine dispus, puse piciorul lui

Adrianne pe rigla de măsurat. Ridică-te în picioare, scumpo!

Înghiţind în sec, Adrianne se execută, privind peste capul lui şi înroşindu-se. Se întreba dacă vânzătorul de pantofi era ca un doctor.

— Mă duc să văd ce am în stoc.

— De ce nu-ţi scoţi şi celălalt pantof, Addy? apoi ai să te plimbi puţin cu cei noi, să vezi dacă îţi plac.

Adrianne se aplecă să-şi descheie catarama.

— Vânzătorul are voie să mă atingă?

Celeste îşi muşcă buzele, ca să nu zâmbească.

— Da. Asta este slujba lui, să-ţi vândă încălţăminte care să-ţi vină bine. Treaba lui este să-ţi scoată încălţămintea, veche şi să ţi-o pună pe cea nouă.

— E un ritual?

Încurcată, Celeste se sprijini cu spatele de spătar.

— Într-un fel.

Satisfăcută, Adrianne îşi împreună mâinile şi aşteptă răbdătoare ca vânzătorul să revină cu cutiile. Privi solemn cum dezleagă şireturile adidaşilor roz, cum o

încalţă cu ei şi le făcu iarăşi nod.

Vânzătorul o bătu uşor pe picior.

— Gata, scumpo, acum încearcă-i!

La semnul lui Celeste, Adrianne se ridică şi făcu câţiva paşi.»

— Sunt altfel.

— Altfel bine sau altfel rău? întrebă Celeste.

— Bine. Zâmbi la ideea de a purta flori la picioare.

— Nu-i mai păsă atunci când vânzătorul apăsă cu vârful degetului pe piciorul ei.

— Măsura e bună.

Adrianne respiră adânc şi-i zâmbi.

— Îmi plac foarte mult. Mulţumesc.

Expiră chicotind. Pentru prima dată în viaţa ei, vorbise cu un bărbat care nu făcea parte din familie.

Cele trei săptămâni petrecute de Adrianne la New York au fost cele mai fericite, dar şi cele mai triste zile din viaţa ei. Avea atâtea de învăţat, atâtea de văzut! O parte din ea, partea care fusese crescută în regulile stricte, imuabile de comportament, dezaproba lipsa de ruşine a oraşului. Cealaltă parte, partea care se deschidea spre lume, era încântată. Pentru

Adrianne, New York reprezenta America. Va rămâne pentru totdeauna în America, la bine şi la rău.

Regulile se schimbaseră. Avea o cameră nimai pentru ea, dar era mai mare şi mai frumoasă decât camera care-i fusese dată în casa tatălui ei. Aici nu era prinţesă, dar era iubită. Totuşi, se strecura adesea în patul mamei ei pentru a o mângâia dacă Phoebe plângea, sau ca să stea trează dacă aceasta dormea. Înţelesese că în mama ei erau demoni care o speriau. În unele zile, Phoebe părea plină de viaţă şi energie, de veselie şi optimism. Atunci vorbeau despre trecut şi despre viitor. Făceau planuri şi promisiuni şi râdeau mult. Apoi, peste o zi-două, veselia dispărea. Phoebe se plângea de dureri de cap sau oboseală şi petrecea ore întregi singură, în camera ei., în zilele acelea, Celeste o lua pe Adrianne la plimbare în parc sau la teatru.

Chiar şi mâncarea era diferită şi i se permitea să ia ce dorea şi când dorea. Se obişnui repede cu gustul acidulat de Pepsi băut direct din sticla rece. Mâncă primul ei hot dog fără să bănuiască faptul că e făcut din carne de porc, interzisă mahomedanilor.

Televizorul deveni pentru ea atât

profesor, cât şi distracţie. Era la fel de jenată pe cât de fascinată atunci când vedea femei îmbrăţişând bărbaţi pe faţă, chiar agresiv.

Întâmplările aveau adesea sfârşituri ca din poveşti, despre îndrăgostiri sau pierderea inimii. În această privinţă, femeile îşi alegeau bărbatul cu care voiau să se căsătorească şi uneori nu voiau să se căsătorească. Urmări, tăcută şi uluită, filmele. O văzu pe Bette Davis în *Jezebel,* pe Katherinehepburn în *Philadelphia Story* şi, uimită, pe Phoebe Spring în *Nights of Passion.* Din clipa acer a, începu să admire femeile puternice care puteau să câştige în lumea bărbaţilor.

Dar mai erau şi reclamele, în care (amenii se îmbrăcau ciudat şi îşi rezolvau problemele | 1 câteva clipe, iar acestea o încântau mai mult decât comediile sau drama.

Datorită acestora, engleza ei americană se rafină, se îmbogăţi.

În aceste trei săptămâni a învăţat mai mult decât ar fi învăţat în trei ani de şcoală. Mintea ei era ca un burete, gata să absoarbă totul.

Dar sufletul ei, atât de acordat cu cel al

lui Phoebe, suferea căderile şi înălţările acesteia.

Apoi a venit scrisoarea. Adrianne ştia despre divorţ.

Avea obiceiul să coboare noaptea scările şi să asculte ce vorbeau mama ei şi Celeste despre lucruri pe care nu aveau să i le spună niciodată. Aşa aflase că mama ei urma să divorţeze de Abdu. Şi se bucura. Dacă divorţau, nu va mai exista nicio bătaie, niciun viol.

Când sosise scrisoarea, scrisoarea din Jaquir, Phoebe se dusese în camera ei. Rămăsese acolo toată ziua, nedorind să mănânce, cerând să fie lăsată în pace, chiar şi atunci când Celeste bătuse la uşa ei.

Acum era aproape miezul nopţii şi Adrianne se trezise dintr-un somn agitat auzind râsul mamei ei. Mişcându-se repede, coborî din pat şi fugi în vârful picioarelor până la uşa lui Phoebe.

— Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

Celeste măsura camera, iar pijamaua de mătase foşnea în jurul ei.

— Îmi pare rău, dragă, crede-mă. Dar aveam nevoie de timp.

Adrianne îşi lipi ochiul de gaura cheii. O

vedea pe Phoebe care făcea într-un fotoliu, cu părul lăsat, ochii strălucitori şi degete e bătând în ritmul iute al unui refren auzit doar de ea.

— Veştile d, la Abdu m-au zguduit. Ştiam că aşa o să se întâmple, i ar încă nu eram pregătită pentru asta.

— Felicită-mă, Celei e, sunt o femeie liberă.

— Ce tot spu?

Cu mişcări sacadate, Phoebe se ridică să-şi umple paharul. Zâmbi, toastă şi bău cu sete.

— Adbu a divorţat de mine.

— În trei săptămâni?

— Putea s-o facă în trei secunde şi aşa a şi făcut.

— Bineînţeles că eu trebuie să îndeplinesc aici nişte formalităţi, dar e ca şi făcut.

Celeste se uită la nivelul băuturii din sticlă.

— Ce-ar fi să mergem jos şi să luăm o cafea?

— Trebuie să sărbătoresc. Ticălosul nu mi-a dat nici măcar şansa să-i pun capăt în felul meu. În toţi anii ăştia nu am avut nici

cea mai mică şansă, nici măcar în privinţa asta.

— Hai să stăm jos.

Celeste se îndreptă spre ea, dar Phoebe îşi scutură capul şi se întoarse la sticlă.

— Nu, mă simt foarte bine. Simt nevoia să mă îmbăt.

— Aşa fac laşii.

— Cine a făcut ce ai făcut tu nu poate fi socotit laş, Phoebe. Celeste îi luă paharul din mână, apoi o conduse pe Phoebe la pat. Ştiu că este greu. Divorţul te face să te simţi ca şi cum ai fi pus piciorul jos, ştiind unde vrei să mergi, şi ai afla că acolo nu e nimic. Mai devreme sau mai târziu, ai să ajungi pe pământ tare, crede-mă.

— Nu mai am pe nimeni.

— Ce prostie! Eşti tânără, eşti frumoasă. Divorţul ăsta este un început, nu un sfârşit.

— Mi-a luat ceva, Celeste. Şi se pare că nu am să-l capăt înapoi. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu are importanţă.

— Acum numai Addy contează.

— Addy e foarte bine.

— Are nevoie de lucruri, merită să aibă multe. Phoebe căută o batistă. Trebuie să

ştiu că este bine îngrijită.

— Va fi.

Phoebe îşi şterse ochii şi respiră adânc.

— Nu o să avem niciun ban.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu o să facă niciun aranjament financiar pentru Addy. Nimic. Niciun venit, nicio pensie pentru copil, nimic. Nu are decât un titlu fără valoare, pe care nici el nu poate să i-l ia. Nu-mi dă nimic, nici măcar ceea ce aveam când m-am căsătorit cu el, nici ce mi-a dat el. Nici măcar *Soarele şi Luna,* colierul cu care m-a cumpărat.

— Nu se poate. Phoebe, ai nevoie de un avocat bun.

— S-ar putea să te coste ceva timp şi eforturi, dar Abdu are o răspundere faţă de tine şi de Adrianne.

— Nu, condiţiile lui sunt limpezi. Dacă încerc să lupt cu el, o ia pe Adrianne. Whisky-ul îi încleiase limba. Mai bău, ca să scape de senzaţie. Poate să facă asta, Celeste, crede-mă. Nu o vrea pe ea şi Dumnezeu ştie prin ce ar trece dacă ar lua-o la el, dar mi-ar lua-o. Nimic nu merită atâta, nici *Soarele şi Luna,* nimic.

Pentru a doua oară, Celeste luă paharul

lui Phoebe şi-l puse deoparte.

— Bine, sunt de acord cu tine că bunăstarea lui Addy e pe primul loc. Ce ai de gând să faci?

— Am şi făcut.

Se ridică, străbătând camera în lung şi în lat, cu halatul alb fluturând în jurul ei.

— M-am îmbătat, apoi mi-a fost rău, apoi l-am sunat pe Larry Curtis.

— Agentul tău?

— Exact. Se întoarse. Chipul ei era din nou plin de viaţă, încă palid, dar frumos, la avionul încoace.

Minunat, se gândi Celeste, ca atunci când focul arde prea iute.

— Draga mea, eşti sigură că eşti gata?

— Trebuie să fiu gata.

— Bine. Dar Larry Curtis? Se aud zvonuri despre el, nu prea frumoase.

— La Hollywood se aud mereu zvonuri.

— Ştiq, dar… ascultă, e un ticălos frumuşel şi foarte alunecos, dar îmi amintesc că tu cochetai cu ideea de a-l lăsa baltă, înainte de a pleca…

— Toate astea au trecut. Phoebe îşi luă din nou paharul. Se simţea în culmea fericirii. Şi bolnavă moartă. Larry a fost bun

pentru mine cândva, o să fie din nou. Mă întorc pe platouri, Celeste. Am să fiu din nou cineva.

«= *30

Adrianne n-ar fi putut să spună de ce prima privire pe care i-o aruncase lui Larry Curtis o făcuse să nu se simtă în largul ei, după cum nu ar fi putut să spună de ce îi amintea de tatăl ei. În mod sigur, nu exista nicio asemănare fizică. Curtis era mai îndesat şi c'era mai scund decât Phoebe, care avea 1, 70 m. O claie de păr blond buclat îi ajungea la guler şi încadra o faţă bronzată, spână şi pătratră.

Şi zâmbea mereu, arătându-şi dinţii mari şi albi, regulat aliniaţi.

Lui Adrianne îi plăcuse costumul lui. Continua să numească hainele occidentale costume. Purta o cămaşă de culoarea lavandei, cu mâneci largi, descheiată la gât pentru a lăsa să se vadă un lanţ gros de aur. Pantalonii lui, cu un model în carouri, erau evazaţi la glezne şi susţinuţi în talie cu o curea lată, neagră.

Mama ei fusese bucuroasă să-l vadă, îmbrăţişându-l la intrare. Jenată, Adrianne privise în altă parte atunci când Larry o bătuse uşor pe fund pe Phoebe.

— Bun venit înapoi, iubito!

— Larry, ce bine-mi pare că te văd! Râse, continuând să vorbească tare, dar vocea era suficient de ascuţită pentru a recunoaşte disperarea ascunsă. Şi pentru a o exploata.

— Şi mie îmi pare bine, iubito, ia să te văd!

O îndepărtă la lungimea braţelor, măsurând-o din cap până în picioare într-un fel care aduse roşeaţa în obrajii lui Adrianne.

— Arăţi destul de bine. Ai slăbit puţin, dar acum sunt la modă femeile slabe.

Se gândea că era păcat că-i apăruseră riduri în jurul ochilor şi al gurii, dar îşi închipuia că o mică operaţie ici-colo şi o filmare cu filtru vor rezolva lucrurile.

Phoebe Spring fusese o mină de aur atunci când plecase de la Hollywood. Cu puţin efort şi multă ştiinţă va fi din nou aşa.

— Deci aici stai, Celeste. Frumos loc, spuse el, rolindu-se, cu mâna încă pe umerii lui Phoebe.

— Mulţumesc.

Celeste îşi aminti că Phoebe îl chemase, că poate avea nevoie de el. Avea reputaţia că face mişcări bune. Şi zvonurile că ar fi

mojic erau adesea doar bârfe.

— Cum a fost zborul?

— Moale ca mătasea. Zâmbi, trecându-şi degetele în sus şi în jos pe braţul lui Phoebe. Dar nu mi-ar strica o băutură;

— Îţi dau eu, sări Phoebe să-l servească într-un fel care o făcu pe Celeste să se înfioare. Bourbon, nu-i aşa, Larry?

— Exact, iubito.

Se aşează comod pe canapeaua albă şi lungă a lui Celeste.

— Cine e frumuşica asta mică? îi aruncă un zâmbet lui Adrianne, care stătea ţeapănă pe un scaun de lângă fereastră.

— E fiica mea. Phoebe îi întinse paharul, apoi se aşează lângă el. Adrianne, vino să faci cunoştinţă cu domnul Curtis. Este un vechi prietenxie-al meu şi foarte drag.

Fără tragere de inimă, Adrianne se ridică şi se duse spre el.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Curtis.

El râse şi o luă de mâjnă, înainte ca ea să poată evita.

— Niciun domnule Curtis, bombonico. Practic suntem ca şi rude. Spune-mi unchiul

Larry.

Ochii lui Adrianne se îngustară. Nu-i plăcea atingerea lui. Nu era ca a vânzătorului de pantofi, ci fierbinte şi aspră.

— Eşti fratele mamei mele?

Larry se lăsă pe spate şi izbucni în hohote de râs, de parcă ea ar fi făcut cine ştie ce şmecherie.

— E formidabilă!

— Addy nu e subtilă, îi explică Phoebe, zâmbind nervos spre Adrianne.

— O să ne înţelegem foarte bine.

Sorbi din băutură, măsurând-o pe Adrianne pe deasupra paharului, ca pe o maşină nouă sau un costum scump. Are potenţial, hotărî el. Doar câţiva ani, câteva rotunjimi în plus şi s-ar putea să fie ceva interesant.

— Adrianne şi cu mine ne-am gândit să ne terminăm cumpărăturile de Crăciun. Celeste îi întinse mâna şi Adrianne i-o apucă recunoscătoare. Vă lăsăm să vorbiţi despre afaceri.

— Mulţumesc, Celeste. Distracţie plăcută, fetiţo!

— Îmbracă-te bine, bombonico. Larry îi făcu lui Adrianne cu ochiul. Afară e frig.

Aşteptă până când se închise uşa în urma lor, apoi se lăsă pe perne.

— Aşa cum am spus, iubito, îmi pare bine că te-ai întors, dar nu eşti pe coasta care trebuie.

— Am nevoie de timp. Phoebe îşi frânse mâinile.

— Celeste a fost minunată cu noi. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

— Prietenul la nevoie se cunoaşte!

O bătu uşor pe coapsă, mulţumit că ea nu obiecta nimic din cauza faptului că mâna lui întârzia mai mult. În general, prefera tipul mai puţin voluptuos, dar nimic nu punea mai bine un bărbat în poziţia de conducător decât sexul.

— Spune-mi, dragă, cât stai?

— Am venit de tot.

În clipa în care el sorbi ultima înghiţitură de bourbon, Phoebe se ridicase ca să-i umple paharul. De data aceasta, îşi turnă şi ei un pahar. Larry îşi ridică doar o sprânceană.

Phoebe pe care şi-o amintea el nu băuse niciodată ceva mai tare decât vinul.

— Ce-i cu şeicul?

— Divorţez de el. Îşi umezi buzele

privind în jur, parcă temându-se să nu o lovească cineva pentru această declaraţie. Nu mai pot să trăiesc cu el. Bău, temându-se că nu va fi în stare nici să trăiască fără el. S-a schimbat, Larry. Nu pot să-ţi spun cât de mult. Dacă vine după mine…

— Eşti în Statele Unite acum, iubito.

O trase mai aproape, trecându-şi încă o dată privirea peste trupul ei. Avea cam treizeci de ani, calculă el. Mai bătrână decât îi plăceau lui de obicei. Dar era vulnerabilă.

Prefera ca femeile şi clientele lui să fie vulnerabile.

— N-am avut eu întotdeauna grijă de tine?

— Da.

Ea se reţinu, gata să plângă de uşurare. Ştia că începuse să se faneze. Dar nu conta, îşi spuse ea, pe când Larry o mângâia pe spate. El o să aibă grijă de ea.

— Vreau un rol, Larry. Orice, pentru început. Trebuie să mă gândesc la Adrianne. Merită multe lucruri.

— Fii fără grijă. Vom începe cu un interviu, înainte să mergi pe Coasta de Vest. Îi atinse ca din întâmplare pieptul înainte de a se întinde spre paharul de whisky: Ne asigurăm că au făcut o poză de-a ta cu mica

prinţesă. Copiii sunt formidabili în poze. O să încep să pregătesc drumul, să vorbesc, să fac oferte. Ai încredere în mine. O să-i avem în mână în şase săptămâni.

— Sper. Se apăsă pe ochi. Am lipsit atât de mult, s-au schimbat atâtea.

— Fă-ţi bagajele şi pleacă la sfârşitul săptămânii. Eu te aştept acolo.

Numele ei va fi de ajuns ca să facă afacerea, hotărî el. Dacă avea succes, va avea iar mulţi bani. Şi apoi, mai era şi fetiţa. Presimţea el că puştoaica o să-i pice în mână.

— Nu am mulţi bani. Îşi încleştă gura, hotărâtă să alunge ruşinea. Mi-am vândut nişte bijuterii şi îmi ajunge ca să rezist o vreme, dar am nevoie de majoritatea banilor ca să plătesc o şcoală bună pentru Adrianne. Ştiu cât de scumpă este viaţa la Los Angeles.

Da, puştoaica o să fie de mare folos! Câtă vreme exista ea, Phoebe va face orice.

— Nu ţi-am spus că o să am grijă de tine?

Îi lăsă în jos fermoarul de la rochie.

— Larry…

— Hai, iubito, arată-mi că ai încredere în mine. Am să-ţi găsesc un rol, o casă, o

şcoală frumoasă pentru fetiţă.

— Tot ce e mai bun. Asta vrei, nu-i aşa?

— Da, vreau ca Addy să aibă tot ce-i mai bun.

— Şi tu la fel. Am să te aduc iar în lumina reflectoarelor. Dar numai dacă eşti înţelegătoare.

Nu era nicio diferenţă, îşi spuse ea, în timp ce el o dezbrăca. Abdu îi luase trupul ori de câte ori voise şi nu-i dăduse nimic în schimb, nici ei, nici lui Adrianne. Măcar Larry îi promitea protecţie şi, poate, puţină afecţiune.

— Ai încă sâni formidabili, iubito!

Phoebe închise ochii şi-l lăsă să-i facă tot ce dorea.

Capitolul 8

Philip Chamberlain asculta pocnetul mingilor de tenis şi bea din ginul foarte diluat cu tonic. Arăta deosebit de bine în costum alb de tenis pentru că se bronzase treptat în cele trei săptămâni de când era în California. Încrucişându-şi picioarele, se uita pe terenul de tenis prin ochelarii lui de soare reflectorizanţi.

Pentru Philip nu fusese chiar atât de plăcut să devină prieten cu Eddie

Treewalterlll, dar fusese răsplătit cu invitaţii la clubul lui Eddie. Philip venise în Beverly Hills cu afaceri, dar nu-i strica puţin soare. Deoarece îl lăsase pe Eddie să-l facă praf în ultimele două game-uri ale meciului, tânărul american era într-o dispoziţie expansivă.

— Sigur nu vii la masă, bătrâne?

Spre lauda lui Philip, nu-i făcuse cu ochiul la „bătrâne”, aşa cum credea Eddie că ar fi culmea camaraderiei la englezi.

— Aş vrea să pot. Dar trebuie să plec dacă vreau să nu ajung târziu la întâlnire.

— Ai toată ziua ca să te gândeşti la afaceri.

Eddie îşi ridică ochelarii de soare de culoarea chihlimbarului, făcând să sclipească ceasul mare de aur de la mână. Dinţii, care fuseseră eliberaţi din proteză numai cu doi ani înainte, străluciră. În sacul de tenis din piele, cu monogramă, avea o cutie de nichel cu marijuana de cea mai bună calitate, din Columbia.

Fiind fiul unuia dintre chirurgii plastici cu cel mai mare succes din California, nu avusese nevoie să lucreze nicio zi în viaţa lui. Treewalter II îndrepta ridurile starurilor în timp ce fiul lui îşi făcea colegiul cu mare

plictis, avea drept hobby drogurile şi juca tenis la club.

— Vii la petrecerea de diseară de la Stoneway?

— N-am s-o scap!

Eddie dădu peste cap vodca cu gheaţă şi făcu semn să i se mai aducă una.

— Omul pictează îngrozitor, dar ştie să organizeze o petrecere. Or să fie cocaină şi marijuana suficiente pentru o armată. Zâmbi. Am uitat. Tu nu cedezi viciului.

— Prefer să am alte vicii.

— Cum vrei, dar Stoneway serveşte cocaină pe tăvi de argint. Foarte şic. Privirea lui trecu peste o blondă subţire cu şort de tenis. Dar viciul ăsta ţi l-ai putea oferi.

— Dacă-i dai micuţei Mărci puţină cocaină, se culcă cu oricine.

— E o adolescentă.

Philip îşi clăti gura cu gin pentru a îndepărta greaţa pe care i-o provocaseră aroganţa tinerească a lui Eddie şi prostia lui.

— În oraşul ei nimeni nu mai e adolescent. Şi pentru că tot vorbim de prăzi uşoare. Arătă cu capul spre o femeie cu păr roşu, bogat, cu rochie de plajă. Bătrâna

Phoebe e demnă de încredere. Cred că şi bătrânul meu s-a culcat cu ea. Cam trecută, dar are ţâţe grozave.

Philip se gândi că poate nu merita să abuzeze de tovărăşia lui Eddie.

— Cred că am să plec.

— Sigur. Hei, a adus-o şi pe fiică-sa cu ea. Eddie îşi linse buzele. Puştoaica promite să fie o bucăţică a-ntâia, bătrâne. Curată şi dulce. În curând o să fie numai bună.

Mama nu o să o lase să vină diseară la petrecere, dar nu o să o poată ţine sub lacăt o veşnicie.

Ascunzându-şi plictiseala, Philip aruncă o privire. Şi atunci simţi lovitura. Zări doaro clipă chipul tânăr, cu osatura fină. Dar avea un păr des, drept şi negru, absolut minunat.

Şi picioare. Deşi nu voia, Philip se uită la ele. Într-adevăr superbe. Răsuflă zgomotos dezgustat de el însuşi. Fata era atât de tânără încât, pe lângă ea, Mărci părea de vârstă medie. Se ridică brusc şi-i întoarse spatele.

— Cam tânără pentru gustul meu… bătrâne. Ne vedem diseară.

Ticălosul, se gândi Philip în legătură cu Eddie, plecând de lângă mese. Într-o zi sau două nu va mai trebui să fie „prietenul” lui

şi va putea să plece acasă. La Londra. Acolo va fi răcoare şi totul va fi înverzit şi îşi va putea spăla fumul din Los Angeles de pe ochi. Va trebui să ia nişte amintiri pentru mama lui. Ştia că Mary va fi topită după harta cu casele starurilor.

Las-o să-şi facă iluzii romantice în legătură cu Hollywood-ul. Nu era nevoie să-i spună că sub strălucire se afla un strat gros de mizerie. Droguri, sex şi înşelăciune.

Nu erau toţi aşa, bineînţeles, dar erau destu* ca să-l facă să fie bucuros că mama lui nu-şi îndeplinise niciodată visul de a fi actriţă. Totuşi, o va aduce aici într-o zi. O va duce la masă la *Grauma's Chinese Theater,* o va lăsa să calce pe amprentele picioarelor lui Marilyn Monroe. Oraşul îi va plăcea şi lui la nebunie, dacă mama lui va fi uimită şi încântată.

O minge de tenis se rostogoli în faţa lui şi el se aplecă să o ia. Fata cu picioare frumoase îşi pusese ochelari de soare uriaşi, care o ascundeau. Îi zâmbi din spatele lor şi el simţi aceeaşi lovitură pe când îi arunca mingea înapoi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Cu mâinile adânc vârâte în buzunare,

Philip o alungă pe foarte tânără fiică a lui Phoebe Spring într-un colţ al

minţii. Avea o treabă de făcut.

Peste douăzeci de minute, mergea pe Bel Air într-o camionetă albă. Pe partea laterală scria *Curăţătorie de covoare.* Mama lui Eddie va fi foarte nefericită atunci când va descoperi că bijuteriile ei au fost „curăţate” atât de bine.

Pe gratis.

Peste părul lui decolorat de soare îşi pusese o perucă de culoare castanie şi avea o mustaţă spilcuită. Philip sări din camionetă. Era îmbrăcat tot în alb, dar de data aceasta într-o salopetă, căptuşită puţin ca să-l facăsăă pară mai masiv. Îi luase două săptămâni ca să localizeze casa familiei Treewalter şi să înveţe obiceiurile familiei şi ale servitorilor.

Avea douăzeci şi cinci de minute ca să intre şi să iasă, până la întoarcerea menajerei din excursia ei săptămânală la magazine.

Era aproape prea uşor… Cu o săptămână înainte, luase amprentele cheilor lui Eddie, atunci când acesta fusese prea drogat ca să intre pe propria lui uşă. Odată intrat, Philip întrerupse alarma, apoi sparse

un geam de la uşa care, dădea spre curtea interioară, pentru a da impresia unei intrări forţate.

Mişcându-se repede, urcă în dormitorul principal ca să deschidă seiful. Îi făcea plăcere faptul că era acelaşi model ca la Mezzeni din Veneţia. Îi luase douăsprezece minute ca să-l deschidă şi să o uşureze pe matroana italiană de unul dintre cele mai frumoase smaralde din Europa.

Dar asta fusese cu şase luni în urmă. Philip nu era omul care să se culce pe lauri.

Concentrarea era totul. Deşi Philip abia trecuse de douăzeci şi unu de ani, ştia să se concentreze total asupra unui seif, a unei alarme, a unei femei. Oricare dintre ele era la fel de fascinant de cucerit.

Era aici la fel de calm ca la cocktailuri sau în patul lui. Se instruise bine. Cum să se îmbrace, cum să vorbească, cum să seducă o femeie. Talentele lui îi deschiseseră uşile, atât ale societăţii, cât şi ale seifurilor. Reuşise să o mute pe Mary într-un apartament spaţios. Acum, ea îşi petrecea după-amiezile cumpărând sau jucând bridge, în loc să tremure sau să transpire în casa de bilete de la *Faraday.* Iar el urma să aibă grijă ca lucrurile să meargă în

continuare la fel. Mai fuseseră şi alte femei în viaţa lui, dar ea continua să rămână prima lui dragoste.

Auzi mecanismul căzând la locul lui.

Se îngrijise şi de el şi avea intenţia să facă şi mai mult. Avea o casă mică, elegantă în Londra. În curând, foarte curând, urma să cerceteze împrejurimile ca să găsească o casă la ţară. Cu grădină. Avea o slăbiciune pentru lucrurile mici şi frumoase care trebuiau să fie îngrijite.

Cu o mână, mişcă delicat discul, cu ochii pe jumătate închişi, ca un om care ascultă o muzică lină sau care gustă plăcerea mângâierii unei femei inteligente.

Seiful se deschise fără zgomot.

Desfăcu punga de catifea pe care o găsi înăuntru şi examină pe îndelete pietrele cu o lupă. Ştia că nu tot ce străluceşte este aur. Sau diamante. Acestea erau însă veritabile. Clasa D, ruseşti, fără îndoială. Studie safirul cel mai mare. În centru era uşor pătat, aşa cum te puteai aştepta la o piatră de această mărime. Era frumos, scump, albastru ca vioreaua. Ca un medic răbdător care examinează un pacient, studie fiecare brăţară, inel şi găsi că cerceii cu rubine erau deosebit de urâţi şi, ca un om care se

consideră artist, socotea că e o crimă să creezi ceva atât de inestetic dintr-o piatră atât de pasională. Judecând că bijuteriile făceau cam treizeci şi cinci de mii de dolari, le luă.

Artist sau nu, înainte de toate era om de afaceri.

Satisfăcut, puse totul în mijlocul unui covor *Aubusson* şi-l făcu sul.

La douăzeci de minute după ce intrase, Philip punea covorul în camionetă. Fluierând printre dinţi, trecu la volan şi pomi, încrucişându-se pe drum cu menajera familiei Treewalter, care dădea colţul.

Eddie avea dreptate, se gândi Phil, deschizând radioul. Avea toată ziua în faţă ca să facă afaceri.

Nimic nu este aşa cum pare la Hollywood. Prima impresiei lui Adrianne fusese aceea de uimire. Această Americă era foarte diferită de America de la New York.

Oamenii erau mai amabili, mai puţin grăbiţi şi toată lumea părea să cunoască pe toată lumea. Adrianne se gândea că este ca într-un sat mic, dar locuitorii nu erau la fel de prietenoşi pe cât pretindeau că sunt.

Pe când avea paisprezece ani, învăţase

că atitudinile unora erau adesea la fel de false ca şi decorurile unui film. Ştia de asemenea că revenirea lui Phoebe pe platouri, era o nereuşită.

Aveau o casă, ea mergea la şcoală, dar cariera lui Phoebe dăduse în mod sigur înapoi. Nu numai înfăţişarea ei se veştejise în Jaquir; şi talentul ei scăzuse, ca şi respectul de sine.

— Tot nu eşti gata?

Phoebe intră repede în camera lui Adrianne. Ochii foarte strălucitori şi vocea foarte agitată o făcură pe Adrianne să-şi dea seama că mama ei luase o nouă doză de amfetamină. Se străduí să-şi stăpânească un sentiment de neajutorare şi reuşi să zâmbească. Nu putea să mai suporte încă o ceartă în seara aceea, nici lacrimile mamei ei şi promisiunile ei fără folos.

— Mai am puţin.

Adrianne îşi prinse centura costumului ei stil smoching. Ar fi vrut să-i spună mamei ei că era frumoasă, dar rochia de seară a lui Phoebe o făcu să se simtă umilită.

Era foarte adânc decoltată şi strâmtă ca o piele din bani de aur. Opera lui Larry, se gândi Adrianne. Larry Curtis era încă agentul mamei ei, uneori şi amantul ei şi

veşnicul ei păpuşar.

— Mai avem timp destul, spuse ea în schimb.

— Ştiu.

Phoebe umblă prin cameră sclipind, pusă în mişcare de energia pe care i-o dădeau pilulele şi de propriile ei stări de spirit imprevizibile.

— Dar premierele sunt atât de emoţionante. Oamenii, aparatele de filmat şi de fotografiat. Se opri la oglinda lui Adrianne şi se văzu pe ea însăşi aşa cum fusese odinioară, fără urmele lăsate de boală şi de dezamăgiri. Toată lumea va fi acolo. Va fi ca pe vremuri.

În faţa propriei ei imagini, începu să viseze, cum făcea adesea. Se văzu în mijlocul reflectoarelor, înconjurată de fani şi de admiratori. Toţi o iubeau, toţi voiau să fie lângă ea, să vorbească cu ea, să o asculte, să o atingă.

— Mamă!

Stânjenită de tăcerea bruscă a lui Phoebe, Adrianne îi puse o mână pe umăr. Erau zile când pierdea legătura cu realitatea în acest fel şi nu-şi revenea ore întregi.

— Mamă, repetă ea, strângând-o mai

tare, temându-se că Phoebe se adâncea în propriile ei închipuiri.

— Ce este? Phoebe îşi reveni, clipind, apoi zâmbi uitându-se atentă la chipul lui Adrianne. Mica mea prinţesă!

— Ce mare ai crescut!

— Te iubesc, mamă.

Încercând să-şi reţină lacrimile, Adrianne o îmbrăţişă pe mama ei. În anul care trecuse, dispoziţia lui Phoebe începuse tot mai mult să semene cu un *montagne russe* în care se dăduseră odată, în Disneyland. O zăpăceală de suişuri şi coborâşuri fără fund. Niciodată nu era sigură ce va face Phoebe, dacă va râde sau va face promisiuni nebuneşti sau va plânge şi-şi va povesti regretele.

— Te iubesc, Addy. Mângâie părul fiicei ei, dorindu-şi ca desimea şi culoarea lui [să nu-i amintească de Abdu.

— Devenim cineva, nu-i aşa? începu să dea ocol camerei, agitându-se mereu. În câteva luni vom merge la premiera mea. Ştiu că nu e un film la fel de mare ca ăsta, dar filmele cu bugete mici sunt foarte populare. Aşa cum zice Larry, trebui să fiu disponibilă. Şi cu publicitatea pe care o aranjează acum… Se gândi la nudul pentru

care pozase cu o săptămână înainte. Nu venise timpul să-i spună lui Adrianne despre el. Era vorba de afaceri, îşi reaminti ea, frângându-şi degetele. Doar afaceri.

— Sunt sigură că va fi un film minunat.

Darcelelate nu fuseseră, se gândi Adrianne. Cronicile fuseseră jignitoare. Nu putea să sufere să o vadă pe mama ei prostituându-se pe ecran, folosindu-şi trupul în locul talentului. Chiar şi acum, după ce erau de cinci ani în California, Adrianne era conştientă că Phoebe schimbase un fel de sclavie cu altul.

— Când o să am succes cu filmul, un succes mare, o să iau casa aceea pe plajă, cum ţi-am promis.

— Avem o casă frumoasă.

— Casa asta mică…

Phoebe se uită afară pe fereastră, la grădina care le despărţea de stradă. Nu avea un zid mare de piatră, nici porţi frumoase, nicio pajişte bogată. Erau la periferia oraşului, la periferia succesului. Numele lui Phoebe ajunsese pe lista B a starurilor din Hollywood. Marii producători nu-i mai trimiteau scenarii.

Se gândi la palatul din care o luase pe Adrianne şi la toate bogăţiile de acolo. Cu

trecerea timpului, devenise mai uşor să uite limitele din Jaquir şi să-şi amintească bogăţia.

— Nu asta vreau pentru tine, nu-i nici pe departe ceea ce meriţi, dar durează să refaci o carieră.

— Ştiu. Avuseseră de multe ori această discuţie.

— Şcoala se termină în două săptămâni. M-am gândit că poate mergem ia New York, să o vizităm pe Celeste. Ai putea să te odihneşti.

— Să vedem. Larry îmi caută un rol.

Adrianne simţi că buna ei dispoziţie dispare. Nu avea nevoie să i se spună că rolul va fi mediocru, sau că mama ei va petrece ore întregi departe de casă, fiind manipulată de către bărbaţi care îi exploatau trupul. Cu cât Phoebe încerca mai mult să dovedească faptul că poate să ajungă iar în top, cu atât mai repede aluneca spre fund.

Phoebe îşi dorea să aibă o casă pe plajă şi să-şi vadă numele pe afişe. Adrianne ar fi putut să fie iritată de ambiţia lui Phoebe, poate chiar să lupte împotriva ei, dacă ar fi avut scopuri egoiste. Dar tot ceea ce făcea ea era din dragoste şi din nevoia de a dărui.

Pentru Adrianne era imposibil să o facă să vadă că îşi făcea singură o cuşcă la fel de solidă ca şi cea din care fugise.

— Mama, nu ai avut de luni de zile timp liber. Am putea să o vedem pe Celeste în noua piesă, să vizităm muzee. Ţi-ar face bine.

— O să-mi facă mult mai bine să văd pe toată lumea în jurul prinţesei Adrianne, în seara asta. Eşti frumoasă, draga mea. Puse mâna în jurul umerilor lui Adrianne şi porniră amândouă spre uşă. Pariez că băieţii au inimile frânte din cauza ta.

Adrianne ridică din umeri. Nu o interesau băieţii sau inimile lor.

— Ei bine, azi e seara noastră. Păcat că Larry e plecat din oraş şi nu avem un bărbat frumos care să ne însoţească.

— Nu avem nevoie decât una de cealaltă.

Adrianne era obişnuită cu mulţimile, cu strălucirea luminilor şi cu aparatele de fotografiat. Phoebe se îngrijorase adesea că fiica ei este prea serioasă, dar nu trebuia să-şi facă grijă pentru echilibrul lui Adrianne. Aşa tânără cum era, se purta cu presa ca o regină, zâmbind atunci când era nevoie de un zâmbet, răspunzând la întrebări fără să

spună prea multe despre ea, retrăgându-se în planul doi atunci când atingea limita rezistenţei ei. Rezultatul era că presa o adora. Toată lumea ştia că ziariştii erau mai drăguţi cu Phoebe Spring decât ar fi trebuit din cauză că erau îndrăgostiţi de fiica ei. Adrianne ştia acest lucru şi se folosea de el cu îndemânarea cuiva de două ori mai în vârstă decât ea.

Se asigură că Phoebe iese prima din maşina pe care o închiriaseră, apoi rămăseseră mână în mână când izbucniră blitzurile. Orice poză avea să apară va fi cu amândouă.

Phoebe reveni la viaţă. Adrianne mai văzuse acest lucru şi înainte. Ori de câte ori se întâmpla aceasta, dorinţa ei ca mama să se despartă de lumea cinematografică se micşora. Pe chipul lui Phoebe se citea fericirea, bucuria aceea simplă pe care Adrianne o vedea atât de rar aick Nu avea nevoie de pilule acum, de sticlă sau de visurile ei cu ochii deschişi.

Mulţimea urla în jur, izbucneau lumini şi se auzea muzică. Timp de o clipă era din nou stea.

Strivit de baricade, publicul aştepta să-şi vadă celebrităţile preferate şi, bine

dispus, saluta pe oricine. În acest timp câteva buzunare erau jefuite şi un mare număr de pachete de droguri îşi schimbau proprietarul.

Văzând numai zâmbete, Phoebe se opri să facă semne cu mâna, apoi se încălzi la zgomotul aplauzelor care izbucniră pe când ea îşi făcea drum spre sală. Discret, Adrianne o conduse în holul deja plin de bărbaţi şi femei din lumea filmului. Era multă strălucire, multă duşmănie şi multe bârfe.

— Draga mea, ce plăcere să te văd! Althea Gray, o actriţă în vogă, care îşi făcuse nume în seriale de televiziune, veni să sărute aerul de lângă obrazul lui Phoebe. Îi adresă lui Adrianne un zâmbet neutru şi o uşoară bătaie pe obraz. La fel de drăguţă ca întotdeauna, nu-i aşa? Ce idee interesantă să-ţi pui smoching! se întrebă cât de repede va putea să-şi facă şi ea unul.

Phoebe clipi în faţa acestei primiri prieteneşti. Ultima dată când o văzuse „Althea o umilise teribil.

— Arăţi minunat, Althea.

— Mulţumesc, dragă. Aşteptă până când unul dintre operatorii care fuseseră lăsaţi înăuntru o prinse în aparat şi atunci

atinse uşor obrazul lui Phoebe. Mă bucur să văd câteva chipuri prietenoase în nebunia asta. Aprinse o brichetă la capătul unei ţigări lungi, astfel ca smaraldul de pe degetul ei să sclipească în lumină. Era să chiulesc în seara asta, dar cel care îmi face publicitatea era să leşine. Ce ai mai făcut, dragă? Nu te-am văzut de secole!

— Tocmai am terminat un film. Recunoscătoare că-i dădea atenţie, Phoebe zâmbi nebăgând în seamă fumul care îi înţepa ochii. E un thriller, spuse ea. O să iasă la iarnă.

— Minunat. Am să fac şi eu un film, acum că am scăpat de televiziune. E un scenariu de Dan Bitterman. Poate ai auzit de el. *Torment* îi aruncă lui Phoebe o privire leneşă, cunoscătoare. Tocmai am semnat contractul pentru rolul lui Melanie. Făcând o pauză suficient de lungă ca să se asigure că nimerise ţinta, Althea zâmbi iar. Trebuie să mă duc la însoţitorul meu înainte să-şi piardă răbdarea. Îmi pare bine că te-am văzut. Să ne întâlnim o dată, să luăm împreună masa.

— Mama, ce s-a întâmplat? o întrebă Adrianne.

— Nimic.

Phoebe îşi păstră zâmbetul pe faţă, căci o chema cineva pe nume. *Melanie.* Larry o asigurase că rolul e al ei. Trebuia doar să mai tragă nişte sfori şi să încheie negocierile, aşa îi spusese, asigurând-o că filmul o va aduce în cele din urmă acolo unde fusese locul ei.

— Vrei să mergi acasă?

— Acasă? Phoebe mări voltajul zâmbetului ei. Sigur că nu, dar aş vrea să mai beau ceva înainte de a intra.

— Uite-l pe Michael.

Făcu un semn cu mâna şi îi atrase atenţia unui actor care fusese primul ei partener în film, Michael Adams. Avea părul puţin albit la tâmple, dar nu-i păsa, şi câteva riduri pe faţă pe care nu şi le operase. Succesul lui se datora talentului. Încă mai juca roluri principale, deşi mergea spre cincizeci de ani şi talia i se îngroşase.

— Phoebe! Cu afecţiune şi cu o urmă de milă, se aplecă spre ea ca să o sărute. Şi cine este această frumoasă tânără? îi zâmbi lui Adrianne, aparent fără să o recunoască.

— Bună, Michael!

Adrianne se ridică pe vârfuri ca să4 sărute pe obraz, un gest pe care de obicei îl făcea cu reţinere. Dar cu Michael îi făcea

plăcere. Era singurul bărbat pe care-i cunoştea lângă care se simţea cu adevărat bine.

— Nu se poate să fie micuţa ta Addy. Ai făcut de ruşine toate starletele noastre. Râse şi o ciupi de bărbie, făcând-o să zâmbească iar. Ea e cea mai bună treabă pe care ai făcut-o tu, Phoebe.

— Ştiu. Îşi muşcă buza înainte de a începe să tremure şi reuşi să zâmbească încă o dată.

Probleme, se gândi el, destul de perspicace pentru a interpreta corect ochii foarte strălucitori ai lui Phoebe.

Iarăşi erau probleme cu Phoebe.

— Să nu-mi spuneţi că aţi venit neînsoţite.

— Larry nu e în oraş.

Nu era momentul să îi ţină din nou lui Phoebe o predică în legătură cu Larry Curtis.

— Nu cred că vă pot ruga să ţineţi companie unui bărbat singur.

— Nu eşti niciodată singur, spuse Adrianne. Am citit săptămâna trecută că aveai o idilă cu Ginger Frye la Aspen.

— Ce copil precoce! De fapt ne-am dus în weekend, ca să schiem şi am avut noroc

că am scăpat cu oasele întregi. Ginger era acolo doar pentru cazul în care aveam nevoie de îngrijire medicală.

Adrianne zâmbi.

— Şi ai avut?

— Ţine! Michael scoase o bancnotă din buzunar.

— Du-te şi cumpără-ţi sifon, ca o fetiţă cuminte.

Râzând, ea se îndepărtă.

Michael o urmări cu privirea, admirând supleţea cu care se strecura prin mulţime. Într-un an sau doi, bărbaţii din acest oraş, din orice oraş, vor fi la picioarele ei.

— E o comoară, Phoebe. Fata mea, Marjorie, are şaptesprezece ani. De trei ani nu am văzut-o îmbrăcată în altceva decât în blugi jerpeliţi şi face tot ce poate ca să-mi transforme viaţa în iad. Te invidiez.

— Addy nu mi-a dat nicio clipă de îngrijorare. Cinstit, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

— Ţine la tine. Coborî vocea. Te-ai mai gândit să te duci la doctorul pe care ţi l-am recomandat?

— Nu am avut timp, răspunse ea în doi peri, dorind să fie lăsată în pace, ca să poată intra în toaleta femeilor şi să mai ia o

pilulă. Şi, ca să-ţi spun adevărul, m-am simţit mai bine. Psihanaliza e supraestimată, Michael. Uneori, cred că industria filmului a fost înfiinţată ca să aibă clienţi psihanaliştii şi chirurgii esteticieni.

El îşi înăbuşi un suspin. Era drogată şi devenea tot mai depresivă.

— Nu strică niciodată să mai stai de vorbă cu cineva.

— Am să mă mai gândesc.

Adrianne nu se grăbea, ştiind că, dacă avea prilejul, Michael va discuta cu mama ei despre tratament. Discutase deja cu Adrianne, atunci când o găsise în pragul isteriei deoarece nu putea să o facă pe Phoebe să-i vorbească, într-o după-amiază, la întoarcerea de la şcoală. Phoebe stătea pur şi simplu, mută, uitându-se pe fereastra camerei ei.

Când îşi revenise, îşi găsise scuze. Oboseală, prea multă muncă, tranchilizante. Michael vorbise cu amândouă despre un ajutor, dar Phoebe trăgea de timp. De aceea, Adrianne dorea cu disperare să o ducă pe mama ei la New York, departe de Larry Curtis şi de bogata lui aprovizionare cu droguri.

Nu trebuia să fie adultă ca să ştie că în

California de sud ploua practic cu droguri. Cocaina devenise drogul preferat în industria filmului. Adesea, era servită în loc de prânz, pe platouri. Până acum, Phoebe o refuzase, preferând infernul pilulelor ei cocainei, dar Adrianne ştia că, mai devreme sau mai târziu, va veni şi ziua aceea. Trebuia să o ducă pe Phoebe de aici, înainte ca ea să treacă această ultimă graniţă.

Adrianne sorbea din paharul cu pepsi şi se uita în jurul ei. Nu putea să spună că îi displăceau toţi oamenii din lumea pe care o alesese mama ei. Mulţi dintre ei erau ca Michael Adams, talentaţi, loiali prietenilor, iubindu-şi meseria care adesea le impunea programe istovitoare, răsplătindu-i doar cu câteva clipe de strălucire.

Şi îi plăceau strălucirea, mesele în restaurante elegante, rochiile frumoase. Se cunoştea destul de bine ca să ştie că şi-ar fi găsit cu greu satisfacţia într-o viaţă obişnuită. Dar nu voia nimic extraordinar cu preţul sănătăţii mamei ei.

— Dumnezeule, ai văzut ce rochie are? Althea Gray trase din ţigară şi arătă spre Phoebe. Adriann se opri în spatele ei. Ai crede că vrea cu tot dinadinsul să ştie toţi că încă mai are sâni.

— După ultimele ei două filme nu mai are nimeni nicio îndoială, spuse însoţitorul ei. Ar trebui să le facă publicitate separată.

Althea izbucni în râs.

— Parcă e o amazoană trecută bine. Credea că ei i se va oferi rolul lui Melanie. Toată lumea ştie că nu o să mai capete niciodată un rol ca lumea. Dacă nu ar fi atât de patetic, ar fi amuzant.

— A avut ea ceva, cândva, spuse moale bărbatul de lângă Althea. Va rămâne unică.

— Zău, dragă, spuse Althea stingându-şi ţigara.

— Incursiunile printre amintiri sunt groaznic de plicticoase.

— Nu tot atât de plicticoase ca scâncetele unei actriţe de mâna a doua. Adrianne vorbise clar şi nu se clinti atunci când capetele se întoarseră spre ea.

— Vai, dragă! Althea îşi atinse cu vârful degetului buza de jos. Măgăriţele mici au urechi mari.

Adrianne o înfruntă, ca de la femeie la femeie.

— Talentele mici au un ego supradezvoltat.

Când însoţitorul ei chicoti, Althea îl fulgeră cu privirea, apoi îşi dădu pe spate

părul negru.

— Pleacă de aici, scumpo. E o conversaţie pentru adulţi.

— Adevărat? Adrianne îşi stăpâni pornirea de a-i arunca în faţă Altheei conţinutul paharului şi sorbi din el în schimb. Mie mi s-a părut remarcabil de imatură. Scumpo!

— Puştoaică prost crescută! Althea se smulse din mâna însoţitorului ei, care încerca s-o oprească şi făcu un pas înainte. Ar trebui să te înveţe cineva cum să te porţi.

— N-am nevoie de lecţii de bună purtare de la una ca tine! O măsură cu privirea pe Althea, apoi îi privi pe cei din jurul ei. Era o privire lungă, grea, suficient de rece şi de matură ca să-i facă să se simtă prost. Aici nu văd pe nimeni de la care să pot să învăţ şi altceva în afară de ipocrizie.

— Scârbă mică! bolborosi Althea atunci când Adrianne le întoarse spatele şi plecă.

— Taci din gură, Althea, o sfătui prietenul ei. Ai fost învinsă.

— Draga mea, aş vrea să-mi spui dacă s-a întâmplat ceva.

Adrianne deschise uşa care dădea spre mica lor grădină. Puţine lucruri îndrăgise în California, darânvăţase să aprecieze

soarele.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am multe lecţii.

Era cel mai bun mod de a rămâne singură ca să se gândească la lucrurile pe care le auzise în seara premierei.

Se obişnuise deja cu gândul că mama ei pozase nud pentru un poster dintr-o revistă destinată bărbaţilor. Două sute de mii de dolari, acesta fusese preţul cu care Phoebe îşi vânduse respectul de sine.

Era greu, atât de greu să justifice această ruşine prin dragoste. Adrianne se luptase ani de zile ca să înveţe un nou mod de viaţă. Reuşise să accepte cu toată inima egalitatea femeii cu bărbaţii, libertatea ei de a alege, dreptul de a fi ea însăşi mai degrabă decât un simbol al fragilităţii şi al dorinţei. Ea dorea să creadă în toate acestea, avea nevoie să creadă. Dar mama ei se dezbrăcase, vânzându-şi trupul, astfel că orice bărbat putea să deschidă o revistă şi să o aibă.

Şcoala era prea costisitoare. Adrianne se uită la trandafirii trecuţi care îşi pierdeau petalele şi se gândi la taxele pe care le plătise mama ei pentru a o ţine într-o şcoală particulară exclusivă. Phoebe îşi vindea

mândria pentru educaţia fiicei ei.

Apoi mai erau şi hainele, hainele pe care mama ei insista să i le ia. Şi şoferul, combinaţia de şofer şi gardă de corp pe care Phoebe găsise necesar să-l asigure fiicei ei pentru a o apăra de terorism… şi de Abdu. Acum, Orientul Mijlociu era permanent bântuit de o violenţă urâtă şi fie că Abdu era sau nu de acord, Adrianne era încă fiica regelui din Jaquir.

— Mamă, mă gândeam ca la anul să mă duc la o şcoală publică.

— O şcoală publică? Phoebe îşi verifică geanta, ca să fie sigură că îşi luase cartea de credit. Până la întoarcerea lui Larry era cam strâmtorată cu banii gheaţă. Nu fi caraghioasă, Addy. Vreau ca tu să ai cea mai bună educaţie. Se opri, încurcată. Ce căutase în geantă? Se uita la cartea de credit din plastic, scutură capul, apoi o puse înapoi în portofel. Aici nu eşti fericită? Profesorii tăi îmi spun mereu că eşti strălucită, dar dacă ai probleme cu celelalte fete, putem să căutăm altă şcoală.

— Nu, celelalte fete nu sunt o problemă. Adrianne le găsea cam copilăroase şi egoiste, dar inofensive. Dar mi se pare că e o cheltuială inutilă, din moment ce aş putea

să învăţ aceleaşi lucruri altundeva.

— Asta-i tot? Râzând, Phoebe traversă camera ca să o sărute. Banii sunt ultimul lucru care să te îngrijoreze. Pentru mine este important, Addy, să-ţi dau tot ce e mai bun. Fără asta... ei, nu are importanţă. O sărută din nou.

— Vei avea tot ce este mai bun şi anul viitor vei putea privi oceanul pe fereastră.

— Am deja ce este mai bun, spuse Adrianne. Te am pe tine.

— Eşti drăguţă. Sigur nu vrei să vii cu mine să-ţi faci manichiura?

— Nu. Am luni test la spaniolă. Trebuie să învăţ.

— Munceşti prea mult.

De data aceasta, Adrianne zâmbi.

— Ca şi mama mea.

— Atunci meritǎm amândouă o trataţie. Phoebe îşi deschise din nou geanta. Îşi luase cartea de credit? O să mergem la restaurantul acela italian care îţi place atât de mult, ca să mâncăm spaghetti până când vor trebui să ne scoată de-a dura pe uşă.

— Cu usturoi mult?

— Suficient ca să nu se apropie nimeni de noi. După aceea mergem la cinema. Să

vedem *Războiul stelelor,* toată lumea vorbeşte de filmul ăsta. O să fiu acasă pe la cinci.

— Am să te aştept.

Rămasă singură, Adrianne se gândi că totul o să fie bine. Phoebe era foarte bine, amândouă erau bine câtă vreme se aveau una pe cealaltă. Deschise radioul şi răsuci butonul până când găsi un post care transmitea rock. Muzică americană. Adrianne zâmbi şi cântă puţin împreună cu lângă Ronstadt.

Îi plăcea muzica americană, maşinile americane, hainele americane. Phoebe avusese grijă ca Adrianne să primească şi cetăţenia, dar ea nu se simţea ca o adolescentă americană.

Adrianne se ferea de băieţi, în timp ce fetele de vârsta ei fugeau după ei fără încetare. Râdeau şi vorbeau despre sărutul cu gura deschisă şi despre mângâieri. Fără îndoială că niciuna dintre fetele acelea nu-şi văzuse mama violată.

Chiar şi cele mai apropiate prietene păreau să facă din răzvrătire prima lor grijă. Cum ar fi putut Adrianne să se ridice împotriva femeii care îşi riscase viaţa ca să o pună pe ea la adăpost?

Unele dintre ele aduceau pe furiş droguri în şcoală, fumând la toaletă. Ele acceptau drogurile ca pe ceva obişnuit, iar pe ea o îngrozeau.

De tovarăşele ei o despărţea şi titlul. Nu era numai un cuvânt, era ceva din sângele ei, o legătură cu lumea în care îşi trăise primii opt ani de viaţă. O lume pe care niciuna dintre fetele americane privilegiate nu putea să o înţeleagă.

Împărţea cu ele cultura ţării lor, recunoscătoare pentru multe lucruri pe care ele le găseau fireşti. Dar erau şi clipe, clipe de intimitate, când îi lipseau haremul şi sprijinul familiei.

Se gândea la Duja, care se căsătorise cu un petrolist american bogat, dar care se afla la fel de departe de viaţa ei ca şi Jiddah şi Fahid, sau fratele şi sora care se născuseră de când plecase ea din Jaquir.

Atunci, împinse trecutul în urmă şi deschise cărţile pe o masă lângă fereastra grădinii.

Îşi petrecu după-amiaza destul de plăcut, cu muzica dată mai tare decât suporta Phoebe şi cu punga de cartofi prăjiţi alături. Pentru ea, şcoala era o bucurie, încă un lucru care le nedumerea pe prietenele ei.

Dârele se gândeau la educaţie ca la un drept, chiar o necesitate plictisitoare, nu ca la un privilegiu. Nouă ani din viaţa lui Adrianne trecuseră până când ea învăţase să citească, dar ea recuperase timpul pierdut, muncind cu plăcere şi o uimise pe Phoebe devenind o elevă strălucită. Învăţătura era pentru Adrianne la fel de fascinantă ca şi rock and roll-ul plin de viaţă care se revărsa din radio.

Avea visurile ei. La paisprezece ani visa să devină inginer. Pentru ea, matematicile erau un limbaj şi algebra îi era familiară. O pasionau, de asemenea, şi computerele şi electronica.

Adrianne încerca să rezolve o ecuaţie grea, când auzi uşa deschizându-se.

— Te-ai întors devreme? Zâmbetul ei de bun venit se şterse când îl zări pe Larry Curtis.

— Ţi-a fost dor de mine, bombonico?

Îşi aruncă geanta şi-i zâmbi. Luase o doză de cocaină în toaleta avionului, chiar înainte de aterizare. Se simţea minunat.

— Nu-l săruţi pe unchiul Larry?

— Mama nu e aici.

Adrianne încetă să-şi mai legene picioarele şi se îndreptă în scaun. Larry o

făcea să fie conştientă de şortul ei scurt şi de sânii mici de sub tricou. În prezenţa lui îşi dorea protecţia unei *abaaya* şi a vălului.

— Te-a lăsat singură?

Rareori o găsea pe Adrianne singură. Simţindu-se ca acasă, se duse la dulap şi luă o sticlă de bourbon.

Adrianne îl privea într-o tăcere dezaprobatoare.

— Nu te aştepta.

— Am terminat treaba mai devreme.

Bău, apoi se întoarse să studieze picioarele ei brune de sub masă. Ar fi vrut să-şi ţină mâinile între pulpele ei frumoase luni de zile.

— Felicită: mă, scumpo. Am făcut o afacere care o să mă ţină în top în următorii cinci ani.

— Felicitări, spuse ea politicoasă, apoi începu să-şi strângă cărţile. Va fugi în camera ei şi va încuia uşa.

— Asta faci tu într-o sâmbătă după-amiaza?

Larry puse mâna peste mâna ei, pe cartea de spaniolă. Adrianne rămase calmă, aşteptând ca bătălia de ia baza craniului ei să încetinească. Ştia atunci când într-un bărbat apare dorinţa. Cu asta crescuse.

Când se uită în sus la el, i se făcu greaţă.

De când îl văzuse prima oară, se schimbase foarte puţin. Avea părul ceva mai scurt şi cămăşile pastel şi lanţul de la gât făcuseră loc unei ţinute sport şi pantofilor de jogging. Dar dedesubt era exact cum fusese întotdeauna.

Celeste spusese cândva despre el că este şmecher. Dar uitându-se la el, Adrianne îl asocia cu murdăria.

— Vreau să-mi duc cărţile de aici.

Ochii îi erau calmi, dar vocea îi trăda nervozitatea.

Auzind-o, Larry zâmbi.

— Arăţi foarte frumoasă cu toate cărţile astea în jur.

— Studioasă.

Îşi termină băutura, dar nu-şi luă mâna de pe mâna ei. Se gândi că e excitată atunci când îi simţi pulsul bătând sub degetele lui. Speriată şi excitată. Exact aşa cum îi plăcea lui.

— Ai crescut sub ochii mei, bombonico.

Părul îi cădea până la talie, negru şi drept ca săgeata.

Pielea era proaspătă, de culoarea aurului, iar ochii, la fel de negri ca şi părul,

erau măriţi de teamă. Ştia exact la ce se gândea el. Acest lucru îl excita la fel de mult ca şi trupul ei tare, imatur.

— De ani de zile ţin ochii pe tine. Tu şi cu mine am face o pereche grozavă. Îşi umezi buzele, apoi cu mâna liberă se frecă deliberat la şliţ. Aş putea să te învăţ mai mult decât înveţi din cărţile alea.

— Te culci cu mama.

Dinţii lui străluciră. Îi plăcea felul ei direct de a vorbi.

— Aşa e. Rămânem în familie.

— Eşti scârbos. Îşi smulse mâna şi ridică sus cărţile, ca pe un scut. Când am să-i spun mamei…

— N-ai să-i spui nimic bătrânei doamne. Continuă să zâmbească. Drogul îl făcea să se simtă înalt, puternic şi atrăgător; alcoolul îl făcea să se simtă încrezător, tare şi hotărât. Eu sunt cel care are pâinea şi cuţitul, ţine minte.

— Tu lucrezi pentru mama, nu ea lucrează pentru tine.

— Fii serioasă! Fără mine, Phoebe Spring nu şi-ar fi găsit nici măcar un rolişor nenorocit pentru o reclamă de treizeci de secunde. E terminată, amândoi ştim asta. Datorită mie ai un acoperiş deasupra

capului, bombonico. Datorită mie are un rol când şi când, eu ascund de presă faptul că se droghează şi că e beţivă. Ar trebui să-mi fii puţin recunoscătoare.

O apucă atât de repede, încât ţipătul îi rămase lui Adrianne în gât. Cărţile zburară, iar el o trase peste masă.

Ea îl lovi cu picioarele, încercă să-l zgârie, dar nu reuşi decât să-l atingă puţin pe faţă înainte ca el să-i imobilizeze mâinile.

— Ai să-mi mulţumeşti pentru asta, spuse el înainte de a-i acoperi gura cu a lui.

Adrianne simţi greaţa urcându-i-se în gât, fierbinte şi amară. Rămase acolo, iar ea trebui să încerce să tragă o gură de aer. El se aplecă deasupra ei, pe masă. Cum ea îşi ţinea buzele strânse, ol trecu la sâni, sugându-i prin tricou.

O durea, oduroro ascuţită, dar ruşinea era mult mai mare.

Începu să jipn, l-ai şi l-ai, /hatinrlu so, răsucindu-se ca să se elibere/e l ahurul pe i ale o îl lăsase pn masă zburâ jos. Sunetul sticin p. nin o lilmhn inapnt, în Jaquir.

În camera mamei sale

Ochii îngroziţi îl va/nu i „i o >1 „i. h mihl miiiulu smulgându-i tricoul. Ţipetele. «luni jhimnul III III luplm ar* plâns, iar

mâna lui îi alunec!» pii în mt ţ, i u ittni. Şi a pentru a o pipăi.

Lupta îi provoca o frenezie sexuală. Pentru el, era ca un fruct tânăr, tare, neted, umed. Trupul ei era la fel de subţire ca al unui băiat, dar moale ca untul. Se simţea tare şi greu ca piatra. Nimic nu se compară cu o virgină, se gândi el trăgând-o pe podea. Nimic nu se compară cu o virgină. Gâfâind, îi strânse sânii mici în mâini şi se uită cum îi curgeau lacrimile pe faţă. Nu se mai zbătea. O trase cu uşurinţă sub el, în timp ce ea încerca să se tragă la o parte.

Ea abia îl mai simţea acum. Trupul şi mintea se despărţiseră. Auzea un plâns, dar i se părea că vine de la altcineva. Simţea şi durere, dar o durere surdă, amorţită din cauza şocului.

Femeia era mai slabă decât bărbatul, supusă bărbatului, făcută să fie condusă de bărbat.

Atunci el dispăru. Auzi ţipete, lovituri. Nu o priveau pe ea. Rostogolindu-se pe o parte, Adrianne, se ghemui ca o minge.

— Nenorocitule! Phoebe îl luă de gât. Cu ochii sălbatici, cu dinţii dezgoliţi, îl strânse de gât. Luat pe neaşteptate, Larry căzu pe spate. Reuşi să scape de ea şi se

ridică înainte ca unghiile ei proaspăt manichiurate să-i brăzdeze faţa.

— Fir-ai a dracului de nebună! Sub imboldul unei dureri, o împinse înapoi. Ea m-a rugat. Ea a vrut!

Phoebe se repezi la el ca o tigroaică; lovindu-l cu pumnii. Se agăţă de el, îi rupse hainele şi îl zgârie. Erau aproape de aceeaşi înălţime şi greutate, darea era atât de furioasă, încât numai crima ar fi putut s-o liniştească.

— Am să te omor! Am să te omor pentru că ai pus mâinile tale murdare pe fetiţa mea! îl muşcă de umăr până la sânge.

Înjurând, el îi dădu o lovitură cu pumnul şi, mai mult datorită norocului decât îndemânării, o nimeri în falcă şi o ameţi.

— Muiere proastă!

Plângea şi el, înghiţindu-şi hohotele, uimit că o femeie putea să-l bată. Faţa îi sângera, iar pieptul şi braţele îi erau amorţite. O durere ascuţită îi străbătu piciorul atunci când încercă să se ridice.

— Eşti geloasă pentru că am vrut să gust puţin puştoaica.

Se şterse cu mâna sub nas, apoi căută o batistă ca să oprească sângele.

— Mi-ai rupt nasul!

Clătinându-se, Phoebe se ridică în picioare. Văzu sticla de bourbon deschisă. O luă, o sparse şi îl ameninţă apoi cu ciobul ascuţit. Chipul ei frumos era schimonosit de furie şi pe buze avea o urmă de sânge, sângele lui.

— Pleacă! Ieşi, înainte să te fac bucăţele mici!

— Plec. Şchiopătă până la uşă, ţinându-şi batista îmbibată de sânge la nas. Te-ai ars! Dacă îţi închipui că o să te mai ia vreun alt agent, ai să ai o surpriză. S-a terminat cu tine, iubito. Nu mai eşti decât un banc bun în oraşul ăsta.

— Deschise uşa atunci când Phoebe înaintă spre el. Să nu mă suni atunci când n-ai să mai ai pilule sau bani.

Când uşa se trânti, aruncă restul de sticlă în ea. Îi venea să urle, să stea în picioare în mijlocul camerei, să-şi ridice capul şi să urle. Dar mai era şi Adrianne. Phoebe se ghemui lângă ea şi o ridică cu blândeţe.

— Gata, nu-ţi fie frică. Mama e aici. Tremurând, Adrianne se strânse lângă ea. Sunt aici, Addy, lângă tine. A plecat.

— A plecat şi n-o să se mai întoarcă. Nu o să-ţi mai facă nimeni niciun rău.

Tricoul era sfâşiat. Phoobe o cuprinse uşor cu braţele pe fiica ei şi o legănă. Nu sângera. Lucrul acesta îi dădea curaj. Nu o violase. Dumnezeu ştio ce-i făcuse lui Adrianne înainte de a-i găsi, dar nu o violase

Când Adrianne începu să plângă, Phoebe îşi închise ochii şi continuă să o legene. Lacrimile o vor ajuta. Nimeni nu ştia mai bine decât ea.

— Totul va fi bine, Addy, te asigur. Am să fac tot ce este mai bine pentru tine.

Capitolul 9

Avea optsprezece ani. Adrianne stătea în picioare în biroul liniştit, în culori pastel al doctorului Horace Schroeder, o autoritate în materie de comportament anormal din ţară. Era aniversarea ei, dar nu simţea nicio bucurie, nicio tresărire de emoţie.

Dincolo de fereastră se vedea o pajişte întinsă, străbătută de poteci pavate cu cărămidă, pe care se plimbau pacienţii sau erau duşi în scaune cu rotile de către infirmierele şi surorile îmbrăcate în alb. Se vedea un vişin japonez în floare şi un gard viu de azalee. Albinele zburau deasupra florilor, apoi plecau încărcate cu nectar.

Soarele sclipea în apa unui mic bazin de marmură, dar măcălendrii şi rândunelele care îşi aveau cuiburile în crângul apropiat de stejari nu se apropiau azi de el.

Pe fereastră, putea să vadă până departe, în nord, dincolo de pajişte şi de copaci. Priveliştea îi dădea o senzaţie de deschidere, – de libertate. Adrianne se întrebă dacă era la fel şi când fereastra avea zăbrele.

— Cum am ajuns noi oare aici, mamă?

Rămase cu fruntea lipită de geam o clipă, închizând ochii şi lăsându-şi umerii să cadă.

Auzind uşa deschizându-se, se îndreptă repede.

Doctorul Schroeder intră şi văzu o tânără calmă, uşor prea slabă, într-un costum bleu pal. Îşi ridicase părul, iar coafura aceasta o înălţa şi o maturiza.

— Prinţesă Adrianne! Se îndreptă spre ea pentru a strânge mâna care i se oferea, Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

— Nu a durat mult. Pentru Adrianne cinci minute în acest loc erau o veşnicie. Aţi dorit să mă vedeţi înainte de a o lua pe mama acasă.

— Da. ia loc.

Îi oferi unul dintre fotoliile cu rezemători pentru cap care împrumutau biroului aerul unui salon confortabil. Lângă acesta se afla o măsuţă antică. Pe ea era o cutie discretă cu şerveţele de hârtie. Adrianne îşi aminti că avusese nevoie de ele la prima ei vizită, cu doi ani înainte. Acum îşi încrucişă mâinile în poală şi-i zâmbi doctorului Schroeder.

Faţa prelungă a acestuia, cu ochii căprui lăsaţi în jos o făceau să se gândească la un câine mare şi trist.

— Vrei un ceai sau cafea?

— Nu, mulţumesc. Vreau să ştiţi că vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mama şi pentru mine. Când el schiţă un gest de protest, ea ridică

O mână: Nu, aşa este. Aici ea se simte foarte bine şi asta înseamnă mult pentru mine. Ştiu de asemenea că aţi făcut mai mult decât trebuia ca să ascundeţi presei detaliile despre boala ei.

— Toţi pacienţii mei au dreptul la confidenţialitate.

Se aşeză în fotoliul de lângă ea în loc să se ducă în scaunul din spatele biroului.

— Draga mea, ştiu cât de mult înseamnă mama ta pentru tine şi ce mult te

preocupă sănătatcă ei. Aş vrea să te mai gândeşti şi să nu o iar acasă.

Adrianne se încordă. Deşi ochii nu îi şovăiră, mâinile se crispară în poală.

— Vreţi să spuneţi că a avut o cădere?

— Nu, nu, deloc. Phoebe progresează satisfăcător.

— Medicaţia şi tratamentul i-au stabilizat situaţia. Făcu o pauză, apoi respiră adânc. Nu vreau să folosesc prea mulţi termeni de specialitate, l-ai mai auzit şi înainte. Şi nici nu vreau să minimalizez boala şi evoluţia ei.

— Înţeleg. Se stăpâni să nu se ridice din fotoliu ca să se plimbe prin cameră. Doctore Schroeder, ştiu ce e cu mama. Ştiu de ce şi ce trebuie făcut pentru ea.

— Draga mea, depresia este o boală foarte grea şi impresionantă, pentru pacient şi pentru familia acestuia.

— Acum ştii foarte bine că depresiile şi hiperactivitatea pot să aibă reveniri neaşteptate. Reacţia lui Phoebe în ultimele două luni a fost bună, dar au trecut doar două luni.

— De data asta, îi reaminti Adrianne. În ultimii doi ani a stat în această clinică la fel de mult cât a stat şi acasă.

— Nu am putut să fac nimic ca să schimb lucrurile până acum.

— Azi am împlinit optsprezece ani, doctore. În faţa legii sunt majoră. Pot să-mi asum răspunderea pentru mama şi aşa am intenţia să fac.

— Ştim amândoi că de mult ţi-ai asumat responsabilitatea pentru mama ta. Te admir pentru asta mai mult decât pot să-ţi spun.

— Nu e nimic de admirat. De data aceasta, se ridică.

— Avea nevoie să vadă soarele, munţii. Libertatea. E mama mea. Nimic şi nimeni nu înseamnă mai mult pentru mine.

— Nimeni nu ştie mai mult despre viaţa ei şi a mea decât dumneavoastră. Spuneţi-mi, doctore Schroeder, în locul meu aţi face mai puţin?

Se uită atent la ea atunci când se întoarse spre el.

Ochii ei erau foarte negri, foarte maturi, foarte hotărâţi.

— Sper că nu. Eşti foarte tânără, prinţesă Adrianne.

— Mama ta poate avea nevoie continuă de îngrijiri intense tot restul vieţii ei.

— Le va avea. Am angajat o soră din lista de candidate pe care mi-aţi dat-o. Mi-

am aranjat programul astfel încât să fiu sigură că mama nu va rămâne nicio clipă singură. Apartamentul nostru este într-o zonă foarte liniştită, aproape de casele celor mai buni şi mai vechi prieteni ai mamei.

— Dragostea şi prietenia vor juca în mod sigur un rol important în sănătatea mentală şi emoţională a mamei tale.

— Asta e partea cea mai uşoară, zâmbi Adrianne.

— Va trebui adusă aici săptămânal pentru terapie.

— Voi aranja şi asta.

— Nu pot să insist s-o laşi pe Phoebe la noi încă o lună sau două. Dar ţi-o recomand cu căldură. Atât pentru binele tău, cât şi al ei.

— Nu pot. Pentru că îl respecta, voia ca el să o înţeleagă, l-am promis. Când am adus-o aici, i-am jurat că o voi lua acasă la venirea primăverii.

— Draga mea, nu trebuie să-ţi reamintesc că Phoebe era în comă atunci când ai adus-o. Nu-şi va aminti această promisiune.

— Dar îmi amintesc eu. Se duse spre el, întinzându-i mâna din nou. Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut şi pentru tot ce veţi

mai face, sunt sigură. Acum o voi duce pe mama acasă”.

Ştia că îşi pierde timpul. Doctorul Schroeder îi ţinu puţin mai mult mâna.

— Sună-mă chiar dacă ai nevoie doar să vorbeşti cu cineva.

— Aşa voi face. Se temea că va începe iar să plângă, aşa cum făcuse prima dată când îl întâlnise. Voi avea foarte multă grijă de ea.

Cine va avea grijă de tine? se întrebă el, dar o conduse afară, pe coridor.

Mergea alături de el în tăcere. Îi era foarte uşor să-şi amintească de alte vizite, alte plimbări pe coridoarele pustii. Nu întotdeauna erau la fel de liniştite. Uneori se auzeau plânsete. Sau, şi mai rău, mult mai rău, râsete. Prima dată când fusese spitalizată, mama ei fusese adusă într-o stare care o făcea să semene cu o păpuşă stricată, cu ochii larg deschişi şi ficşi, cu trupul ţeapăn. Adrianne avea atunci şaisprezece ani, dar se descurcase să închirieze o cameră la un motel aflat la douăzeci de mile de acolo, ca să o poată vizita zilnic. Abia după trei săptămâni mama ei scosese o vorbă.

Panica! Adrianne simţi o mică tresărire

străbătându-i trupul, ca un fel de ecou al spaimei pe care o simţise prima dată. Fusese atât de sigură că Phoebe va muri în patul acela strâmt şi alb, înconjurată de străini. Atunci vorbise mama ei. Spusese un singur cuvânt: Adrianne.

Din clipa aceea, viaţa ei intrase într-o fază nouă.

Adrianne făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru ca Phoebe să primească cel mai bun tratament. Făcuse totul, îi scrisese chiar şi lui Abdu, ca să-i ceară ajutor. Când el refuzase, ea găsise alte mijloace. Trase adânc aerul în piept, pe când coteau pe coridor. Încă mai căuta alte căi.

La *Institutul Richardson,* pacienţii care nu erau violenţi aveau camere spaţioase, mobilate la fel de elegant ca un apartament dintr-un hotel cu cinci stele. Măsurile de securitate nu erau evidente, ca în aripa de est, cu barele şi zăvoarele ei şi cu geamurile armate, unde Phoebe petrecuse două săptămâni nefericite anul trecut.

Acum Adrianne o găsi stând la fereastra camerei ei, cu părul roşu proaspăt spălat şi strâns la spate. Purta o rochie albastră, cu un fluture de aur prins la guler.

— Mama!

Phoebe întoarse repede capul. Masca pe care şi-o compusese cu grijă pentru cazul în care venea o soră căzu şi chipul i se lumină. Cu restul de îndemânare actoricească ce-i mai rămăsese, reuşi să-şi ascundă disperarea pe care o simţea crescând şi deschise braţele.

— Addy!

— Arăţi minunat.

Adrianne o îmbrăţişă, aspirând parfumul lui Phoebe.

Ar fi vrut să se desfete în îmbrăţişarea mamei ei, să fie iar copil. Se trase înapoi zâmbind pentru a ascunde faptul că studia cu atenţie chipul mamei ei.

— Pari odihnită, spuse ea uşurată oarecum.

— Mă simt minunat, mai ales acum, că ai venit. Am făcut bagajul. Îi era greu să-şi stăpânească vocea. Mergem acasă, nu-i aşa?

— Da. Era hotărârea cea mai bună, se gândi Adrianne mângâind obrazul mamei ei. Trebuia să fie aşa. Vrei să vezi pe cineva înainte de plecare?

— Nu, mi-am luat la revedere. Îi întinse mâna. Voia să plece repede. Dar ştia că o bună actriţă îşi face ieşirea la fel de frumos

ca şi intrarea în scenă. Doctore Schroeder, ce bine că aţi venit! Vreau să vă mulţumesc pentru tot.

— Ai grijă de tine şi asta va fi cea mai bună mulţumire, îi cuprinse mâna între palme. Eşti o femeie deosebită, Phoebe. Şi ai o fiică foarte deosebită. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare? Phoebe îşi încordă mâna în jurul umerilor lui Adrianne.

— Vom veni pentru terapie, îi explică aceasta liniştind-o. Tratament ambulatoriu.

— Dar am să stau acasă, cu tine.

— Da. Am să te aduc aici cu maşina. E un drum minunat. Apoi vei vorbi cu doctorul Schroeder despre orice vei vrea.

— Bine. Se destinse suficient cât să poată zâmbi.

— Suntem gata?

— Dă-mi geanta. Adrianne ridică geanta, apoi, pentru că ştia că Phoebe simţea nevoia, o mai luă o dată de mână.

Mulţumesc încă o dată, doctore. E o zi frumoasă azi, începu ea când porniră din nou pe coridor. A fost minunat pe drum, cu toţi copacii în floare. Ieşiră afară, în lumina soarelui şi în aerul delicat înmiresmat. Ori de câte roi merg cu maşina prin sate, mă

gândesc ce minunat ar fi dacă am avea o casă la ţară. Mulţumesc, Robert, spuse ea şoferului, când acesta luă bagajul. Intră împreună cu mama ei la spatele limuzinei. Apoi mă întorc la New York şi nu mai înţeleg cum poate cineva să locuiască în altă parte.

— Aici eşti fericită.

Phoebe înghiţi în sec atunci când maşina plecă din faţa institutului. Evadarea. Fugeau din nou.

— Întotdeauna a fost aşa, încă de prima dată. Îţi aminteşti prima după-amiază aici, când tu, şi cu Celeste şi cu mine ne-am plimbat prin oraş? Am crezut că e locul cel mai minunat de pe pământ.

— Celeste o să fie acasă? Ea le trimisese biletele. Le aşteptase la aeroport.

— A spus că o să vină azi mai târziu. Repetă o piesă nouă.

Phoebe clipi, uitându-se la chipul lui Adrianne. Fetiţa ei crescuse. Se duceau acasă, nu fugeau de Abdu. Nimeni nu-i va face lui Adrianne niciun rău, niciodată.

— Îmi pare atât de bine că ai avut-o pe ea cât am fost eu… cât nu mi-a fost bine. Se uită pe fereastră. Adrianne avusese dreptate. Era. O zi frumoasă. Poate cea mai

frumoasă zi pe care o văzuse vreodată. Dar acum mi-e mai bine. O sărută repede pe Adrianne, râzând. De fapt, nu m-am simţit în viaţa mea mai bine. Abia aştept să mă întorc la lucru.

— Mama…

Simţi că adrenalina îi umple venele, făcând spume, ca şampania, iute şi ameţitoare.

— Să nu începi să-mi spui că trebuie să mă odihnesc.

M-am odihnit destul. Nu-mi trebuie decât un scenariu bun.

Îşi împreună mâinile, sigură că o aştepta unul. E timpul să încep din nou să am grijă de fetiţa mea. De îndată ce se va răspândi zvonul că sunt disponibilă, se vor ivi şi ofertele.

Fii liniştită!

Părea incapabilă să stăvilească valul de cuvinte optimiste privitoare la rolurile care o aşteptau, la producătorii cu care va lua masa, la călătoriile pe care ea şi Adrianne le vor face împreună. Adrianne vorbea puţin. Ştia că entuziasmul, planurile complet nerealiste erau un simptom al bolii mamei ei, ca şi disperarea adâncă. Dar văzând nenorocirea lui Phoebe, era imposibil chiar

şi să-i sfărâme iluziile.

— Nu puteam să suport gândul că tu stai singură aici, începu Phoebe când intrară în apartament.

— Nu am prea fost singură, spuse Adrianne punând jos geanta şi dezbrăcându-şi jacheta. Celeste a stat mai mult aici decât acasă. A luat foarte în serios faptul că tu ai făcut-o paznica mea.

Îngrijorarea apăru din nou în ochii lui Phoebe. Fără jachetă, Adrianne părea din nou un copil. Vulnerabilă.

— Ştiam că aşa va face, pe asta am contat.

— Ei bine, nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa asta. Celeste poate deveni din nou numai prietena mea.

— Ce bine că eşti din nou acasă, mamă! spuse Adrianne îmbrăţişând-o şi legănându-se cu ea.

— Fetiţo! Cuprinzându-i chipul în palme, Phoebe se trase înapoi. Nu mai eşti copil. Azi ai optsprezece ani. Nu am uitat. Nu am putut să-ţi iau nimic, dar…

— Ba da, mi-ai luat şi îmi place. Vrei să vezi ce?

Încântată de râsul din ochii lui Adnannr, l hoebe spuse:

— Scumpo, sper că n de bun gwatl

— Cel mai bun!

O trase pe Phoebe după ea prin salon. Deasupra căminului era un portret.

Phoebe avea douăzeci şi doi de ani când fusese făcută fotografia după care era pictat portretul. Se afla în culmea frumuseţii ei, cu un chip care îi înfiora pe bărbaţi şi cu nişte ochi care îi făceau să creadă totul posibil. Era o zeiţă, care purta bijuteriile unei regine. Lagâtul ei străluceau *Soarele şi Luna.* Focul şi gheaţa.

— O, Addy!

— L-a pictat Lieberitz. E cel mai bun, puţin cam excentric şi înclinat spre partea dramatică, dar e un maestru. Nu a mai vrut să renunţe la tablou după ce l-a terminat.

— Mulţumesc.

— E cadoul meu, îi aminti Adrianne glumeaţă. Singurul lucru pe care l-am dorit mai mult a fost să am modelul cu mine.

— Colierul! îşi duse o mână la gât. Îmi mai amintesq încă ce senzaţie am avut atunci când l-am purtat, când i-am simţit greutatea. Era fermecat, Addy.

— Este încă al tău. Adrianne se uită în sus la portret şi-şi aminti. Totul. Într-o zi ai să-l ai înapoi.

— Într-o zi… Zâmbi, bucurându-se de clipa aceea. De data asta am să reuşesc mai bine, promit. Nu mai beau, nu mai iau pilule, nu mai stărui asupra greşelilor trecutului.

— Asta voiam să aud. Se duse să răspundă la telefon.

— Alo! Da, trimiteţi-o, vă rog, sus. Adrianne puse jos receptorul şi-şi păstră zâmbetul pe faţă. E infirmiera. Ţi-am explicat că doctorul Schroeder a recomandat să ai una, măcar temporar.

— Da. Phoebe se întoarse din nou spre portretul ei şi se aşează.

— Mamă, te rog, nu face aşa!

— Cum să nu fac? Phoebe ridică din umeri. Nu vreau să poarte una din blestematele alea de uniforme albe.

— Bine, o să aranjez eu.

— Şi să nu se holbeze la mine când dorm.

— Nu o să se uite nimeni la tine, mamă.

— Ar fi ca şi cum m-aş fi întors la sanatoriu.

— Nu. Adrianne se aplecă spre ea, dar Phoebe îşi retrase mâna. E un pas înainte, nu un pas înapoi. E o femeie foarte drăguţă şi cred că o să-ţi placă. Te rog nu da înapoi,

sfârşi ea neajutorată.

— Am să încerc.

Şi a încercat. În următorii doi ani şi jumătate, Phoebe luptă împotriva bolii care părea să i-o ia mereu cu un pas înainte. Dorea să fie sănătoasă şi puternică, dar era mai uşor, mult mai uşor, să închidă ochii şi să se lase purtată spre drumul pe care mai fusese. Sau, şi mai mult, să viseze cum ar fi putut să meargă lucrurile.

Când scăpa hăţurile din mână, îşi închipuia că se află între două roluri, că un film era la montaj şi că studia un nou scenariu. Putea să plutească zile întregi în euforia realităţii pe care o crease în propria ei închipuire. Îi plăcea să se gândească la Adrianne ca la o tânără fericită din înalta societate, care nu avea nicio grijă şi care trecea prin viaţă sprijinită de bogăţia şi prestigiul pentru care fusese născută.

Atunci mintea i se răsturna şi totul îi dansa prin faţă până când se scufunda într-o depresie atât de adâncă, de întunecată, încât pierdea zile întregi noţiunea timpului. Se închipuia iarăşi în harem, cu acele mirosuri, cu aceeaşi lumină cernută, cu orele nesfârşite de zăpuşeală şi frustrare.

Prinsă în capcană, o auzea pe Adrianne

chemând-o, implorând-o, dar nu găsea energia necesară ca să răspundă.

Iar şi iar, se lupta să vină înapoi, dar de fiecare dată era mai greu şi mai dureros.

— Crăciun fericit! Celeste intră, îmbrăcată cu o blană de linx rusească pe umeri şi cu braţele pline de cutii ambalate în hârtie argintie.

Adrianne întinse braţele ca să ia cutiile şi privi amuzată blana, invidiind-o în acelaşi timp.

— Moş Crăciun a venit mai devreme anul ăsta?

— Mi-am făcut singură un mic dar pentru că am împlinit opt luni de succes cu *Ferestre.* Mângâie gulerul înainte de a-şi scoate haina şi de a o arunca pe un fotoliu.

— Phoebe, arăţi minunat. Era o minciună, dar una amabilă.

— Totuşi, Celeste chiar găsea că prietena ei arăta mai bine decât acum câteva săptămâni. Paloarea nu mai era atât de pronunţată. Adrianne chemase un coafor acasă chiar în după-amiaza aceea, pentru a vopsi şi a pieptăna părul lui Phoebe. Acum părea aproape tot atât de bogat cum fusese odinioară.

— Ce drăguţ din partea ta că ai venit!

Ştiu că ai primit probabil zeci de invitaţii la petreceri.

— Care de care mai plicticoasă! Suspinând, Celeste se lăsă pe canapea şi-şi întinse picioarele solide, dar încă bine făcute. Ştii foarte bine că prefer să-mi petrec Crăciunul cu tine şi cu Addy.

— Nu cu Kenneth Twee? întrebă Phoebe, zâmbind.

— Eşti în urmă cu noutăţile, dragă. Zâmbind, îşi întinse amândouă braţele pe spatele canapelei. Kenneth era prea cumpătat. Simţind-o pe Adrianne în spatele ei, ridică mâna.

— Te-ai întrecut pe tine însăţi cu pomul de anul ăsta.

— Am vrut să fie ceva special. Luă mâna întinsă. Celeste îi simţi nervii întinşi ca nişte strune.

— Ai reuşit. Celeste se uită la podoabe. Pe fiecare ram era un ornament pictat de mână. Pe crengi dansau spiriduşi, fugeau reni, sclipeau îngeraşi.

— Astea sunt ornamentele pe care le-ai pregătit pentru campania de strângere a fondurilor pentru copiii săraci?

— Da. Cred că au ieşit destul de bine.

— S-ar părea că le-ai cumpărat tu pe

toate.

— Nu chiar. Râzând, Adrianne se duse să îndrepte un glob. Proiectul a depăşit aşteptările. De fapt, a ieşit atât de bine, încât mă gândesc să fac din asta un eveniment anual.

— Satisfăcută, se întoarse. În spatele ei, bradul îşi întindea ghirlandele de becuri aprinse. Ei, acum ce ai zice de un lichior de ouă?

— Draga mea, mi-ai citit gândurile. Celeste îşi scoase pantofii. Oare doamna Grange a făcut nişte prăjiturele din acelea de sărbătoare?

— A copt azi-dimineaţă un rând.

— Adu-le! Celeste se bătu pe burta ei suptă. Mi-am refăcut abonamentul la sala de gimnastică.

— Într-o clipă. Aruncă o privire îngrijorată spre mama ei, apoi ieşi în grabă.

— Adrianne speră să ningă. Phoebe se uită la fereastră. Luminiţele colorate pe care Adrianne le aranjase în jurul acesteia se înceţoşară. Îţi aminteşti primul Crăciun, chiar înainte de a pleca la Hollywood? Nu o să uit niciodată chipul lui Adrianne atunci când am aprins luminile din pom.

— Nici eu.

— L-am dat o dată un glob, unul din acele globuri de sticlă în care ninge după ce le întorci. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el. Absentă, se frecă la ochii care o dureau.

— Aş vrea să iasă în seara asta, să stea cu tineri de vârsta ei.

— Crăciunul este mai frumos atunci când îl petreci în familie.

— Ai dreptate. Phoebe îşi dădu părul pe spate şi se hotărî să fie veselă. A fost atât de ocupată zilele astea, cu toate activităţile ei de caritate şi cu petrecerile. Pe urmă, stă ore întregi la computer. Nu ştiu ce face cu el, dar pare fericită.

— Ce-ar fi să ne punem capul la treabă împreună şi să-i găsim un bărbat minunat, sălbatic de frumos?

Râzând, Phoebe îi întinse amândouă mâinile.

— Ar fi minunat, nu-i aşa? Am ajunge bunici fără să prindem de veste.

— Vorbeşte pentru tine! Celeste îşi ridică o sprânceană, bătându-se uşor cu dosul palmei sub bărbie. Sunt prea tânără ca să fiu bunică.

— Închinăm de Crăciun? Adrianne aduse o tavă mare.

De ce chicotiţi?

— Chicotitul este nedemn, sublinie Celeste. Mama ta şi cu mine râdeam sofisticat. Dumnezeule, astea sunt prăjitu relele?

— Fursecuri pentru ceai cu cerul gurii sofisticat.

— Adrianne îi dădu una, apoi turnă lichiorul de ouă, parfumat cu nucşoară.

— Pentru multe alte Crăciunuri cu persoanele mele favorite!

— Şi pentru încă alte câteva zeci! adăugă Celeste înainte de a bea.

Câteva zeci! Cuvintele parcă ţipau în mintea lui Phoebe în bătaie de joc. Se strădui să zâmbească şi duse paharul la gură. Cum putea să-şi dorească ani, când fiecare zi era un chin pentru ea? Dar Adrianne nu trebuia să ştie.

Ridicându-şi privirea, Phoebe văzu că fiica ei o urmărea, că pe chipul ei începea să apară îngrijorarea. Reuşi să zâmbească şi mai strălucitor, dar mâna îi tremură puţin când puse paharul jos.

— Ar trebui să punem puţină muzică.

Phoebe îşi împreună degetele tremurânde. Nu se relaxă nici chiar atunci când Adrianne se ridică pentru a da drumul aparatului stereo. Se simţea de parcă ar fi

urmărit-o sute de ochi, de parcă ar fi pândit-o să facă vreo greşeală.

Dacă ar bea un pahar, numai unul, atunci bătăile din capul ei se vor opri şi se va putea gândi limpede.

— Phoebe!

— Ce-i? Tresări, îngrozită că Celeste îi citise gândurile.

— Celeste întotdeauna văzuse prea mult, dorise prea mult.

— De ce îi cereau-toţi atât de mult?

— Te-am întrebat ce părere ai de planurile lui Adrianne pentru balul de binefacere de Anul Nou? îngrijorată, se aplecă pentru a strânge mâna prietenei ei. E minunat, nu-i aşa, ce reputaţie de bun organizator şi-a făcut Addy!

— Da.

Noapte liniştită? La radio se transmitea *Noapte liniştită*? Phoebe îşi aminti cum o învăţa pe Adrianne acest colind, cu mult timp în urmă, în camerele tăcute şi fierbinţi din Jaquir. Fusese secretul lor. Avuseseră multe secrete.

Tot aşa cum avea şi acum secrete.

„Totul e calm, totul e strălucitor. „Trebuia să fie calmă pentru că toţi se uitau la ea.

— Sunt sigură că o să fie un succes extraordinar.

— Celeste se uită la Adrianne şi mesajul trecu în tăcere de la una la cealaltă.

— Pe asta şi contez.

Conform unui vechi obicei, se aşează lângă Phoebe şi-i luă mâna. Când avea o zi bună, mama ei nu avea nevoie decât de acest mic contact.

— Sper să încasăm cam două sute de mii pentru cei fără adăpost. Mă temeam că un dineu de gală cu dans, şampanie şi trufe nu este chiar potrivit pentru beneficiul celor fără adăpost din New York.

— Orice aduce bani pentru o cauză bună este foarte potrivit, o încurajă Celeste.

Adrianne îi răspunse cu un zâmbet iute şi plin de umor, apoi se uită la Phoebe.

— Da, aşa cred şi eu. Cred lucrul acesta cu toată puterea. Când scopul este suficient de important, el justifică mijloacele.

— Sunt obosită. Lui Phoebe nu-i păsa că vocea îi suna iritată. Nu voia decât să scape de ochii aceştia care o urmăreau, de speranţele neexprimate. Cred că mă duc la culcare.

— Te duc sus.

— Lasă prostiile! Pho ebe îşi alungă

plictiseala. Îi dispărea complet atunci când se uita la chipul lui Adrianne.

— Rămâi aici cu Celeste şi bucură-te de pom. Îşi cuprinse fiica cu braţele. Ne vedem mâine dimineaţă, fetiţo. Ne vom trezi devreme şi vom deschide pachetele cu cadouri, ca atunci când erai fetiţă.

— Bine. Adrianne îi întinse obrazul să o sărute şi încercă să ignore faptul că trupul odinioară robust al lui Phoebe părea acum fragil. Te iubesc, mamă!

— Şi eu te iubesc, Addy. Crăciun fericit! Se întoarse şi-i întinse lui Celeste amândouă mâinile. Crăciun fericit, Celeste.

— Crăciun fericit, Phoebe! Celeste o sărută pe Phoebe pe amândoi obrajii, apoi o îmbrăţişă. Somn uşor!

Phoebe urcă scările, oprindu-se o dată, ca să se uite înapoi. Adrianne stătea lângă portret, portretul lui Phoebe Spring în floarea tinereţii şi frumuseţii ei, aflată sub puterea şi strălucirea *Soarelui şi a Lunii.* Cu un ultim zâmbet, Phoebe se întoarse şi urcă mai departe.

— Mai vrei nişte lichior de ouă? întrebă repede Adrianne.

Celeste o prinse de mână, înainte ca ea să ia castronul.

— Stai jos, iubito. Pentru mine nu trebuie să fii puternică.

Ţi se rupea inima să o priveşti. Strat după strat, treptat, controlul de sine al lui Adrianne se prăbuşi. La început, i-au tremurat buzele, ochii i s-au înceţoşat. Forţa ei se transformă în disperare, până când se aşează, cu faţa în mâinii, plângând.

Tăcută, Celeste se aşează lângă ea. Fetiţa nu plânge destul, se gândi ea. Uneori, lacrimile ajutau mai mult decât cuvintele de încurajare sau îmbrăţişările de îmbărbătare.

Nu ştiu ce mi-a venit.

— E mai bine decât să urli. În casă nu era nicio picătură de băutură, nici măcar spirt medicinal. Hai să-ţi fac un ceai.

Adrianne îşi şterse ochii cu degetele.

— Nu, mă simt bine. Zău! Se lăsă pe spate, relaxându-se. Se va gândi singură cum să micşoreze tensiunea membrelor, a minţii şi a inimii ei. Era o problemă de supravieţuire.

— Cred că nu mă simt prea veselă.

— Vrei să vorbeşti cu o prietenă?

Cu ochii închişi, Adrianne se întinse şi găsi mâna lui Celeste.

— Ce ne-am face fără tine?

— În ultima vreme, nu v-am prea fost de ajutor. În ultimele câteva luni, piesa mi-a luat tot timpul şi energia.

— Dar acum sunt aici.

— E atât de greu să o priveşti! Adrianne îşi dădu capul pe spate. Lacrimile erau un răsfăţ de care nu-şi dăduse seama că are nevoie. Ce bine era să le verse pe toate!

— Ştiu care sunt semnele. Iar e în derivă. Se străduieşte.

— Aproape că-ţi face mai rău să ştii ce efort depune ca să se opună. De câteva săptămâni se luptă cu depresia şi pierde.

— Doctorul Schroeder o mai vede?

— Vrea să o interneze din nou. Nerăbdătoare, Adrianne se ridică de pe canapea. Îi fusese destul milă de ea însăşi. Am fost de acord să aşteptăm 1 ianuarie, pentru că sărbătorile au fost întotdeauna atât de importante pentru mama. Dar de data aceasta… Îndepărtându-se, privi portretul. Am s-o duc acolo poimâine.

— Îmi pare rău, Addy.

— A început să vorbească despre el. După felul cum se întări vocea lui Adrianne, Celeste înţelese că se referea la tatăl ei. Săptămâna trecută am găsit-o de două ori plângând. După el. Infirmiera de zi mi-a

spus că mama a întrebat-o când o să vină el. Voia să se coafeze ca să fie frumoasă pentru el.

— E atât de rătăcită… spuse Celeste înăbuşindu-şi o înjurătură.

Râzând, Adrianne o privi peste umăr.

— Rătăcită? Da, e rătăcită. De ani de zile, i se dau droguri ca să nu fie prea depresivă sau dimpotrivă, să nu sară în tavan. A fost legată de pat şi hrănită prin tuburi. A avut perioade când nici nu a putut să se îmbrace singură şi altele când îi venea să danseze. De ce? De ce e rătăcită, Celeste? Din cauza lui. Totul e din cauza lui. Jur că, într-o zi, va plăti pentru tot ce i-a făcut.

Ura rece din ochii lui Adrianne o emoţionă pe Celeste.

— Ştiu ce simţi. Da, ştiu, spuse ea văzând-o pe Adrianne dând din cap. Şi eu o iubesc şi urăsc halul în care a ajuns. Dar nu e bine pentru tine să te concentrezi asupra lui Abdu şi a răzbunării. Şi nu o ajută nici pe ea.

— Atunci când scopul este suficient de important, justifică cu prisosinţă mijloacele, repetă Adrianne.

— Iubito, mă îngrijorezi atunci când

vorbeşti aşa. Deşi nu putea să sufere să-i ia partea lui Abdu, Celeste simţea că aşa e mai bine pentru toţi. Ştiu că el este cauza multora dintre problemele lui Phoebe, dar în ultimii ani i-a dat ceva înapoi, asigurându-i suficient de mulţi bani pentru tratament şi pentru trai.

Tăcută, Adrianne se întoarse spre portret. Încă nu era timpul ca Celeste să ştie că o minţise. Minciuna ei. Nu primise niciun cent de la Abdu. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spună, dar deocamdată nu era sigură că Celeste va putea suporta adevărul despre sursa ei de bani.

— Un singur preţ poate să-mi dea satisfacţie. Adrianne îşi încrucişă braţele pentru a opri un fior brusc, l-am promis că într-o zi îl va avea din nou. Când o să am *Soarele şi Luna,* când el va şti ce mult îl urăsc, s-ar putea să-i şterg datoriile.

PARTEA A II-A

El însuşi umbră, umbrele vânând.

Homer

Ca să prinzi un hoţ, foloseşte întotdeauna alt hoţ.

Thomas Fuller

Capitolul 10

view octombrie 1988

Mănuşile negre apucau frânghia cu noduri, întâi o mână, apoi cealaltă, cu încheieturile suple încordate, dar flexibile. Frânghia era subţire, dar tare ca oţelul. Trebuia să fie aşa. Străzile din Manhattan erau cu cincizeci de etaje mai jos, strălucind sub ploaia matinală.

Era o problemă de coordonare. Sistemul de securitate era bun, foarte bun, dar nu infailibil. Nimic nu era infailibil. Munca preliminară fusese făcută cu câteva ore înainte, la consola unui computer, cu ajutorul unor calcule.

Alarma fusese scoasă din funcţiune, aceasta fiind partea cea mai uşoară a trebii. Camerele care baleiau coridoarele determinaseră sistemul de spargere. Ar fi fost cel puţin nepotrivit să intre de pe coridor. Dar mai erau şi alte căi, întotdeauna folosea alte căi.

Acum cădea burniţa şi se făcuse frig, darvântul se oprise. Dacă ar mai fi suflat, silueta care se ţinea de frânghie ar fi fost izbită de zidul de cărămidă al clădirii. Lămpile de pe stradă formau curcubeie cenuşii în băltoacele aflate departe de tot,

dedesubt, norii ascundeau stelele de deasupra. Dar silueta îmbrăcată în negru nu se uita nici în sus, nici în jos. Pe frunte, sub căciula strânsă cu un ciorap, avea o peliculă fină de sudoare, care se datora nu fricii, ci concentrării. Silueta aluneca în jos, concentrându-se asupra frânghiei, iar picioarele puternice se îndoiau şi se sprijineau de zid pentru a păstra echilibrul şi pentru a-şi găsi suport.

Chiar şi gleznele trebuiau să fie bine antrenate, ca ale unui alergător sau ale unui dansator.

Trupul şi mintea unui hoţ sunt la fel de importante, adesea chiar mai importante decât geanta cu sculele necesare pentru a deschise un seif sau pentru a bloca o alarmă.

Pe străzi era puţină circulaţie, câte un taxi care vagabonda în căutare de pasageri, un beţiv singuratic care fugea de aglomeraţie. Chiar şi New York-ul putea să fie rafinat la ora patru dimineaţa. Dacă ar fi avut loc o paradă, cu orchestră şi care alegorice, ar fi fost acelaşi lucru. Pentru silueta în negru nu exista decât frânghia. O mişcare greşită, o clipă de neatenţie ar fi însemnat o moarte urâtă.

Dar succesul ar fi însemnat… totul.

Centimetru cu centimetru, înaintând cu precauţie, terasa îngustă se apropia tot mai mult, cu mulţimea ei de plante în ghivece şi cu balustrada ei solidă. Porii şi crăpăturile cărămizilor, micile fisuri ale mortarului se distingeau limpede. Dacă beţivul s-ar fi uitat în sus şi ar fi fost în stare să vadă clar, silueta în negru i s-ar fi părut mică, o insectă care se târa pe faţada clădirii.

Nimeni nu l-ar fi crezut. În mahmureala dimineţii, nici lui nu i-ar fi venit să creadă.

Era tentat să se grăbească, să termine odată cu durerile din umeri şi din braţe şi să sară în loc să parcurgă ultimul metru ca şi până acum: Calm, cu răbdare, silueta agăţată în aer lăsă instinctul să o conducă în ultima parte a coborârii.

Adidaşii negri atinseră balustrada, se legănară înapoi şi găsiră un punct de sprijin, rămaseră acolo în echilibru, uşori şi cu efect dramatic. Nimeni nu auzi râsul, dar acesta răsună, clar şi satisfăcut.

Acum era timpul ca picioarele să fie puse ferm pe terasă, să privească New York-ul şi să-şi admire izbânda.

Era un oraş mare, privilegiat, aproape un cămin pentru cineva care nu avusese

niciodată unul cu adevărat. Avea faţă şi strălucire şi ceea ce-i lipsea în privinţa milei avea cu prisosinţă în privinţa posibilităţilor.

Central Park era un covor de culori, maiestuos şi rural. Copacii erau aurii, argintii şi purpurii, părând triumfători în ultima lor izbucnire de culoare, înainte ca frigul şi vântul venite din Canada să le mănture frunzele.

Partea aceasta a parcului era liniştită. Central Park West era o stradă pentru portari şi pentru cei care plimbau câinii, pentru doctori şi pentru oamenii cu bani. Deşi se afla în oraş; frenezia acestuia, goana timpului, se aflau în altă lume.

Dincolo de copaci, dincolo de lac, se ridicau clădiri, mai înalte şi mai luxoase decât acest bloc de apartamente vechi şi elegante. Poate că ele reprezentau viitorul. Dar, precis, ele erau prezentul. În întuneric, erau nişte umbre abia conturate sau poate doar promiţătoare. Orice putea fi cumpărat, vândut, comercializat sau dorit se găsea în acele clădiri sau, poate doar mai murdar, jos pe străzi.

Exista un preţ pentru orice articol de lux. New York-ul înţelesese acest lucru şi nu se ruşina din această cauză.

Acum oraşul dormea, odihnindu-se în vederea zilei care urma să înceapă peste câteva ore, dar energia lui se simţea în aer, pulsând. Aici puteai avea o mare victorie sau o înfrângere nefericită sau puteai să încerci orice senzaţie între, cele două extreme. Unii, ca şi hoţul, le încercaseră pe toate.

Îndepărtându-se de balustradă, silueta se apropie de uşi şi îngenunche. Exista un singur zăvor, iar zăvoarele erau doar o iluzie de siguranţă. Dintr-o geantă neagră de piele dădu la iveală o mică trusă de unelte.

Era un zăvor foarte bun, pe care hoţul îl aproba.

Dură doar două minute până îi veni de hac. Unii l-ar fi deschis într-un timp mai scort, dar aceştia erau puţini.

Când clanţa se deschise, uneltele fură puse cu grijă la loc. Organizare, stăpânire de sine şi prevedere, acestea erau trăsăturile care îi păzeau pe hoţi de închisoare. Iar hoţul nostru nu avea intenţia să ajungă după gratii. Mai avea încă prea multe de făcut.

Dar în noaptea aceea viitorul va trebui să mai aştepte. În seara aceea diamante reci ca gheaţa şi rubine roşii aşteptau să fie

luate. Bijuteriile erau singura pradă care merita să fie furată. Aveau viaţă, farmec şi istorie.

Aveau, poate lucrul cel mai important, un fel de onoare.

Chiar şi pe întuneric, o piatră va străluci şi va atrage, ca un iubit. O pictură, oricât de frumoasă, nu poate decât să fie privită şi admirată de la distanţă. Banii erau reci, fără viaţă şi practici. Bijuteriile aveau personalitate.

Pentru acest hoţ, orice jaf era ceva personal.

Adidaşii nu făceau zgomot pe podeaua strălucitoare.

Plutea un miros uşor, plăcut, de ceară de parchet, – rămas de la curăţenia de dimineaţă şi care se lupta cu altul, provenit de la un buchet de flori de toamnă. Pentru că îi plăcea, hoţul zâmbi şi rămase o clipă să-l aspire. Dar numai o clipă. În geanta de umăr avea o lanternă puternică, dar aici nu avea nevoie de ea. Fiecare centimetru din cameră fusese memorat. Trei paşi, apoi o cotitură la dreapta. Şapte paşi, apoi la stânga. Acolo era o scară care ducea la etaj, cu o balustradă decorată cu frunze de alamă şi îngeraşi, în nişa de dedesubt se afla un

piedestal de marmură. Pe el se afla o sculptură precolumbiană nepreţuită. Hoţul o ignoră şi intră în linişte în bibliotecă.

Seiful se afla în spatele operelor complete ale lui Shakespeare. Hoţul puse degetul pe *Othello,* îl scoase afară, apoi se întoarse, căci luminile se aprinseseră.

— Te-ai ars, cum s-ar zice, spuse o voce calmă, frumos modulată.

Femeia din pragul uşii era îmbrăcată într-un neglijeu roz, lucios, iar faţa ei palidă, ascuţită, strălucea din cauza cremelor de noapte. Părul bfond-argintiu era pieptănat pe spate. Deşi se cunoştea că are patruzeci şi cinci de ani arăta cu cinci ani mai tânără. Era mică de statură şi neînarmată, afară de banana pe care o ţinea în mână. Dându-şi capul pe spate, teatral, îndreptă blanana spre hoţ.

— Poc!

Hoţul scoase o exclamaţie de dezgust şi se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele.

— Fir-ar să fie, Celeste, ce cauţi aici?

— Mănânc. Ca să dovedească acest lucru, muşcă din banană. Dar tu de ce scotoceşti prin biblioteca mea?

— Exersez. Vocea era răguşită, joasă, dar hotărât de feminină. Începu să-şi scoată

mănuşile. Aproape că te-am jefuit.

— Slavă Domnului că am dat o raită pe la frigider!

— Celeste traversă camera aşa cum traversase multe scene.

— Fragmente din rolurile interpretate, începând cu Lady Macbeth şi terminând cu Blanche Dubois, rămăseseră în atitudinea ei. Tăria de caracter a fetei născute în New Jersey o propulsase pe Celeste Michaels în vârful ierarhiei teatrale şi-i asigurase dominaţia asupra celormai puternice dintre rolurile ei.

— Dragă Adrianne, nu că mi-ar plăcea să critic, dar ce rost are să forţezi uşa atunci când ai cheia?

— N-am folosit-o. Bosumflată, Adrianne îşi scoase căciula. Părul, aproape la fel de negru ca şi aceasta, îi căzu pe umeri. Am coborât de pe acoperiş.

— Ai… Celeste răsuflă adânc, ştiind că nu are niciun rost să ţipe. Se aşează în schimb pe fotoliul din faţa lui Adrianne. Eşti nebună?

Ridică uşor din umeri. La urma urmei, era o întrebare pe care o mai auzise.

— Aproape că am reuşit. Dacă ai fi avut răbdare, aş fi reuşit.

— Deci e vina mea.

— Dar nu mai contează cum, Celeste.

Adrianne se aplecă în faţă, luând mâinile femeii mai în vârstă, care erau îngreunate de un safir pe inelarul mâinii stângi şi de un diamant pe dreapta. Adrianne nu avea nicio podoabă pe mâini. Vânduse toate inelele pe care le avusese cu mult timp înainte de a-şi începe cariera.

— Habar nu ai ce simţi când atârni aşa, deasupra oraşului. E atâta linişte, atâta singurătate!

— Atâta nebunie!

— Iubito, ştii că pot să am singură grijă de mine.

Adrianne îşi umezi buza de sus cu limba. Avea o gură mare şi generoasă, ca şi a mamei ei.

— Nu te întrebi de ce nu a sunat alarma?

Celeste îşi aranjă poala neglijeului.

— Nici nu vreau să ştiu.

— Celeste!

— Bine. De ce?

— Am scos-o din funcţie azi după-amiază, când am luat masa.

— Mulţumesc foarte mult. Şi m-ai lăsat

neprotejată împotriva lumii interlope.

— Ştiam că o să revin.

Încă plină de energie, Adrianne se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Era o fată micuţă, delicat construită, care se mişca aşa cum o fac balerinele sau hoţii.

Părul îi ajungea până la omoplaţi drept ca săgeata, ridicându-se şi căzând în ritmul mişcărilor ei.

— A fost aşa de uşor din momentul în care am început să mă gândesc! Am meşterit alarma, aşa ca atunci când tu o conectezi să scurtcircuiteze uşile de la terasă. Am trecut pe aici acum două ore şi am stat de vorbă cu portarul.

— Soţia lui are iar o criză de artrită.

— Îmi pare rău că aud asta.

— I-am spus că nu te simţi foarte bine şi i-am lăsat nişte flori pentru tine. Când a răspuns la telefonul unui locatar m-am strecurat pe scară.

Celeste îşi ridică o sprânceană blondă, un mic gest la îndemână, pe care-l cultivase cu zeci de ani în urmă.

— Mă simţeam destul de bine până cu cinci minute în urmă.

— Am luat liftul de la etajul cinci până pe acoperiş, continuă Adrianne. Aveam

frânghia în geantă. Apoi am coborât şi am intrat.

— Cincizeci de etaje, Adrianne! Nu era uşor să-şi înăbuşe spaima, dar Celeste se folosi de mânie ca s-o potolească. Fir-ar să fie, cum aş fi explicat eu faptul că prinţesa Adrianne se exersa doar, dacă ai fi căzut de pe acoperişul blocului meu şi te-ai fi zdrobit în Central Park West?

— *Nu* am căzut, sublinie Adrianne. Şi dacă tu nu ai fi scotocit prin bucătărie, ţi-aş fi golit seiful, m-aş fi întors pe acoperiş şi aş fi plecat.

— Cât egoism din partea mea!

— Lasă, Celeste. Adrianne o bătu uşor pe mână, înainte de a se aşeza pe braţul fotoliului. Deşi tare aş fi vrut să-ţi văd faţa atunci când ţi-aş fi aruncat colierul cu mbinc în poala. Trebuie să-mi scot pârleala. Adrianne trase o pungă din piele de căprioară din geanta ei de umăr, o deschise şi răsturnă diamantele în mână.

— Dumnezeule!

— Frumoase, nu-i aşa? Adrianne ţinu colierul în lumină. Era un singur şir de diamante, care coborau spre o piatră uriaşă din mijloc, care s-ar fi odihnit confortabil în decolteul unei femei. Pietrele păreau pline

de o viaţă rece, arogantă. Adrianne întoarse colierul în mână, cântărindu-l.

— Cam şaizeci de carate, doar o urmă de roz în culoare. O tăietură excelentă, bine executată. Reuşea să facă interesant chiar şi gâtul bătrânei ciori.

Celeste îşi spuse că până acum ar fi trebuit să se obişnuiască, dar simţi brusc nevoia să bea ceva. Ridicându-se, se duse spre un dulăpior franţuzesc rococo şi alese o carafă de coniac.

— Cine era cioara bătrână, Addy?

— Dorothea Bamsworih. Scotocind prin geantă, Adrianne pescui şi cerceii asortaţi.

— Dar de ăştia ce zici? Frumoşi, nu-i aşa?

Celeste abia se uită la pietrele ca de gheaţă care făceau mai multe mii de dolari.

— Da, Dorothea. Mi se păreau mie cunoscuţi. Celeste îi oferi un pahar de coniac. Locuieşte într-o fortăreaţă, în Long Island.

— Sistemul ei de securitate are lipsuri majore. Adrianne luă o sorbitură. După frigul de pe acoperiş, coniacul îi alunecă pe gât ca o arsură. Vrei să vezi brăţara?

— Am văzut-o săptămâna trecută, la baiul de toamnă.

— A fost o seară plăcută. Adrianne zornăi cerceii în mână, Aprecie că au cam zece carate fiecare. În geanta ei avea şi o lupă de bijutier, de care se folosise acasă la Bamsworth. Doar ca să fie sigură că nu pleacă din Long Island cu geanta plină de plastic. Odată vândute, pietricelele or să-mi aducă vreo două sute de mii.

— Are nişte câini, spuse Celeste cu nasul în pahar.

— Dobermani. Are cinci!

— Trei, o corectă Adrianne pe Celeste înainte de a se uita la ceas. La ora asta cred că s-au trezit. Celeste, scumpo, mor de foame. Mai ai o banană?

— Trebuie să stăm de vorbă…

— Tu vorbeşti; eu mănânc.

Celeste nu reuşi decât să bombăne frustrată, când Adrianne ieşi din bibliotecă şi se îndreptă spre bucătărie.

— Cred că e din cauza aerului proaspăt pe care l-am respirat în noaptea asta. Dumnezeule, ce frig era în Long Island! Vântul m-a pătruns până la oase. Apropo, să nu uit că mi-am lăsat blana pe acoperişul tău.

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, Celeste căzu în scaunul de lângă fereastra

bucătăriei, în timp ce Adrianne scotocea prin frigider.

— Addy, cât o să mai continue treaba asta?

— Ce-i asta? A, paté! E minunat!

Auzi suspinul din spatele ei şi-şi reţinu zâmbetul.

— Te iubesc, Celeste!

— Şi eu pe tine. Draga mea, îmbătrânesc! Gândeşte-te la inima mea!

Adrianne îşi pregăti o farfurie cu paté, struguri şi biscuiţi subţiri cu unt.

— Ai inima cea mai puternică şi mai mare din câte cunosc. O sărută pe Celeste pe obraz, adulmecând mirosul reconfortant al cremei ei de noapte. Celeste, fii liniştită în privinţa mea. Fac foarte bine ceea ce fac.

— Ştiu.

Cine ar fi crezut? Celeste respiră adânc uitându-se la femeia care se aşezase de cealaltă parte a mesei. Prinţesa Adrianne din Jaquirfiica regelui Abdu ibn Faisal Rahman al-Jaquir şi a lui Phoebe Spring, steaua de cinema – era, la douăzeci şi cinci de ani, o tânără cu succes, făcuse numeroase acte de caritate, era preferata ziariştilor şi… hoaţă!

Cine ar fi bănuit? Celeste se obişnuise

de-a lungul anilor cu gândul că Adrianne avea ceva de ţigancă. Fetiţa aceea uluitoare devenise o femeie uluitoare. Avea pielea aurie şi ochii şi părul moştenite de la tatăl ei, dar structura osoasă puternică a mamei ei, rafinată, casă se potrivească staturii ei mici. Era o combinaţie de delicat şi exotic, cu trăsăturile ei delicate, aproape ca de copil găsit, dar în acelaşi timp puternice. Gura era de lă Phoebe şi Celeste avea întotdeauna o tresărire când o privea. Ochii, ochii, indiferent cât de mult ar fi dorit Adrianne să nu aibă nimic de ia tatăl ei, erau ai lui Abdu. Negri, migdalaţi şi ageri.

De la mama ei moştenise inima, căldura şi spiritul generos. De la tatăl ei luase setea de putere şi gustul pentru răzbunare.

— Adrianne, nu este nevoie să continui în felul acesta.

— Ba e foarte multă nevoie. Adrianne îşi îndesă în gură un biscuit.

— Phoebe s-a dus, draga mea. Nu putem s-o aducem înapoi.

Timp de o clipă, doar pentru o clipă, Adrianne îşi regăsi expresia de fată tânără şi vulnerabilă. Apoi ochii ei se înăspriră. Tacticos, unse încă un biscuit cu paté.

— Ştiu asta, Celeste. Nimeni nu ştie mai

bine ca mine.

— Draga mea! Celeste îşi puse mâna peste a ei cu căldură. Era prietena mea cea mai apropiată şi mai dragă, după cum ştii. Ştiu cum ai suferit cu ea, pentru ea şi ce mult ai încercat s-o ajuţi. Dar acum nu este nevoie să-ţi asumi aceste riscuri. Nici înainte nu era nevoie. Am fost întotdeauna aici!

— Da. Adrianne îşi întoarse mâna, astfel încât palmele lor se atinseră. Ai fost. Şi ştiu că, dacă te-aş fi lăsat, ai fi avut grijă de toate: facturi, doctori, medicamente. Nu am să uit niciodată ce ai încercat să faci pentru mama şi pentru mine. Fără tine, ea nu ar fi rezistat atât de mult.

— A făcut-o pentru tine.

— Da, e adevărat. Şi ceea ce am făcut şi ceea ce fac şi am de gând să mai fac, pentru ea fac.

— Addy… Frica apăru, nu în cuvinte, ci în felul rece, obiectiv în care fuseseră spuse. Addy, sunt peste şaisprezece ani de când ai plecat din Jaquir. Şi sunt cinci de când a murit Phoebe.

— Şi datoria creşte cu fiecare zi care trece. Celeste, nu, mă privi aşa. Adrianne zâmbi, încercând să-i schimbe dispoziţia. Ce

aş fi eu fără acest… hobby al meu? Aş fi exact ceea ce face presa din mine, un fluturaş bogat, cu un titlu princiar, care se ţine de acţiuni de caritate şi zboară din petrecere în petrecere.

După această descriere Adrianne se strâmbă şi se întoarse la pateul ei.

— Dacă te iei după ziare, sunt doar o bogătaşă, care are prea puţine de făcut şi prea mulţi bani în acest scop.

— Lasă-i să creadă acest lucru, atât aici cât şi în Jaquir. Şi el să creadă la fel.

Celeste nu trebuia decât să se uite în ochii lui Adrianne ca să ştie că vorbea despre tatăl ei.

— Îmi va fi cu atât mai uşor să-i scap de fraieri de pietrele lor.

— Acum nu mai ai nevoie de banii ăştia, Addy.

— Nu. Se uită în paharul de coniac. Am investit bine şi aş putea să trăiesc confortabil din ceea ce am. Dar nu e vorba de bani, Celeste. Poate că nu a fost niciodată. Îşi ridică iar privirea. Focul îngheţat, aproape înspăimântător al pietrelor pe care le furase era în ochii ei. Aveam opt ani când am venit în America. Şi chiar de atunci am ştiut că am să mă întorc

într-o zi şi am să iau ce a fost al ei. Ceea ce este al meu.

— Poate că regretă. Poate că acum regretă.

— A venit la înmormântarea ei? Puse întrebarea şi se ridică, începând să se plimbe prin cameră. A ştiut măcar că a murit? în toţi anii ăştia, ani îngrozitori, nici nu i-a păsat dacă mai trăieşte. Luptând să se stăpânească, se sprijini de masă. Când vorbi din nou, avea vocea calmă şi sigură.

De fapt, în sensul adevărat, nici nu mai trăia. El a ucis-o, Celeste, cu mulţi anun urmă, când em prea mică pentru a putea să-l opresc. În curând, foarte curând, va plăti pentru asta.

Celeste simţi un fior trecându-i pe iira spinării. Şi-o aminti pe Adrianne la opt ani. Ochii i erau deja prea întunecaţi şi chinuiţi, parcă prea bătrân.

— Crezi că Phoebe ar fi fost de acord cu asta?

— Cred că ar fi apreciat ironia situaţiei. Am să iau *Soarele şi Luna.* Celeste. Aşa cum i-am promis ei şi cum mi-am promis mie. Şi el va plăti scump ca să capete colierul înapoi. Întorcându-se, zâmbi şi ridică paharul, ca să-şi salute prietena. Între timp,

nu pot să-mi permit să ruginesc. Ştii că lady Fume are gală luna viitoare la Londra?

— Addy…

— Lordul Fume, bătrânul ţap, a plătit peste un sfert de milion pentru smaraldele ei. Lady Fume n-ar trebui să poarte smaralde. O fac să pară palidă. Râzând, Adrianne se aplecă şi o sărută pe Celeste pe obraz. Du-te înapoi la culcare, iubito. Eu plec.

— Pe uşa din faţă?

— Evident. Nu uita că luăm masa la *Palm Court*, duminică. Eşti invitata mea.

Adrianne ieşi, amintindu-şi că trebuia să se ducă şi pe acoperiş, ca să-şi ia blana.

Adrianne învăţase cum să se machieze pe genunchii mamei ei. Phoebe fusese întotdeauna fascinată de faptul că o pată de culoare, câteva trăsături cu un creion derma tograf puteau să mărească frumuseţea sau anii sau să se facă pe amândouă să dispară.

Fiind în teatru, Celeste o învăţase chiar şi mai mult.

După un sfert Je secol de scenă, Celeste îşi făcea încă singură machiajul şi cunoştea toate şmecheriile. Adrianne combină arta colo, două profesoare ale sale şi se

transformă în Re; e Sparrow, prietena Umbrei.

Procesul după patruzeci şi cinci de minute, dar Adrianne fu înct tată de rezultate. Îşi puse lentile de contact, care îi fac jră ochii de un cenuşiu mâlos; sub ei, îşi puse şi nişte punci. Îşi adăugă un centimetru de nas şi-şi umflă obrajii. Un fond de ten gros îi transformă pielea aurie într-un ten de o paloare bolnăvicioasă. Peruca roşie era făcută de mână şi scumpă. O tapă mult. La urechi, îşi puse cercei ieftini de sticlă. Îşi băgă în gură un cocoloş de gumă cu gust de fragi şi se îndepărtă de oglindă, ca să vadă dacă totul era în regulă.

Prea ţipător, se gândi ea, zâmbind: Nici nu se putea mai bine. Îşi pusese perniţe pe şolduri şi tocurile cui îi mai adăugau şase centimetri în înălţime. O blană ieftină, o imitaţie, îi acoperea umerii. Satisfăcută, Adrianne îşi puse ochelarii de soare împodobiţi cu pietre preţioase false şi ieşi.

Luă liftul de serviciu. O mică precauţiune, oricine ar fi privit-o nu ar fi bănuit că ea e prinţesa Adrianne. Tot aşa cum oricine ar fi privit-o pe prinţesa Adrianne nu ar fi bănuit că ea e Umbră. Cu toate acestea, nu voia ca Rose să fie văzută

plecând din apartamentul prinţesei Adrianne.

Ajunsă în stradă, nu luă taxiul, aşa cum ar fi preferat, ci merse pe jos până la metrou. În geanta ei din imitaţie de piele avea un pumn de diamante. Mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat cu un parfum ieftin. Ceea ce şi făcuse de fapt.

Aceste călătorii cu metroul, în rolul lui Rose, îi făceau plăcere. Niciunul dintre cunoscuţii ei nu ar fi luat metroul.

Aici era doar un trup printre alte trupuri. Era anonimă, aşa cum nu fusese niciodată rdin ziua în care se născuse.

Tocurile ei făceau zgomot pe scările de ciment pe care le cobora şi îşi aminti cum fusese prima dată când coborâse la metrou. Avea şaisprezece ani şi era disperată. Teribil de speriată şi de emoţionată.

Apoi, fusese sigură că o mână se va lăsa pe umărul ei şi o voce, vocea rece şi adâncă a poliţiei, îi va cere să deschidă geanta. Atunci avea nişte perle, un şirag de patruzeci şi doi ce centimetri de perle japoneze lăptoase.

Cei cinci mii de dolari pe care îi luase pe ele se duseseră pe medicamente şi pe o lună de tratament la *Institutul Richardson.*

Acum păşea în metrou cu uşurinţa pe care ţi-o dă un lung antrenament. Nu se uita nimeni la ea. Adrianne ajunsese să înţeleagă că aici oamenii rareori se uitau unul la altul. La New York, oamenii îşi vedeau de treburi cu speranţa încăpăţânată că toţi ceilalţi fac la fel.

Se auzi un zgomot şi simţi un curent de aer, venea un tren. Plutea un miros, slab dar reconfortant, de băutură veche şi umezeală. Adrianne ocoli un cocoloş de gumă lipit pe jos şi se alătură câtorva oameni care aşteptau metroul ca să se ducă în centrul comercial al oraşului.

Lângă ea, două femei înfofolite împotriva frigului se plângeau de soţii lor.

— Aşa că i-am spus, ai o soţie, nu o menajeră, Harry.

— Am promis să te iubesc, să te cinstesc, dar nu am spus nimic despre strângerea rufelor tale murdare, i-am spus că data viitoare când am să-i mai găsesc ciorapii murdari pe jos am să-i bag în gura lui mare.

— Bravo, Lorraine!

Adrianne ar fi vrut să-i spună acelaşi lucru. Bravo, Lorraine. Ticălosul să-şi adune singur ciorapii. Asta îi plăcea la femeile

americane. Nu mureau de frică atunci când atotputernicii lor soţi intrau pe uşă. Le dădeau o pungă cu gunoi şi le spuneau să-l arunce.

Trenul se opri cu zgomot în faţa lor. Oamenii ieşiră şi intrară. Ea păşi în urma celor două femei. După ce aruncă o privire rapidă, Adrianne traversă vagonul şi se aşeză [lângă un bărbat care avea lanţuri pe jacheta lui de piele, întotdeauna i se păruse mai înţelept să se aşeze lângă cineva care părea capabil să aibă o armă ascunsă.

Trenul se smuci, apoi căpătă viteză. Adrianne privi desenele, reclamele, apoi oamenii. Un bărbat în costum şi cravată, cu o servietă diplomat sub braţ, citea ultimul roman al lui Ludlum. O tânără în fustă de piele întoarsă se uita visătoare pe fereastra neagră şi asculta muzică la căşti.

La capătul vagonului, un bărbat se întinsese pe trei scaune, îşi pusese haina peste cap şi dormea dus. Cele două femei tot mai vorbeau despre Harry. Lângă ea, bărbatul se mişcă, zornăindu-şi lanţurile.

La staţia următoare, ce! cu servieta coborî şi trei fete, care ar fi trebuit să fie la şcoală, se îngrămădiră una în alta chicotind. Adrianne le ascultă cum se ceartă asupra

filmului la care să meargă şi le invidie. Ea nu fusese niciodată atât de tânără sau de liberă.

La staţia ei, se ridică, îşi apucă mai bine geanta, apoi ieşi. Era o prostie să regrete ceea ce nu fusese.

Afară, vântul rece ajungea la piele prin imitaţia de blană. Dar aici era cartierul diamantelor. Prin geamurile vitrinelor radia destulă căldură ca să încălzească şi cei mai îngheţat sânge.

Prinţesa Adrianne putea să se plimbe încoace şi încolo, uitându-se la vitrine, făcând inimile negustorilor să tresalte la gândul că poate va lua câteva pietre din mâinile lor, Dar Rose venise pentru afaceri.

Pe străzi se făceau multe afaceri, începând de la Strada 48 până la Strada 46, între Fifth şi Sixth Avenue.

Cei grăbiţi, încercând să pară degajaţi, vindeau prada din noaptea trecută. Pietre suficient de fierbinţi ca să le ardă buzunarele aşteptau să fie vândute, scoase din monturile lor şi vândute iar. Grupuri de evrei Hasid, cu pălării şi cu hainele lor lungi şi negre, colindau din magazin în magazin, cu servietele pline de pietre. Averi întregi erau astfel cărate pe strada îngustă de către

oameni care aveau grijă să nu se atingă nici măcar întâmplător de alt trecător.

Adrianne avea şi ea aceeaşi grijă; niciodată nu făcuse afaceri pe stradă, nici măcar la şaisprezece ani. Prefera să facă afacerile sub un acoperiş.

Toate vitrinele reclamau atenţie. La *Tiffany* sau la *Cartier* ar fi fost aranjate cu mai mult rafinament sau clasă, dar fără a provoca acelaşi sentiment de sărbătoare ca aici.

Pietre strălucitoare puse pe catifea neagră, armate de inele, legiuni de coliere. Cercei, broşe, brăţări cu miile erau lustruite şi puse astfel încât să prindă lumina soarelui şi privirile. Reduceri de 25%. Ce afacere!

Coti pe Strada 48 şi se strecură într-un magazin.

Luminile erau întotdeauna puţin cernute, ambianţa puţin cam jerpelită. La prima vedere, părea o afacere în pragul falimentului. Şi când te uitai mai bine, tot aşa părea.

Jack Cohen fusese întotdeauna de părere că e o risipă să dai banii pe aparenţe. Dacă nu-i plăcea puţin praf, clientul nu avea decât să se ducă la *Tiffany*.

Dar *Tiffany* îi va lua mult mai mult. Un vânzător se uită la Adrianne, dar continuă să vorbească unui client cu umerii aduşi şi cu urme de acnee pe barbă.

— Inelul ăsta o să o dea gata şi nu o să fiţi înglodat în datorii pentru următorii zece ani. E de bun gust, dar destul de strălucitor ca să vrea să-l arate tuturor prietenelor ei.

În timp ce vorbea, arătă cu ochii spre uşa din spatele magazinului. Adrianne se îndreptă spre ea cu un semn că a înţeles. Un bâzâit discret îi arătă că vânzătorul deschisese uşa. De cealaltă parte a uşii era o încăpere care trecea drept birou. Pe un birou provenit din surplusurile armatei erau îngrămădite dosare. De-a lungul zidului erau puse lăzi şi cutii, iar în aer stăruia miros de usturoi şi păstramă.

Jack Cohen era un bărbat scund, cu pieptul larg, care purta o mustaţă deasă pentru a compensa faptul că în cap părul îi era foarte rar. Intrase în comerţul cu bijuterii pe uşa din faţă, cu o afacere începută de tatăl lui. Tot tatăl lui îl învăţase cum să ducă negocierile în camera din spatele magazinului. Se mândrea că poate să dibuiască un poliţist care se dă drept client la fel de uşor cum deosebea un

zirconiu de un diamant. Ştia care sunt afacerile cele mai bănoase, care hoţi sunt interesaţi să facă repede afaceri şi ştia cum să piardă urma pietrelor furate.

Când Adrianne păşi înăuntru, ţinea în mână o hârtie împăturită astfel încât să formeze buzunare pentru transportarea pietrelor nemontate. O salută cu capul, apoi puse o duzină de diamante mici, şlefuite pe tejghea. Începu să le separe cu penseta şi să le examineze.

— Ruseşti, spuse el. De bună calitate. Între D şi F.

— Luând o lupă, le studie pe fiecare în parte. Frumoase, foarte frumoase. I.F.M., spuse el, înţelegând imperfecţiuni foarte mici. Ce strălucire! mormăi ceva, plescăi din limbă şi dădu două pietre la o parte. Ei bine, una peste alta, fac un set frumos. Satisfăcut, puse diamantele înapoi în hârtie şi le strecură în buzunar la fel de neglijent ca o negustorească care îşi ia mostrele. Cu ce pot să te ajut azi, Rose?

Drept răspuns, căută în geantă şi scoase o pungă mare de piele de căprioară. Răsturnând-o, goli conţinutul strălucitor pe tejghea. Ochişorii albaştri ai lui Cohen se aprinseră ca safirele.

— Rose, Rose, Rose, ziua e întotdeauna mai strălucitoare când apari tu.

Ea zâmbi, îşi scoase ochelarii de soare şi se aşează pe colţul biroului.

— Foarte frumoase, nu-i aşa? Acum, vocea ei avea un accent din Bronx. Era să mor când le-am văzut, l-am spus: „Iubitule, sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut în viaţa mea!” Aş fi vrut să mi le lase mie.

— Cred că sunt prea primejdioase, Rose, ca să rişti.

— Folosind din nou lupa, începu să examineze colierul piatră cu piatră. De când a pus mâna pe ele?

— Ştii că mie nu-mi spune lucruri din astea. Dar nu demult. Sunt adevărate, nu-i aşa, domnule Cohen? Sunt atât de mari, încât nu par deloc adevărate.

— Sunt adevărate, Rose. Ar fi putut să încerce să o păcălească, dar nu era de glumit cu omul care îi furnizase deja destulă marfă. Foarte, foarte mici imperfecţiuni, o urmă uşoară de roz. Excelentă prelucrare. Încet, lăsă jos colierul şi luă brăţara. Bineînţeles că ne interesează doar diamantele.

Ea întinse spre colier vârful degetului cu unghia falsă, roz.

— Îmi plac lucrurile frumoase.

— Toţi suntem aşa. Asta ne ţine pe amândoi în afacere.

Respirând printre dinţi, Cohen studie cerceii. Un set minunat. Se întoarse, dădu ia o parte un dosar şi-şi scoase calculatorul. Mormăind singur, apăsă pe taste.

— O sută şi douăzeci şi cinci, Rose.

Ea îşi scoase bărbia înainte.

— El a zis că trebuie să iau două sute cincizeci.

— Rose! Cohen îşi încrucişă braţele pe piept. Cu ochii lui Albaştri, calmi, şi cu părui rărit, arăta ca un unchi răbdător. Dar sub haina mototolită avea un pistol automat 38.

— Ştim amândoi că trebuie să le pun ia păstrare, ca să zicem aşa, înainte de a le vinde.

— El a spus două sute cincizeci. Acum, în vocea ei se simţea un scâncet. Dacă mă duc acasă cu jumătate, nu o să-i placă deloc.

Cohen luă din nou calculatorul. Putea să plătească două sute şi tot îi mai rămânea comisionul obişnuit, dar îi plăcea să se joace cu Rose. Dacă cel pe care-l reprezenta nu ar fi avut reputaţia pe care o avea, i-ar fi plăcut să transforme jocul în ceva mai

personal.

— De câte ori vii tu aici, pierd bani. Nu ştiu ce ai, Rose, dar îmi placi.

Ea se însenină imediat. Era un joc vechi.

— Şi dumneavoastră îmi plăceţi, domnule Cohen.

— Ce zici de o sută şaptezeci şi cinci şi două dintre pietricelele astea frumoase la care mă uitam când ai intrat?

— Va fi secretul nostru.

Ea se prefăcu a fi tentată, apoi plină de regrete.

— O să afle. El află întotdeauna şi nu-i place când primesc cadouri de la bărbaţi.

— Bine, Rose. Îmi tai singurăâtul, dar o să-ţi dau două sute. Să-i spui că un set ca ăsta cere precauţiuni speciale, care costă. În câteva ore am banii.

— Bine. Se ridică şi-şi strânse haina. Am să-l liniştesc în cazul în care se înfurie. Nu o să fie multă vreme supărat.

— Pot să las marfa aici, domnule Cohen? Nu-mi place să o car după mine pe străzi.

— Sigur că da. Ştiau amândoi că nu va avea prostul gust să fure de la cel mai bun

furnizor al lui. Cu caligrafia lui îngrijită, el scrise o notă şi i-o dădu. Aceasta putea să servească drept chitanţă în orice afacere, legală sau nu.

— Du-te la cumpărături, Rose. Am eu grijă de tot.

Peste trei ore, Adrianne îşi aruncă geanta, haina şi peruca pe uriaşul pat de alamă din dormitorul ei. Întâi îşi scoase lentilele de contact, le curăţă şi le puse la locul lor, apoi îşi dezlipi unghiile false. Trecându-şi mâna prin părul eliberat, ridică receptorul.

— *Kendal şi Kendal* la telefon.

— Cu George Jr., vă rog. Sunt prinţesa Adrianne.

— Da, Înălţimea Voastră, imediat.

Cu un suspin de uşurare, Adrianne aruncă din picioare pantofii lui Rose şi se aşează pe pat.

— Addy, mă bucur că te aud.

— Bună, George, nu te reţin, ştiu ce ocupaţi sunt acum avocaţii.

— Pentru tine sunt întotdeauna liber.

— Ce drăguţ!

— Şi adevărat. De fapt, speram că vom putea lua masa într-una din zilele

săptămânii acesteia „Să mai ieşim în lume!

— Am să văd ce pot face. Deoarece era un bărbat drăguţ şi pe jumătate îndrăgostit de ea, vorbea serios. Am citit că te-ai logodit cu o baroană germană, Von Weisburg.

— Adevărat? Cred că am stat de vorbă douăzeci şi cinci de minute la o petrecere politică pentru adunare de fonduri, luna trecută. Nu-mi amintesc să fi venit vorba de căsătorie.

Scotocind prin geantă, ea scoase un teanc de sute împachetate. Nu erau noi, nu aveau serii consecutive.

Aceste bancnote erau catifelate şi aveau mirosul uşor al bancnotelor uzate, dar în stare bună.

— George, vreau să donez ceva femeilor sărace.

— Pentru căminul de femei?

— Exact. Vreau ca donaţia să fie anonimă, bineînţeles, făcută prin biroul tău. Voi transfera o sută şaptezeci şi cinci de mii în contul meu special, azi. O să ai tu grijă de toate?

— Sigur, Addy. Eşti foarte generoasă.

Adrianne îşi trecu degetul peste teancul de bancnote, îşi amintea de alte femei care

fuseseră strâmtorate.

— E cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face.

Capitolul 11

În spatele lui, răgea un leu, mai mult de plictiseală decât din ferocitate. Philip mâncă o alună şi nu se uită înapoi.

Era întotdeauna neplăcut impresionat la vederea felinelor în captivitate. Le compătimea, ca de altfel pe orice fiinţă pusă în cuşcă. Totuşi, îi plăcea să se plimbe prin grădina zoologică din Londra. Poate că îi făcea bine să vadă gratiile şi cuştile şi să-şi reamintească faptul că, de-a lungul carierei sale, reuşise să le evite.

Nu îi era deosebit de dor de furat. Nu foarte mult.

Fusese o profesiune bună, solidă, atâta vreme cât durase şi-i furnizase mijloacele pentru un trai bun. Aceasta fusese întotdeauna ambiţia lui Philip. Preferase întotdeauna confortul incomodităţii, însă numai luxul îi mângâia sufletul.

Se gândea din când în când să scrie un roman pe baza uneia dintre cele mai elegante lovituri ale sale.

Safirele Trafalgi, poate. Avea amintiri

minunate despre această afacere deosebită. Va fi luată drept ficţiune, bineînţeles. Adevărul era cel mai adesea mai ciudat şi mai dificil decât născocirile. Dar nu credea că actualul lui patron va înţelege umorul sau ironia situaţiei. Putea să păstreze proiectul pentru vremea pensiei, când va locui în Oxfordshire, va creşte ogari şi va vâna fazani.

Se închipuia ca pe un nobil de ţară, cu cizmele înnămolite şi cu servitori credincioşi, deşi mai avea câteva zeci de ani până atunci.

Băgând încă o alună în gură, se duse să se uite la pantere. Neliniştite, furioase, acestea se plimbau de-a lungul şi de-a latul îngrăditurii lor, nefiind în stare să accepte captivitatea cu filosofia celorlalte feline. Îi erau simpatice, îi plăceau liniile lor suple şi ochii periculoşi. Fusese comparat adesea cu o panteră de către asociaţi, poliţie, femei.

Din cauza constituţiei şi a felului de a se mişca, presupunea el, fiindcă în ceea ce priveşte culoarea nu se putea – era blond.

Continuă să ronţăie alune şi îşi spuse că atunci când un bărbat ajunge la treizeci şi cinci de ani trebuie să se gândească la sănătatea lui. Fumatul era un obicei rău şi

bine făcuse că se lăsase. Se simţea al naibii de pozitiv din cauza asta. Păcat că îi plăcea atât de mult tutunul.

Aşezându-se pe bancă, se uită la oamenii care se plimbau. Deoarece era remarcabil de cald pentru luna octombrie, bonele şi cărucioarele invadaseră locul. Prinse privirea unei brunete tinere, drăguţe, care plimba un ţânc.

Ea îi zâmbi, bătând cochet din gene şi fu mai mult decât dezamăgită că el nu se luă după ea.

Ar fi putut s-o facă, se gândi Philip, dacă nu ar fi avut o întâlnire. Femeile îl interesaseră întotdeauna, nu numai pentru că purtau şi posedau pietre preţioase, ci şi pentru că erau ceea ce erau: femei, încă una dintre splendorile vieţii, cu pielea lor catifelată şi părul înmiresmat. Se uită la ceas chiar în clipa în care secundarul trecu de doisprezece.

Era ora unu fix. Philip nu fu surprins atunci când un bărbat impunător, chel, se aşează lângă el pe bancă.

— Nu văd de ce nu am fi putut să ne întâlnim la *Whites.*

Philip îi oferi punga de alune.

— E prea închis aerul. Nu-ţi prinde rău

aerul proaspăt, bătrâne. Eşti palid.

Căpitanul Stuart Spencer bombăni, dar luă o alună.

Regimul la care-l pusese soţia lui îl omora. De fapt, era bucuros că nu este la birou, departe de hârţoage şi de telefon. În unele zile, ducea dorul muncii de teren, deşi erau puţine şi rare. Adevărul era – deşi nu ar fi recunoscut niciodată – că îl îndrăgea pe bărbatul fercheş de lângă el.

În ciuda faptului – sau poate tocmai datorită acestui şaptea Spencer încercase timp de zece ani să-l bage la răcoare. Era ceva deosebit de incomod şi tocmai de aceea satisfăcător în lucrul cu un om care păcălise justiţia cu atâta pricepere.

Când Philip luase hotărârea să lucreze mai degrabă cu decât împotriva legii, Spencer nu începuse să creadă că hoţul se căia pentru ceea ce făcuse. Cu Philip era vorba de afaceri, în primul şi în ultimul rând. Ar fi fost greu să nu admire un bărbat care lua hotărârile la timp şi cu cele mai mari foloase personale.

În ciuda căldurii după-amiezii însorite? Spencer îşi strânse haina în jurul lui. Avea o băşică la călcâiul stâng, un început de răceală la cap şi se apropia de a cincizeci şi

şasea aniversare. Îi venea greu să nu-l invidieze pe Philip Chamberlain pentru tinereţea, sănătatea şi înfăţişarea lui atrăgătoare.

— Ce loc tâmpit pentru întâlnire! bombăni Spencer numai pentru că se simţea mai bine dacă se plângea de ceva.

— Mai ia alune, căpitane! Philip era prea obişnuit cu indispoziţiile lui Spencer ca să fie impresionat. Uită-te în jur şi gândeşte-te la toţi criminalii înrăiţi pe care i-ai băgat după gratii.

— Avem ceva mai important de făcut decât să ronţăim alune. Mirosul animalelor îi amintea de duminicile când mergea la grădina zoologică, atunci când era copil. Dar dădu la o parte orice sentimentalism. Săptămâna trecută a avut loc alt furt.

Intrigat, Philip se sprijini de bancă şi-şi închipui că fumează încet o ţigară.

— Tot prietenul nostru?

— Aşa s-ar părea. O proprietate în Longlsland, din New York. Bamsworth – bogăţie, putere. Proprietarii unui magazin, sau aşa ceva.

— Dacă vorbeşti de Frederick şi de Dorothea Bamsworth, au mai degrabă un lanţ de magazine în Statele Unite. Ce li s-a

luat?

— Diamante.

— Întotdeauna le-am preferat, spuse Philip amintindu-şi de trecut.

— Colier, brăţară. Asigurate pentru o jumătate de milion.

Philip îşi încrucişă braţele.

— Bine lucrat.

— Este al naibii de supărător. Spencer băgă încă o alună în gură, apoi bătu cu mănuşile lui uzate de piele în palmă. Dacă nu aş fi ştiut sigur unde ai fost săptămâna trecută, ar fi trebuit să-mi răspunzi la unele întrebări.

— Mă flatezi, Stuart, după atâţia ani!

Spencer îşi scoase pipa, mai mult pentru că ştia că Philip se lăsase de fumat decât pentru că ar fi dorit să fumeze. Negrăbindu-se deloc, suflă câţiva nori de fum.

— Individul e ingenios. A intrat şi a ieşit fără să lase nicio urmă, a drogat câinii. Dobermani – nişte fiare fioroase.

— Fratele meu a avut şi el unul – îl uram. Sistemul de siguranţă e de calitatea întâi, dar a trecut de el. A luat numai garnitura şi un colier cu rubine deosebit de urât.

Nu e lacom, căzu Philip pe gânduri. Ştia ce tentant şi ce nesăbuit este să fii un hoţ lacom. În ultimele şase luni începuse să-i poarte o admiraţie deosebită acestui hoţ foarte neobişnuit. Clasă, se gândi el. Clasă, stil şi inteligentă.

Zâmbi. Aveau foarte multe în comun.

— Nu m-ar fi interesat atât de mult dacă ar fi fost lacom.

— De cât timp îl urmăriţi voi, cei de la Interpol?

— De aproape zece ani. Nu-i plăcea să recunoască.

— Deşi nu era adevărat că-l prindea întotdeauna pe cel pe care-l urmărea, dosarul lui era excelent. Omul nu lucrează după tipar. Cinci lovituri într-o lună, apoi nimic timp de o jumătate de an. Dar punem noi mâna pe el. O greşeală, va face el o greşeală şi atunci punem mâna pe el.

Philip îi îndepărtă praful de pe haină.

— Asta obişnuiai să spui şi despre mine?

Spencer suflă dinadins fumul în direcţia lui Philip.

— Ai făcut una şi ştim amândoi acest lucru.

— Poate. Tocmai de aceea se retrăsese

cât mai avea avans. Deci crezi că este în America? Lui Philip i-ar fi făcut plăcere o călătorie în SUA.

— Nu cred. Mai degrabă cred că o să vrea să se depărteze de locul acela fierbinte. În orice caz, avem omul nostru la New York.

— Păcat. Ce vrei de la mine?

— Se pare că preferă să dea loviturile la cei foarte bogaţi şi nu se dă înapoi să ia piese foarte cunoscute. De fapt, dacă există vreun tipar în ceea ce face, acesta e faptul că preferă să ia bijuterii bine cunoscute. Perlele Stradford, safirul Lady Caroline.

— Lady Caroline, spuse Philip cu un suspin. Pentru safirul ăsta îl invidiez.

— Supravegheam petrecerile cele mai elegante din Europa. Ne-ar fi de mare ajutor un agent care să fie acceptat în cercurile acelea.

Philip se mulţumi să zâmbească privindu-şi manichiura.

— Se pare că lady Fume va da o petrecere.

— Da, am fost invitat.

— Şi ai primit?

— Încă nu. Nu ştiam dacă am să fiu în oraş.

— Ai să fii, îi spuse Spencer, trăgând din pipă. O să fie plin de pietre preţioase. Am vrea să te duci acolo şi să stai cu ochii pe ele şi cu mâinile în buzunar.

— Căpitane, ştii că se poate avea încredere în mine.

— Zâmbi. Era un zâmbet deosebit de atrăgător, care făcea femeile să aibă gânduri nesăbuite. Ce face dulcea ta fiică?

— Iată încă ceva pe care nu trebuie să pui mâna!

— Era o întrebare platonică, jur!

— N-ai avut un gând platonic despre vreo femeie în viaţa ta!

— Aşa e! Philip mototoli punga goală de alune şi o aruncă într-un coş de gunoi. Vreau un raport despre ultima lovitură.

„Ce tâlhar!” se gândi Spencer, punându-şi pipa în colţul gurii pentru a-şi ascunde un zâmbet.

— Îl vei avea mâine.

— Bine. Ştii, încep să înţeleg cam ce ai simţit cu câţiva ani în urmă. E ca o mâncărime… Ochii lui, cenuşii ca fumul, priveau peste gratii. Mă trezesc gândindumă la el în momentele cele mai ciudate, la mişcarea pe care urmează să o facă, unde

trăieşte, ce mănâncă şi când face dragoste.

Am făcut şi eu ce face el şi totuşi… Scuturând din cap, Philip se ridică. Abia aştept ziua când ne vom întâlni.

— S-ar putea ca el să nu aştepte la fel de nerăbdător, Philip. Spencer se ridică şi el având grijă să nu-şi solicite călcâiul. S-ar putea să fie un om periculos.

— S-ar putea ca toţi să fim aşa, în împrejurări asemănătoare. La revedere, căpitane.

Adriane se duse la Londra la hotelul *Ritz,* cu câteva zile înaintea petrecerii de la lady Fume. Prefera să stea la *Ritz* pentru că era neruşinat de măreţ şi pentru că acest hotel fusese ales de mama ei în călătoria fericită pe care o făcuseră aici. *Connaught* era mai distins, *Savoy* mai grandios, dar *Ritz* avea ceva minunat de extravagant din cauza îngerilor de pe pereţi.

Personalul o cunoştea şi, deoarece le dădea bacşişuri generoase şi îi trata cu căldură, nu trebuiau să se prefacă şi chiar o serveau cu plăcere. Luă un apartament cu vedere spre Green Park şi spuse întâmplător băiatului de serviciu că va sta câteva zile pentru a face cumpărături şi a se odihni.

În clipa când a rămas singură nu s-a repezit să-şi umple cada. Şi nici nu s-a schimbat ca să se ducă la ceai şi să fie văzută acolo. A despachetat doar o rochie argintie de la *Valentino,* cu un decolteu adânc. Sub hârtia de mătase în care se afla rochia erau împăturite nişte planuri – planurile fiecărui etaj şi specificaţiile sistemului de securitate. O costaseră mai mult decât rochia. Ducându-se în salon, Adrianne le întinse pe masă şi se pregăti să vadă dacă-şi cheltuise banii la fel de bine pe cât credea că o făcuse.

Casa familiei Fume era elegantă, în stil Edward, situată în Grosvenor Square şi având o vedere frumoasă.

Adrianne se gândi ce păcat era că soţii Fume nu dădeau petrecerea la casa lor din Kent, dar cerşetorii şi hoţii nu au dreptul să fie mofturoşi. Petrecuse o săptămână deosebit de plictisitoare în Kent cu ei şi ar fi putut să-şi facă singură planurile foarte detaliate ale casei. Casa din Londra era relativ necunoscută şi de aceea va trebui să depindă de informaţiile pe care le obţinuse şi de propriile ei observaţii din seara petrecerii.

Smaraldele lui lady Fume îi vor aduce

bani frumoşi, reflectă ea. Avarii şi snobii Fume vor contribui, indirect, la creşterea fondurilor pentru văduvele şi orfanii din mai multe oraşe. Iar smaraldele erau o adevărată risipă pe pielea gălbejită a lui lady Fume.

Mai frumos era faptul că soţii Fume erau atât de zgârciţi, încât cheltuiseră minimum de bani pentru siguranţa casei. Nu aveau decât un sistem standard de siguranţă pentru uşi şi ferestre. Trecând în revistă specificaţiile, Adrianne se gândi că şi un hoţ oarecare ar fi putut să evite alarma şi să intre în casă.

Mai întâi trebuia să vadă cine sunt vecinii, apropierea celorlalte case şi obiceiurile celor care locuiesc acolo.

Adrianne puse hârtiile la loc, despachetă o manta neagră şi ieşi să vadă chiar ea locurile.

Cunoştea bine Londra, străzile, circulaţia, cluburile.

Dacă s-ar fi dus la *Annabe's* sau în clandestinul *La Cage,* ar fi fost recunoscută şi bine primită. În oricare altă noapte s-ar fi bucurat să asculte muzică şi bârfe. Dar făcuse această călătorie la Londra pentru afaceri. Înainte de a părăsi oraşul, va trebui

să păstreze nişte aparenţe. Trebuia să facă numai ceea ce aşteptau cu toţii de la prinţesa Adrianne. Va provoca destulă agitaţie ca să se vorbească despre ea. Dar în seara aceasta avea o treabă de făcut.

Întâi, trecu prin faţă cu maşina, observând circulaţia, atât pedestră cât şi auto, apropierea casei de vecini şi de stradă, ce lumini erau aprinse. Deoarece în hol era lumină, restul casei fiind întunecată, îşi închipui că erau plecaţi probabil la teatru. Îi trebui numai un ocol ca să se hotărască să o ia peste pajişte spre casă. După ce-şi parcă maşina pe Bond Street, începu să meargă pe jos.

Valul de căldură de care se bucurase Londra se apropia de sfârşit. Era frig şi ceaţă, aşa cum îi plăcea lui Adrianne. Majoritatea londonezilor se aflau în casele lor sau prin cluburi, astfel că era singură pe stradă, însoţită doar de foşnetul frunzelor de pe jos şi de zgomotul vântului prin copacii desfrunziţi.

La picioarele ei se întindeau fâşii de ceaţă subţire şi cenuşie. Dacă va avea noroc, ceaţa va fi şi mai deasă şi o va ascunde şi mai bine atunci când va reveni. Acum se zărea destul de bine cât să vadă

porţile şi grădinile caselor, precum şi ferestrele cu obloane pe care poate că avea să intre. Drumul îi luă trei minute şi jumătate. Dacă alerga, putea să-l facă în două sau mai puţin. Venind mai aproape, verifică dacă nu existau câini sau vecini gălăgioşi ori alte asemenea neplăceri. Atunci observă bărbatul care stătea pe stradă şi o urmărea din ochi.

Philip fusese condus afară atât de impuls, cât şi de instinct. Nu avea nicio garanţie că ţinta hoţului va fi casa Fume. Dar dacă era aşa şi dacă lucra singur, va dori desigur să se plimbe în jurul ei, să se familiarizeze cu obiceiurile casei înainte de a da lovitura.

În orice caz, nu avea linişte, dar nu dorea să-şi caute pe cineva cu care să iasă, nemulţumit cum era şi de propria-i persoană. Uneori ducea dorul emoţiei, al planurilor pe care le făcea înainte de a da o lovitură. Munca în sine era intensă şi concentrarea nu lăsa loc şi pentru plăceri excitante. Dar înainte şi după aceea, îi provoca emoţii. Îl invidia pe omul care căuta aceste emoţii.

Şi, totuşi, luase hotărârea să se retragă, judecând raţional şi practic. Nu putea să

regrete acest lucru. Făceau excepţie nopţile ceţoase şi reci, când aproape că simţea căldura emanată de bijuteriile cuibărite în cutii căptuşite cu catifea, în seifuri fără aer.

Atunci zări femeia. Era scundă şi înfăşurată într-o manta neagră, astfel că nu putea să-i vadă chipul sau silueta. Totuşi, presimţea tinereţea ei din mersul uşor, din încrederea şi modul neglijent în care îi dispăreau mâinile între faldurile mantalei. Alcătuia un tablou ciudat, cu ceaţa care îi înconjura picioarele şi frunzele măturate de vânt spre rigola din spatele ei. Dar simţurile lui se ascuţiră pentru că o văzu cu capul întors spre casa din Grosvenor Square.

Aceeaşi casă pe care o supraveghea şi el.

Când îl zări, ezită puţin, atât de puţin, încât el nu ar fi remarcat dacă nu s-ar fi aşteptat la asta. Rămase pe loc, cu degetele mari vârâte în buzunarele jachetei de aviator din piele, curios să vadă ce va face. Ea îşi continuă drumul spre el, nici mai repede, nici mai încet. Când ajunse mai aproape, îşi ridică faţa spre el.

Avea trăsături exotice şi uşor familiare. Nu era englezoaică, se gândi Philip.

— Bună seara! îi spuse el, dorind să-i

audă vocea răspunzându-i la salut.

Ochii ei, la fel de negri ca şi mantaua, îi întâlniră privirea. Ce ochi uimitori, se gândi el, migdalaţi, cu gene dese şi întunecaţi din pricina nopţii. Ea dădu doar din cap şi-şi continuă drumul.

Adrianne nu se uită înapoi, deşi o enerva faptul că aşa ar fi voit. Poate că el stătea acolo dintr-o mie de motive plauzibile, dar nu ţinu seama de tensiunea de la ceafă.

Ochii lui erau precum ceaţa, cenuşii şi plini de secrete, Atitudinea lui, deşi relaxată, i se păruse prea atentă, prea gata la orice.

Ce prostie, îşi spuse Adrianne, strângându-şi mantaua la gât. Era pur şi simplu un bărbat care se plimba sau aştepta o femeie. Englez, după accent, extrem de atrăgător, cu ochi cenuşii şi păr blond. Nu exista niciun motiv ca această întâlnire să o neliniştească. Numai că… o neliniştea.

Luând totul drept o consecinţă a călătoriei cu avionul, se hotărî să se culce devreme.

Poate că făcuse o greşeală culcându-se doar cu un pahar de vin în stomac. Poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus la *Annabe's*

şi ar fi întâlnit oameni, ar fi mâncat, cu puţin înainte de a se duce la culcare. Ar fi putut să-şi umple memoria cu alte amintiri, cu chipuri vechi şi noi, cu conversaţii inutile, flirturi şi cu râsete, pur şi simplu. Poate că atunci nu ar mai fi visat, dar odată visul început era prea târziu.

Mirosurile ne rămân în memorie cel mai mult, o boare de parfum evocându-ne amintiri demult îngropate, sentimente demult uitate. Acesta era mirosul de cafea şi nucşoară, care se întrecea cu mirosul greu, bogat de parfum.

Acest miros, chiar şi în vis, îi amintea fără greş de noaptea din ajunul celei de a cincea aniversări.

O trezi propriul ei plâns. Ridicându-se, Adrianne îşi apăsă ochii cu podurile palmelor şi încercă să alunge visul.

Când devenea mai puternic, aşa că în noaptea aceasta, visul dispărea cu greu. În timp ce respira scurt şi transpiraţia i se aduna pe spate, încerca să-şi amintească cine era ea acum.

Nu mai era un copil, ghemuită sub pat şi rugându-se de tatăl ei să se oprească şi să o lase pe mama ei în pace.

Asta fusese cu mult timp în urmă.

Se dădu jos din pat, aprinse lumina şi-şi puse halatul.

După ce visa aşa, nu mai putea să suporte întunericul. Se duse în baie şi se spălă pe faţă cu apă rece, ştiind că va continua să mai tremure. Era o binecuvântare că tremuratul nu fusese însoţit şi de greaţă.

Stătuse agăţată de o frânghie la etajul cincizeci în Manhattan fugise pe străzile Parisului şi înotase prin mlaştinile din Louisiana. Nimic, nimic nu o speria mai tare decât amintirile care reveneau în coşmarurile ei.

Cât timp mâinile continuară să-i tremure, se sprijini de chiuvetă. Când se opriră, îşi ridică ochii pentru a-şi studia chipul. Era încă palidă, dar ochii nu mai exprimau spaima.

Acesta era primul lucru pe care trebuia să-l stăpânească.

Străzile Londrei erau liniştite. Îţi salon, îşi sprijini fruntea de geam, recunoscătoare pentru răceala acestuia.

Venise timpul, se gândi Adrianne şi acest lucru o emoţionă şi o îngrozi în acelaşi timp. Data fusese aleasă, deşi nu-i spusese nimic lui Celeste. Se va întoarce în curând

în Jaquir, ca să se răzbune pe bărbatul care o violase şi o umilise pe mama ei. Va lua colierul care îi aparţinea, *Soarele şi Luna.*

Capitolul 12

Draga mea, iartă-mă că am întârziat, spuse Adrianne atingând uşor cu obrazul ei obrazul moale, ca de copil, al lui Helen Fume.

— Prostii. Nu ai întârziat deloc.

Lady Fume era îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, adânc decoltată şi strânsă pe corp ca să-i scoată în evidenţă nu numai smaraldele, ci şi silueta cu cinci kilograme mai uşoară pe care o căpătase în ultima lună petrecută într-o staţiune din Elveţia.

— Dar tot am ceva pentru care să te cert.

— Da? Adrianne îşi descheie capa.

— Am auzit că eşti de mai multe zile la Londra şi nu m-ai sunat nici măcar o dată.

— Mă ascundeam! Adrianne zâmbi, îşi scoase capa şi o dădu unui lacheu care aştepta. Am avut o tovărăşie nepotrivită.

— Draga mea, te-ai certat cu Roger?

— Roger? Adrianne îşi luă gazda de braţ şi începu să străbată holul cu pardoseală de

ceramică în două culori.

— Helen, credeam că buna dispoziţie a unei femei depinde de bărbaţi. Ai rămas în urmă, Helen. Am terminat de mult cu el. Acum sunt liberă.

— Trebuie să aranjăm cumva lucrurile. Tony Fitzwalter s-a despărţit de soţia lui.

— Scuteşte-mă! Nimic nu-i mai rău decât un bărbat proaspăt eliberat din jugul sfânt al căsniciei.

Sala de bal, cu podelele ei lustruite şi cu zidurile tapetate în culoarea fildeşului, era deja plină de oameni şi se auzea muzică. Vinul sclipea în pahare de cristal, se simţeau adieri de parfumuri feminine şi masculine şi bijuteriile scânteiau. Milioane de lire, se gândi Adrianne, milioane în pietre şi metal. Ea urma să ia doar un mic procent.

Majoritatea chipurilor îi erau cunoscute. Aceasta era problema la astfel de petreceri: aceiaşi oameni, aceleaşi conversaţii, aceeaşi plictiseală.

Zări un conte pe care îl uşurase de un inel cu diamante şi rubine cu şase luni înainte şi pe Madeleine Moreau, fosta soţie franţuzoaică a unui star de film, la care spera să dea lovitura în primăvara

următoare. Zâmbindu-le amândurora, luă un pahar cu şampanie de pe tava pe care o prezenta un chelner.

— Totul arată minunat, ca întotdeauna, Helen.

— O cantitate uriaşă de muncă pentru un timp atât de scurt! se plânse aceasta, deşi nu făcuse nimic mai obositor decât proba rochiei pe care o purta. Dar îmi place atât de mult să distrez oamenii!

— Oricine trebuie să se bucure de ceea ce face bine, spuse Adrianne înainte de a bea. Dar arăţi extraordinar.

— Cum ai făcut?

— O mică excursie în Elveţia. Helen îşi trecu mâna peste şoldul slăbit. Acolo este o staţiune minunată, dacă simţi vreodată nevoia. Te înfometează de moarte, apoi te obosesc până când devii recunoscător pentru cele câteva frunze şi fructe pe care ţi le dau. Apoi, atunci când eşti gata să dai dracului totul, te răsfaţă cu fel de fel de masaje şi cu cea mai extraordinară baie romană. E o experienţă, draga mea, nu am s-o uit niciodată. Şi am să mă omor dacă trebuie să mă mai duc acolo!

Adrianne trebui să râdă. Conversaţia uşoară, lipsită de seriozitate a lui Helen era

întotdeauna încântătoare.

Ce păcat că ea şi soţul ei adorau peste măsură lira engleză.

— Am să mă străduiesc să evit staţiunea aceea a ta!

— Să te uiţi la brăţara contesei Tegari. Este din colecţia ducesei de Windsor. M-a întrecut.

Sclipirea de lăcomie din ochii lui Helen înmuie sentimentul de vinovăţie pe care-l simţise Adrianne.

— Adevărat?

— E mult prea bătrână pentru ea, bineînţeles, dar oricum nu i se potriveşte. Cunoşti aproape pe toată lumea, draga mea, du-te şi distrează-te cât timp fac eu pe gazda.

— Sigur.

Avea nevoie de numai cincisprezece minute ca să vadă unde este seiful din dormitorul principal. Gândindu-se întruna, Adrianne se îndreptă spre Madeleine Moreau. Nu strica să afle dacă avea planuri de călătorie pentru primăvara viitoare.

Philip o văzu chiar în clipa în care intră. Era genul de femeie pe care o remarca orice bărbat. Se potrivea foarte bine cu încăperea plină de frumuseţi feminine

luxoase. Fiind antrenat să observe totul, datorită necesităţii şi dorinţei, i se păru doar cu câteva grade prea detaşată şi rece.

Avea o tunică neagră, cu un guler înalt, cu bijuterii.

Trecea de şolduri şi apoi se desfăcea într-o fustă aurie care îi descoperea picioarele cu ciorapii fini. Numai cine avea picioare frumoase îşi putea permite aşa ceva. Sorbind din pahar, Philip hotărî că ea îşi putea permite.

Avea părul pieptănat pe spate şi susţinut de agrafe cu diamante care se asortau cu cele de la urechi. Chiar în clipa în care îşi spunea că îi place ţinuta ei, o recunoscu şi începu să-şi pună întrebări.

De ce se plimba această frumuseţe singură, într-o seară londoneză ceţoasă, departe de cluburi, restaurante şi localuri de noapte? Şi unde mai văzuse acest chip?

Măcar la una dintre întrebări putea să afle uşor răspunsul. Philip bătu uşor braţul bărbatului de lângă el şi arătă spre Adrianne.

— Cine este femeia aceea micuţă cu picioare frumoase?

Omul, care era celebru doar pentru că se înrudea cu prinţesa de Wales, se uită

într-acolo.

— Prinţesa Adrianne din Jaquir. E frumoasă din cap până în picioare. E o sfărâmătoare de inimi. Nu-i trebuie mai mult de o zi ca să facă orice bărbat să se ţină după ea mai mulţi ani.

Bineînţeles! Revistele pe care mama lui le citea cu religiozitate dădeau întotdeauna câte o informaţie picantă despre Adrianne de Jaquir. Era fiica unui tiran arab şi a unei se [e americane de cinema. Parcă mama ei se sinucisese? Avusese loc şi un scandal, dar Philip nu îşi amintea ce anume. Acum, când ştia cine este, găsi şi mai ciudată plimbarea ei nocturnă, în apropierea casei în care se aflau.

Informatorul lui Philip luă o frigăruie de pe masa cu gustări care fusese deja devastată.

— Vrei să te prezint?

Se oferi fără entuziasm. Îşi încercase şi el norocul cu pretenţioasa Adrianne şi fusese alungat ca un ţânţar.

— Nu, mă descurc eu.

Philip o privi mai mult, crescându-i bănuiala că nu făcea parte din scenă cu adevărat ci că era, ca şi el, o observatoare. Intrigat, îşi făcu loc prin mulţime, până

ajunse lângă ea.

— Ne întâlnim din nou!

Adrianne se întoarse. Îl recunoscu imediat. Ochii lui nu puteau fi uitaţi uşor. În câteva secunde, ea îşi făcu socoteala, apoi zâmbi. Mai bine să recunoască, îi spunea instinctul, decât să nege cu o privire lipsită de expresie.

— Bună! îşi goli paharul de şampanie, apoi i-l dădu cu un gest imperial menit să-l pună la punct. Te plimbi adesea noaptea?

— Nu destul de des, altfel te-aş fi văzut. Calm, Philip făcu semn unui chelner. Puse paharul gol pe tavă şi alese altele două, pline. Vizitai locurile?

Ea se gândi la o minciună, apoi o respinse în aceeaşi clipă. Dacă el voia, deşi Dumnezeu ştie de ce ar fi făcut-o, ar fi putut s-o dea de gol.

— Nu, mă plimbam. În seara aceea nu căutam tovărăşia nimănui.

Nici el, dar se întâlniseră totuşi.

— Alcătuiai un tablou care mi-a rămas în minte îmbrăcată toată în negru, cu ceaţa la picioare… Foarte mişţorios şi romantic.

Ar fi trobuit ca spusele lui să o amuze, dar nu era a-… a l’ilvirca lui îi spunea că, oricâte secrete ar fi avut, el tot Io ar II aflat,

unul câte unul.

Nu e nimic romantic în decalajul orar. Adesea, în prima noapte de după un zbor lung, nu pot să dorm.

— De unde ai venit?

Ea îl studie peste marginea paharului.

— De la New York.

— Cât ai să stai la Londra?

Era o conversaţie banală, nimic mai mult sau mai puţin. Adrianne ar fi voit să ştie de ce nu se simţea bine.

— Câteva zile.

— Bine. Atunci putem să începem cunoştinţa noastră cu un dans ca să ne facem poftă de mâncare.

Îi luă paharul din mână, iar ea nu protestă. Ştia cum să manevreze bărbaţii. Cu un zâmbet neutru, îşi dădu părul pe spate.

— Să dansăm.

Îi permise să o conducă prin mulţime în faţa orchestrei. Mâna lui o surprinse. Părea a fi un bărbat potrivit cu hainele de seară, dar palma mâinii lui era tare şi avea bătături. Mâini de muncitor, un chip aristocratic şi maniere delicate. Era o combinaţie periculoasă. Adrianne se strădui

să nu devină rigidă când el o luă în braţe. Când trupurile lor se atinseră, se întâmplă ceva ce ea nu voia să simtă şi nici să cunoască. Sexualitatea făcea parte din imaginea ei, dar era ceva superficial. Niciun bărbat nu o posedase, iar ea hotărâse cu mulţi ani înainte să nu-i cedeze nici unuia.

Îi simţea mâna pe spate, simţea muşchiul umărului pe care îşi odihnea mâna. Mai simţise şi înainte muşchi sau linia dură a siluetei masculine, dar nu fusese tulburată.

Până acum. Orchestra cânta un refren grav şi pasional. În ciuda şampaniei, avea gura uscată. Îşi ridică ochii şi-i aţinti pe faţa lui.

— Eşti bun prieten cu lordul şi lady Fume?

— Cunoştinţe, îi spuse Philip. Parfumul ei era unic.

— Ceva care îi evoca tablouri în clarobscur, camere tainice, înmiresmate cu tămâie şi secrete feminine. O prietenă comună, Carlotta Bundy, ne-a făcut cunoştinţă.

— Da, Carlotta. Adrianne îşi potrivi paşii după ai lui.

— Dansa aşa cum vorbea, lin, fără

smucituri. În altă ocazie, în alt loc, i-ar fi făcut plăcere. Dar, ca şi tot ce era legat de el, felul lui de a se mişca o făcea să nu se simtă în largul ei. Nu cred că am văzut-o aici astă seară.

— Nu, e în Caraibe, cred. În noua ei lună de miere.

Ca să o încerce, o strânse mai aproape de el. Ea se supuse, dar lui nu-i scăpă îngrijorarea din ochii ei.

— Eşti liberă mâine?

— Am obiceiul de a fi liberă.

— Hai să cinăm împreună.

— De ce?

Nu era o întrebare timidă, ci una directă. Se trezi trăgând-o mai aproape de el, de data aceasta fără alt motiv decât acela de a se bucura de parfumul ei.

— Pentru că prefer să iau cina cu o femeie frumoasă, mai ales dacă aceasta face plimbări singuratice.

Ea îi simţi degetele jucându-se uşor cu părul ei. Ar fi putut să pună capăt acestui flirt cu o privire. Dar renunţă.

— Eşti romantic? Avea chipul potrivit, se gândi ea, poetic, ascetic, cu ochi care puteau fi liniştiţi sau pasionaţi.

— Da, cred că sunt. Tu?

— Nu. Şi nu iau masa cu bărbaţi necunoscuţi.

— Chamberlain, Philip Chamberlain. Vrei să aranjez cu Helen să ne facă oficial cunoştinţă?

Numele nu însemna nimic, îi stârni o amintire care o sâcâi, apoi dispăru. Hotărî să facă mai târziu cercetări, dar deocamdată se putea ca jocul să fie interesant. Orchestra trecu la un ritm mai iute. El o ignoră şi continuă să se mişte în acelaşi ritm lent. Dar nu înţelegea de ce acest lucru trebuia să-i facă pulsul să se iuţească. Intrigată, continuă să se mişte în ritm cu el.

— Ce mi-ar spune despre tine?

— Că nu sunt căsătorit, că sunt discret în dragoste, afaceri şi în orice împrejurare. Călătoresc mult şi am un trecut misterios. Trăiesc aproape tot anul la Londra, am o casă la ţară, în Oxfordshire. Îmi place să joc şi prefer să câştig decât să pierd. Când mă atrage o femeie, îmi place ca ea să afle imediat.

Aduse mâinile lor unite la buze şi îi atinse încheieturile degetelor.

Ei nu îi fu uşor să ignore căldura care îi

trecu prin braţ.

— Asta din cauză că eşti cinstit sau din grabă?

El zâmbi şi aproape că zâmbi şi ea ca răspuns.

— Aş zice că depinde de femeie.

Era o provocare. Lui Adrianne îi fusese întotdeauna greu să refuze provocarea unui bărbat. Luă hotărâreafără să se gândească, ştiind că va regreta.

— Stau la *Ritz,* îi spuse ea depărtându-se de el. Am să fiu gata la opt.

Philip se trezi căutând o ţigară inexistentă, în timp ce ea se îndepărta. Dacă avea acest efect asupra nervilor lui după un dans, va fi mai mult decât interesant să vadă ce efect va avea o seară întreagă asupra lui. Făcu semn unui chelner să-i aducă încă un pahar de şampanie.

Lui Adrianne îi trebui o oră ca să se furişeze de la petrecere. Mai fusese o singură dată în casa din Londra a soţilor Fume, dar avea o memorie foarte bună, care fusese împrospătată de planurile pe care le cumpărase. Prima problemă era să o evite pe lady Fume, gazda mereu neliniştită, şi echipa ei de valeţi eficienţi. Până ia urmă, ea se hotărî la o strategie îndrăzneaţă.

Experienţa o învăţase că adesea subterfugiile aveau efect sub o mască de neruşinare. O luă pe scara principală ca şi cum ar fi fost îndreptăţită să se plimbe la etaj.

Aici muzica se auzea în surdină şi holurile miroseau mai tare a ulei de lămâie decât a crizanteme şi trandafiri de seră, care se îngrămădeau pe mese în camerele de jos.

Toate uşile erau vopsite în albastru, iar zidurile erau albe.

Uşile erau închise. Adrianne numără patru uşi pe dreapta, apoi bătu, ca măsură de precauţie. Dacă răspundea cineva, avea pregătită o scuză – o durere de cap groaznică şi căutarea unei aspirine. Dar nu răspunse nimeni şi, uitându-se repede în dreapta şi în stânga, deschise uşa. După ce o închise la loc, scoase o lanternă mică din geanta de seară şi cerceta camera la lumina razei ei înguste.

Voia să ştie amplasamentul fiecărei piese de mobilier. Dacă intra în cameră în timp ce stăpânii dormeau, nu trebuiau să se lovească de vreo măsuţă *Louis XV* sau de un fotoliu *Queen Anne.*

Îşi fixă cu grijă în minte locul mobilelor,

remarcând în sinea ei că lady Fume ar fi putut să aibă un decorator mai bun. Din fericire, nici cel care se ocupase de sistemul de siguranţă nu era mai bun. Seiful era ascuns după un peisaj marin stupid, pe zidul opus patului. Seiful în sine avea o combinaţie simplă, care – după estimările ei – nu putea să-i ia mai mult de douăzeci de minute.

Mişcându-se repede, verifică ferestrele. Aveau acelaşi sistem ca şi cele de la parter şi puteau să fie uşor forţate, dacă era necesar. Pe pervaz era o urmă de praf.

Adrianne plescăi dezaprobator din limbă. Menajera casei Fume ar fi putut să fie mai conştiincioasă.

Satisfăcută, făcu un pas înapoi, dar tocmai atunci auzi clanţa întorcându-se în spatele ei. Ţinându-şi răsuflarea, Adrianne intră în dulap şi se trezi înconjurată de costumele lordului Fume.

Îşi ţinu răsuflarea. Ochii ei, obişnuiţi cu întunericul, văzură mişcarea uşii printre acele ale dulapului. Atunci când uşa se deschise, lumina din hol intră în cameră. Era destulă, ca să poată să-l vadă limpede pe Philip.

Adrianne strânse din dinţi şi-l blestemă,

storcându-şi creieriul pentru a găsi motivul apariţiei lui acolo. Stătea în pragul uşii şi privirea lui cerceta camera de la un cap la altul. Era atent, se gândi ea din nou. Prea atent şi gata de orice. Şi părea periculos. Probabil din cauza felului în care lumina venită din spate îi lumina capul lăsându-i chipul în umbră.

Un bărbat periculos, se gândi Adrianne uitându-se printre uşile întredeschise. Oricât i-ar fi fost de sofisticate manierele şi de cultivată vocea, era clar că se descurca bine şi pe stradă.

Adrianne îl trimise la dracu', în timp ce el se uita la uşile dulapului. Faptul că locul lui nu era aici mai mult decât era al ei, nu copta dacă urma să fie descoperită în dulapul lordului Fume. Îl blestemă iar şi-şi ţinu răsuflarea. O întâlnire întâmplătoare pe o stradă pustie, o coincidenţă la un milion, şi îi distrugea lovitura pe care ea o plănuise de săptămâni întregi.

Atunci el zâmbi, iar zâmbetul o îngrijoră şi mai mult.

De parcă i-ar fi zâmbit ei direct, personal, prin uşile de lemn care îi despărţeau. Aproape că se aşteptă să-i vorbească şi se simţea gata să caute un

răspuns plauzibil, când el se întoarse şi părăsi camera, închizând cu grijă uşa după el.

Ea aşteptă două minute bune înainte de a ieşi din dulap. Cu grijă, îşi aranjă fusta şi îşi netezi părul. Poate că avusese dreptate să accepte să ia masa cu el. Ceva îi spunea că era mai bine să stea cu ochii pe el decât să încerce să-l evite.

Philip Chamberlain o obliga să-şi schimbe planurile.

Aruncă o ultimă privire prin camera întunecată. Lady Fgme se va mai bucura de smaraldele ei, cel puţin pentru o vreme. Darsăfie al dracului dacă această călătorie şi timpul ei vor fi pierdute. Aruncă o privire plină de regrete spre peisajul marin.

Îl va ţine pe Philip Chamberlain ocupat câteva ore la cină, se va întoarce în apartamentul ei pentru a se schimba cu hainele de lucru. Madeleine Moreau îşi va pierde safirul cu puţin înainte faţă de program.

Capitolul 13

Îndreptându-şi atenţia către Madeleine Moreau, Adrianul ne fu obligată să stea până târziu şi să se trezească devreme.

Factorul Philip Chamberlain schimbase şansele în cazul Fume, dar aceasta nu însemna că Umbra urma să părăsească Londra cu mâinile goale.

Adrianne avea mult succes ca hoţ. În parte, pentru că era atentă. Pe de altă parte – poate cea mai mare importanţă – pentru că era flexibilă. Planurile pe care le adusese cu ea de la New York vor aştepta. Văduvele şi orfanii aveau un fond care nu va aştepta însă.

La ora 8: 45, Lucille, fata în casă a lui Madeleine, deschise uşa unui tânăr atrăgător, cu barbă, îmbrăcat în salopetă cenuşie.

— Ce doriţi?

— Fac controlul dăunătorilor. Adrianne zâmbi sub barba de culoarea nisipului şi-i făcu lui Lucille cu ochiul.

— Sub pălăria şifonată avea o perucă blondă, ciufulită, puţin cam murdară, care-i acoperea urechile. Am şase apartamente de făcut în dimineaţa asta, iubito, şi tu eşti prima.

— Animale dăunătoare? Lucille ezită, roşind sub privirea lungă, interesată, a examinatorului. Domnişoara nu a spus nimic despre animale.

— Administratorul clădirii a cerut-o. Adrianne scoase o hârtie roz. Purta mănuşi de lucrător, uzate, care îi treceau de încheieturi. S-au primit plângeri. Şoareci.

— Şoareci? Suspinând, Lucille îşi trase mâna. Dar domnişoara doarme. x

— Nicio supărare. Dacă nu vrei ca Jimmy să omoare şoriceii, am să mă duc la următorul de pe listă. Îi întinse hârtia. Vrei să semnezi aici? zice că nu doreşti acest serviciu. Administratorul nu-şi asumă răspunderea dacă rozătoarele îţi trec peste picior.

— Nu! Lucille îşi duse mâna la gură şi-şi roase unghia.

— Şoareci! Numai gândindu-se la ei şi o treceau fiorii. Aşteaptă aici. Am să o trezesc pe domnişoara.

— Nu te grăbi, sunt plătit cu ora.

Adrianne o privi pe Lucille ieşind. Îşi puse jos pompa, se mişcă repede prin cameră, ridicând tablourile, mişcând cărţile. Zâmbi puţin când auzi vocea lui Madeleine dintr-o cameră de pe hol, se pare furioasă că fusese sculată din somn. Când Lucille veni înapoi, Adrianne era sprijinită de uşă, fluierând printre dinţi.

— Începe din bucătărie, te rog.

Domnişoara doreşte să plece înainte să faci treaba în dormitor.

— Cum vrei, iubito. Adrianne ridică pompa. Vrei să-mi ţii tovărăşie?

Lucille bătu din gene, era mic şi slab, se gândi ea.

Dar avea un chip foarte drăguţ.

— Poate. După ce pleacă domnişoara.

— O să fiu pe aici.

Fluierând iar, Adrianne o luă spre bucătărie în direcţia în care îi arătase Lucille. Lucrând repede, intră în debara.

Sistemul de alarmă era puţin mai mult decât o jucărie, făcând-o să suspine pentru că nu avea nimic deosebit de făcut. Repede, cu o ureche atentă la zgomote, deşurubă capacul. Din buzunaru Ksalopetei luă un computer de buzunar de mărimea unei cărţi de credit şi două cleme. Străduindu-se să nu se grăbească, tăie firele de electricitate.

Auzi zgomotul tocurilor şi ieşi afară ca să pompeze o ceaţă cu miros de trandafiri prin cameră.

— Mai lasă-mă un minut, iubito, o sfătui ea pe Lucille când aceasta băgă capul pe uşă. Chestia asta trebuie să se aşeze. N-aş voi să ţi se înroşească ochişorii ăia frumoşi.

Tuşind, Lucille îşi făcu vânt cu mâna.

— Domnişoara vrea să ştie cât o să dureze.

— Cel mult o oră.

Mai pompă puţin, obligând-o pe Lucille să se retragă.

Numără până la cinci, apoi intră iar în debara şi îi trebuiră mai puţin de două minute pentru a conecta firele la computerul ei şi a schimba codul alarmei. Nu va fi o problemă să intre, se gândi ea punând la loc capacul. Mai trebuia doar să găsească seiful. Cu pompa pe umăr, Adrianne se duse la Lucille.

— Unde merg acum?

— În camera de oaspeţi”.

Lucille îi arătă drumul, întreruptă de un şuvoi de înjurături în franceză.

— Lucille, fir-ar să fie, unde mi-ai pus geanta roşie?

— Trebuie să fac singură totul?

— Pare o copilă dulce! comentă Adrianne. Lucille se mulţumi să-şi dea ochii peste cap şi ieşi repede. Dacă se înfuria pentru o geantă, Adrianne îşi închipui că Madeleine va face apoplexie la dispariţia safirului. Nu rentează să fii lacom, se gândi ea, apoi ieşi în căutarea camerei de oaspeţi.

Peste douăzeci de minute, auzi uşa de la

intrare trântindu-se. Îi trebuiră încă zece minute ca să găsească seiful în camera roşu cu negru a lui Madeleine. Se afla în spatele uşilor unei false toalete, acoperită cu cutii şi cuţite.

O combinaţie obişnuită, se gândi Adrianne. Ai fi crezut că Madeleine a cheltuit o mulţime cu sistemul de securitate, aşa cum o făcuse cu garderoba. Ridicând iar pompa, Adrianne ieşi şi o găsi pe Lucille aşteptând-o.

Fata se dăduse cu cel mai bun parfum al ei.

— Ai terminat?

— Orice şoarece care va încerca să intre aici e ca şi mort! Va trebui să fie foarte plină de tact, se gândi Adrianne văzând zâmbetul fetei. Domnişoara a plecat?

— Nu se întoarce decât peste o oră. Invitaţia era clară, căci Lucille se mai apropiase cu un pas. Adrianne simţi că o umflă râsul, dar îşi aminti că nu era cazul.

— De-aş avea puţin timp liber acum! Dar mai târziu sunt liber. La ce oră îţi dă drumul?

— După toane. Îmbufnată, Lucille se jucă cu gulerul salopetei lui Adrianne. Nu fusese niciodată sărutată de un bărbat cu

barbă. Uneori, mă ţine toată seara.

— Până la urmă, trebuie să se ducă la culcare. Deoarece avea Unele planuri pentru Madeleine în seara aceea, se gândi să-i facă unul şi lui Lucille. Poţi să pleci, să zicem la miezul nopţii? Să ne întâlnim la *Bester,* în Soho. O să bem ceva.

— Numai atât?

— Depinde. Adrianne zâmbi. Stau chiar după colţ, aproape de club. Ai putea să treci pe la mine şi să-mi dai nişte… lecţii. La miezul nopţii! îşi trecu repede degetul pe obrazul lui Lucille, apoi se îndreptă spre uşă.

— Poate.

Adrianne se întoarse şi-i făcu cu ochiul.

Peste o oră, purtând o perucă blondă şi un pulover roz, Adrianne plăti cu bani gheaţă pentru două duzini de trandafiri roşii şi un dineu elegant cu şampanie pentru două persoane, într-un separeu, la un han aflat la o oră de mers cu maşina de Londra.

— Şeful meu vrea numai ce este cel mai bun, îi explică Adrianne directorului cu un accent englezesc perfect, dându-i un teanc de bancnote de cinci lire. Şi, bineînţeles, discreţie.

— Bineînţeles. Directorul făcu o

plecăciune, având grijă să nu arate prea mult entuziasm. Pe ce nume?

Adrianne îşi ridică o sprânceană, aşa cum făcea Celeste.

— Domnul Smythe. Veţi avea grijă ca şampania să fie bine răcită, la miezul nopţii. Vorbind, mai adăugase teancului o bancnotă de douăzeci de lire.

Cu spatele drept, cu capul sus, Adrianne coborî din maşina pe care o închiriase pentru călătoria în afara Londrei. Nu se putea împiedica să nu zâmbească. La ora aceasta, Madeleine primise trandafiri şi romantica şi misterioasa invitaţie la supeul de la miezul nopţii, la ţară, cu un admirator secret.

Natura umană era o unealtă la fel de importantă ca şi degetele flexibile. Madeleine Moreau era foarte franţuzoaică şi foarte orgolioasă. Adrianne nu se îndoia nicio clipă că franţuzoaica va pleca din apartamentul ei, luând limuzina pe care i-o trimitea şi lăsând casa goală. Evident, Madeleine va fi dezamăgită de faptul că admiratorul ei necunoscut nu va veni. Dar o sticlă de *Dom Perignon* şi propria ei curiozitate o vor ocupa pentru o vreme. Adrianne se îndoia că Madeleine va reveni

la Londra până la două.

La ora aceea, va avea safirul în mână, iar Madeleine va fi stăpânită de o minunată furie franţuzească.

Revenită în camera ei, îi trebui foarte puţin timp ca să revadă notele şi să-şi refacă orarul. Al doilea buchet de trandafiri, cu un poem de dragoste ridicol şi încă o rugăminte de a veni la un dineu intim, va ajunge la uşa lui Madeleine într-o oră.

Nu va rezista tentaţiei. Adrianne aprinse un chibrit şi dădu foc notiţelor, privindu-le arzând. Instinctul ei nu dădea greş în această privinţă, se autolinişti ea. Poate că amestecul lui Philip Chamberlain, fusese o simplă coincidenţă, dar Umbra prefera calculele precise. Zâmbi. Philip îi va da alibiul cel mai bun cu putinţă. Va fi văzută cu el la dâneu, apoi revenind acasă. Se va asigura că nu o va vedea, iimeni plecând din apartament la miezul nopţii.

Îmbrăcându-se pentru dineu, Adrianne era foarte bine dispusă. Rochia neagră pe care o alesese era foarte sobră, îmbogăţită de o explozie multicoloră de mărgele dispuse în mozaic pe un umăr. Îşi puse nişte clipsuri de sticlă albastră montată în aur, care vor fi luate-drept safire de oricine în

afară de un expert. Fura tot ce era mai bun şi mai preţios între bijuterii, dar rareori cumpăra pentru ea. Nu o interesa decât *Soarele şi Luna.*

Dându-se înapoi, se privi atentă. Această imagine, ca şi cea a lui Rose Sparrow, era importană pentru ea. Îi făcea plăcere că cedase impulsului de aşi ondula părul, dar îşi schimbă părerea cu privire Sa ruj şi-şi dădu cu o nuanţă mai închisă. Da, se gândi, aşa se adăugase încă puţină forţă. Poate că Philip Chamberlain-era un bărbat periculos, dar ea nu va fi o pradă uşoară.

Când sună funcţionarul de la recepţie, era gata, chiar aşteptând cu nerăbdare seara. Insistă să meargă în hol, ca să se întâlnească cu Philip.

Acesta nu era îmbrăcat foarte riguros. Purta un costum gri, italienesc, de stradă, cu câteva nuanţe mai deschis decât ochii lui. În loc de cămaşă şi cravată îşi pusese o cămaşă cu guler pe gât, neagră, care se asorta foarte bine cu părul. Prea bine, se gândi Adrianne, al cărei zâmbet fu foarte rece.

— Eşti punctual.

— Eşti foarte frumoasă.

Îi oferi un trandafir roşu.

Cunoştea prea bine bărbaţii ca să se lase cucerită de o floare, dar nu se putu opri să nu-şi îndulcească zâmbetul. Avea pe mână haina de zibelină. Philip i-o luă.

Punându-i-o pe umeri, îi scoase părul de sub guler şi întârzie cu degetele pe el. Era la fel de bogat şi de des ca şi blana.

Căldura o invadă pe neaşteptate. Hotărâtă să o ignare, Adrianne se uită peste umăr. Faţa îi era palpitant de aproape de a lui. Când li se întâlniră privirile, ea zâmbi.

Ştia să-i descurajeze pe bărbaţi cu o privire, cu un gest, îşi dădu el seama. Se întrebă cum de căpătase reputaţia de femeie inaccesibilă cu ochii pe care-i avea.

— La patruzeci de kilometri de Londra, este un han.

— E liniştit, are atmosferă, iar mâncarea este minunată.

Se aşteptase la un restaurant scump, sofisticat, din centrul oraşului. Oare vor lua masa în acelaşi-loc în care Madeleine îşi va aştepta misteriosul adorator la miezul nopţii? Philip văzu sclipirea de umordin ochii ei şi se întrebă ce o provocase.

— Eşti un romantic. Se îndepărtă cu grijă de el. Dar mi-ar plăcea o plimbare cu maşina. Pe drum, poţi să-mi spui totul

despre Philip Chamberlain.

O luă zâmbind de braţ.

— Pentru asta ar fi nevoie de mai mult de patruzeci de kilometri.

Luând loc în *Rolls,* Adrianne îşi lăsă haina să-i alunece de pe umeri. Aerul rece de toamnă nu putea să învingă căldura. În clipa când şoferul plecă de lângă trotuar, Philip lua o sticlă de *Dom Perignon* dintr-o frapieră cu gheaţă.

Era prea perfect, se gândi, încercând să-şi reprime alt zâmbet. Trandafiri roşii, şampanie, o maşină luxoasă şi o seară la un han de ţară. Biata Madeleine, se gândi ea grozav de amuzată, studiind profilul lui Philip.

— Te-ai distrat bine la Londra? Dopul ieşi cu un zgomot înfundat. În maşina silenţioasă, putea să audă spuma urcând în sticlă.

— Da, aici mă distrez întotdeauna.

— Cum?

— Cum? Luă paharul pe care i-l oferea. Fac cumpărături, văd prieteni. Mă plimb. Îl lăsă să-i ungă o felie de pâine prăjită cu caviar. Tu ce faci?

O privi cum muşcă din pâinea cu caviar, apoi sorbi din pahar.

— În ce privinţă?

Încrucişându-şi picioarele, se aşează confortabil în colţul ei. Aceasta era imaginea pe care voia să o prezinte: blănuri scumpe, picioare îmbrăcate în mătase, bijuterii strălucitoare.

— Muncă, distracţie, orice. Ce pare mai tentant în clipa-respectivă.

Ei i se păru ciudat faptul că el nu dăduse un răspuns mai amplu. Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea aveau nevoie doar de o mică încurajare pentru a spune cât mai multe despre afacerile lor, pasiuni, despre ei înşişi.

— Ai spus că-ţi place să joci.

— Da?

O privea în felul lui serios, deconcertant. Ca şi cum ar fi ştiut că flo//s-ul era o scenă şi că ei îşi jucau doar rolurile.

— Da. Ce joc preferi?

Zâmbi. Era acelaşi zâmbet pe care îl văzuse din dulapul lordului Fume.

— Cel în care se riscă şi se câştigă mult. Mai vrei caviar?

— Mulţumesc.

Era un joc, se gândi Adrianne. Nu era sigură de reguli sau de câştigul de la sfârşit,

dar jocul era în toi. Luă caviarul, era de calitatea cea mai bună, ca şi vinul şi maşina care-i scotea lin din Londra. Îşi trecu degetul peste tapiţeria dintre ei.

— Se pare că rentează.

— De obicei. Ce faci atunci când nu te plimbi prin Londra?

— Mă plimb în altă parte, fac cumpărături în altă parte.

— Când mă plictisesc într-un oraş, plec în altul, întotdeauna găsesc altul.

Ar fi crezut-o, dacă nu ar fi văzut sclipirile de pasiune din ochii ei. Nu era o debutantă plictisită, cu prea mulţi bani şi prea mult timp.

— Când termini cu Londra, te întorci la New York?

— Nu m-am hotărât. Ce viaţă jalnică ar duce, dacă ar trăi aşa cum pretindea că o face! M-am gândit să mă duc undeva unde este cald.

Era o glumă, se gândi el. Dar era ceva dincolo de ochii ei, ceva care îi asprea vocea. Philip se întrebă dacă o va găsi amuzantă, atunci când va auzi poanta.

— În Jaquir este cald.

Ceea ce văzu în ochii ei nu mai era o glumă, ci pasiune arzătoare, puternică şi

repede ascunsă.

— Da. Vocea îi era stinsă şi dezinteresată. Dar prefer tropicele deşertului.

Ştia că poate să insiste şi se hotărî să o facă, dar fu întrerupt de telefon.

— Scuză-mă, spuse, apoi ridică receptorul. Chamberlain. Scoase cel mai scurt oftat cu putinţă. Bună, mamă!

Adrianne îşi ridică sprânceana. Dacă nu ar fi avut expresia aceea uşor sfioasă, ar fi crezut că nu are, mamă, şi încă şi mai puţin una care să-l sune la telefonul din maşină. Amuzată, îi umplu paharul, apoi îl umplu şi pe al ei.

— Nu, nu am uitat. E pentru mâine. Nu, sunt sigur că ai să arăţi minunat. Nu sunt deloc agasat. Mă duc la cină.

— O privi pe Adrianne. Da, cu cineva. Nu, nu o cunoşti. Mamă… Un alt oftat. Nu cred că… da, bineînţeles. Luă receptorul pe genunchi. Mama… Vrea să te salute.

Adrianne privi încurcată telefonul.

— E inofensiv.

Simţindu-se caraghioasă, luă receptorul.

— Alo!

— Bună, draga mea. E o maşină minunată, nu-i aşa?

Vocea nu avea catifelarea vocii lui Philip şi avea un accent cockney. Adrianne se uită automat în jur şi zâmbi.

— Da, este.

— Întotdeauna mă face să mă simt ca o regină. Cum te cheamă, draga mea?

— Adrianne. Adrianne Spring. Nu-şi dădu seama că renunţase la titlu şi că folosise numele de fată al mamei ei, aşa cum făcea atunci când se simţea bine cu cineva.

— Frumos nume. O să vă distraţi bine. Phil al meu e băiat bun. Şi e şi frumos, nu-i aşa?

Cu ochii strălucind de amuzament îi zâmbi lui Philip.

Era pentru prima oară când îi oferea toată căldura ei.

— Da, este. Foarte!

— Nu-l lăsa să te vrăjească prea repede, draga mea.

— Poate să fie cam potlogar.

— Adevărat? Adrianne îl privi pe Philip peste marginea paharului. O să ţin minte. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu

dumneavoastră, doamnă Chamberlain.

— Poţi să-mi spui Mary. Toţi îmi spun aşa. Spune-i lui Philip să te aducă la mine. O să bem un ceai bun şi o să stăm de vorbă.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Încă zâmbind, îi dădu receptorul lui Philip.

— Ne vedem mâine, mamă. Nu, nu e drăguţă. Se uită cruciş, are buză de iepure şi negi. Du-te la televizor. Te iubesc. Închise, apoi luă o înghiţitură bună de vin. Scuză-mă.

— N-am de ce.

Telefonul îi schimbase sentimentele faţă de el. l-ar fi fost greu să fie rece cu un bărbat care îşi iubea mama.

— Pare să fie minunată.

— Este. Ea e dragostea vieţii mele.

Ea făcu o pauză, gândindu-se.

— Cred că eşti sincer.

— Sunt.

— Şi tatăl tău? Şi el e minunat?

— Nu ştiu.

Ea înţelese că trebuia să tragă cortina peste afacerile intime de familie.

— De ce i-ai spus că mă uit cruciş?

Râzând, el îi luă mâna şi o duse la buze.

— E pentru binele tău, Adrianne. Buzele lui întârziară pe mână, iar ochii îi susţinură privirea. Îşi doreşte cu disperare o noră.

— Înţeleg.

— Şi nepoţi.

— Înţeleg, repetă ea şi-şi retrase mâna.

Hanul era aşa cum o asigurase. Şi ea îl alesese pentru Madeleine pentru că era liniştit, retras şi neruşinat de romantic. Directorul pe care-l văzuse chiar în după-amiaza aceea o salută cu o plecăciune şi nu dădu niciun semn că ar fi recunoscut-o.

Căminul era uriaş şi în el ardeau buşteni groşi cât trupul unui bărbat, în spatele unui grilaj protector auriu. Ei întreţineau o atmosferă caldă, parfumată. Ferestrele cu obloane nu lăsau să intre vântul de toamnă care bătea dinspre mare. Mobilă victoriană uriaşă, bufete pline de argintărie şi cristale, totul părea confortabil în uriaşa încăpere.

Au luat specialitatea casei – friptură *Wellington* – iar lumânările puse în sfeşnice grele de alamă pâlpâiau în jurul lor şi un bătrân cânta la o vioară lustruită.

Nu se aşteptase deloc să fie relaxată cu Philip. Nu în acest fel, nu astfel încât să poată să râdă şi să-l asculte şi să întârzie la

un coniac. Cunoştea filmele vechi, care erau şi pasiunea ei, deşi acum discuţia se ducea în jurul mamei ei şi a tragediei pe care o trăise aceasta. Trecură înapoi cu o generaţie, la Hepburn, Bacall, Gable şi Tracy.

O dezarma faptul că el îşi amintea dialoguri şi putea să le imite uimitor de bine. Atât engleza cât şi talentul ei pentru limbi proveneau de pe ecran, atât cel mare cât şi cel mic. Din moment ce dragostea ei pentru fantezie venise în mod natural, prin mama ei, nu putea să nu se simtă apropiată de el.

Descoperi că îl interesa grădinăritul, pe care îl făcea atât la casa lui de la ţară, cât şi în sera de lângă casa de la Londra.

— Mi-e greu să mi te închipui lucrând pământul şi plivind buruienile. Dar aşa îmi explic bătăturile.

— Bătăturile?

— De pe mâinile tale, spuse ea, şi regretă imediat scăparea. Ceea ce ar fi părut o observaţie întâmplătoare părea acum, la lumina lumânărilor şi în cântecul viorii, prea personal şi prea intim. Nu se potrivesc cu restul persoanei tale!

— Se potrivesc mai bine decât crezi,

murmură el. Toţi avem o imagine despre noi înşine şi iluzii, nu-i aşa?

Ea crezu că simte înţepătura unui dublu înţeles şi schimbă subiectul cu un comentariu despre grădinile de la Buckingham Palace.

Călătoriseră amândoi mult şi cam prin aceleaşi locuri.

La coniac, aflară că stătuseră amândoi la *Excelsior,* în Roma, în aceeaşi săptămână, cu cinci ani înainte. Dar nu a fost pomenit faptul că Adrianne se afla acolo ca să uşureze o contesă de o garnitură de diamante şi rubine. Philip se dusese la Roma pentru una dintre ultimele lui lovituri, Ca să pună mâna pe un săculeţ cu pietre nemontate care erau proprietatea unui mogul din cinematografie. Amândoi zâmbiră aducându-şi aminte.

— În vara aceea, am petrecut minunat la Roma, îşi aminti Adrianne pe când se îndreptau spre maşină. Suma se ridicase la trei sute cincizeci de milioane de lire.

— Şi eu. Prada lui Philip fusese cu încă jumătate pe atâta, atunci când vânduse pietrele la Zrich. Ce păcat că nu am dat atunci unul de celălalt!

Adrianne se lăsă în scaunul pluşat.

— Da.

I-ar fi plăcut să bea vin roşu şi să se plimbe pe străduţele înguste din Roma cu el. Dar se bucura că nu-l întâlnise atunci. Ar fi distrus-o, aşa cum – din nefericire-o făcea acum. Când maşina porni, piciorul lui îl atinse întâmplător pe al ei. Noroc că tot ceea ce avea de făcut la Madeleine era o treabă simplă.

— Acolo e o cafenea cu îngheţata cea mai extraordinară din lume.

— *San Filippo,* spuse Adrianne râzând. De câte ori mă duc la cafeneaua aceea, mă îngraş cu două kilograme.

— Poate că într-o zi o să mergem împreună acolo.

Degetul lui trecu uşor peste obrazul ei, destul cât să-i reamintească ce joc jucau şi că nu renta să îi placă prea mult. Regretând, ea se retrase.

— Poate.

Se mişcase foarte uşor, dar ei simţi distanţa dintre ei crescând. Ce femeie ciudată! se gândi. O înfăţişare exotică, o gură atrăgătoare, sclipirile de pasiune pe care le văzuse din când în când în ochii ei. Toate erau adevărate, dar înşelătoare. Nu era genul de femeie care să se aşeze

confortabili supusă, în braţele unui bărbat, ci o femeie care putea să te îngheţe cu o vorbă sau o privire. El preferase întotdeauna femeile care se bucurau de o relaţie fizică deschisă, de o relaţie sexuală uşoară. Şi totuşi, nu numai că era intrigat, dar se simţea şi atras de contrastele din Adrianne.

Philip cunoştea la fel de bine ca şi ea valoarea unei bune planificări. Aşteptă până când maşina intră în oraş.

— Ce căutai în dormitorul soţilor Fume noaptea trecută?

Ea aproape că tresări, aproape că înjură. Seara pe care o petrecuse, tovărăşia lui, căldura coniacului o relaxaseră destul cât să se uite la el cu o curiozitate vagă.

— Poftim?

— Am întrebat ce făceai în dormitorul soţilor Fume, în timpul petrecerii. Îşi înfăşură alene în jurul degetului o şuviţă din păru! ei. Puteai să te pierzi într-un păr ca ăsta, se gândi el. Să te îneci.

— Ce te face să crezi că eram acolo?

— Nu cred, ştiu. Ai un parfum foarte personal, Adrianne. De neconfundat. L-am simţit de cum am intrat.

— Adevărat? îşi trase blana pe umeri, în

timp ce mintea ei căuta răspunsul potrivit. Ai putea fi întrebat ce făceai tu acolo.

— Aş putea.

Cum liniştea se adâncea, ea se gândi că totul ar fi şi mai misterios dacă nu ar răspunde.

— M-am dus sus să-mi aranjez tivul descusut. Ar trebui să fiu flatată de faptul că te-am impresionat suficient ca să-mi recunoşti parfumul?

— Ar trebui să fii flatată că nu-ţi spun că eşti mincinoasă, spuse el calm. Dar femeile frumoase sunt în stare să spună orice minciună.

Îi atinse faţa, nu ca să o necăjească, sau ca să flirteze, ca înainte, ci posesiv. Palma lui se arcui sub bărbia ei, degetele i se întinseră pe obraz, astfel că gura era prinsă între ele şi degetul mare. Incredibil de moale, incredibil de atrăgătoare, fu primul lui gând. Dar văzu ceva care îl luă prin surprindere. În ochii ei nu era furie, nici amuzament sau răceală. Era frică, doar o sclipire, doar o clipă, dar foarte limpede.

— Mint cu mai mult discemământ, Philip. Dumnezeule, o atingere nu ar trebui să o facă să se simtă aşa, tremurătoare, nesigură, neajutorată. Spatele i se încordă.

Nu putea să se stăpânească. Abia reuşi să-şi facă buzele să se arcuiască într-un zâmbet rece.

— Se pare că am ajuns.

— De ce ţi-e frică de un sărut, Adrianne?

De ce trebuia ca el să vadă atât de limpede ceea ce ea reuşise să ascundă de atâţia alţii?

— te. Înşeli, spuse ea calmă. Pur şi simplu nu vreau s-o faci.

— Acum am să-ţi spun că eşti mincinoasă.

Ea expiră foarte încet, cu grijă. Nimeni nu ştia mai bine decât ea ce distrugătoare putea să fie furia ei.

— Cum vrei. A fost o seară minunată, Philip. Noapte bună.

— Te conduc în apartamentul tău.

— Nu e nevoie.

Şoferul îi deschisese deja uşa. Fără să se uite înapoi, ieşi, intră repede în hotel, cu blana fluturând în jurul ei.

Adrianne aşteptă până când bătu de miezul nopţii ca să se strecoare pe intrarea de serviciu a hotelului. Era îmbrăcată tot în negru, dar acum avea un pulover de lână cu

guler rulat, pantaloni comozi şi o jachetă de piele. Îşi trăsese mult de tot căciula şi-şi adunase părul sub ea. În picioare purta o pereche de cizme de piele cu talpă moale şi-şi pusese pe umăr o geantă uriaşă.

La o jumătate de milă de hotel, chemă un taxi.

Schimbă trei taxiuri, intersectând rutele, până ajunse la o milă de casa lui Madeleine. Era recunoscătoare pentru ceaţa care acum se ridica până la genunchi. Era ca şi cum ar fi trecut râul printr-un vad şi, deşi ceaţa se dădea la o parte şi se înfăşură în jurul picioarelor ei, îi udă cizmele.

Paşii ei nu făceau zgomot pe caldarâm. Apropiindu-se de clădire, văzu luminile de pe stradă scăzând, apoi dispărând, înghiţite de ceaţă”.

Străzile erau liniştite; casele erau întunecate.

Adrianne privi repede zidul jos din spatele clădirii şi traversă pajiştea mică din partea de vest. Aici era iederă, întunecată şi mirosind a umezeală. Lipindu-se de ea, se uită la dreapta, apoi la stânga.

Dacă vreun vecin cu insomnie se uita în direcţia ei, putea să o vadă, dar era

invizibilă pentru maşinile care treceau pe stradă. Cu competenţă, mecanic chiar, desfăşură frânghia.

Îi trebuiră doar cinci minute ca să escaladeze zidul până la nivelul doi, la fereastra dormitorului lui Madeleine.

Pe toaletă ardea o lumină mică, permiţându-i lui Adrianne să vadă bine camera. După dezordinea din cameră, se părea că Madeleine se hotărâse cu greu care era cea mai potrivită rochie pentru seară.

Biata Lucille, se gândi scoţându-şi dispozitivul de tăiat sticla. Se îndoia că fata va suporta izbucnirea de furie a stăpânei ei din dimineaţa următoare.

Nu avea nevoie decât de o gaură mică. Avea mâna îngustă. Folosi un adeziv ca să scoată rotocolul de sticlă.

Cu mâna protejată de mănuşi, se întinse ca să ajungă la mânerul ferestrei. La opt minute de la sosire, Adrianne se strecura înăuntru pe fereastră.

Aşteptă ascultând. În jurul ei clădirea şoptea şi scârţâia aşa cum fac clădirile vechi noaptea. Picioarele ei nu făceau niciun zgomot pe covorul vechi persan de la picioarele patului.

Se duse spre toaletă şi o deschise. Aşezându-se confortabil, Adrianne îşi scoase stetoscopul şi porni la treabă.

Putea să fie o muncă plicticoasă şi – ca majoritatea aspectelor acestei munci-nu putea să fie expediată. Prima dată când dăduse o spargere, casa nu era goală şi palmele ei se acoperiseră de transpiraţie, iar mâinile îi tremuraseră atât de tare, încât îi trebuise de două ori mai mult timp ca să deschidă seiful. Acum avea mâinile uscate şi sigure.

Se auzi primul clinchet.

Se opri răbdătoare, precaută, atunci când trecu o maşină pe stradă. Respiră lung şi îşi verifică ceasul. Cinci secunde, zece, apoi se concentră asupra seifului.

Se gândi la safirul principal al colierului. În montura actuală nu era pus în valoare. O piatră de această mărime se pierdea într-o montură extravagantă în filigran. Tot aşa cum era o risipă pentru o persoană atât de egoistă şi de acaparatoare ca Madeleine. Vândut, ar fi altceva. Îşi făcuse socoteala că piatra principală, împreună cu safirele celelalte, făceau cel puţin două sute de mii de lire, poate două sute cincizeci.

Se auzi al doilea clinchet.

Adrianne nu se uită la ceas, dar se gândi, simţi că se încadra în orar – tot aşa cum furnicăturile din degete îi spuneau că se apropie de sfârşit. Îi era foarte cald în jachetă, dar nu băgă în seamă acest disconfort. În câteva clipe va ţine în mână un sfert de milion de lire.

Al treilea şi ultimul clinchet se făcu auzit.

Era prea versată ca să se grăbească. Stetoscopul fu pus la loc înainte ca Adrianne să încerce uşa seifului.

Folosind lanterna, privi conţinutul. Nu băgă în seamă hârtiile şi plicurile şi nu luă nimic din primele trei cutii cu bijuterii pe care le deschise. Ametistele erau plăcute, iar perlele şi cerceii cu diamante erau eleganţi, dar ea venise pentru safir. Acesta strălucea pe un culcuş de catifea galben-închis şi avea un albastru întunecat, precum cele mai frumoase pietre din Siam. Piatra principală avea poate douăzeci de carate, înconjurată de stele mai mici de diamante şi safire.

Nu era timpul şi locul să folosească lupa. O va face atunci când se va afla în camera ei. Probabil că la ora aceasta

răbdarea lui Lucille era pe sfârşite. Adrianne prefera să iasă din apartament înainte de întoarcerea fetei.

Dacă era o imitaţie, îşi va fi pierdut timpul. Adrianne ridică din nou safirul în lumină. Nu credea însă.

După ce strecură cutia în geantă, închise seiful şi formă cifrul. Nu voia ca Madeleine să aibă un şoc înainte de a-şi bea cafeaua de dimineaţă.

Mişcându-se în întunericul apartamentului, se duse în debara şi deconectă cu grijă firele de la computer, apoi le lăsă să atârne.

La fel de precaută ca şi la venire, ieşi.

Afară, respiră adânc aerul rece şi umed, abia abţinându-se să nu râdă. Se simţea bine, al naibii de bine.

Realizarea era totul. Nu putuse niciodată să-i explice lui Celeste emoţia – în parte sexuală, în parte intelectuală pe care o simţea atunci când termina cu succes o lovitură.

Atunci, muşchii încordaţi puteau să se relaxeze, inima putea să bată fără grijă. În aceste câteva secunde, cel mult un minut, se simţea invulnerabilă. Nimic altceva din viaţa ei nu se putea compara cu asta.

Adrianne îşi permise treizeci de secunde de slăbiciune, apoi traversă pajiştea, escaladă zidul şi se îndepărtă prin ceaţa nestatornică.

Philip nu ştia de ce ieşise. Un presentiment, o nelinişte. Neputând să doarmă, se îndre Rtă spre locul unde o văzuse prima dată pe Adrianne. Nu din cauza ei, îşi spuse spre a se linişti, ci pentru că avea un presentiment în legătură cu soţii Fume. Şi era o noapte foarte potrivită pentru un jaf.

Era adevărat, dar nu exact. Venise şi din cauza lui Adrianne. Singur în casă, neliniştit, nemulţumit, nu se putuse împiedica să nu se gândească la ea. O plimbare prin noaptea rece, pe străzile pe care le cunoştea atât de bine, îi va limpezi gândurile. Aşa credea el.

Presupunea că mama lui ar fi caracterizat ceea ce simţea acum drept dragoste la prima vedere. Nu era ceva ieşit din comun. Era exotică, misterioasă. Şi mincinoasă.

E greu să rezişti unei femei cu asemeneacalităţi, se gândi ei şi dori cu disperare o ţigară.

Poate de aceea se pomenise mergând

spre hotelul ei. O văzu când dădea colţul. Coborâse de pe trotuar şi traversa strada pustie. Era din nou în negru, nu cu mantaua romantică, ci în pantaloni şi o jachetă de piele, cu părul ascuns în căciulă. Dar nu trebuia decât să o vadă mişcându-se ca să o recunoască pe Adrianne. Fu cât pe ce s-o strige, dar instinctul îl reţinu. O urmări strecurându-se pe intrarea de serviciu şi dispărând înăuntru.

Philip se trezi pândindu-i ferestrele. Se gândi că era caraghios. Absurd. Totuşi, rămase acolo mult timp, făcând speculaţii şi legănându-se de pe vârfuri pe călcâie.

Capitolul 14

Adrianne luă în camera ei un mic dejun uşor. Uitându-se fel peste titlurile ziarelor, ciuguli dintr-un ou ochi şi mai bău o a doua ceaşcă de cafea. Singura problemă pe care o avea Adrianne cu a doua ei viaţă era imposibilitatea de a împărtăşi cuiva succesele. Nu avea cu cine să vorbească, cu cine să facă planuri atunci când se pregătea pentru o lovitură complicată, nu putea să înţeleagă nimeni valul de adrenalină care o invada după ce cobora pe coardă de pe o clădire sau după ce scotea din funcţiune o

alarmă sofisticată. Din cercul ei de prieteni, niciunul nu ar fi simţit acea concentrare extremă atunci când un paznic îşi schimba ruta şi când trebuia să gândească repede. Nu avea cu cine să sărbătorească, cu cine să împartă acel sentiment îmbătător care o cuprindea atunci când ţinea o avere în mână şi ştia că reuşise.

Avea în schimb mesele solitare luate în veşnicele camere de hotel.

Percepu ironia situaţiei, chiar umorul. Nu ar fi putut să povestească la prânz, în timp ce prietenii ei vorbeau despre ultimele lor pasiuni sau iubiri, că petrecuse un weekend plăcut la Londra, furând un safir mare cât un ou de prihor.

Parcă ar fi fost Clark Kent, îi spusese o dată lui Ce-Ieste. Adrianne îşi închipuia că perseverentul reporter simţise nu o dată sentimentul de frustrare, prins în capcana ochelarilor de baga şi a manierelor cumpătate.

Dormise prea puţin, trase Adrianne concluzia. Atunci când începea să se compare cu personajele de pe benzile desenate, era timpul să se stăpânească. O fi fost ea singură, dar era împlinită.

Venise timpul să se îmbrace, în orice

caz. Se întrebă dacă Madeleine se trezise sau dacă observase cineva geamul tăiat. Adrianne pusese cu grijă bucăţica de geam la loc, ca să nu se facă frig. Dacă Lucille nu ştergea de praf pervazurile, se putea să nu fie observat zile întregi.

Oricum, nu conta. Rose Sparrow avea treabă în dimineaţa aceasta, iar prinţesa Adrianne trebuia să ia avionul la ora şase, în aceeaşi zi.

Atunci când Adrianne, cu peruca ei roşie, minijupa de piele şi ciorapii roşii ieşea pe uşa de la *Ritz,* Philip intra.

Trecură pe uşa dublă umăr lângă umăr. Philip chiar murmură o scuză pentru că o atinsese uşor pe Adrianne, iar aceasta rămase cu gura căscată. Dacă s-ar fi uitat la ea, dar atent, nu ar mai fi ieşit niciodată. Stăpânindu-şi râsul, ea îngăimă un „Nu-i nimic, şefu'!" cu accent cockney.

Portarul o măsură dispreţuitor. Fără îndoială o lua drept o lucrătoare care petrecuse noaptea distrând vreun om de afaceri bogat şi total lipsit de gust. Încântată de ea însăşi, Adrianne se îndreptă spre metrou, mişcându-şi provocator şoldurile. Va merge cu metroul în West End, unde un bărbat numit Freddie avea un

magazin discret prin care asigura dispariţia pietrelor celor mai preţioase.

Pe la două, era iar în apartamentul ei, cu un teanc gros de bancnote de douăzeci de lire. Freddie fusese generos, iar Adrianne presupunea că are probabil un client îndrăgostit de safire. Nu-i mai rămânea decât să depună banii în contul din Elveţia şi să ceară avocaţilor ei din Londra să facă o donaţie anonimă pentru văduve şi orfani.

Minus comisionul ei, se gândi Adrianne, îngrămădind peruca lui Rose în geamantan. Zece mii de lire i se părea o sumă corectă. Era în picioare, îmbrăcată doar în lenjeria de corp, când soneria sună. Îşi legă bine cordonul halatului înainte de a răspunde.

— Philip!

Era uluită.

— Am sperat să te prind aici. Intră repede pe uşă, ca să nu-i dea ocazia să i-o trântească în nas. Am mai trecut şi mai devreme, dar nu erai în hotel.

— Am avut afaceri de aranjat. Doreşti ceva?

Se uită la ea. Cum putea să pună o asemenea întrebare unui bărbat, când era îmbrăcată doar cu un halat de culoarea

fildeşului, din mătase subţire?

— M-am gândit că poate eşti liberă pentru prânz.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar plec în câteva ore.

— La New York?

— Pentru scurt timp. Organizez un bal de binefacere şi am mii de detalii de stabilit.

— Înţeleg. Nu era deloc machiată. Lipsa machiajului o făcea să pară mai tânără, dar nu mai puţin ispititoare. Şi apoi?

— Apoi?

— Ai spus că pentru scurt timp.

— Mă duc în México, la Cozumel. Un show de modă în scopuri de binefacere, pentru Crăciun. Regretă chiar în clipa în care vorbise. Nu-i plăcea să spună nimănui care erau planurile ei. Îmi pare rău, Philip, dar tocmai îmi strângeam lucrurile.

— Continuă! Te superi dacă-mi iau ceva de băut?

— Serveşte-te!

După ce-i răspunse, reveni în dormitor. Peruca era deja ascunsă într-o pungă în fundul valizei. Banii erau puşi în siguranţă în geanta de umăr. O privire iute o asigură că nu se vedea nimic care s-o acuze.

Adrianne continuă să împacheteze.

— Ce păcat că pleci atât de repede, spuse Philip din uşă. Ai să pierzi toată distracţia.

— Da? Ea împături un pulover cu gesturi iuţi, precise, de unde el deduse că era obişnuită să-şi pregătească singură bagajele şi că o făcea adesea.

— Probabil că nu ai auzit că azi-noapte a avut loc o spargere.

Luă alt pulover, fără să şovăie niciun pic.

— Zău? Unde?

— La Madeleine Moreau.

— Dumnezeule! Părând şocată, Adrianne se întoarse.

— El era rezemat de canatul uşii, ţinând în mână un pahar cu whisky, probabil. Şi se uita la ea puţin cam prea atent.

— Biata Madeleine! Ce i s-a lua?

— Pandantivul ei cu safir, şopti el. Numai pandantivul.

— Numai? Ca şi cum i s-ar fi înmuiat picioarele, ea se lăsă pe pat. Îngrozitor! Şi când te gândeşti că a fost la lady Fume, acum două zile! Şi îl purta, nu-i aşa?

— Da, îl purta. Sorbi din pahar. Era

foarte bună, se gândi el, formidabilă.

— Cred că e distrusă. Mă întreb dacă ar trebui să o sun. Poate să nu. S-ar putea să nu vrea să vorbească cu nimeni.

— Drăguţ din partea ta că te simţi îngrijorată pentru ea.

— În cazuri din astea, trebuie să fim solidari. Sunt sigură că era asigurată, dar bijuteriile unei femei sunt ceva atât de personal! Cred că am să beau şi eu ceva, apoi ai să-mi spui tot ce ştii.

După ce trecu de el şi intră în salon, îi luă locul pe pat. Îşi încreţi nasul. Camerista avea un gust oribil în materie de parfumuri, se gândi el, simţind parfumul lui Rose.

Observă minijupa de piele gata să fie pusă în valiză. Nu era chiar stilul lui Adrianne, meditä el şi se întrebă de ce i se părea că o mai văzuse.

— Poliţia are vreun indiciu? întrebă Adrianne întorcându-se cu un pahar cu vermut cu gheaţă.

— Nu ştiu. Se pare că cineva a intrat pe fereastră şi a forţat seiful din dormitor. Madeleine era la ţară, din întâmplare chiar la hanul unde am luat noi masa aseară.

— Glumeşti! E ciudat că nu am văzut-o.

— A venit mai târziu. Se pare că hoţul a

fost suficient de inteligent ca să o scoată din casă cu promisiunea unui supeu romantic împreună cu un admirator secret.

— Acum ştiu că glumeşti! zâmbi, apoi ochii ei deveniră serioşi, căci emu răspundea. Ce îngrozitor pentru ea!

— Şi pentru mândria ei.

— Şi asta. Tremură uşor. Cel puţin nu a fost acolo atunci când a venit el. Putea să o omoare.

Philip sorbi din whisky. Era catifelat. Ca şi tot ce făcea Umbră. Era în admiraţia amândurora.

— Nu cred.

Nu băgă de seamă felul cum o spusese sau felul cum se uita la ea. Adrianne îşi puse jos paharul şi continuă să strângă lucrurile.

— Spui că a luat doar colierul? Ciudat, nu crezi? în mod sigur mai erau şi alte lucruri valoroase în seiful lui Madeleine.

— E de presupus că numai colierul prezenta interes.

— Un hoţ excentric? zâmbi şi se duse la dulap. Îmi pare foarte rău pentru Madeleine, dar sunt sigură că poliţia îl va prinde în câteva zile.

— Mai devreme sau mai târziu, îl va

prinde. Îşi termină whisky-ul. Caută un bărbat tânăr, cu barbă. Se pare că a intrat în apartament sub pretextul exterminării şoarecilor.

— Cei de la Scotland Yard cred că atunci a aranjat sistemul de alarmă ca să poată intra mai târziu fără probleme, el sau complicele lui.

— Complicat, dădu Adrianne din cap. Se pare că ştii foarte multe despre asta.

— Simple asociaţii de idei. Îşi trecu paharul gol dintr-o mână în alta. Omul e de admirat.

— Hoţul? De ce?

— E priceput. Are stil. Şmecheria cu scoaterea lui Madeleine în afara Londrei demonstrează creativitate. Fler.

— Admir toate astea. Puse jos paharul. Ai dormit bine azi-noapte, Adrianne?

Se uită la el peste umăr. Era ceva în întrebarea aceea – sau mai curând dincolo de ea.

— De ce să nu fi dormit?

— Eu nu. Foarte ciudat, m-am plimbat şi până la urmă am ajuns chiar aici. Cred că era cam două fără zece.

Ea simţi nevoia să mai ia o gură de vermut.

— Da? Poate ai băut prea multă şampanie. Pe mine mă face să dorm dusă.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

Mă întrebam; i ou Asta nu e chiar stilul tău, nu-i

11911**?**

Îl luă în! ta diplolo din mână şi o puse în valiză, tin (apilclu. A fost frumos din partea ta să-mi aduci

VfiţilllO.

I aco parte din serviciu.

lini pare rău că te alung, Philip, dar trebuie să-mi pun lucrurile la punct. Avionul pleacă la şase.

— Ne mai vedem noi.

Ea îşi ridică sprânceana – mimică învăţată de la Celeste.

— E greu să prevezi astfel de lucruri.

— O să ne mai vedem, repetă el ridicându-se. Ştia să se mişte repede şi neprevăzut. Ea abia avu timp să-şi ridice capul şi mâna lui se strecură în jurul gâtului. Dar nu avu timp să se încordeze, căci gura lui o cuprinse pe a ei.

Era o diferenţă. Avea nevoie să creadă că ar fi fost altfel. Dacă ar fi avut măcar o clipă să se pregătească, nu i-ar fi răspuns.

Dar nu ar fi aflat cât de caldă şi de inteligentă putea să fie gura lui.

Degetele lui se încordară pe ceafa ei. Ar fi fost de ajuns să se tragă înapoi. În schimb, se aplecă spre el. Era doar o părere de acceptare, dar era totuşi mai mult decât oferise oricui altcuiva.

Fusese ceva rapid, neplanificat, cu consecinţe greu de prevăzut. Nu voise decât să-i simtă gustul, să-i lase ceva de la el. Alte femei ar fi răspuns uşor sau s-ar fi retras în chip de refuz. Adrianne abia mai stătea în picioare, ca năucită de contactul cel mai simplu dintre un bărbat şi o „femeie. Ezitarea ei, zăpăceala contrastau cu căldura gurii ei. Avea buzele moi, netede şi deschise şi un geamăt abia auzit, reţinut, de pasiune se strecură între ei şi-l pătrunse.

Era mai zguduit de el decât fusese de oricare experienţă sexuală pe care o avusese.

Păli; el văzu umbra fricii din ochii ei şi atunci se retrase. Nevoia de a o poseda atunci, de a se rostogoli nebuneşte împreună cu ea peste hainele împăturite cu grijă pe pat fu înăbuşită. Avea încă secretele ei, iar dorinţa lui de a le afla era mai puternică decât oricând.

— Vreau să pleci.

— Bine. Pentru a-şi da satisfacţie, o luă de mână.

— Tremura uşor. Se gândi că nu era prefăcătorie. Nici joc şi nici actorie.

— Dar nu am terminat. Deşi degetele ei erau ţepene, le duse la buze. Nu, am terminat. Cred că ştim amândoi acest lucru. Călătorie plăcută, Adrianne.

Aşteptă până când rămase singură ca să se aşeze.

Nu dorea să simtă ceea ce simţea, să dorească în acest fel. Nu acum, niciodată.

— Nu mi-ai spus tot, Adrianne. Simt acest lucru.

— Tot despre ce? Adrianne trecu privirea peste sala de bal de la Piaza. Orchestra cânta, florile erau proaspete şi din belşug. Personalul era aliniat de-a lungul unui zid, cu uniformele bine călcate, cu umerii traşi înapoi, ca marinarii care erau inspectaţi de căpitan.

Peste câteva clipe, se vor deschide uşile şi va intra crema societăţii. Vor dansa, vor bea şi se vor lăsa fotografiaţi. Lui Adrianne îi convenea. Cei o mie de dolari pe care îi plătea fiecare pentru privilegiul acesta vor fi destinaţi pentru plata unei noi aripi de

pediatrie pe care o sponsoriza într-un spital din nord.

— Poate ar fi trebuit să pun nişte flori mai festive, medită ea. Crăciunul e peste câteva săptămâni.

— Adrianne!

Nerăbdarea din vocea lui Celeste o făcu să zâmbească şi se întoarse.

— Da, draga mea?

— Ce s-a întâmplat la Londra?

— Ţi-am spus.

Se strecură printre mese. Nu, alesese bine florile.

Culoarea lor ca a levănţicii contrasta cu verdele pastelat al feţelor de masă. Florile festive se aflau peste tot.

— Ce ai omis să-mi spui, Addy?

— Celeste, zău, nu pot să fiu atentă şi nu am mult timp.

— Totul este perfect, ca de obicei.

Hotărâtă, Celeste o apucă pe Adrianne de mână şi o trase mai departe de bărbaţii din orchestră, îmbrăcaţi în smoching.

— Ce nu merge?

— Nimic.

— De când te-ai întors, eşti iritată.

— De când m-am întors, am fost ocupată, îi replică Adrianne, sărutând uşor obrazul lui Celeste. Ştii ce importantă este pentru mine această activitate.

— Ştiu. Liniştindu-se, Celeste o luă de mână. Nimeni nu o face mai bine şi sunt sigură că nimănui nu-i pasă mai mult de lucrurile astea. Ştii, Addy, dacă te-ai concentra asupra acestui gen de muncă şi i-ai da toată energia şi talentul cu care o faci pe cealaltă, nu ar fi nevoie…

— Nu în seara asta. Cel mai uşor mod de a pune capăt conversaţiei era să dea semnalul de deschidere a uşilor. Ridicăm cortina, dragă!

— Addy! Mi-ai spune dacă ai avea necazuri?

— Ai fi prima care ar afla. Cu un zâmbet strălucitor, Adrianne se duse să-i salute pe primii sosiţi.

Nu era greu să-i faci fericiţi pe cei care veneau la petrecere. Nu trebuia decât să aibă grijă ca mâncarea să fie de cea mai bună calitate, muzica să cânte tare şi vinul să curgă. Pe măsură ce seara înainta, Adrianne trecea de la o masă la alta, de la un grup la altul. Îşi făcea drum printre mătăsuri, taftale şi catifele, modele de la

Saint Laurent, Dior, Oscar de la Renta.

Deşi nu avu timp destul ca să stea să mănânce, dansă când fu obligată, flirtă şi făcu complimente. Remarcă faptul că Lauren St. John, deplorabila soţică unui magnat, purta o nouă garnitură de diamante şi rubine. Adrianne aşteptă. Atunci când Lauren se duse la toaletă, Adrianne o urmă.

Înăuntru, două actriţe, se certau pe şoptite. Pentru un bărbat, îşi dădu Adrianne seama, şi-şi alese o cabină.

Tipic. Norocul lor că revista *People* trimisese un reporter, care nu putea avea acces la bârfele din toaleta pentru doamne. Bineînţeles că, dacă îngrijitoarea avea memorie bună putea să mai câştige cincizeci de dolari povestindu-i ce auzise. Adrianne o auzi pe Lauren înjurând în cabina alăturată şi bănui că se lupta să-şi tragă fusta strâmtă peste şolduri. La momentul potrivit, se duse la chiuvetă şi aşteptă.

Când Lauren i se alătură, actriţele ieşiră trântind uşa, una după cealaltă.

— Se certau pentru cine cred eu că se certau? întrebă Lauren spălându-se pe mâini.

— Aşa se pare.

— E un ticălos sexy. Crezi că o să divorţeze de ea?

— Luă un spray de parfum, îl mirosi, apoi se dădu din belşug.

— Sunt şanse. Adrianne se îndreptă spre masa de machiaj bine luminată şi-şi scoase pudra. Mă întreb de ce se agaţă aşa de el.

— Pentru că face foarte bine dragoste… aud. Lauren se aşează pe unul dintre scaunele albe, comode şi-şi făcu de lucru cu rujul. O să-l vedem la treabă în ultimul lui film.

— Nu m-aş supăra să-l încerc şi eu. Scoase o perie de argint cu monogramă şi-şi netezi părul blond, lucios şi scurt.

— O femeie poate să facă dragoste şi fără să se umilească. Adrianne vorbea cu convingere, deşi era ceva de care nu era prea sigură.

— Sigur, dar cu unii merită să te umileşti puţin. Lauren se aplecă pentru a se privi în ochi, mulţumită că încă nu avea nevoie de un lifting. Ce inimă frângi săptămâna asta, scumpo?

— Mă odihnesc. Adrianne îşi afână părul din jurul feţei cu degetele, apoi scoase un flacon de parfum din geantă.

— Lauren, colierul tău este uimitor. E nou? Ştia deja când fusese cumpărat şi cu cât. Aproape că terminase de calculat câtă vreme va rămâne în posesia lui Lauren.

— Da. Se întoarse la dreapta, apoi la stânga, astfel ca pietrele să prindă lumina şi să o reflecte. Charlie mi l-a dat pentru aniversarea noastră. Am împlinit un an săptămâna trecută.

— Şi se spunea că nu o să dureze! murmură Adrianne, apropiindu-se ca să-l admire. E foarte frumos.

— Diamante de şaptezeci de carate şi rubine de cincizeci şi opt. Din Birmania.

— Bineînţeles. Aşa funcţiona mintea lui Lauren.

— Adrianne dispreţuia, dar şi aprecia acest lucru.

— Fără să mai pun la socoteală şi cerceii. Lauren îşi întoarse capul ca să fie sigură că se vedeau în lumina cea mai bună. Din fericire, sunt destul de înaltă ca să le port.

— Nimic mai de prost gust decât o femeie scundă atât de încărcată de bijuterii, încât abia le poate duce. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai mult îngrămădesc pe ele, ca să nu se observe câte bărbii au.

Lauren aruncă o privire spre colierul în filigran al lui Adrianne, cu safire şi diamante tăiate în briliant. Tu ştii întotdeauna exact ce să porţi şi cum. Ai un colier foarte dulce.

Adrianne abia zâmbi. Dacă pietrele ar fi fost adevărate, ar fi preţuit o sută de mii. Dar aşa, pietrele frumos colorate puteau să-i aducă mai puţin de unu la sută din această sumă.

— Mulţumesc.

Ridicându-se, Adrianne îşi netezi fusta. Era argintie şi contrasta fpjmos cu corsajul pe corp din catifea albastră.

— Trebuie să mă duc şi să-mi fac datoria. Va trebui să luăm în curând masa împreună, Lauren, ca să vorbim despre show-ul de modă.

— Îmi va face plăcere.

Lauren se uită la dolarul pe care Adrianne îl lăsase pentru îngrijitoare. Era suficient pentru amândouă, se gândi, apoi luă spray-ul de parfum şi-i puse în geanta ei.

Charles şi Lauren St. John, medită Adrianne.

Spectacolul de modă, la care participau şi multe stele de cinema, urma să aibă loc în noul lor hotel din Cozumel.

Ce la îndemână era! Acolo se vor afla

toţi cei care erau cineva. Mai la îndemână nu se putea. Întotdeauna era mai avantajos să furi în mijlocul mulţimii. Zâmbind, se gândi la cadoul pe care-l primise Lauren pentru aniversare. Va trebui să aranjeze cât mai curând prânzul acela.

— Zâmbetul ăsta e pentru mine?

Când se trezi prinsă în braţele lui Philip, zâmbetul lui Adrianne nu numai că dispăru, dar rămase şi cu gura căscată. Înainte ca ea să fi putut să reacţioneze, el o sărută, puţin cam prea apăsat şi prea lung pentru o întâlnire întâmplătoare. Apoi se trase înapoi, dar o ţinu ferm de mâini.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu.

— Bine că ştiu că eşti o mincinoasă. Îşi lăsă privirea să rătăcească pe umerii goi, pe pietrele albastre de la gât, apoi din nou pe chipul ei. Arăţi minunat.

Trebuia să facă repede ceva. Era destul de rău faptul că o mulţime de oameni se uitau la ei, dar şi mai rău era, mult mai rău, că inima ei bătea nebuneşte.

— Îmi pare rău, Philip, dar nu este o petrecere deschisă. Sunt sigură că nu ţi-ai luat bilet.

— Sunt un spărgător de uşi care aduce

daruri. Scoase un cec din buzunarul hainei lui de seară. Pentru cauza ta bună, Adrianne.

Era de două ori mai mare decât preţul unui bilet. Chiar dacă îl ura pentru că îi strica rutina, trebuia să-i admire generozitatea.

— Mulţumesc.

Lăsă cecul împăturit să cadă în geantă.

El era bucuros că-şi lăsase părul pe umeri, ca să poată să-şi rătăcească degetele prin el.

— Dansează cu mine.

— Nu.

— Te temi să mă laşi să te ating iar?

Ochii ei se îngustară aruncând fulgere de furie. Râdea de ea! Era ceva ce nu accepta din partea nimănui.

— Iar? Dar vocea nu îi era la fel de rece pe cât spera.

De data aceasta, el râse tare.

— Adrianne, eşti minunată. Ştii că nu am fost în stare să mi te scot din minte?

— E limpede că nu ai avut cu ce să-ţi ocupi timpul.

— Acum scuză-mă, te rog.

— Addy! Cu simţul timpului pe care-l

are orice veteran, Celeste apăru în spatele ei. Nu m-ai prezentat prietenului tău.

— Philip Chamberlain, spuse ea printre dinţi. Celeste Michaels.

— Am văzut-o pe doamna Michaels de zeci de ori.

— Luând mâna lui Celeste, Philip o sărută. Mi-a frânt inima de ani de zile.

— Ce păcat că n-am ştiut până acum! Cu o cercetare rapidă, Celeste îl cântări atât pe Philip cât şi situaţia. Dacă exista vreun bărbat care să irite o femeie, acesta era. Ai cunoscut-o pe Addy la Londra?

— Da. Din nefericire, ea nu a putut să rămână mai mult. Cu o mişcare lină, îşi trecu mâna peste umărul lui Adrianne şi peste ceafa ei. Şi acum refuză să danseze cu mine. Poate dumneavoastră acceptaţi?

— Bineînţeles!

Luându-l pe Philip de braţ, Celeste zâmbi iute şi răutăcios peste umăr.

— Ai scos-o din fire.

— Aşa sper şi eu.

Celeste îşi puse mâna pe umărul lui.

— Addy nu e uşor de zăpăcit.

— Bănuiesc. Ţineţi foarte mult la ea.

— O iubesc mai mult decât pe oricine.

De aceea am intenţia să ţin ochii pe dumneavoastră, domnule Chamberlain.

— Philip. O întoarse pe Celeste astfel încât să poată s-o vadă pe Adrianne aplecându-se spre o doamnă. Este o femeie fascinantă, şi mai puţin şi mai mult decât pare, în acelaşi timp.

Celeste auzi sunetul clopoţeilor de avertizare pe când îi studia chipul.

— Eşti foarte perspicace. Adrianne este o femeie foarte sensibilă, foarte vulnerabilă. Dacă aş afla că cineva i-a făcut vreun rău, aş fi foarte nefericită. Iar eu nu sunt deloc sensibilă. Eu sunt ticăloasă.

El zâmbi.

— V-aţi gândit vreodată să aveţi o aventură cu un bărbat mai tânăr?

Ea râse, luând complimentul în sensul în care dorise el.

— Eşti fermecător. Pentru că m-ai amuzat, îţi dau un mic sfat. Farmecul nu are efect asupra lui Adrianne. Poate răbdarea.

— Mulţumesc, spuse Philip. O urmărea din ochi pe Adrianne şi o văzu ducând mâna la gât fără a găsi colierul.

— Văzu clipa de surpriză şi de uluială, apoi furia greu stăpânită, pe când se uita la el. Cu un zâmbet, îi făcu un semn de

încuviinţare. Colierul ei din diamante şi safire false se odihnea confortabil în buzunarul lui.

Ticălosul! Ticălos josnic şi scârbos! Furase de la ea.

Îi luase colierul de la gât, fără ca ea să simtă altceva decât bătaia propriului ei puls. Apoi o luase în zeflemea. Se uitase drept la ea şi zâmbise.

Avea să plătească. Adriaare îşi puse mănuşile în geanta de umăr. Şi avea să i-o plătească în noaptea asta chiar.

Ştia că e ceva necugetat. Nu avuse e timp să-şi facă un plan cu sânge rece. Nu ştia că-i fura ceva, că râsese de ea, o provocase. Celeste îi pasa: e cu nevinovăţie informaţia că Philip stătea la *Carlyle.* Atât aştepta Adrianne.

Avea o oră ca să se schimbe de rochia de seară şi să-şi pună hainele de lucru. Respinse ideea de a-l mitui pe portarul de noapte. Personalul de la *Carlyle* era binecunoscut pentru cinstea sa. Va sparge pur şi simplu uşa.

Adrianne intră în hol. La recepţie se afla un singur om, un bărbat tânăr. Binecuvântându-şi norocul, Adrianne se îndreptă spre el clătinându-se.

— Vă rog, începu ea cu un accent franţuzesc şovăitor.

— Doi bărbaţi, afară. Au încercat să... Cu o mână la cap tremură şi se clătină. Trebuie să chem un taxi, ce nebunie să cred că pot să merg pe jos. Apă, vă rog. Puteţi să-mi daţi puţină apă?

El înconjura deja biroul pentru a o conduce la un scaun.

— V-au rănit?

Întoarse faţa spre el, asigurându-se că ochii îi erau destul de umezi şi de neajutoraţi.

— Nu, m-au speriat doar. Au încercat să mă bage într-o maşină şi nu era nimeni, nimeni care...

— E în regulă, acum sunteţi în siguranţă.

Era atât de tânăr, se gândi Adrianne, sprijinindu-se de el. Era mult prea uşor să conteze pe simpatia lui.

— Mulţumesc. Sunteţi atât de amabil, atât de bun! Vreţi vă rog să-mi chemaţi un taxi? Dar mai întâi apă sau poate puţin coniac.

— Sigur.;-ncercaţi să vă liniştiţi. Vin imediat.

De îndată ce; l plecă, se ridică,

înconjură biroul şi se duse la comp de Era la etajul douăzeci, constată cu un zâmbet. Dormnd dus, era sigură, şi aşteptând ca ea să facă mişcarea l mătoare. Se îndoia că o aştepta atât de repede.

Când recept: nerul se întoarse cu coniacul, o găsi prăbuşită în fotoliu, cu ochii închişi şi cu o mână pe inimă.

— Sunteţi amabil. Se asigură că mâna îi tremura uşor în timp ce bea. Trebuie să mă duc acasă. Îşi şterse o lacrimă de pe gene. O să mă simt mult mai bine cu uşile încuiate, acasă.

— Să chem poliţia?

— Nu, spuse ea cu un zâmbet viteaz. Nu i-am văzut.

— Era întuneric. Slavă Domnului că am putut să alerg şi să intru aici. Dându-i înapoi paharul de coniac, se ridică cu greu. Nu am să uit niciodată ce amabil aţi fost.

— E un fleac. Încântat, plesnea de mândrie masculină.

Printru mine a fost totul. În timp ce o conducea afara Adrianne se sprijini de el. Taxiul, pe care ea îl plătise deja ca să o aştopte puţin mai departe, trase lângă trotuar.

Mulţumesc mult. Adrianne îl sărută pe

obraz înainte de a intra în maşină. În clipa când ieşiră din raza vederii lui, se îndreptă în scaun.

— Lăsaţi-mă după colţ.

— Să vă mai aştept?

— Nu. Îi dădu o bancnotă de douăzeci. Mulţumesc.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Peste un sfert de oră, Adrianne era în faţa uşii lui Philip. Fusese o treabă de rutină pentru ea să intre pe intrarea de serviciu şi să ia liftul. Acum trebuia doar să descuie şi să dea jos lanţul de siguranţă. Pentru că îi luă mult timp, dădu vina pe nerăbdarea ei şi pe furie.

Înăuntru, era linişte. Draperiile nefiind trase în salon, avea suficientă lumină ca să se orienteze. Îi luă mai puţin de cinci minute ca să vadă că nu lăsase nimic de valoare acolo.

În dormitor era întuneric. Alese o lanternă-creion şi ţinu raza acesteia departe de pat, deşi i-ar fi făcut plăcere să i-o pună pe faţă şi să-l sperie de moarte. Dar va fi suficient de mulţumită dacă îi va lua colierul şi butonii cu diamante pe care îi purtase în seara aceea.

Adrianne începu să caute în linişte prin

cameră. Ar fi fost mare păcat dacă ar fi lăsat totul în seiful hotelului.

Dar nu credea că făcuse acest lucru. Era târziu, aproape ora trei, atunci când se întorsese. Erau şanse să aibă insomnie din cauza fusului orar. Dar după cât vedea Adrianne, probabil că intrase, aruncase totul într-un sertar şi se prăbuşise în pat.

Sub cămăşile ordonat împăturite, de la *Turnbull,* descoperi că avusese dreptate. Lumina străluci pe colierul ei. Alături se afla o casetă masculină de bijuterii, cu un aligator cu monogramă. Înăuntru nu erau numai butonii cu diamante. Găsi şi alţi butoni din aur greu, un ac de cravată cu un topaz deosebit de frumos şi alte piese asortate bărbăteşti, toate de bun gust şi scumpe.

Încântată, Adrianne strecură caseta şi colierul în geantă. Se gândi că era mare păcat că nu putea să-i vadă mutra de dimineaţă. Apoi se întoarse şi se ciocni de el.

Abia avu timp să-şi ţină răsuflarea şi el o aruncă pe umăr. Când începu să-l lovească, se trezi zburând prin aer.

Îşi pierdu răsuflarea şi se prăbuşi pe pat. Adrianne era imobilizată de trupul lui

Philip, care se afla peste al ei şi care îi ţinea mâinile.

— Bună dimineaţa, iubito! spuse el, apoi îşi apăsă gura pe a ei. Îi simţi mâinile împingându-l, trupul i se arcui şi se zvârcoli, deşi gura ei devenise moale, fierbinte şi se deschisese. Excitat de contrast, îşi duse sărutul mai departe decât avusese intenţia.

Trăgându-se înapoi, o 1 uă de încheieturile mâinilor cu o mână şi cu cealaltă aprinse lumina. În clipa în care o văzu, hotărî că îi plăcea cum arată în patul lui.

Adrianne era conştientă de poziţia ei. Era vina ei, se gândi scârbită, şovăind între furie şi amărăciune. Timp de aproape zece ani furase tot ceea ce era mai bun şi furase cu capul limpede şi logică. Acum, din cauza unui colier fără valoare – şi a mândriei ei – fusese prinsă. Nu-i mai rămânea decât să braveze.

— Dă-mi drumul.

— Nici nu mă gândesc. Ţinându-i mâinile deasupra capului, îi dădu la o parte păru! de pe faţă cu mâna liberă.

— Trebuie să recunoşti că e un mod inteligent de a te aduce în patul meu.

— Am venit după colier, nu ca să intru

în patul tău.

— Poţi să le faci pe amândouă. Zâmbi. Nefiind pregătit pentru violenţa bruscă a luptei, îi dădu drumul. Următoarele treizeci de secunde fură ocupate de o luptă fierbinte şi tăcută pentru supremaţie. Era agilă şi mai puternică decât părea. Philip descoperi acest lucru când primi o lovitură solidă în plex. De data aceasta, îi prinse mâinile între trupurile lor şi îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a ei.

— Bine, discutăm mai târziu.

Nu îl mai privea recea prinţesă Adrianne, ci femeia care credea că se ascunde sub această mască, pasionată, schimbătoare… şi implicată.

— Lasă-mă să mă ridic, ticălosuie.

— Suntem amândoi vinovaţi. Sunt însă surprins că ai riscat atât de mult ca să iei colierul înarpoi. Nu face decât câteva sute de lire. Are valoare sentimentală, Addy?

Gâfâind, îşi adună gândurile. Fie avea un ochi bun, fie o lupă de bijutier.

— De ce mi l-ai furat?

— Din curiozitate. De ce poartă prinţesa Adrianne sticlă coiorată?

— Am ceva mai bun pe care să cheltuiesc banii.

El avea pieptul gol şi-i simţea cu degetele fiecare bătaie a inimii.

— Dacă-mi dai drumul, mi-l iau înapoi şi uităm tot ce s-a întâmplat. Nu te denunţ la poliţie.

— Mai încearcă.

Ei îi mai venise apa la moară şi – spera- şi stăpânirea de sine.

— Ce vrei?

Îşi ridică o sprânceană şi îi studie chipul îndelung, pe îndelete.

— Nu răspund la asta, spuse el. E prea uşor.

— Nu am de gând să-mi cer scuze pentru că am intrat în camera ta ca să-mi recuperez proprietatea.

— Dar caseta mea?

— Am luat-o ca să mă răzbun. În ochii ei străluci iar pasiunea, iute şi intensă. Cred foarte tare în răzbunare.

— Cinstit. Vrei să bei ceva?

— Da.

El îi zâmbi iar.

— Atunci îmi dai cuvântul că rămâi unde eşti. Aproape că îi vedea gândurile luând naştere şi prinzând formă. Poţi să fugi, Adrianne, iar eu nu prea sunt îmbrăcat

ca să te urmăresc, aşa că ai scăpa. Azi. Dar nu şi mâine.

— Ai cuvântul meu, căzu ea de acord. Mi-ar prinde bine ceva de băut.

El se ridică, lăsând-o să coboare din pat ca să se aşeze într-un fotoliu. Era cu pieptul gol şi pantalonii de pijama abia îi stăteau pe şolduri. Liniştindu-se, Adrianne îşi scoase mănuşile şi ascultă sunetul lichidului curgând în pahar.

— Scotch e bine?

— Minunat. Luă paharul, bău calm, în timp ce el se aşeza pe marginea patului.

— Sper să-mi dai o explicaţie.

— Atunci ai să fii dezamăgit. Nu-ţi datorez explicaţii.

— Mi-ai stârnit curiozitatea. Se întinse şi luă un pachet de ţigări. Ştii că mă lăsasem, până te-am cunoscut pe tine.

— Îmi pare rău. Zâmbi. E doar o chestiune de voinţă, la urma urmei.

— Am voinţă. Privirea lui o măsură, de sus până jos şi înapoi. Dar o folosesc pentru altceva. Vreau să te întreb de ce fură o femeie ca tine?

— Dacă iei înapoieeea ce îţi aparţine, nu furi.

— Colierul lui Madeleine Moreau nu era al tău.

Dacă nu ar fi ştiut atât de bine să se stăpânească, s-ar fi înecat cu scotch.

— Ce legătură are una cu alta?

Uitându-se la ea, suflă fumul gânditor. Nu era o amatoare, se gândi el, era departe de a fi o novice.

Tu le-ai luat, Addy. Sau ştii cine a făcut-o. Îţi spune ceva numele de Rose Sparrow?

Ea continuă să bea, deşi îi transpiraseră mâinile.

— Ar trebui să-l ştiu?

Fusta, meditä Philip. Mi-a trebuit o vreme ca să fac legătura. Eşti derutantă. Dar, când l-am vizitat pe prietenul nostru comun Freddie, mi-a vorbit despre Rose şi a descris-o. Şi mi-am amintit fustiţa de piele albastră pe care o împachetai. Cea care nu se prea potrivea cu stilul tău.

— Dacă ai de gând să vorbeşti în şarade, eu plec. Nu am dormit deloc.

— Stai jos!

Nu s-ar fi supus dacă vocea lui răstită nu ar fi prevenit-o că va fi mai puţin complicat dacă rămânea.

— Dacă înţeleg eu bine, ţi-a intrat în

cap că am vreo legătură cu spargerea de la Madeleine. Punând deoparte paharul, se strădui să-şi relaxeze umerii. Dar te întreb de ce aş face asta? Nu am nevoie de bani.

— Nu e vorba de nevoie, ci de motivaţie.

Îşi simţea pulsul în gât. Nu-l băgă în seamă şi se strădui să-i susţină liniştită privirea.

— Cine eşti? Lucrezi la Scotland Yard?

Râzând, scoase o ţigară şi o bătu uşor.

— Nu chiar. Ai auzit proverbul că un hoţ poate să fie prins doar de alt hoţ?

Când îi căzu fisa, totul îi păru limpede. Auzise vorbindu-se de legendarul hoţ cunoscut doar ca P.C. Avea reputaţia de a fi fermecător, nemiios, maestru în arta de a intra pe ferestrele etajelor superioare. Se specializase în bijuterii.

Unii spuneau că el furase diamantul Wellingford, o piatră de şaptezeci şi cinci de carate de prima mână. Apoi, se retrăsese. Adrianne şi-l închipuise întotdeauna ca pe un tip mai bătrân, un veteran şiret. Luă din nou paharul.

Ce ironie, să se afle în sfârşit în compania unuia de-ai ei, chiar cel mai bun şi să nu poată vorbi liber despre ocupaţia

lor.

— Ăsta e felul tău de a-mi spune că eşti un hoţ?

— Am fost.

— Fascinant. Atunci cred că s-ar putea să fi luat tu safirul lui Madeleine.

— Acum câţiva ani aş fi făcut-o. Fapt este că tu ai un amestec în lovitura asta, Addy, şi vreau să ştiu de ce.

Ea se ridică, agitând centimetrul de scotch rămas în pahar.

— Philip, dacă pentru vreun motiv nebunesc aş avea vreun amestec; nu ar fi treaba ta.

— Titlul tău nu are nicio importanţă aici, între noi doi, nici poziţia ta socială. Ori îmi spui mie, ori superiorilor mei.

— Cine sunt ei?

— Lucrez pentru Interpol. O privi ducând scotch-ul la gură şi golind paharul. Au făcut legătura dintre mai multe spargeri, de-a lungul unei decade, şi un bărbat, un bărbat foarte misterios. Safirul Moreau este doar ultimul dintr-o listă foarte lungă.

— Interesant. Dar ce legătură are cu mine?

— Putem să fixăm o întâlnire. S-ar

putea să încheiem

O înţelegere şi să nu te amestecăm şi pe tine.

— Foarte galant din partea ta, spuse ea, punând paharul jos. Sau aşa ar fi dacă ai avea dreptate. Deşi ştia că prăpastia era aproape, zâmbea totuşi încrezătoare. Îţi închipui ce s-ar distra prietenii mei dacă le-aş spune că am fost acuzată de complicitate cu un hoţ? Aş fi invitată la dineu săptămâni în şir pentru asta.

— Fir-ar să fie, nu înţelegi că încerc să te ajut?

Se ridică repede şi, apucând-o de mâini, o scutură.

— Nu ai niciun motiv să joci teatru cu mine. Nu mai e nimnni aici, nu ai de ce să te prefaci. Te-am văzut lângă holnlul tău în noaptea furtului, îmbrăcată în negru, stre

1 urândii Io po Intraroa de serviciu. Ştiu că ai o legătură cu vin/mm hijuloriilor furate. Ai un amestec, Addy. Şi eu am luci, it în domoniul ăsta, pentru Dumnezeu, ştiu cum merg lucrurile.

— Nu ai nicio dovadă pentru superiorii tăi.

— Încă nu. Dar e doar o chestiune de timp. Nu ştie nimeni mai bine ca mine ce

puţine sunt şansele după câţiva ani. Dacă ai vreun necaz, dacă a trebuit să vinzi câteva pietre ca să salvezi situaţia, nu am niciun motiv să te stingheresc făcând acest lucru public. Vorbeşte-mi, Addy, vreau să te ajut!

Era caraghios, dar vorbea de parcă aşa stăteau lucrurile. Partea din ea pe care o înăbuşise atâţia ani dorea să-l creadă.

— De ce?

— Nu fi proastă, bombăni el şi îşi puse buzele pe ale ei.

Lupta de la început se sfârşi cu un geamăt. Pasiunea pe care o simţea pe buzele ei nu era mai mică decât ceea ce simţea ea de fapt. Mâinile i se rătăciseră în părul ei, dure, posesive. Pentru prima dată, mâinile ei rătăceau, căutau, întârziau pe trupul unui bărbat. Dorinţa începu ca o căldură în pântec, apoi se răspândi ca o durere, ca un foc.

Ştia că e o nebunie să o dorească, să uite ceea ce era mai important şi să se piardă în ea. Darera toată numai moliciune şi putere, fiori şi dorinţă. Parfumul pielii ei îl făcu să ameţească şi căzură amândoi în pat.

Uită de delicateţe şi stil, într-o explozie de dorinţă.

Oricine ar fi fost, oricare ar fi fost

secretele ei, o dorea mai mult decât dorise orice altă femeie. Râvnise diamantele pentru focul lor interior, rubinele pentru flacăra lor mândră, safirele pentru carnea lor de căldură albastră. În Adrianne găsi toate aceste calităţi pe care le aflase înainte doar în pietrele pe care le fura.

Era mică, agilă. Părul ei se răspândise în jurul lor atunci când se prăbuşiseră pe pat, învăluindu-l în parfumul şi moliciunea lui. Gustul de scotch de pe limba ei era ameţitor. Răspunsul ei trăda o disperare care îl făcu să-şi piardă controlul puţin câte puţin.

Când îşi strecură mâna sub pulover pentru a-i căuta sânii, plini şi catifelaţi, îi simţi inima bătând nebuneşte sub palma lui.

Nu simţise niciodată aşa ceva. An după an, mereu, încercase să se convingă singură că nu era posibil aşa ceva. Nu pentru ea. Acum, simţea pentru prima dată că doreşte, ca o femeie. Să folosească şi să fie folosită. În timp ce trupul ei răspundea, încercând să obţină plăcere, arcuindu-se spre eliberare, frica lovi brusc.

Văzu chipul mamei ei, ud de lacrimi. Şi auzi, înăbuşite de mâinile ei de copil apăsate pe urechi, gemetele de satisfacţie

ale tatălui ei.

— Nu! Cuvântul ţâşni din ea în timp ce-l respingea pe Philip. Nu mă atinge! Nu!

Datorită reflexului, îi prinse mâinile, în timp ce ea se zbătea.

— Fir-ar să fie, Adrianne! Furios, o trase spre el, cu acuzaţii grele pe limbă. Muriră înainte de a fi rostite.

— Lacrimile care tremurau în ochi ei erau adevărate, iar spaima din spatele lor la fel.

— Bine, linişteşte-te! Nu o mai strânse atât de tare şi se strădui să vorbească încet: Termină! îi spuse el, deoarece continua să se zbată. Nu am să-ţi fac niciun rău.

— Dă-mi drumul! Avea gâtul atât de încordat, încât o durea chiar şi o şoaptă, ia-ţi mâinile de pe mine!

Furia îl cuprinse din nou.

— Eu nu atac femeile, spuse el cu glas egal. Îmi cer scu/e dacă te-am înţeles greşit, dar amândoi ştim că nu este aşa.

ţi-am spus deja că nu am venit aici ca să mă culc cu tine. Îşi eliberă o mână, apoi pe cealaltă. Dacă te aştepţi să cad pe spate numai pentru că tu vrei să te distrezi, ai să fii dezamăgit.

Se retrase încet de lângă ea. Avea un

control perfect asupra lui însuşi.

— Cineva ţi-a făcut mult rău.

— Pur şi simplu nu mă interesează. Se dădu jos din pat şi-şi luă geanta, înainte ca el să poată să o atingă din nou.

— Pur şi simplu ţi-e frică. Se ridică şi el din pat. Abia mai târziu va constata că cearşafurile păstraseră parfumul ei, care îl va obseda tot restul nopţii. Mă întreb dacă de mine sau de tine însăţi.

Mâinile îi tremurau când îşi puse geanta pe umăr.

— Personalitatea unui bărbat e nesfârşit de fascinantă.

— La revedere, Philip.

— Încă o întrebare, Adrianne. Ea era aproape de uşă, dar se opri, ridicând capul. Suntem singuri, nu înregistrează nimeni. Aş vrea să ştiu adevărul, pentru mine. Personal.

Faci toate astea din cauza unui bărbat?

Ar fi trebuit să-l ignore. Ar fi trebuit să-i adreseze cel mai rece zâmbet de care era în stare şi să plece, lăsându-l fără răspuns. Se va întreba mai târziu de zeci de ori de ce nu o făcuse.

— Da. Îl revăzu pe tatăl ei mergând de-a lungul zidurilor goale, scăldate de soare,

ignorând lacrimile mamei ei şi plânsul ei înăbuşit. Da, din cauza unui bărbat.

Dezamăgirea lui fu la fel de mare şi de ascuţită ca şi furia.

— Te ameninţă? Te şantajează?

— Acum sunt trei întrebări. Găsi puterea să zâmbească. Dar am să-ţi spun ceva, care este adevărul gol-goluţ.

— Tot ce am făcut, am vrut eu să fac. Amintindu-şi, căută în geantă şi scoase caseta lui de bijuterii, l-o aruncă, sub imperiul primului impuls.

— Nu fur de la un hoţ, Philip. Cel puţin nu astăzi!

Capitolul 15

Draga mea, nu e minunat? Lauren St. John ocoli marginea piscinei şi o sărută pe Adrianne pe obraz. Se asigură că operatorul o filma din unghiul cel mai favorabil şi se folosi de trupul lui Adrianne pentru a masca faptul că se îngrăşase cu trei kilograme de la Ziua Recunoştinţei până acum.

— Totul merge foarte bine, nu-i aşa?

Adrianne duse la gură o *Margarita* cu gheaţă.

— Exact după program.

Cam o sută de oameni, toţi veniţi doar

cu invitaţie, se învârteau în jurul piscinei. În sala de bal mai erau cincizeci, care preferau aerul condiţionat brizei marine.

Aruncă o privire visătoare spre plajă, apoi îi zâmbi lui Lauren.

— E un hotel minunat, Lauren, şi sunt sigură că spectacolul de modă va avea un succes uriaş.

— Are deja. Numai presa face un milion. Cei de la *People* sunt aici. O să avem trei pagini. Avem şi o poză bună pentru coperă. Ştii, desigur, că săptămâna trecută am fost invitată la *Good Morning, America.*

— Arătai minunat.

— Eşti drăguţă. Lauren se întoarse spre echipa de operatori. Eşti sigură că nu vrei şampanie, dragă? Servim *Margarita* numai pentru atmosferă.

Îşi închipuia că tot pentru atmosferă era şi costumul popular mexican al lui Lauren, în valoare de cinci mii de dolari.

— Mie îmi place.

Se uită peste mulţime. Erau zeci de oameni pe care îi cunoştea, alte zeci, pe care îi recunoştea. Cei bogaţi, puternici, celebri. Ziariştii mergeau de colo-colo şi comentau fiecare pereche de ochelari. Oaspeţii îşi puseseră cele mai bune costume

de baie – de la cei mai mici bikini cu sutiene minunate până la cămăşi de mătase umflate de vânt. Nicio femeie nu-şi lăsase acasă pietrele preţioase. Diamantele aruncau fulgere, aurul sclipea în soarele tropical. Timp de două zile, mica insulă Cozumel devenise paradisul pentru orice hoţ. Dacă ar fi voit să stabilească un record, Adrianne ar fi putut doar să treacă printre ei şi să ia pietrele.

Nu ca atunci când culegi flori pe pajişte, cugetă ea.

Dar ceva asemănător, mai ales pentru cineva care era privit ca membru al clubului lor foarte exclusivist. Fără îndoială că Interpolul avea agenţi pe insulă. Dar nu-l zărise pe Philip. Slavă Domnului!

— Am auzit că sunt minunate colecţiile. Jucându-şi rolul, Adrianne ridică privirea şi zâmbi unui fotograf.

— N-ar fi trebuit să auzi, nimic. Sunt păzite mai bine decât bijuteriile coroanei. Cu cât e mai mare secretul, cu atât mai mare este nerăbdarea. Ce părere ai de ideea de a pune scena deasupra piscinei?

— Minunat.

— Stai să vezi finalul. Se aplecă şi-i şopti. Manechinele cu costume de baie vor

plonja în ea.

— Abia aştept.

— Aş fi dorit ca piscina să fie umplută cu şampanie, dar Charles nici nu a vrut să audă. Însă e o fântână arteziană cu şampanie în sala de bal. Şi mai târziu să guşti *pinata.*

— Au un obicei ciudat… Hei, tu! spuse ea spre o chelneriţă.

— Zâmbetul fermecător dispăru şi gura i se aspri. Trebuie să serveşti băuturile, nu să te plimbi cu ele. Lauren se întoarse din nou spre ea, îndulcindu-şi chipul cu un zâmbet. Unde eram? A, da, *pinata.* Când am fost aici anul trecut, cu Charles, ne-am dus la o fiesta. Şi puştii ăia cu degete lipicioase loveau cu un ciomag un măgar de carton. Şi când se spărgea…

— Cunosc jocul, Lauren.

— A, bine. M-am gândit să adaptez obiceiul la gusturile noastre. Am comandat papagalul acela splendid. E plin cu mici bijuterii false. Ar fi un număr minunat la *Entertainment Tonight.*

Adrianne trebui să-şi muşte buzele închipuindu-şi starurile prezente târându-se pe jos pentru a aduna diamante false şi mărgele.

— O să fie foarte distractiv.

— De aceea suntem aicl Sunt hotărâtă să-şi amintească toţi de petrecerea asta. Îţi recomand şi bufetul, deşi nu am avut decât greutăţi cu personalul. Făcu semn cu mâna spre un grup aflat de cealaltă parte a piscinei. Bineînţeles, doar sunt mexicani.

Adrianne bău încet ca să-şi potolească furia.

— Ne aflăm în Mexic.

— Da, dar nu pot să înţeleg de ce nu fac şi ei un efort ca să ne înveţe limba. Bombăne mereu între ei. Sunt şi leneşi. Habar nu ai ce greu este să-i ţii în frâu. Dar nu cer mulţi bani. Să-mi spui dacă ai vreo problemă cu serviciul.

— Christie, dragă, eşti divină! pufni pe nas după ce blonda cu picioare lungi se îndepărtă. Câte ţi-aş putea povesti despre ea… spuse Lauren.

— Sunt sigură că ai altele în minte acum.

Şi dacă nu mă îndepărtez de tine, am să ţip, se gândi Adrianne.

— O, habar nu ai. Nu poţi să ştii. Te invidiez pentru viaţa ta liniştită. Dar sunt sigură că o să fie cea mai mare şi mai strălucitoare inaugurare de hotel din anul

ăsta. Sper că nu am făcut o greşeală programând-o după-amiază în loc de seară. După-amiezile sunt atât de… neoficiale.

— Viaţa pe insulă nu este oficială.

Lauren urmări din ochi un tânăr star de cinema, îmbrăcat doar în slip şi cu un strat strălucitor de ulei de plajă.

— Uite un argument pentru ţinuta neoficială. Am auzit că are o rezistenţă uimitoare.

— Ce mai face Charlie?

— Ce? Lauren nu-şi dezlipea ochii de la tânărul star.

— Minunat, minunat. Mărturisesc că sunt foarte nervoasă. E foarte important ca petrecerea asta să fie un succes.

— Aşa o să fie. O să aduni mii de dolari pentru lupta împotriva leucemiei.

— Cum? A, şi asta. Lauren ridică din umerii goi. Dar bineînţeles că oamenii nu au venit aici ca să se gândească la boala, aia oribilă. E prea trist. Cel mai important lucru este să fii aici. Ţi-am spus că ducesa de York mi-a trimis regretele ei personale?

— Nu.

— Ce păcat că nu a putut veni, dar eşti tu aici, ca să reprezinţi regalitatea. O strânse pe Adrianne de braţ. O văd pe

Elizabeth. Trebuie să o salut. Distrează-te bine, dragă.

— Aşa o să fac, şopti Adrianne. Habar nu ai ce bine o să mă distrez.

Oamenii ca soţii St. John nu se schimbă. Adrianne se retrase în spatele unei plante agăţătoare ca să stea la soare şi să asculte muzica. O staţiune ca El Grande aducea, desigur, multe locuri de muncă economiei mexicane în dificultate, tot aşa cum show-ul de modă susţinut de vedete aducea bani pentru actele de binefacere. Pentru Lauren şi alţii ca ea aceste beneficii erau accidentale. Sau

— Şi mai rău – o trambulină pentru propriile lor ambiţii.

Soţii St. John se interesau în primul rând de ei înşişi

— Bani, situaţie, celebritate. Adrianne îşi sorbi băutura şi o privi pe Lauren agitându-se în jurul piscinei.

Va avea ziarişti ei. Mai mulţi decât se aştepta. Adrianne presupunea că furtul diamantelor şi rubinelor lui Lauren va constitui subiectul unui articol excelent.

— Faci pe Greta Garbo sau ţi-ar face plăcere puţină tovărăşie?

— Marjorie!

Cuprinsă de un val de plăcere sinceră, Adrianne sări în picioare. Fiică a actorului Michael Adams, care fusese un prieten atât de bun pentru ea şi pentru Phoebe, la Hollywood, Marjorie se împrietenise cu ea după ce rupseseră amândouă legăturile cu lumea filmului.

— Nu am ştiut că ai să vii.

— Am cedat unui impuls. Zvelta blondă în stil Californian îi răspunse la îmbrăţişare.

— A venit şi Michael cu tine? Nu l-am văzut de peste un an.

— Îmi pare rău. Tata nu a putut să vină. Filmează în Ontario. Se uită în jur şi zâmbi. Mie îmi plac însă palmierii.

— Nu vrea să se oprească, nu-i aşa? Transmite-i toată dragostea mea când îl vezi.

— Poimâine. Mă duc să petrec Crăciunul cu el. Marjorie îşi dădu părul pe spate, aşezându-se pe un scaun.

— Suc, de fructe, spuse ea unui chelner în trecere. Unul dublu!

— Scoase un suspin lung. Ce grădină zoologică, nu-i aşa?

— Să nu începi! Dar şi Adrianne zâmbi. Ce faci aici?

— Nu ai fost niciodată pasionată de

modă.

— Dragostea pentru tropice şi pentru Keith Dixon.

— Keith Dixon?

— Ştiu că e actor, ridică Marjorie o mână; De aceea am tot amânat până acum, dar…

— E ceva serios?

Îşi întoarse mâna ca să-i arate un diamant de pe deget.

— Aşa s-ar zice.

— Te-ai logodit? Când Marjorie îşi duse degetul la buze, Adrianne ridică din sprânceană, dar coborî vocea. E secret? Michael ştie?

— Ştie şi e de acord. Se înţeleg amândoi atât de bine, încât abia dacă mai au nevoie de mine. E foarte ciudat.

— Ciudat că se înţeleg?

— E ciudat faptul cămi-am petrecut toată viaţa căutând prieteni şi iubiţi pe care tata nu i-a aprobat.

Adrianne se sprijini de spătar.

— Cred că a fost foarte obositor!

— A fost. Dar cu Keith a fost cel mai uşor.

— Atunci de ce este atât de secret?

— Ca să evităm bârfele o vreme. Oricum, o să mai fie secret doar câteva zile. Ne căsătorim de Crăciun. Mi-ar plăcea, dacă ai putea să vii. Dar ştiu ce părere ai tu despre sărbători. Poţi să iei cina cu noi, diseară, în sat?

— Mi-ar face plăcere. Cred că te-a făcut fericită. Arăţi minunat, Marjorie.

— Mă simt mai bine. Scoase o ţigară din buzunarul fustei de in Era singurul viciu pe care şi-l mai îngăduia.

— Uneori, mă uit înapoi şi nu-mi vine să cred prin ce a trecut tata din cauza mea, prin ce am trecut eu însămi. Acum am cincizeci de kilograme.

— Îmi pare bine pentru tine.

— Am păstrat o fotografie de-a mea, cea pe care a publicat-o un ziar atunci când am ieşit din spital, acum trei ani. Patruzeci de kilograme. Arătam ca o stafie. Îşi încrucişă picioarele lungi, bine făcute. Îmi reaminteşte că am noroc dacă mai sunt în viaţă.

— Ştiu că Michae! e mândru de tine. Ultima oară când l-am văzut, numai despre tine vorbea.

— Nu aş fi reuşit fără el – după ce mi-a intrat în cap că nu el era duşmanul meu.

Luă paharul de suc şi dădu chelnerului cinci dolari. Şi tu m-ai ajutat. A doua generaţie de progenituri din Hollywood. Îşi ciocni paharul de al lui Adrianne. Ai venit la spital să mă vezi, mi-ai vorbit chiar şi atunci când nu voiam să te ascult, mi-ai spus ce greu îţi fusese să o vezi pe mama ta făcându-şi singură rău. Addy, un am putut să-ţi spun niciodată, să-ţi spun cu adevărat, co ni făcut tu pentru mine.

Nici nu trebuie, Michael a fost unul dintre puţinii oameni cărora le-a păsat de mama cu adevărat. Nu a putut s-o ajute, dar a încercat.

— M-am gândit întotdeauna că a fost puţin îndrăgostit de ea. De amândouă. Te uram groaznic când eram copii.

— Marjorie râse şi-şi scoase o ţigară. Tata vorbea despre tine tot timpul, ce elevă model eşti, ce binecrescută şi politicoasă.

— Revoltător! spuse Adrianne şi o făcu pe Marjorie să râdă iar.

— De aceea am inhalat, fumat, înghiţit orice drog mi-a căzut în mână, m-am căsătorit cu un ticălos despre care ştiam că o să se folosească de mine, m-am dat în spectacol în public de câte ori am putut. În general, am făcut tot ce am putut ca să-i fac

tatii viaţa amară. Şi asta aproape m-a ucis. Anorexia a fost cea din urmă.

— Cuvântul-cheie este „a fost”.

— Da. Marjorie zâmbi, acelaşi zâmbet iute, autodispreţuitorcare îl făcuse celebru pe tatăl ei. Gata cu toate astea. Ştiai că Althea e aici?

— Althea Gray? Nu. Da, este. Marjorie îşi trecu privirea peste mulţime.

— Uite-o acolo.

Deliberat, Adrianne îşi puse ochelarii de soare înainte de a se uita. Actriţa era într-adevăr acolo, îmbrăcată cu o bluză pe corp şi o fustă mini de un roz aprins.

— Ţinuta asta i s-ar potrivi fiicei ei adolescente, dacă ar avea una.

— Althea a ţinut întotdeauna să-şi arate talentele, spuse Adrianne.

— Ultimele ei două filme au fost nişte bombe – bombe nucleare.

— Aşa am auzit şi eu. Nu o interesa. Se răzbunase pe Althea cu mulţi ani înainte. O garnitură deosebit de frumoasă de opale, cu diamante, se transformase într-o contribuţie anonimă la Fondul actorilor pensionaţi.

— Şi-a operat coapsele acum câteva luni.

Se uită mai atentă la picioarele Altheei.

— Am renunţat la băutură, la droguri şi la armăsari, Addy, lasă-mi măcar asta. Am auzit o bârfă picantă din oraşul amăgirilor – despre Larry Curtis, fostul agent al mamei tale.

Zâmbetul lui Adrianne îngheţă.

— Se pare că zvonurile despre preferinţele lui pentru fete tinere sunt adevărate. A fost prins săptămâna trecută cu o nouă clientă. Avea cincisprezece ani.

Greaţa îi scormoni în stomac. Cu multă grijă, puse paharul jos. Îşi auzi propria voce, îngheţată, distantă.

— Zici că a fost prins?

— În flagrant, chiar de tatăl fetei. Ticălosul a scăpat doar cu o falcă ruptă. Ce păcat că nu i-a legat nimeni la gât boaşele alea de care e atât de mândru, dar se pare că nu va mai lucra. Hei! Marjorie se ridică. Eşti albă ca hârtia.

Nu avea de gând să-şi aminteească. Adrianne înghiţi, gonind nodul greu din gât înapoi în stomac. Din cauza soarelui.

— Hai să te duc la umbră înainte să înceapă show-ul.

— Poţi să mergi? Nu aş vrea să folosesc un clişeu, dar arăţi de parcă ai fi văzut o

stafie.

— Mă simt foarte bine.

Trebuia să fie aşa. Larry Curtis era undeva, în trecut.

Totul era în trecut. Se ridică şi merse cu Marjorie la scaunele aşezate sub un umbrar roşu aprins.

— N-aş vrea să scap spectacolul pentru nimic în lume.

— Promite să fie măreţ.

Promitea într-adevăr. Se uită cum Lauren urcă pe podiumul acoperit cu flori tropicale.

Apartamentul lui Adrianne de la *El Grande* era în culori pastel, cu draperii la ferestrele care se deschideau spre un balcon plin de flori. Avea un frigider plin şi un bar, baie cu oglinzi de jur-împrejur, o cadă cât o piscină şi propriul ei seif. Avea virtuţile lui, dar ea prefera camerele pe care le luase ia *El Presidente*, sub numele de Lara O'Conner.

— Cu mult regret, fusese nevoită să o retragă pe Rose Sparrow.

În al doilea apartament, Adrianne îşi păstra toate materialele. La câteva ore după show-ul de modă, stătea la măsuţa de lângă fereastră, ciugulind dintr-un kiwi şi studiind

planurile hotelului *El Grande.* Nu se hotărâse ce metodă de intrare să folosească. Fiind perfecţionistă, puse la punct până în cele mai mici detalii ambele variante.

Telefonul de lângă ea sună.

— *Holă! Şi.*

Adrianne se sprijini de spătarul scaunului. Omul ei de legătură era neliniştit. Ştia din experienţă că mesagerii încercau să pară cât mai duri atunci când erau nervoşi.

— Am să fiu acolo, aşa cum ne-am înţeles. Dacă nu ai. Încredere în mine, *amigo,* mai ai timp să renunţi. Sunt destui cumpărători. Aşteptă sorbind din paharul de *Pérrier* pe cale să se încălzească. Ştii ce reputaţie are. Atunci când Umbra face o afacere, se ţine de cuvânt. Vrei să-i spui că te îndoieşti de faptul că-şi va putea ţine cuvântul?

— Aşa ziceam şi eu. Pe mâine.

Puse receptorul la loc şi se ridică în picioare, încercând să scape de cârceii din spate şi din ceafă. Nervii.

Agasată, închise ochii şi-şi învârti încet capul dintr-o parte în alta. Nu-şi amintea să fi avut astfel de nervi de ani de zile.

Treaba era ceva de o rutină aproape prea simplă. Şi totuşi…

Philip, se gândi ea. O provocase, iar ea nu-i răspunsese. O îngrijora faptul că nu era pe insulă. Dar s-ar fi înfuriat dacă ar fi venit.

Nu putea să dovedească nimic, se autolinişti ea, deschizând uşa balconului. Şi în curând, foarte curând, va termina ceea ce îşi propusese să facă.

Soarele se afla la apus, o sferă de aur agăţată deasupra apelor. În câteva ore, va răsări luna, rece şi albă.

Soarele şi Luna. Adrianne îşi puse mâinile pe balustradă şi se aplecă în faţă. Simbolurile zilei şi ale nopţii, ale continuităţii, ale veşniciei. Am să le iau în curând înapoi, mamă, spuse ea. În gând. Atunci poate că vom putea amândouă să avem linişte.

Briza îi mângâia faţa, ca nişte degete blânde, alintătoare. O mireasmă caldă, de flori, se ridica de peste tot.

Se auzeau râzând oamenii care mergeau de-a lungul plajei sau care făceau baie.

Singurătatea. Adrianne strânse tare ochii, dar nu putu scăpa de acest sentiment. Putea să creadă că e din cauza sezonului

sărbătorilor şi a amintirilor pe care i le trezea acesta. Putea să creadă că e din cauză că o văzuse pe Marjorie şi invidia pofta ei de viaţă, trezită după atâţia ani de nebunie. Dar era ceva mai mult, mult mai mult decât atât. Nu avea importanţă câţi oameni cunoştea sau de câţi se ataşa, peste tot era singură, ca acum, în balcon.

Nu o cunoştea nimeni. Nici măcar Celeste nu înţelegea pe deplin luptele şi întrebările care o frământau.

Era o prinţesă dintr-o ţară care o respinsese. Musafir într-o ţară care-i rămânea străină. O femeie care se temea să fie femeie. Un hoţ care tânjea după dreptate.

Acum, cu briza după-amiezii pe faţă şi cu mirosul mării şi al florilor în jur, nu dorea decât să aibă pe cineva pe care să se poată bizui.

Întorcându-se, intră în cameră. Poate că nu avea pe nimeni, dar tot îi rămăsese ceva: răzbunarea.

Capitolul 16

Nu avea nimic pe agenda de lucru în dimineaţa aceasta. Adrianne voia să se coacă la soarele tropical, să se bălăcească în apa curată ca diamantul, de-a lungul

recifului. Voia să doarmă sub un palmier şi să se gândească pe cât se putea de puţin.

Era în ajun de Crăciun. Unii dintre oaspeţi plecaseră deja acasă – la Chicago, Los Angeles, New York, Londra.

Mulţi rămăseseră să petreacă sărbătorile la El Grande, cu *pâină colada* în loc de punci de rom servit fierbinte, şi cu palmieri în loc de brazi.

Adrianne nu-şi petrecuse niciodată sărbătorile la New York. Nu suporta vederea zăpezii sau vitrinele sărbătoreşti de la *Macy* sau *Saks.* Crăciunul era o adevărată sărbătoare la New York, care o emoţionase atunci când îl petrecuse prima oară acolo.

Îşi amintea încă clipa când văzuse pentru prima oară elegantele păpuşi victoriene care făceau piruete în vitrina de la *Lord & Taylor,* în timp ce vântul îi trecea prin haina cu guler de blană şi o înconjura mirosul de castane coapte.

La New York, la fiecare colţ de stradă sunau clopoţei şi în toate magazinele se auzea muzică. *Cartier* îşi decora magazinul cu un curcubeu strălucitor. De-a lungul Străzii a Cincea, marea de oameni era atât de densă încât puteai să fii prins de curent şi purtat câţiva kilometri.

Antrenant. Niciun loc din lume nu era mai antrenant decât New York-ul în timpul Crăciunului. Dar pentru Adrianne, nici nu exista altul mai deprimant.

În Jaquir, Crăciunul era interzis, chiar şi celebrarea lui publică pentru turişti şi funcţionarii occidentali. Nu existau podoabe, colinde, nici măcar o rămurică de brad.

Nici globuri cu zăpadă înăuntru. Legea interzicea totul.

Avea amintiri de la câteva sărbători de Crăciun, unele fericite, altele triste. Ştia că trebuia să le înfrunte, dar nu la New York, unde împodobise ultimul brad, încercând cu disperare să o atragă pe mama ei în pregătirile pentru sărbătoare. La New York făcuse ultimele pachete strălucitoare, pe care Phoebe nu le deschisese însă.

Cu cinci ani în urmă, la New York, o găsise pe mama ei moartă, pe jos, în baie, în zorii dimineţii de Crăciun.

Ultimul Crăciun, când ea stătuse împreună cu Phoebe şi cu Celeste, băuseră licior de ouă şi ascultaseră colinde.

Iar mama ei se dusese devreme la culcare.

De unde luase Phoebe whisky şi pilulele

acelea strălucitoare şi albastre, Adrianne nu aflase niciodată. Dar, de oriunde le-ar fi avut, avuseseră efectul scontat.

De aceea evita Crăciunul, deşi ştia că este o slăbiciune. Monte Carlo, Aruba, Maui – se ducea în orice loc unde ardea soarele. Uneori, în cursul acestor escapade, avea şi de lucru, alteori nu făcea nimic. De data aceasta, avea de lucru. A doua zi de dimineaţă, când vor suna clopoţeii de Crăciun, îşi va fi terminat treaba.

Dar nu starea nervoasă o hotărâse pe Adrianne să-şi petreacă ziua departe de soţii St. John. Dorea pu r şi simplu să fie singură, anonimă. După două zile, se săturase de petreceri şi bârfe pe marginea piscinei. Alesese plaja de lângă *El Presidento,* nemaifiind prinţesa Adrianne sau Lara O'Connor, ci Adrianne Spring.

Însetată, cu un început de durere în picioare, înotă spre plajă. Cu masca şi cu înotătoarele în mână, străbătu nisipul până la umbrarul din stuf care adăpostea restul baragului ei. Nu-i băgă în seamă pe cei doi bărbaţi care făceau plajă alături, bând *Dos Equis* şi sperând să facă vreo cucerire.

— Adrianne!

Ştergându-şi părul în continuare,

Adrianne se întoarse spre o femeie care se apropia de ea. Avea un corp voluptuos, auriu, îmbrăcat în două fisiuţe mici de material, pe lângă care costumul de baie al lui Adrianne părea o armură. Părul negru, tuns scurt, i se legăna pe lângă bărbie. O clipă, se simţi agasată. Apoi, o recunoscu.

— Duja? Râzând, Adrianne aruncă prosopul şi o îmbrăţişă pe verişoara ei. Tu eşti! Se sărutară pe obraji, apoi se depărtară puţin, pentru a se studia reciproc.

— E minunat! Vocea melodioasă şi joasă îi trezi amintiri scumpe, dar şi triste. După-amiezi lungi, înăbuşitoare, petrecute în harem, un umbrar răcoros din grădină, sub care două fetiţe ascultau poveştile pe care le spunea o bătrână. Cât timp a trecut?

— Şapte ani, opt! Ce faci aici?

— Mă plictisesc. Am fost în Cancun, dar J.T. s-a hotărât să venim aici pentru că îşi închipuie că e mai bine pentru scufundări. Nu pot să cred, era cât pe ce să rămân la piscina hotelului! Eşti singură?

— Da.

— Atunci hai să bem ceva şi să recuperăm timpul!

O cuprinse cu braţul pe Adrianne şi porniră spre bar.

— Am citit mereu despre tine: prinţesa Adrianne la deschiderea stagiuni de balet, prinţesa Adrianne la balul de primăvară. Cred că ai fost prea ocupată ca să ne vizitezi la Houston.

— Nu am putut. Cât a trăit mama, nu era uşor să călătorim. După aceea… O privi pe Duja aprinzându-şi o ţigară subţire şi maronie. Nu cred că aş fi suportat să te văd, pe tine sau pe oricine altcineva din Jaquir.

— Am fost foarte tristă din cauza ta. Duja atinse subiectul morţii lui Phoebe la fel de uşor cum atingea mâna lui Adrianne. Mama ta a fost întotdeauna drăguţă cu mine.

Am amintiri frumoase. Două *Margaritas,* vă rog, spuse ea barmanului, apoi o privi pe Adrianne: E bine?

— Da, mulţumesc. A trecut atâta timp! Nu pare real.

Duja suflă fumul.

— Haremul e departe.

Nu e destul de departe, se gândi Adrianne.

— Eşti fericită?

— Da.

Duja îşi încrucişă picioarele lungi şi bronzate şi flirtă automat cu un bărbat aflat vizavi de ea, la barul circular.

Avea treizeci de ani, era bine făcut şi sigură de ea.

— Sunt eliberată. Îşi ridică râzând ochelarii. J.T. e un bărbat minunat, foarte drăguţ, foarte american. Am propriile mele cărţi de credit.

— Asta-i tot ce-ţi doreşti?

— Nu, dar ajută. Mă iubeşte, îl iubesc şi eu. Eram foarte speriată atunci când tata a fost de acord să mă dea lui. Auzisem atâtea despre americani! suspină şi se întoarse în scaun ca să poată vedea oamenii care făceau plajă pe marginea piscinei. Când mă gândesc că aş fi putut să stau acum în harem, însărcinată cu al şaselea sau al şaptelea copil, întrebându-mă dacă soţul meu va fi sau nu mulţumit de mine... Linse sarea de pe rama ochelarului.

— Da, sunt fericită. Lumea este altfel decât am cunoscut-o noi când eram mici. Bărbaţii americani nu se aşteaptă ca soţiile lor să stea liniştite într-un colţ şi să nască un copil după altul. Îmi iubesc fiul, dar sunt mulţumită că nu îl am decât pe el.

— Unde este?

— Cu tatăl lui. Johnny e pasionat de scufundări, ca şi J.T. E foarte american: baseball, pizza, jocuri mecanice.

— Uneori, privesc înapoi şi mă întreb ce ar fi fost viaţa mea dacă petrolul nu l-ar fi adus pe J.T. în Jaquir… şi pe mine spre J.T. Ridică din umeri şi suflă fumul parfumat care îi aminti lui Adrianne după-amiezile din harem şi sunetul tobelor. Dar nu mă uit prea des înapoi.

— Îmi pare bine pentru tine. Când eram mici, te admiram. Aveai atâta echilibru, bunăcreştere şi frumuseţe!

— Credeam că este din cauza celor câţiva ani pe care îi aveai în plus şi că voi fi ca tine când voi creşte…

— Tu aveai o situaţie mai grea. Voiai să-i faci plăcere tatălui tău, dar îi erai devotată mamei tale. Îmi dau seama ce nefericită trebuie să se fi simţit atunci când el şi-a luat a doua soţie.

— Pentru ea, atunci a început sfârşitul. Simţi amar în gură. Sorbi din băutură ca să-l înlăture. Te-ai mai dus acolo?

— Mă duc o dată pe an, ca s-o văd pe mama. Îi duc filme pentru video şi lenjerie de corp de mătase roşie. Nu s-a schimbat nimic, spuse Duja, răspunzând la întrebarea

nerostită de Adrianne. Când mă întorc acolo, sunt o fiică ascultătoare, la locul ei, cu părul strâns şi cu văl pe faţă.

— Port *abaaya* şi stau în harem bând ceai verde. Ciudat, când sunt acolo, nu mi se pare bizar, totul e în regulă.

— Cum aşa?

— E greu de explicat. Atunci când mă duc în Jaquir, când îmi pun vălul, încep să gândesc ca o femeie din Jaquir, să simt ca o femeie din Jaquir. Ceea ce pare drept, chiar natural, în America, îmi devine cu totul străin. Când plec, dau jos vălul şi, odată cu el, tot ce am simţit acolo, precum şi restricţiile.

— Nu înţeleg asta. E ca şi cum ar fi două persoane în

— Şi nu este aşa? Datorită felului cum am fost crescute şi al modului cum trăim aici. Tu nu te-ai dus niciodată acolo?

— Nu, dar mă gândesc s-o fac.

— Noi nu vom merge anul ăsta în Jaquir. J.T. se gândeşte la tulburările din Golful Persic. Jaquir a avut succes până acum în evitarea confruntării, dar lucrurile nu pot dura.

— Abdu ştie să-şi aleagă războaiele care-i convin şi prietenii.

Duja îşi ridică o sprânceană. Chiar şi după atâţia ani, nu ar fi îndrăznit să-i spună regelui pe nume.

— J.T. mi-a spus acelaşi lucru, nu cu mult în urmă.

— Nesigură, Duja schimbă subiectul spinos. Ştii că tatăl tău a divorţat de Risa? Era sterilă.

— Am auzit. Simţi o undă uşoară de milă pentru ultima soţie a tatălui ei.

— Şi-a luat alta, acum câteva luni.

— Aşa repede? Adrianne bău încă o înghiţitură. Nu ştiam. Leiha i-a dat şapte copii sănătoşi.

— Dintre care cinci au fost fete! Duja ridică iar din umeri! se părea că Adrianne era cam rece atunci când vorbea despre surorile ei după tată. Două dintre ele sau şi căsătorit.

— Da, ştiu, am aflat.

— Regele a procedat foarte înţelept cu ele, trimiţând-o pe una în Iran şi pe cealaltă în Iraq. Următoarea are abia paisprezece ani. Se spune că o va trimite în Egipt sau poate Arabia Saudită.

— Îşi iubeşte mai mult caii decât fiicele.

— În Jaquir, caii sunt mult mai folositori.

Duja făcu semn să li se mai aducă un rând.

De la fereastra lui aflată cu cinci etaje mai sus, Philip avea o vedere excelentă asupra piscinei, a grădinilor şi a plajei. O urmărise pe Adrianne de când ieşise din apă. Cu binoclul de câmp, zărea şi picăturile de apă care-i străluceau pe piele.

Putea să facă doar presupuneri în legătură cu femeia cu care stătea de vorbă. Nu era un om de Legătură, în mod sigur. Citise prea multă surpriză, apoi plăcere pe chipul lui Adrianne, atunci când se întâlniseră.

O veche prietenă sau poate o rudă. Adrianne nu venise la plajă ca să se întâlnească cu ea. Dacă Philip nu se înşela, dorea să fie singură, aşa cum fusese o dată sau de două ori, atunci când el o urmărise plecând de la hotel.

Se gândi cu regret că pierduse sărbătorile şi petrecerile din ultimele zile. Dar era mai înţelept să nu se arate.

Scoase un şuvoi subţire de fum şi aşteptă ca Spencer să-i răspundă la telefon.

— Spencer la aparat.

— Bună, căpitane.

— Ce naiba se întâmplă, Chamberlain?

— Ai primit raportul pe care i l-am dat omului de legătură din New York?

— N-am aflat mare lucru din el.

— Lucrurile de genul ăsta iau timp. Studie îndelung felul cum îi cădea lui Adrianne pe spate părul ud. Adesea mai mult decât am vrea noi.

— N-am nevoie de filosofia ta, ci de informaţii.

— Bineînţeles! Ridicând binoclul, Philip îl fixă pe chipul fetei. Râdea. În felul în care i se arcuiau acum buzele nu era nimic rece sau rezervat. Cu reţinere, îşi mută binoclul asupra însoţitoarei ei. O rudă, se hotărî el. Uşor mai în vârstă, foarte americanizată. Prinse strălucirea inelului cu diamante de pe degetul ei. Şi căsătorită.

— Ei bine? Nerăbdarea din vocea lui Spencer era limpede, ca şi sunetul pe care-l făcea sugându-şi pipa.

— Nu am prea multe de adăugat la raport. Pentru propria lui plăcere, mută binoclul asupra lui Adrianne. Avea pielea cea mai extraordinară – de culoarea aurului din vechile picturi. Era o nebunie, dar Philip urma să i-o salveze. Dacă omul nostru a fost la New York, ne-a scăpat din nou. Singura pistă de care am dat duce spre Paris.

— Dacă vrei, alertează-ţi oamenii de acolo.

Îmi pare rău, bătrâne, adăugă el în gând, dar trebuie să câştig puţin timp.

— De ce tocmai la Paris?

— Contesa Tegari. Îşi petrece acolo sărbătorile, împreună cu fiica ei. Are câteva piese valoroase din colecţia ducesei de Windsor. Dacă aş mai lucra în branşă, le-aş găsi foarte atrăgătoare.

— Asta e tot ce poţi să-mi spui?

— Deocamdată.

— Unde naiba eşti şi când ai de gând să te întorci?

— Îmi iau liber de sărbători, Stuart. Aşteaptă-mă de Anul Nou. Transmite urările mele de bine familiei tale, spuse Philip la prima încercare de protest. Crăciun fericit!

Da, avea o piele extraordinară, se gândi iar. Oricare bărbat se putea considera norocos dacă avea prilejul să contemple orice porţiune din ea.

30

Negăsind niciun motiv să refuze politicos invitaţia verişoarei ei la cină pe iaht, Adrianne îşi schimbă planurile.

O parte din ea abia aştepta seara

pentru a avea şansa să stea deoparte şi să observe, ca să-şi dea seama dacă amestecul de culturi şi tradiţii ţinea într-adevăr. De asemenea, va avea un alibi inatacabil, dacă i se cerea aşa ceva.

Adrianne se schimbă în camerele ei de la *El Presidente.* Era o precauţie minimă, dar ea hotărâse că merita să o ia. Acum, felul currvfolosea timpul era totul. O privire la ceas o asigură că soţii St. John erau ocupaţi în salonul Fiesta, întreţinând ziariştii şi oferindu-le cocktailuri. Acest lucru îi lăsa ei peste o oră, înainte ca Lauren să fie aşteptată în apartamentul prezidenţial pentru a se îmbrăca în vederea petrecerii şi cinei din Ajunul Crăciunului.

Adrianne se va duce acolo târziu, după cina de la verişoara ei. Dacă Lauren va dori să poarte în seara aceea rubinele, va fi o diversiune interesantă.

Făcu un drum scurt cu maşina spre nord, în seara parfumată, cu o oră sau două înainte de apusul soarelui, îşi parcă maşina în parcarea hotelului *El Grande.* Adrianne purta ochelari de soare uriaşi şi o pălărie pleoştită, ca şi o rochie lungă, cu mâneci lungi, care o ascundea bine. Aşa cum şi avusese intenţia, avea să fie luată drept o

turistă americancă, cu gust dubios.

Punându-şi geanta de pai pe umăr, intră pe uşa principală. Se îndreptă spre lifturi, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta. Urcă în lift şi-l opri între etaje, îşi scoase rochia şi o îndesă, împreună cu pălăria şi cu ochelarii în geantă. Le băgă pe toate într-un sac pentru lenjerie pe care îl împăturise şi-l pusese în corsajul uniformei de cameristă pe care o avea pe ea.

În mai puţin de treizeci de secunde, liftul lunecă uşor până la ultimul etaj. Purta o perucă neagră, cu şuviţe argintii şi care era ţinută de o plasă de păr. Îşi adăugase o cicatrice lungă şi subţire pe obraz. În cazul în care ar fi fost văzută şi li s-ar fi pus întrebări, toţi şi-ar fi amintit că văzuseră o cameristă de vârstă mijlocie, cu o cicatrice pe obraz.

Aşternuturile şi prosoapele erau păstrate în dulapuri aflate la capătul fiecărui coridor. La nevoie, ar fi meşterit încuietoarea cu un ac de păr. Scoase în schimb o unealtă din trusa pe care o purta prinsă de coapsă. Îndesă geanta într-un cărucior gol, apoi luă un teanc de prosoape. Când se auzi liftul oprindu-se, tocmai scotea căruciorul din dulap.

Ţinându-şi capul plecat, începu să-l împingă încet pe coridor.

— *Buenas tardes,* spuse perechii care trecu pe lângă ea împrăştiind miros de ulei de plajă. Nu mai departe decât de dimineaţă, luase cu ei micul dejun. Nu se osteniră să-i răspundă la salut, ci continuară să se certe asupra locului unde aveau să meargă la schi în săptămâna care urma.

Adrianne bătu la uşa apartamentului prezindeţial, apoi spuse într-o engleză stricată: „Camerista, prosoape curate!" Aşteptă numărând cu grijă până la zece.

Folosind aceeaşi unealtă, Adrianne descuie uşa. Se gândi ce jalnică era încrederea pe care persoanele obişnuite o aveau într-o cheie. Poate că într-o zi, când se va retrage din afaceri, va scrie o serie de articole pe acest subiect. Deocamdată împinse căruţul în apartament şi blocă uşa cu el.

Dacă ceva nu mergea cum trebuie, acest obstacol îi va da câteva clipe preţioase.

Somptuos, se gândi Adrianne privind în jur. Soţii St.

John nu fuseseră zgârciţi în privinţa confortului. Aleseseră tonuri de crem şi roz-

piersică echilibrate de un negru lucios, covoare groase şi o canapea uriaşă. Florile erau proaspete, de unde Adrianne deduse că se făcuse deja curat, deşi hainele lui Lauren erau îngrămădite pe scaune şi mese.

Adrianne prefera oranjul aprins şi mobila aurie de la *El Presidente.* Ar fi trebuit să-i spună cineva lui Charlie că oamenii nu veneau pe insulă doar ca să se odihnească ci şi ca să se simtă puţin în sălbăticie.

Aflase destul de multe despre noul hotel din planurile studiate şi în urma şederii de două zile. Prânzul cu Lauren completase câteva detalii lipsă.

Precaută, făcu repede turul camerelor. Baia era la fel cu a ei, aşa cum reieşea şi din informaţiile culese. O grămadă de prosoape ude aruncate pe podea şi mirosul de *Norell* o informară că Lauren făcuse baie înaintea întâlnirii cu presa.

După ce se asigură că e singură, se duse drept la dulapul din camera de toaletă. Seiful – această înlesnire în plus pe care Charlie o adusese în toate hotelurile lui era acolo.

În loc de cifru, avea o cheie pe care clientul o păstra la el. Nu numai că nu avea

sistem de alarmă, dar şi un copil putea să îl deschidă într-o jumătate de oră, cu puţină hotărâre şi o şurubelniţă. Adrianne îşi ridică fusta şi scoase o cheie dintr-un buzunar mic. Era cheia seifului din camera ei, aflată cu un etaj mai jos.

Cheia intră, dar nu putu să o întoarcă. Alese o pilă şi începu să o ajusteze. Trebuia multă răbdare. Putea să pilească numai câte puţin, să încerce din nou cheia.

Ghemuită în faţa seifului, lucra secundă cu secundă, minut cu minut. Din când în când, auzea o uşă închizându-se sau zgomotul liftului. Atunci aştepta ţinându-şi răsuflarea până când zgomotul paşilor se stingea.

Ca întotdeauna, simţi o împunsătură de satisfacţie atunci când broasca cedă. Punând cheia pe seif, luă o cutie de bijuterii. Perle foarte frumoase. Puse cutia la loc, apoi luă alta. Conţinea diamante, destul de mici, dar frumoase şi montate într-un lanţ. Presupunea că Lauren le considera o podoabă oarecare. Adrianne le puse la loc, apoi găsi setul de diamante şi rubine.

Examină trei dintre pietre cu lupa. Din Birmania, aşa cum spusese Lauren, cu o culoare adâncă, o textură satinată şi cu

foarte puţine defecte. Diamantele erau şi ele excelente, cu foarte mici imperfecţiuni, şi cu o uşoară urmă de galben. Pietre nu foarte preţioase, dar bine tăiate.

Puse în buzunar colierul, brăţara şi cerceii asortaţi, puse la loc cutia, apoi încuie din nou seiful. O privire la ceas îi arătă că avea tocmai timpul să se întoarcă la hotel şi să se schimbe pentru cina cu verişoara ei.

Atunci auzi cheia întorcându-se în broască.

— Fir-ar să fie, ia chestia asta din drum!

Blestemând-o în gând, Adrianne se repezi să se execute.

— Scuzaţi, señora. Prosoape curate, vă rog.

— Dă-mi unul. La dracu'!

Lauren apucă un prosop din grămadă şi începu să şteargă o pată de mărimea unei farfuri de pe fustă.

— Nenorocitul a turnat punci cu rom pe mine!

Adrianne îşi înăbuşi râsul. Rubinele atârnau greu în buzunarul ei.

— Señora, apă… Să aduc apă rece?

— E de mătase, idioato! Ridicându-şi

privirea, Lauren îi aruncă lui Adrianne o privire furioasă. Nu văzu decât o servitoare, şi încă una bătrânăşi evident proastă. Ce ştii tu despre mătase? Dumnezeule! Nu există nicio curăţătorie ca lumea în insula asta caraghioasă. De ce nu o fi construit Charlie un hotel în Cancun nu ştiu. Îşi scoase fusta cu marca *de la Renta.* Două mii de dolari a costat şi s-ar putea să o arunc pe fereastră. Bombănind, trase cu ură fermoarul. Nu ai altceva de făcut? Te plătim cu ora. Ieşi dracului de aici şi câştigă-ţi banii!

— *Şi, señora St. John. Gracias. Buenas tardes.*

— Şi vorbeşte englezeşte!

Lauren îi dădu lui Adrianne vânt pe uşă, pe care o trânti în urma ei.

Ca şi Adrianne, Philip avea o mare doză de răbdare.

Trăsese maşina în parcarea de la *El Grande* şi cunoştea o poziţie din care putea să vadă atât jeep-ul ei cât şi intrarea.

Era cald. Transpiraţia îi curgea pe spate, iartricoul de bumbac se udase. Bău îndelung din sticla de pepsi şi-şi promise să nu mai aprindă nicio ţigară până la ieşirea lui Adrianne din hotel. Va păstra distanţa ceva mai mult. Mai devreme sau mai târziu,

îl va conduce la bărbatul pe care Philip îl admira pentru îndemânarea lui şi pe care-l invidia pentru loialitatea pe care o avea Adrianne pentru el.

Trebuie să fie bun, al naibii de bun, se gândi Philip, dacă dădea lovitura într-un hotel, ziua în amiaza mare.

Dar Philip ştia deja că Umbra era mai mult decât atât. Lovitura de la Madeleine Moreau fusese ultima dintr-un lung şir de furturi perfecte.

Dar încă nu-şi dădea seama ce rol juca Adrianne.

Făcea diversiuni, culegea informaţii? Poziţia ei era perfectă pentru un informator din interior. Dar de ce?

Atunci când a ieşit din hotel, râdea. Tăcut, ca de o glumă spusă în gând. Va afla el de ce, îşi promise Philip, şi va afla tot ceea ce era de ştiut despre ea. Până una-alta, o urmă la distanţă.

La *El Presidente,* Philip o aşteptă din nou să iasă.

Era de părere că trebuia să se grăbească, dacă avea de gând să fie la *El Grande* la timp pentru petrecerea soţilor St. John. Indiferent dacă lua liftul sau cobora pe scări, din poziţia pe care o ocupa în hol

nu se putea să nu o vadă.

Soarele apunea atunci când Adrianne coborî. Părea calmă şi stăpână pe sine; purta o rochie de plajă fără spate. O privi de la distanţă coborând pe dig până la un iaht alb care purta numele *The Alamo.*

Femeia cu care fusese mai devreme la bar o întâmpină, împreună cu un bărbat chel, rumen în obraji şi un băiat subţirel. O urmări pe Adrianne cum dădu mâna cu băiatul, apoi râse şi îl îmbrăţişă, în timp ce soarele care apunea îşi trimitea razele de foc în părul ei.

Dacă era o întâlnire de afaceri, se gândi Philip, atunci el nu deosebea un senzor de infraroşii de unul termic.

Refăcându-şi planurile, urcă în camera ei.

Nu mai forţase o broască de ani de zile. Dar, ca şi mersul pe bicicletă şi dragostea fizică, era ceva ce nu puteai uita şi – după ce reluai – îţi dădea satisfacţii enorme.

Era ordonată, se gândi Philip plimbându-se prin apartamentul ei. Se întreba cum trăia ea când era singură.

Nu vedea rochii aruncate neglijent pe scaune, nici pantofi lăsaţi în mijlocul camerei. Pe masa de toaletă sticluţele şi

cutiuţele aveau toate capace şi erau frumos aliniate. În dulap, hainele erau ordonat atârnate. Alesese ţinute sportive şi largi, se gândi Philip, potrivite pentru zilele fierbinţi şi nopţile calde. Parfumul ei stăruia în încăpere.

Surprinzându-se visând cu ochii deschişi, se concentra şi începu să caute.

De ce-i mai trebuia încă un apartament, se întrebă.

De ce alt nume? Acum, când se afla acolo, nu avea de gând să plece fără să afle răspunsul.

Trusa de machiaj nu har fi interesat, dar nu o văzuse niciodată pe Adrianne machiată decât cu câteva umbre uşoare la ochi şi cu ruj de buze. În cele trei zile cât fusese în Mexic, se machiase foarte puţin, doar seara. De ce avea nevoie de o trusă de machiaj această femeie care avea mare încredere în felul cum arăta şi care rareori se ostenea să-şi sporească frumuseţea.

În trusă erau multe dermatografe şi fonduri de ten, destule cât să ajungă unei trupe întregi de pe Broadway.

Intrigat, căută mai la fund şi găsi mastic, gene false şi adeziv. Se părea că lui Adrianne îi plăcea să se joace de-a

deghizatul. La fund de tot, găsi bijuteriile lui Lauren St. John.

Priceput? Se gândise cumva că Umbra era un hoţ priceput? Omul era un geniu. Cât ai zice peşte, forţase intrarea în apartamentul soţilor St. John, luase bijuteriile, apoi i le dăduse lui Adrianne, fără ca măcar să se arate la faţă.

Ea le ascunsese într-o cutie goală, care conţinuse cândva un sortiment bogat de dermatografe. Ţinându-le în mână, Philip simţi vechea tentaţie, un fel de chemare a pietrelor. Pentru ele se purtaseră războaie, se dăduseră vieţi şi se frânseseră inimi. Erau scoase de sub pământ, din stânci, tăiate, lustruite şi apoi vândute pentru a împodobi gâturi, mâini şi degete. În unele civilizaţii exista credinţa că aveau puteri asupra spiritelor rele sau asupra morţii.

Iar el înţelegea, de ce, căci pietrele de culoarea sângelui şi diamantele sclipeau în mâna lui şi-i vorbeau în şoaptă.

Ar fi putut să le ia, să le strecoare în buzunar şi să plece. Mai ţinea legătura cu oameni care aveau să-i dea bani pe ele, ar fi putut astfel să plece bogat şi liber totuşi.

Ce minunat ar fi fost! Iar el era tentat nu atât din cauza banilor, cât din cauza

pietrelor. Îi atârnau grele în mână, feminine şi ispititoare.

Le puse la loc suspinând. Ce păcat că începuse să aibă o oarecare loialitate faţă de Spencer! Totuşi, hotărârea o luase mai mult din cauza lui Adrianne. Va aştepta şi va sta la pândă ca să vadă ce va face cu ele şi cu cine.

Închise trusa, o puse la loc pe raftul de sus al dulapului. Apoi se gândi că era mai bine să renunţe la cină, luă o pernă din camera de zi, o puse în fundul dulapului rămas gol şi se aşează ca să aştepte.

Aţipise, dar fiindcă de obicei avea somnul uşor – o trăsătură a hoţilor, ca şi a eroilor – se trezi auzind cheia în broască. Se ridică în picioare ca să o urmărească prin crăptura subţire dintre uşile dulapului.

Părea relaxată. Lumina pe care o aprinsese îi cădea pe spate. Umbla de colo-colo prin dormitor. Auzi foşnetul rochiei şi îşi închipui cum arăta fără ea, deşi îi făcea mai mult rău decât bine. Umeraşele alunecară cu un zgomot metalic, iar ea agăţă rochia în dulap. Când trecu pragul dormitorului, purta o rochie scurtă, fără cordon. Philip zărea fâşia îngustă de piele dintre sânii ei.

Se mişca repede, nu ca o femeie care se pregăteşte să se ducă undeva ca să-şi încheie seara. Philip blestemă zidul dintre ei atunci când auzi zgomotul sticluţelor mişcate pe toaletă.

Uneori liniştea se prelungea, apoi se auzea cum închide sau deschide flacoane sau cuţite, apa curgând. În cele din urmă, se auzi uşa deschizându-se repede, apoi zgomotul cheii.

Aşteptă cinci secunde, zece, înainte de a ieşi din dulap. Pe scări abia se reţinuse să nu se repeadă după ea. Când ajunse jos, crezu că o pierduse. Văzu o singură femeie, cu umerii goi, cu şoldurile mari şi un păr blond, creţ. Philip continuă să se uite după Adrianne. Apoi întoarse brusc privirea către blondă. Era ceva în felul în care se mişca, se gândi el şi zâmbi privind-o cum străbătea parcarea.

Era Adrianne, dar se îndoia că urma să se ducă la un bal mascat.

Adrianne se îndreptă cu maşina spre San Miguel, iar el o urmă la un sfert de milă în spate. Circulaţia era rară, se vedea când şi când un taxi care făcea naveta între oraş şi cartierul hotelurilor. Pe stânga, marea era întunecată şi calmă, iar luminile colorate ale

unui vapor se profilau pe L

cer ca nişte bijuterii. În curând, miezul nopţii va marca începutul zilei de Crăciun. Copii dormeau deja şi visau cum va fi dimineaţa. Turiştii îşi prelungeau petrecerile. Deşi magazinele erau închise, din baruri şi din restaurante se mai auzea muzică.

Adrianne parcă vizavi de scuar. Totul se va termina în curând. Dorea acest lucru. În seara aceea, pe iahtul verişoarei ei, văzând-o pe Duja alături de familia ei şi împărtăşind cu ea amintiri din Jaquir, hotărâse ca rubinele să fie ultima e o captură. După ce va transfera banii şi lucrurile se vor linişti, se va îndrepta spre Est, spre casa copilăriei ei. Acolo unde erau *Soarele şi Luna.*

În scuar avusese loc o petrecere. Hârtii colorate şi ambalaje mai zăceau încă acolo, alături de jucării de plastic care fuseseră ascunse într-o până şi se pierduseră în timpul artificiilor. Oraşul era străbătut de mirosul apei de mare.

Luna era limpede şi albă iar stelele străluceau puternic.

Palmierii de pe mal foşneau în aerul cald deşi umed, tipic pentru insule.

Intră pe o alee, unde muzica din scuar

se auzea mai înăbşuit. Încă o cotitură şi ajunse în faţa prăvăliilor unde, în timpul zilei, negustorii pândeau şi ademenau turiştii. Aici puteai găsi adevărate chilipiruri, dacă aveai ochi şi-ţi mergea mintea. Când prăvăliile erau deschise, găseai curelf, poşete, sandale, cutii de bijuterii, cu păsări mici sculptate pe mânere şi care nu costau decât câteva mii de pesos sau două bancnote americane foşnitoare. Coralul negru al insulei era vestit şi putea fi văzut în şiruri lungi, aşezate în casete. Se găsea şi argint prelucrat cu ciocanul, scoici, rochii de bumbac festonate cu broderii.

Acum locul era pustiu, marfa era strânsă de pe tarabele înguste şi încuiată în spatele uşilor. De Crăciun nu se va găsi niciun chilipir. Cel puţin nu pentru turişti.

Adrianne se opri şi aşteptă.

— Sunteţi punctuală, señorita.

Ieşi din umbră: un bărbat scund, obez, cu faţa adânc marcată de acnee sau vărsat de vânt. Bricheta, încrustată cu turcoaze, îi lumină mâna – atunci când el îşi aprinse o ţigarăşi Adrianne văzu o cicatrice veche pe dosul mâinii.

— În afaceri, sunt întotdeauna punctuală. Acum avea un accent texan. Ai

suma asupra căreia am căzut de acord?

— Aveţi marfa?

Cunoştea genul de om cu care avea de a face.

— Să văd întâi banii.

— Cum doriţi.

Deschise cu o cheie una dintre prăvălii. Era plină cu bijuterii ieftine de argint, care atârnau pe pereţi sau erau expuse sub geamuri prăfuite. Mirosea a fructe răscoapte şi a fum răcit de tutun. Trase din spatele lui un rucsac.

— O sută cincizeci de mii de dolari americani. Patronul meu voia să plătească numai o sută, dar l-am convins.

— Norocul nostru. Adrianne scoase o mănuşă de chirurgie din geantă, apoi un săculeţ. Poate vrei să examinezi pietrele, deşi te asigur că sunt adevărate.

— Natural. Cu grijă, fixându-se din ochi unul pe celălalt, făcură schimbul. Adrianne se uită printre bancnote, înainte de a scoate un mic aparat pentru a-l trece peste o bancnotă de cincizeci. Şi banii sunt adevăraţi. Mi-a făcut plăcere să facem afaceri.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Îşi puse lupa şi săculeţul în buzunar.

Cuţitul pe care îl scoase sclipi în umbră.

— Am să iau şi banii înapoi, señorita.

Se uită la cuţit, apoi ridică ochii spre el. Era mai prudent să-i urmărească ochii.

— Aşa face afaceri patronul tău?

— Aşa fac eu afaceri. El ia colierul, eu iau banii, iar tu, domniţă, ai să rămâi cu viaţa.

— Şi dacă nu vreau ca tu să iei banii?

— Atunci îţi pierzi viaţa, iar eu tot rămân cu banii.

Făcu un pas înainte, ţinând cuţitul între ei.

— Ar fi păcat să mori singură, în întuneric, în ajun de Crăciun.

Poate a fost un simplu reflex, instinctul ei de supravieţuire. Sau poate cuvintele lui i-au readus în amintire groaza morţii mamei ei. Dar când el se întinse după bani, Adrianne ignoră cuţitul şi-şi ridică genunchiul lovindu-l tare între picioare. Cuţitul se lovi de pământ cu numai câteva secunde înaintea lui.

— Nemernicule, şopti Adrianne trimiţând cuţitul mai departe. Acum mândria ta e la fel de mică pe cât ţi-e creierul şi la fel de nefolositoare.

— Bine ai vorbit, spuse Philip apărând în spatele ei.

— Ridică în sus o mână, pe când Adrianne se întoarse brusc, în cealaltă avea un pistol calibrul 38. Se îndoia că ar avea nevoie de el, deoarece individul voma pe caldarâm. Să-mi aminteşti să-mi pun chiloţi blindaţi când sunt în preajma ta, iubito. Acum ridică săculeţul şi hai să plecăm de aici.

— Ce naiba cauţi aici?

— Era să-ţi salvez viaţa, dar ai avut tu grijă de asta.

— Bijuteriile, Addy. N-aş vrea să-mi petrec Crăciunul într-o închisoare mexicană.

Ea ridică săculeţul cu bijuterii şi trecu pe lângă el.

— Iar eu aş prefera să te duci la dracu'!

Philip puse piedica înainte de a băga pistolul în buzunar.

— Aşa cum merg lucrurile, sântsigurcăosăneîntâlnim acolo. Personal, aş voi să amân cât mai mult clipa aceea.

O luă de braţ şi o întoarse spre el. Eşti nebună, să vii aici singură şi să ai de a face cu un om ca ăsta?

— Ştiu precis ce am de făcut şi cum.

Poţi să încerci să mă arestezi aici şi acum, dar am să fac astfel încât să pari un caraghios.

El o privi o clipă. Sub machiaj putea să vadă femeia pe care o cunoştea.

— Te cred. O să luăm maşina mea.

— Sunt şi eu cu maşina.

— Nu forţa lucrurile.

— Unde mergem?

— Ne întoarcem la hotel, ca să scapi de peruca asta caraghioasă. Arăţi ca o vagabondă cu ea.

— Mulţumesc foarte mult.

— Apoi mergem să punem pietrele astea frumoase acolo de unde le-ai luat.

Erau la jumătatea drumului spre scuar, când ea se opri, îşi smulse mâna dintr-a lui şi-l privi lung.

— Acum tu ţi-ai ieşit din minţi!

— Mai discutăm noi despre asta! Dacă nu te superi, aş vrea să fiu la câţiva kilometri depărtare, înainte ca prietenul nostru să-şi revină.

Îi dădu un brânci uşor spre maşina lui, iar ceasul din scuar sună miezul nopţii.

Capitolul 17

Drumul înapoi, la hotel*ul Ei Presidente,* nu a calmat-o.

Dacă aşa ceva e cu putinţă, Adrianne era chiar mai furioasă, atunci când intră în camera ei. Pentru o femeie obişnuită să disimuleze orice urmă a adevăratelor ei simţăminte, era ceva rar să-şi piardă cumpătul. Dar existau oameni şi clipe care făceau excepţie.

— Fir-ar să fii, Philip! Din clipa în care te-am văzut, nu mi-ai făcut decât necazuri. Ţi-ai băgat nasul, te-ai amestecat, m-ai urmărit. Îşi smulse peruca şi o aruncă lângă canapea. Căzu pe covor la fel de vulgară ca şi chiloţeii unei stripteause.

— Astea sunt mulţumirile pe care le primesc!

— Dacă în felul tău limitat încercai să faci pe eroul, să ştii că detest eroii!

— Am să ţin minte.

Închise încetişor uşa. Întotdeauna se gândise că nu exista ceva mai fascinant de privit decât o femeie care şi-a pierdut calmul.

După ce-şi scoase clipsurile de aur ieftine de la urechi, le aruncă în zid.

— Urăsc bărbaţii!

— Foarte bine!

Clocotind de furie, începu să-şi smulgă unghiile false, lăsându-le să cadă jos, într-o grămăjoară cât o monedă.

— Şi pe tine în mod deosebit!

— Întotdeauna mi-a plăcut să ocup un loc aparte în mintea femeilor frumoase.

— Nu găseşti ceva mai interesant de făcut decât să-mi distrugi munca?

— Deocamdată nu.

O privi scuturându-şi părul. Aluniţa pe care şi-o făcuse la colţul gurii nu-i venea bine, ca şi machiajul liliachiu din jurul ochilor.

— Adrianne, iubito, ce ai făcut cu chipul tău?

Cu o exclamaţie de ciudă, ea se îndreptă spre dormitor.

— Pleacă, te rog, îl rugă, pe când păşea în spatele ei, A fost o zi lungă.

— Am băgat şi eu de seamă. Adulmecă aerul din jurul ei. Parfumul – al lui Rose sau al lui Lauren acum parfumul ăsta trebuia să dispară. Zâmbi atunci când ea făcu un gest cu mâna, ca pentru a alunga o muscă. Azi după-amiază ai băut cu o verişoară?

Strângând din dinţi, începu să-şi

şteargă machiajul de pe faţă.

— M-ai spionat. Nici nu pot să concep ceva mai josnic.

— Atunci imaginaţia ta are nevoie de exerciţiu. Prefer costumul de baie roşu, dar sunt multe de spus despre cel albastru cu steluţe mici.

— Eşti dezgustător.

Înmuindu-şi degetele în cremă, îşi îndepărtă urmele de mastic şi de lipici.

— Dar nu mă surprinde. Ce ai făcut, ai stat la fereastră cu un binoclu? Numai când el zâmbi, Adrianne începu să scoată din cutie şerveţele, unul câte unul. Cred că îţi iubeşti munca.

— În ultima vreme, au fost şi clipe plăcute. Te pricepi foarte bine, comentă el, după ce ea şterse şi ultimele urme din Laura de pe chipul ei.

— Îmi pare bine că apreciezi. Cu mâini experte, îşi scoase lentilele de contact de un albastru electric. Philip era surprins că furia din spatele acestora nu le topise. Dacă nu te superi, aş vrea să mă schimb.

— Draga mea, câtă vreme este vorba de bijuteriile St.

— John, nu am să te scap din ochi. Se instală confortabil pe braţul unui fotoliu. Ţi-

aş sugera să pui ceva negru. Atunci când pui la loc nişte bijuterii, trebuie să iei aceleaşi măsuri de precauţie ca atunci când le iei.

— Nu am să le pun înapoi.

— Nu, nu ai să le pui tu, fu el de acord. Am să le pun eu la loc, iar tu ai să vii cu mine.

Adrianne se lăsă într-un fotoliu. Era foarte aproape de proastă dispoziţie, lux pe care rareori şi-l îngăduia.

— De ce să fac aşa ceva?

— Din două motive.

Pe masă se afla un buchet de flori portocalii şi purpurii, puţin cam veştede. Philip luă una şi o duse la nas. O prefera oricărei colonii de doi bani cu care s-ar fi parfumat ea.

— Primul ar fi că vei avea neplăceri dacă refuzi să cooperezi.

Cu un oftat neelegant, ea se lăsă mai adânc în fotoliu.

— Îngrozitor!

El îi aruncă o privire rece, care o făcu să dorească să se ridice. Sfidătoare, îşi lungi picioarele.

— Al doilea, continuă Philip, este că

dacă aici are loc un furt mare, în acest stil, nu numai că nu voi putea să te apăr de consecinţe, dar va zădărnici efortul pe care l-am depus pentru a crea o pistă care duce departe de tine.

— Ce tot spui?

— Chiar în după-amiaza asta, mi-am trimis superiorii să vâneze cai verzi pe pereţi, la Paris.

Adrianne se încordă.

— De ce?

Se săturase ca ea să-i tot pună această întrebare, tot aşa cum se săturase de răspunsurile lui.

— Am vrut să-ţi dau şansa să-mi explici totul mie.

Se uită la el lung, până când se simţiră amândoi stânjeniţi, apoi îşi privi mâinile.

— Nu te înţeleg.

Nici nu era de mirare. Nu se înţelegea nici el singur.

Nerăbdător, puse deoparte floarea.

— O să înţelegi mai târziu. Acum, ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai mişca. Vreau să terminăm cu afacerea asta.

Ea rămase în continuare pe fotoliu, l-ar fi venit mai uşor dacă ar fi strigat la ea,

dacă ar fi proferat insulte şi acuzaţii. Însă el era calm, logic, subliniind ce trebuia făcut.

Şi – fir-ar să fie, nu ştia pentru ce motiv – se învârtise ca ea să se simtă obligată faţă de el.

— Nu ştiam că eşti pe insulă.

— Încă nu mă cunoşti prea bine. Dar eu te cunosc mai bine decât crezi. De obicei, alegi acest hotel, când vii aici. Ignoră sclipirea iute din ochii ei. Cei din meseria noastră sunt foarte pricepuţi când e vorba de cercetări, Addy.

— Privind-o, luă altă floare şi începu să-şi bată palma cu ea.

— Date fiind împrejurările, m-am gândit să chiulesc de la petrecerea soţilor St. John şi să ţin ochii pe tine de la distanţă. Închipuie-ţi încântarea mea atunci când am descoperit că ai luat şi aici un apartament.

Descoperise mult mai mult decât atât. Dacă ar fi aflat, l-ar fi detestat pentru asta.

— Întotdeauna i-am considerat pe spioni cea mai josnică formă de viaţă. Ca şerpii şi viermii.

— Ce stil de a vorbi, după încercarea mea de a face pe sir Galahad. Nu te-am rugat să-mi faci niciun serviciu.

— Nu, nu m-ai rugat.

— Şi nu am de gând să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Sunt zdrobit!

Deliberat, ea îşi încrucişă picioarele.

— Tu ţi-ai băgat nasul acolo unde nu erai dorit, unde nu era nevoie de tine şi unde nu erai binevenit. Mă descurcam minunat şi fără tine.

— Când ai dreptate, Înălţimea Ta, ai dreptate. Un om obişnuit merită să i se arunce cu praf în ochi.

— Nu are nicio legătură cu rangul şi nu ai să mă faci să mă simt vinovată, fir-ar să fie!

Dar – se gândi el – reuşise deja s-o facă şi îi zâmbi numai.

Adrianne bătu cu degetele în braţul fotoliului.

— Presupun că – dacă nu le duc înapoi – ai s-o încurci.

— De ce crezi aşa ceva? Numai pentru că am fost hoţ timp de cincisprezece ani şi pentru că am trimis Interpolul să stea la pândă la Paris, în timp ce aici se fura o jumătate de milion? Iar eu mă aflam la faţa locului?

— Am înţeles.

Ridicându-se, scoase o cămaşă neagră şi pantaloni din sertar, apoi se uită la el. Philip îşi aprinse o ţigară.

— Dacă eşti ruşinoasă, schimbă-te în dulap.

— Gentleman până la capăt! bombăni trecând pe lângă el.

— Pentru că tot eşti aici, dă-mi o idee generală.

Umeraşele zăngăniră, în timp ce ea se străduia să dezbrace perniţele Laurei.

— Nu am de gând să-ţi spun nimic.

— Poate ar trebui să intru şi eu acolo, ca să-ţi dau o mână de ajutor cât stăm de vorbă.

Ea rupse în două un umeraş de plastic.

— Au un apartament la ultimul etaj. Patru camere, două băi. Seiful este în camera de toaletă. Se deschide cu cheia.

— Pe care o ai?

— Bineînţeles!

— Uşor. Şi cum intrăm?

În dulap, Adrianne îşi scoase părul de sub gulerul cămăşii. Nu contau bijuteriile, îşi reaminti ea. Banii contau.

Din moment ce îl avea, putea să-şi permită să coopereze.

— Am folosit planul B în seara asta, pentru că voiam să iau cina cu verişoara mea şi cu familia ei. O uniformă de cameristă, un cărucior cu lenjerie. Soţii St. John se întreţineau cu ziarişti, la un cocktail.

Dăduse chiar ea lovitura. Intrigat, Philip lăsă jos floarea şi începu să se plimbe prin cameră.

— Ai avut probleme?

— Niciuna pe care să nu o pot rezolva. Lauren a picat chiar când terminam, dar ea nu priveşte niciodată de două ori o servitoare.

— Eşti foarte curajoasă.

— E un compliment?

Ieşi din dulap.

— O observaţie. Dar cum cameristele nu fac treabă la ora asta din noapte, planul B s-ar putea să nu se potrivească. Care e planul A?

Cu câteva mişcări iuţi ale mâinilor, îşi strânse părul la spate.

— Prin sistemul de aerisire. Conductele sunt strâmte, dar se poate trece prin ele. Deschiderile se află în tavanele băilor. Îl studie cu o privire iute, dezinteresată. O să te cam strângă!

— Le-am preferat întotdeauna.

Îşi scoase pistolul.

— Ce faci?

Observă că în vocea ei nu era nici urmă de teamă, deşi pistolul era o armă deosebit de periculoasă, calibrul 38, cu ţeavă scurtă. Nu se simţea nici acea repulsie pe care o manifestă majoritatea femeilor la vederea unei arme făcute să ucidă. În schimb, i se reamintea cu limpezime cât de perfect ţintise ea şi ce uimitoare fusese lovitura, atunci când „asociatul ei în afaceri” se hotărâse să schimbe regulile.

— Când dau o lovitură, nu car greutăţi după mine.

Deschise sertarul unei mese şi puse arma înăuntru.

— Bravo, spuse ea ridicând din umeri. Furturile cu mână înarmată sunt pedepsite cu mai mulţi ani de detenţie.

— Mai mulţi decât ce? Nu am nicio intenţie să merg la închisoare. Pur şi simplu nu vreau sânge pe pietrele pe care le fur.

Ea îl studie din nou, cu mai mult interes. Hotărât, nu era vorba de aroganţă. Vorbea serios.

— Dacă vrei să facem asta, aş dori s-o facem repede.

E ceva nefiresc.

Ştia exact ce simţea ea. Scoase colierul şi făcu pietrele să strălucească în mâini.

— Frumoase, nu-i aşa? Am preferat întotdeauna diamantele, dar pietrele colorate au ceva elegant. Sper că le-ai verificat pe astea.

— Evident.

Adrianne ezită, apoi cedă impulsului. Ştia ce înseamnă să ţii în mână o adevărată avere Teprezentată de nişte pietre frumoase.

— Vrei să vezi? Am lupa la mine.

Era tentant. Prea tentant.

— În cazul de faţă, nu e nevoie. Cu un sentiment asemănător cu regretul, le puse înapoi. Vom avea nevoie de o lanternă, încă o pereche de mănuşi şi de cheie, bineînţeles. Adrianne încercă să dea înapoi.

— Nu aşa aveam intenţia să-mi petrec noaptea.

— Gândeşte-te că le faci un cadou soţilor St. John de Crăciun.

— Nu-l merită. El e un prost, iar ea e o oportunistă interesată.

Philip dădu cheii drumul în buzunarul pantalonilor.

— Oameni care trăiesc în case de sticlă.

O luă de braţ şi o conduse afară.

Pe o latură a hotelului *El Grande,* se afla o uşă.

Aceasta se deschidea în zid, la capătul câtorva trepte de beton, existenţa ei fiind justificată mai mult de motive practice decât estetice. Clienţii hotelului nu o foloseau.

Astfel, oamenii de serviciu puteau să intre în hotel, fără să treacă prin holul elegant.

La câţiva paşi, se aflau pubelele de gunoi. Capacele erau lăsate, dar nu puteau să oprească mirosul pe care căldura îl intensificase. Briza îl purta mai departe şi era destul de puternic pentru a face ochii să lăcrimeze.

— Aproape la fel de seducător ca şi parfumul lui Rose, remarcă Philip. Ai o cameră la hotelul ăsta. De ce nu folosim conductele de acolo?

— Am ales această perioadă pentru că la *El Grande* sunt o mulţime de buzunare care pot să fie jefuite. E foarte posibil să mai existe şi alţi hoţi. În cazul în care se face o investigaţie, aş prefera să înceapă de aici, nu dinăuntru.

— O urmă de prevedere? întrebă el, apoi examină uneltele pe care le scosese Adrianne. Foarte frumos! Oţel pentru bisturie?

— Bineînţeles.

— Dă-mi voie!

Alese un şperaclu foarte subţire şi începu să-l mânuiască atent. Adrianne se uită peste umărul lui, admirându-i îndemânarea. Philip aproape că simţi încuietoarea deschizându-se, – cu urechea aţintită spre ea şi cu degetele mişcându-se delicat, ca ale unui virtuoz pe vioară. Ea se considerase întotdeauna un lăcătuş excelent, dar acum trebuia să recunoască, măcar faţă de ea însăşi, că el era mai bun.

— De câţi ani nu ai mai lucrat?

— Cinci ani. Aproape. Puse şperaclul înapoi, apoi deschise uşa.

— Nu ţi-ai ieşit din mână!

— Mulţumesc.

Pătrunseră împreună în măruntaiele hotelului. Era umed şi mirosea a igrasie, dar – după izul de gunoi – o binecuvântare. Adrianne plimbă lumina lanternei pe podeaua de beton şi pe pereţi. Cineva prinsese de zid un poster care reprezenta o stea pop mexicană. Ici colo se vedea câte un

scaun, dar nu păreau să ofere prea mult confort. Becurile din tavan nu erau protejate.

— Ar fi trebuit să folosească o parte din profit ca să ridice condiţiile de lucru la nivelul secolului douăzeci. Urmări cu privirile o şopână speriată, care urca pe zid clipind din ochi.

— Vom vorbi mai târziu despre datoriile faţă de societate ale lui St. John. Pe unde o luăm? Ea îi arătă, iar el străbătu camera, spre o boltă care dădea spre o arie utilitară vastă. Aici se afla cazanul, a cărui activitate era în toi. Uriaşa instalaţie de aer condiţionat făcea un zgomot care îi aduse în minte florile de gheaţă de pe geamurile din casa lui din Osfordshire, acolo unde Crăciunul era Crăciun. Studie încruntat conductele. Avusese dreptate când spusese că-l vor cam strânge.

— Bine, ajută-mă să urc sus, apoi te trag şi eu. Întinse mâna după lanternă.

Adrianne se gândea la ceva mai puţin decât la îmbunătăţirea condiţiilor dincolo de zidurile camerei în care se aflau. Economia mexicană era la pământ, iar poporul se zbătea în sărăcie. Ar fi putut să vândă bijuteriile şi să doneze banii unor

organizaţii de caritate.

— Nu cred că ai să te răzgândeşti. Aş putea da pietrelor o întrebuinţare mai bună decât împodobirea gâtului lui Lauren. Am împărţi 60/40.

— 60/40?

— Eu am făcut toată treaba, sublinie ea. E mai mult decât un târg cinstit.

Ar fi dorit ca ea să nu fi făcut această sugestie – tare ar fi dorit. Era cu atât mai greu pentru un bărbat născut pentru a lua, nu pentru a da înapoi. Nu era vorba de bani, ci de principiu. Din nefericire, în ultimii ani, adoptase alte principii. O recunoaşteri umilitoare. Şi-l închipui pe Spencer, stând la biroul lui şi pufăind din pipă.

— Lanterna, repetă Philip.

Ridicând din umeri, îi dădu lanterna.

— Ar fi o afacere mult mai bună decât ce facem noi acum, dar fie cum vrei tu.

— Ziceai că e la ultimul etaj. În ce cameră?

— Ultima din aripa de vest. Ocupă tot colţul clădirii.

— Ai o busolă?

— Nu. Adrianne zâmbi. Nu ştii în ce parte e vestul?

Trebuia să spună ceva, în apărarea onoarei englezilor.

— Am folosit întotdeauna busola.

Încă zâmbind, îşi împreună mâinile.

— Hopa-sus, dragă. Te ajut să urci.

El ignoră şicana şi-şi puse piciorul în mâinile ei.

Aproape înainte ca ea să-i fi simţit greutatea, el era sus, strecurându-se cu agilitate în conductă. După câteva înjurături, Philip se răsuci şi îi întinse mâinile. Ea le apucă.

Degetele lor se îndoiră şi se apucară strâns. Timp de o clipă ochii lor se fixară cu intensitate. Apoi, picioarele i se desprinseră de pe pământ.

Stând de-a buşilea, Philip plimbă lumina lanternei prin conductă. Parcă se afla într-un sicriu de metal.

— După cum arată, nu-mi pare rău că am ratat plăcinta de Crăciun.

— La cotituri e mai strâmt, spuse Adrianne cu oarecare plăcere. Poate că ar fi trebuit să aducem o bucată de slănină pentru tine!

Nu avea loc să se întoarcă şi să se încrunte la ea.

— Dacă aveam puţin timp, aş fi făcut un plan mult mai sofisticat.

— Eu am o grămadă de timp.

Philip trase aer în piept.

— Nu rămâne în urmă, avem un drum lung de făcut.

Era o călătorie lungă şi total lipsită de confort. Din când în când –, tunelul de tablă se îngusta, astfel că Philip trebuia să se sucească şi să se zbată ca un şarpe care se strecoară sub o piatră. Înaintau centimetru cu centimetru, pe burtă, încercând să nu se lase cu toată greutatea într-un singur punct. Trebuia ca totul să se petreacă în linişte.

Atunci când treceau pe lângă deschideri, auzeau voci, râsete, zgomotul apei curgând din robinete sau din duş.

La etajul patru, Adrianne trebui să rămână nemişcată, pe burtă, deoarece intrase cineva în baie. Dacă numărul 422 ar fi deschis ochii atunci când îşi dăduse capul pe spate şi făcuse gargară cu apă de gură mentolată, ar fi avut o mare surpriză.

Pe când se târau spre etajul următor, îşi înăbuşi râsul.

Ori de câte ori conductele se bifurcau, îl trăgea de picior pe Philip pentru a-i arăta direcţia. Făcuse acest drum de zeci de ori în

minte. După treizeci de minute istovitoare, ajunseră la aerisirea de deasupra băii soţilor St. John şi priviră vasul de W.C. de un roz-pastelat.

— Eşti sigură? o întrebă Philip în şoaptă. Bineînţeles că sunt sigură.

— Ar fi extrem de neprofesionist să punem colierul în seiful altcuiva.

— Am spus că sunt sigură, şopti ea. Vezi halatul ăla hidos, cu un păun pe spate, de pe uşă?

El fu nevoit să se aplece peste genunchi ca să se uite.

— Ce-i cu el?

— Eu i l-am făcut cadou lui Lauren, de ziua ei.

Philip se uită lung la halat.

— Nu îţi place deloc de ea, nu-i aşa?

— Îşi terorizează servitorii, îi dă afară după toane şi în trei ani, de când o cunosc, nu a lăsat niciodată un bacşiş într-un restaurant. Îi dădu o şurubelniţă mică. Vrei să le deşurubezi tu?

El se aşează o clipă. Apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, îi şterse praful strâns pe obraz în timpul călătoriei prin conducte.

— De ce nu continui tu?

Ridicând din umeri, ea începu sădeşurubeze repede şi în linişte şuruburile. După ce acestea şi şurubelniţa fură la loc sigur, în buzunarul ei, Philip ridică grilajul, cu gândul încă la ceea ce-i spusese Adrianne. Ce-i păsa ei cum îşi trata Lauren St. John servitorii? Dar nu era timpul să se gândească la aşa ceva, îşi spuse el punând grătarul deoparte.

— Aşteaptă-mă aici, spuse el.

— Nu, vin cu tine.

— Nu e nevoie.

Adrianne îi puse mâna pe braţ.

— De unde să ştiu dacă ai pus sau nu colierul la loc?

— Pentru Dumnezeu?

Scârbit, se strecură prin deschizătură. După câteva clipe, Adrianne îl urmă, la fel de uşor. Fără să se gândească, el o luă de talie ca s-o ajute. Atunci când mâinile lui o cuprinseră, îi trecu o clipă prin minte că ar fi preferat să-şi petreacă altfel seara.

Amândoi făcură un pas înapoi când un sunet ajunse la ei. Le trebui un minut ca să-şi de seama ce era. Adrianne îşi acoperi faţa cu mâinile, rugându-se să nu izbucnească în râs.

Se părea că soţii St. John îşi petreceau

primele ore ale dimineţii de Crăciun făcând amor. Arcurile patului scârţiră. Lauren gemu, Charlie gâfâi.

— Să nu-i deranjăm, şopti Philip, topindu-se ca o umbră în hol.

Zgomotele din camera alăturată se înteţeau şi se domoleau ritmic, în timp ce se ghemuiră amândoi lângă seif. După intensitatea acestora, Philip îşi spuse că ar fi putut să dea năvală în cameră ca nişte infanterişti, să spargă seiful cu explozibil şi apoi să plece la fel de zgomotos, fără să strice ritmul celor doi. Era greu să nu admiri robusteţea lui Charlie, judecând după îndemnurile pătimaşe ale lui Lauren.

Palmele lui Philip începură să transpire în mănuşile chirurgicale, dar nu de nervi, ci de invidie, în timp ce o auzea pe Lauren ţipând şi gemând. Smulse lanterna din mâna lui Adrianne, care se scutura de râs şi făcea raza acesteia să joace încolo şi încoace.

— Stăpâneşte-te, îi spuse printre dinţi.

— Iartă-mă. MI-I închipuiam pe Charlie gol.

— Te rog, nu pe stomacul gol!

Găsi cutia pe care Adrianne o golise şi puse colierul de diamante şi rubine

strălucitoare înăuntru. Îşi dădu sea.

mă că era foarte dureros să le dea înapoi. Abia se abţinu să nu suspine atunci când geamătul lui Lauren se transformă în urlet şi coapsa lui Adrianne se lipi de a lui.

Se ridică şi o trase după el până în baie.

— Sus!

Vocea lui era destul de tăioasă, ca s-o facă să ridice capul.

— Ce bine ştii să te distrezi!

Se urcă pe comodă şi apoi în conductă. Philip era pe jumătate afară din deschizătură când se auziră paşi la uşă. Arcuindu-se, reuşi să dispară în gaură în timp ce se deschise uşa.

— Doamne, Dumnezeule!

Era vocea lui Charlie, care se aplecă istovit peste chiuvetă şi-şi dădu părul rărit din ochi. În ascunzişul lor de deasupra, Adrianne şi Philip împietriră. Charlie dădu drumul la apă şi bău hulpav, ca un om pe moarte. Philip îl privi cum se sprijină cu o mână de zid şi-şi goleşte vezica.

Mirosul de sex şi de urină urcă spre gura de aerisire. Vocea plângăreaţă a lui Lauren se auzi din dormitor.

— Charlie, întoarce-te în pat! mai am un cadou pentru tine!

Gol, burtos, trecut de prima tinereţe, acesta dădu din cap.

— Pentru Dumnezeu, femeie, nu sunt iepure!

Dar vocea lui răsună doar în gând, după care stinse lumina şi plecă să-şi facă datoria cât mai bine.

Cu braţele strânse în jurul taliei, Adrianne se legăna înainte şi înapoi. Merita să piardă bijuteriile… sau aproape.

— Puţină demnitate, Înălţimea Ta! îi spuse Philip punând la loc grătarul. Hai să plecăm de aici!

= 30

Nu era aceeaşi euforie ca aceea pe care o încercase atunci când luase ceva dintr-un seif, dar era ceva aproape asemănător. Lucrase pentru prima dată împreună cu un partener, făcând aceleaşi mişcări, gândind la unison şi punând în valoare aceleaşi talente. Râsul, pe care fusese obligată să-l înăbuşe în timpul lungii călătorii înapoi, prin conducte, clocotise în timpul cât condusese maşina spre *El Presidente.* Nu se oprise nici chiar atunci când Philip o urmase în apartamentul ei.

— Incredibil, pur şi simplu incredibil.

Se lăsă să cadă în scaun, cu picioarele

întinse, relaxată, cu chipul strălucind. Era un aspect pe care Philip nu i-l cunoştea. După ce-şi scoase pantofii, îi zâmbi.

— A fost atât de incredibil, încât aproape că nu mai sunt supărată pe tine.

— Atunci am să dorm liniştit la noapte.

— Întotdeauna eşti irascibil după ce dai o lovitură?

— Dar el nu era decât supraexcitat. Fusese o greşeală să o lase pe ea în faţă în timpul drumului de întoarcere.

Trebuise să se îârască în urma ei, torturat de imaginea fundului drăguţ, strâns în pantaloni. Nefiind în stare să stea liniştit, se plimbă până la fereastră şi înapoi.

— Am pierdut cina, aşteptându-te să te mişti.

— Oh! Era prea puţină simpatie în această exclamaţie.

— La ora asta nu mai este serviciu la cameră. Dar am eu nişte ciocolată.

— Dă-o încoace!

Simţindu-se prea bine ca să nu fie îngăduitoare, Adrianne scoase ciocolata din fundul genţii şi i-o dădu.

— Mai e şi nişte vin.

Philip desfăcu ambalajul tabletei de

ciocolată neîngăduit de subţiri.

— Nu are migdale.

Ea turnă vin în două pahare şi-i dădu unul.

— Cred că nu ar trebui să fiu furioasă. Mai am încă banii.

O apucă de mână înainte ca ea să se întoarcă la locul ei.

— Chiar atât de importanţi sunt banii?

— Da, sunt, spuse ea cu gândul la centrul de primire pentru femei căruia îi erau destinaţi banii.

Îi dădu drumul, ca să-şi reia plimbarea prin cameră.

— Ce câştigi din asta, Addy? îţi dă din când în când câteva mii? îi eşti îndatorată, eşti îndrăgostită de el? Nici dragostea, nici datoriile nu pot fi cauza a ceea ce faci, pentru că, din câte am văzut, el nu-şi asumă niciun risc, în timp ce tu eşti mereu în prima linie.

Adrianne sorbi din vinul călduţ şi-l urmări pe Philip măsurând camera. Ca o panteră, se gândi ea. Se plimbă fără odihnă în lungul şi latul cuştii.

— Care el? întrebă ea încet.

— Asta tu să-mi spui! răspunse Philip

întorcându-se spre ea. Niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama că era cât pe ce să-şi piardă controlul şi răbdarea. Se putea foarte uşor recunoaşte în el gelozia. Şi să fie al naibii dacă avea de gând să mai aştepte măcar oră ca să afle pe cine era gelos. Vreau să ştiu cine este, continuă Philip, de ce eşti combinată cu el, de ce îl ajuţi să fure.

Îl privi cu atenţie cum îşi caută ţigările, scoase una şi aruncă pachetul pe masă, apoi spuse încet:

— Nu ajut pe nimeni să fure.

— Nu-mi mai arde de glume în noaptea asta.

— Ţi-am mai spus că fac ceea ce fac pentru că aşa vreau eu.

— Mi-ai mai spus că o faci din cauza unui bărbat.

— Da, dar nu în modul în care se pare că ai crezut tu.

— Nu mă şantajează niciun bărbat, nu mă plăteşte şi nici nu se culcă vreunul cu mine. Lucrez singură, numai pentru mine. Nu am niciun partener şi nicio datorie de plătit.

Philip dădu fumul afară încet. Păru să se scuture de nerăbdare, ca de o mână

plictisitoare pusă pe umărul lui.

În locul acesteia îşi făcură loc interesul şi concentrarea.

— Vrei să mă faci să cred că eşti singura răspunzătoare pentru furtul a milioane de lire în pietre preţioase, de-a lungul ultimilor nouă sau zece ani?

— Nu vreau să te fac să crezi nimic. M-ai întrebat care e adevărul şi m-am hotărât să ţi-l spun. Se încruntă la vinul din pahar. Nici nu contează, pentru că nu ai nicio dovadă. Superiorii tăi vor crede că ţi-ai pierdut minţile şi, în orice caz, m-am hotărât că aceasta a fost ultima fază din cariera mea.

— E caraghios! Erai un copil când ai început.

— Aveam şaisprezece ani. Eram foarte tânără, adăugă atunci când el o privi. Dar am învăţat repede.

— Dar ce te-a determinat să începi?

Zâmbetul uşor dispăru, puse paharul jos, ciocnindu-l uşor de masă.

— Nu e treaba ta.

— Am trecut de faza asta, Adrianne.

— E viaţa mea particulară.

— Nu mai ai nicio viaţă particulară care

să nu mă includă şi pe mine.

— Aşa crezi tu, Philip. Se ridică privindu-l. Când trebuia, putea să fie la fel de princiară ca şi titlul pe care purta. A fost o seară foarte amuzantă, dar acum trebuie să-ţi spun noapte bună. Sunt istovită.

— Ai să dormi mai mult mâine dimineaţă, nu am terminat încă. Se uită la ceas. Trebuie să dau un telefon înainte de a continmua. Am un prieten la Paris care poate să facă destulă zarvă ca să ţină Interpolul ocupat o zi, două.

Fără să-i ceară voie, se îndreptă spre dormitor, unde se afla telefonul. Când reveni, ea adormise.

Se ghemuâse pe canapea, cu o mână sub obraz şi cu cealaltă de-a lungul corpului. Părul îi căzuse pe faţă şi, când i-l dădu la o parte, respiraţia rămase uşoară şi regulată. Nu mai părea rece sau princiară, ci tânără şi vulnerabilă. Ar fi trebuit s-o trezească şi s-o interogheze acum; când nu se mai apăra. Dar stinse lumina şi o lăsă să doarmă.

Când o auzi, se apropiau zorile. Lumina era uşoară, cenuşie, dar soarele avea s-o transforme în curând într-una strălucitoare şi albă. Philip se trântise pe patul ei, după

ce-şi aruncase neglijent pantofii şi cămaşa. Se trezi repede, se orientă imediat, dar rămase pe pat înainte de a-şi da seama că nu-l trezise lumina, ci plânsul ei.

Se duse în camera vecină şi o văzu făcută ghem, ca pentru a se apăra de vreun atac sau pentru a calma o durere. Numai când se aplecă peste ea şi-i puse mâna pe obrazul ud îşi dădu seama că încă dormea.

— Addy! O scuturǎ, întâi încet, apoi mai tare, când ea începu să se apere. Addy, trezeşte-te!

Tresări violent, ca şi când ar fi lovit-o, ghemuindu-se pe canapea cu ochii măriţi şi îngroziţi. Philip continuă să-i vorbească în şoaptă, dar instinctul îl făcu să nu se apropie prea tare. Treptat, privirea sticloasă începu să exprime durerea.

— Ai visat urât, spuse el încet şi o luă de mână.

— Tremura, dar timp de o clipă, doar o clipă, mâna ei se ţinu strâns de a lui. Îţi aduc puţină apă.

Pe bar se afla o sticlă neîncepută. Uitându-se la ea, desfăcu dopul şi turnă apa în pahar. Fără o vorbă, ea îşi aduse genunchi la piept şi-şi puse fruntea pe ei. Greaţa îi chinuia stomacul, dar respiră

adânc şi încercă să se regăsească.

— Mulţumesc.

Luă paharul, ţinându-l cu amândouă mâinile. Umilinţa se ascuţcă, pe măsură, ce durerea se atenua. Nu spuse nimic, rugându-se doar în gând că e! să plece şi s-o lase să-şi adune rămăşiţele mândriei rănite.

Dar când se aşează lângă ea, trebui să îşi înăbuşe pornirea de a se lipi de el, de a-şi pune capul pe umărul lui pentru a fi mângâiată.

— Povesteşte-mi!

— A fost doar un coşmar, aşa cum ai spus.

— Nu te chinui singură! îi atinse obrazul. De data aceasta, ea nu se mai trase înapoi, închise doar ochii, Vorbeşte, te ascult.

— N-am nevoie de nimeni.

— Nu plec până când nu-mi spui.

Se uită în jos, la apa din pahar. Era caldă şi fără gust şi nu-i liniştea deloc durerea din stomac.

— Mama a murit de Crăciun. Acum, te rog, pleacă şi lasă-mă în pace!

Fără să spună nimic, îi luă paharul din mână şi se aşează lângă ea. O luă încet în

braţe. Ea se încordă, respingându-l, dar nu luă în seamă reacţia aceasta. În loc să-i spună cuvinte de simpatie, pe care să le respingă, o mângâie încet pe păr. Răsuflarea i se transformă într-un fel de hohot combinat cu suspin şi se iipi de el.

— De ce faci asta?

— E fapta mea bună pe ziua de azi. Hai, spune!

Nu vorbise niciodată despre acest lucru. Îi venea prea greu. Dar acum, cu ochii închişi şi cu capul pe umărul lui, cuvintele îi veniră de la sine.

— Am găsit-o chiar înainte de răsărit. Nu căzuse. Era ca şi când ar fi fost prea slăbită ca să stea în picioare şi s-ar fi întins pur şi simplu pe jos. Părea ca şi cum ar fi încercat să ceară ajutor. Poate că m-a chemat, dar eu nu am auzit-o. inconştient, mâna ei se agăţă de umărul lui Philip. Degetele se strânseră convulsiv. Cred că ai citit ziarele. Sinucidere. Cuvântul sună de parcă îi provoca dureri. Dar eu ştiu că nu a fost aşa. Fusese prea mult timp bolnavă, îndurase prea mult. Căuta doar puţină linişte, o noapte uşoară. Nu s-ar fi sinucis niciodată aşa, ştiind că…

ştiind că eu am s-o găsesc.

Continuă s-o mângâie. Cunoştea povestea, scandalul.

Din când în când, ieşe din nou la suprafaţă, tot mai misterioasă.

— Tu ai cunoscut-o cel mai bine.

Se trase înapoi ca să-l privească, să-i cerceteze chipul, apoi îşi lăsă din nou capul pe umărui lui. Nimic din câte i se spuseseră până acum nu o mângâiase mai mult.

— Da, am cunoscut-o. Era bună şi iubitoare. Şi simplă.

— Nimeni nu a înţeles că strălucirea aparţinea actriţei, nu femeii. Avea încredere în oameni, adesea în cei care nu meritau. Până în cele din urmă, asta a omorât-o.

— Tatăl tău?

Întrebarea fusese ca o tăietură adâncă, până la os, astfel că Adrianne nu simţi durerea la început.

— El a distrus-o. Se ridică, îşi cuprinse talia cu braţele şi începu să umble prin cameră. Puţin câte puţin, zi de zi.

— Şi s-a bucurat de spectacol.

Acum nu mai simţea niciun pic de slăbiciune. Vocea îi răsuna limpede ca şi clopoţeii care vesteau Crăciunul în scuar, dar fără aceeaşi bucurie.

— S-a căsătorit cu femeia pe care o considera cea mai frumoasă din lume. O occidentală. O actriţă, la care bărbaţii se gândeau ca la o zeiţă. Ea s-a îndrăgostit de el şi a renunţat la cariera ei, la ţara şi la cultura ei, apoi el a început s-o distrugă pentru că reprezenta tot ceea ce dorea şi tot ceea ce dispreţuia.

Se duse la fereastră. Soarele urca tot mai sus, aruncând diamante în apa limpede. Plaja era pustie.

— Nu înţelegea cruzimea, nu avea niciun pic. Multe lucruri nu am ştiut, până mai târziu, peste ani, când totul a început să iasă la suprafaţă, din cauza disperării şi confuziei ei. În Jaquir, vorbea cu mine despre orice pentru că nu avea cu cine să vorbească.

— De ce nu l-a părăsit mai devreme?

— Ar trebui să înţelegi Orientul şi pe mama. L-a iubit.

— Chiar şi după ce şi-a luat altă soţie pentru că – îl supărase dărindu-i o fetiţă, şi atunci l-a iubit. O insulta şi o umilea, dar ta nu renunţa. Şi-a petrecut zilele închisă în harem în timp ce a doua lui soţie îi purta copilul şi a continuat să-l iubească. El o bătea şi ea nu cârtea. Aproape zece ani a

rămas acolo, iar el i-a distrus încrederea în sine, personalitatea, respectul de sine. l-a făcut mult rău, dar ea a rămas.

— Pentru mine. Ar fi trebuit să fugă, dar s-a gândit întâi la mine.

Respiră adânc, privind plaja scăldată în soare fără s-o vadă.

— Tot ce a făcut şi tot ce nu a făcut a fost pentru binele meu.

— Te-a iubit.

— Poate mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât era spre binele ei. A rămas cu mine an după an, pentru că nu a vrut mă părăsească. Iar el a bătut-o, a umilit-o, a violat-o. Dumnezeu ştie de câte ori a violat-o! O dată, am fost de faţă, ghemuită sub pat, cu mâinile pe urechi, ca să nu aud. Şi i-am urât!

Ochii lui Philip se îngustară. Simpatia se transformă într-o furie surdă. Voi să vorbească, apoi îşi ţinu gura. Nu ar fi putut spune nimic care să uşureze acest fel de durere.

— Nu ştiu dacă ar fi găsit vreodată curajul să-l părăsească. Dar într-o zi, când aveam opt ani, Abdu i-a spus că voia să mă trimită la şcoală. Urma să fiu logodită cu fiul unui aliat.

— La opt ani?

— Căsătoria trebuia să aibă loc abia când aveam să împlinesc cincisprezece ani, dar logodna era o mişcare politică bună. Cred că mai rămăsese în ea ceva din actriţa care fusese. A fost de acord cu hotărârea lui, a părut chiar încântată. Şi l-a convins să mă ia cu ei la Paris ca să-n i arate puţin lumea. Dacă trebuia, să fiu o soţie bună, era necesar să ştiu cum să mă port în străinătate. L-a convins că era bucuroasă de interesul lui pentru binele me! că aproba apropiata căsătorie. În ţara mea e ceva ob şnuit ca femeile să se căsătorească la cincisprezece ani

— Fie că vor sau nu?

Zâmbi. Ce englezesc suna!

— Căsătoriile sunt încă aranjate în Jaquir, de la fiica fermierului până la cea a regelui. Scopul lor este să întărească tribul şi să legitimeze sexul. Dragostea şi preferinţele nu au nicio legătură cu căsătoria.

Lumina se schimba. Adrianne văzu un tânăr, plin de nisip, mergând anevoie spre capătul plajei.

— La Paris, a reuşit să o contacteze pe Celeste. Ea ne-a rezervat bilete pentru

avionul de New York. Abdu cultivase o imagine progresistă a Jaquir-ului în afara ţării, aşa încât aveam voie să mergem la cumpărături şi la muzee. Mama putea să-şi poarte părul liber şi chipul descoperit. Am scăpat de gărzile de corp în *Luvru,* apoi am fugit.

Îşi apăsă ochii cu podurile palmelor. Erau umflaţi şi parcă avea nisip în ei. O dureau din cauza luminii puternice a soarelui.

— Nu a mai fost niciodată sănătoasă şi nu a încetat să-l iubească. Se întoarse lăsându-şi mâinile în jos. Asta m-a învăţat că, atunci când se lasă în voia iubirii, o femeie pierde. M-a învăţat că – dacă vreau să supravieţuiesc trebuie să mă bazez numai şi numai pe mine.

— Ar fi trebuit să te înveţe şi faptul că dragostea nu cunoaşte piedici.

Simţi deodată un fior de-a Iunul braţelor". Ochii lui erau calmi, şi în ei era ceva ce ea r, dorea să vadă, tot aşa cum nu voia să înţeleagă de ce îi i Dusese mai mult decât spusese vreodată cuiva.

— Vrea să fac un duş, spuse ea *v* ce.

Trecu prin faţa lui, îndreptându-se spre baie. Ceva o făcu să ezite înainte de a

închide bine uşa dintre ei.

Capitolul 18

Credea că el plecase. Întârziase mult sub duş, lăsând şuvoiul fierbinte să-i biciuiască pielea. Durerea ascuţită de cap se transformase într-o bătaie surdă şi ştia că îi va trece cu două aspirine. Pentru că o uşura, se unse cu cremă parfumată şi îşi puse un halat larg, având intenţia să se lungească pe terasă şi să-şi usuce părul la soare.

Plaja va mai aştepta. Era mai bine ca în dimineaţa acefesta să stea singură, fără foiala chelnerilor care să-i astârr pere setea şi fără prezenţa celor aflaţi în concediu, care să stropească, să strige sau pur şi simplu să se coacă la soare, alături. Dimineaţa de Crăciun şi-o petrecea întotdeauna singură, evitând prietenii bine intenţionaţi şi obligaţiile sociale. Amintirea ultimului Crăciun al mamei ei nu mai era la fel de ascuţită şi dureroasă ca odinioară, dar ea nu suporta să mai vadă globurile colorate.

Phoebe punea întotdeauna un îngeraş alb în vârful pomului. În fiecare an, începând cu primul pe care îl petrecuseră în

America. În afară de ultimul, când fusese atât de prinsă în tunelul întunecat care o înghiţise.

Aşa privea Adrianne boala mamei ei – ca pe un tunel negru, adânc, cu sute de colţuri întunecate şi cu fundături.

Era mai bine să aibă această viziune tangibilă decât confortul rece şi toţi termenii tehnici din zecile de cărţi pe care le citise, despre comportamentul anormal. Mai bine chiar decât toate diagnosticele şi prognozele pe care le primise în camerele tăcute şi dominate de mirosul de piele în care profesau respectaţii doctori pe care-i consultase.

Acest tunel o atrăsese pe mama ei tot mai adânc.

De-a lungul anilor, Phoebe reuşise să-şi găsească singură calea spre ieşire. Până când fusese-prea obosită sau până când întunericul păruse mai uşor de supărat decât lumina.

Poate că timpul vindeca, dar nu te făcea să uiţi.

Se simţea mai bine acum, după ce-şi exprimase sentimentele în cuvinte, deşi era aproape gata să regrete faptul că-i spusese atât de multe lui Philip. Îşi zise că nu conta,

că în curând fiecare îşi va vedea de propriul său drum şi că – indiferent ce-i spusese şi ce sentimente încercaseră împreună – totul va avea prea puţină importanţă odată cu trecerea vremii. Dacă el va fi drăguţ atunci când nu aştepta niciun gest amabil, nu va conta. Dacă ea va dori atunci când dorinţa nu va putea să trăiască, va reuşi să treacă peste toate. Avusese prea multă vreme grijă de ea însăşi, îşi ascunsese cu prea multă atenţie sentimentele ca să-l lase să observe diferenţa.

De acum înainte, toate gândurile, toate simţămintele trebuiau să fie concentrate asupra Jaquir-ului şi a răzbunării.

Dar când deschise uşa, constată că el era încă acolo, fără cămaşă, cu picioarele goale, vorbind într-o surprinzător de fluidă spaniolă cu un chelner imberb în costum alb. Îl urmări pe Philip dându-i câteva bancnote – suficiente, se pare, ca să-l facă pe tânăr bucuros că muncea, indiferent de faptul că era sărbătoare.

— *Baenas dias, señora.* Crăciun fericit!

Nu-şi bătu capul să coereze presupunerea pe care o făcea acesta în legătură cu relaţiile ei cu Philip sau să-i spună că, pentru ea, Crăciunul nu fusese de

multă vreme fericit. În schimb, îi zâmbi, făcându-i tot atâta plăcere ca şi banii pe care-i avea în buzunar.

— *Buenos dias. Felices Navidad.*

Adrianne îşi uni mâinile şi aşteptă sunetul uşii care se închise.

— De ce mai eşti încă aici? îl întrebă, când rămaseră singuri.

— Pentru că mi-e foame.

Philip ieşi pe terasă şi se aşează. Evident confortabil instalat, îşi turnă cafea. Erau fel de fel de moduri de a câştiga încrederea cuiva, se gândi el. Cu o pasăre cu aripa ruptă trebuia să dai dovadă de răbdare, grijă şi să ai mână uşoară. Cu un cal nărăvaş care fusese biciuit, trebuia perseverenţă şi riscai să fii lovit. Cu o femeie, trebuia o oarecare doză de farmec. Cu o femeie, era gata să le îmbine pe toate.

Adrianne ieşi încruntată după el.

— Poate că nu voiam micul dejun.

— Minunat! Pot să-l mănânc şi pe al tău.

— Sau tovărăşia cuiva.

— Poţi să te duci pe plajă. Frişcă?

Poate că ar fi putut să reziste mirosului cafelei sau luminii aurii a soarelui. Îşi spuse că ar fi putut desigur să-i reziste şi lui. Dar

nu ar fi fost în stare să reziste mirosului de mâncare caldă.

— Da.

Se aşează ca şi cum ar fi cedat unui public. Gura lui Philip se contractă.

— Zahăr? Înălţimea Voastră?

Ochii ei se îngustară. Se apropia furtuna. Apoi, la fel de repede, norii se împrăştiară odată cu zâmbetu! ei.

— Nu folosesc titlul decât în ocazii oficiale sau cu idioţii.

— Sunt flatat

— Să nu fii! încă nu m-am hotărât dacă eşti idiot sau nu.

— Te las toată ziua ca să te hotărăşti.

Tăie omleta. Se împrăştie un miros de condiment.

Se gândi că Adrianne era aşa, fină şi elegantă în afară şi, odată deschisă, fierbinte şi plină de surprize.

— Am fost atât de ocupat să te supraveghez încât nu am prea avut timp să profit de apă şi de soare.

— Păcat!

— Exact. Ai putea să profiţi împreună cu mine de ele.

— Întinse gem de căpşuni pe o bucată

de pâine prăjită şi i-o întinse.

— Doar dacă nu te temi să-ţi petreci timpul cu mine.

— De ce m-aş teme?

— Pentru că ştii că vreau să fac dragoste cu tine şi te temi că s-ar putea să-ţi placă.

Ea muşcă din pâine, făcând eforturi să-şi păstreze ochii calmi.

— Ţi-am mai spus că nu am intenţia să mă culc cu tine.

— Atunci câteva ore la soare nu vor însemna nimic.

— Continuă să mănânce liniştit. Azi-noapte ai vorbit serios?

Omleta dispărea încet-încet. Pe măsură ce o încălzea soarele, durerea de cap îi dispărea. Se uită la el.

— Despre ce?

— Despre faptul că a fost ultima ta lovitură, înfipse furculiţa în omletă. Rareori avea probleme când era vorba de minciuni şi nu-i păsa că pe el numai cu greu îl putea minţi.

— Am spus că a fost ultima lovitură din această fază a carierei mele.

— Adică?

— Exact cum am spus.

— Adrianne!

Venise timpul să dea dovadă de răbdare şi de o mână fermă.

— Am obligaţii faţă de superiorii mei. Dar vreau şi să te ajut. Văzu îngrijorarea din ochii ei, dar nu-şi trase mâna când o apucă.

— Dacă eşti cinstită cu mine, s-ar putea să le pot face pe amândouă. Dacă nu, este posibil să am necazuri la fel de mari ca şi tine.

— Nu ai să ai niciun necaz dacă laşi totul pe mine. Îţi repet că este vorba de o chestiune personală, Philip şi că nu este de competenţa Interpolului şi nici de a ta.

— Ba este de competenţa mea.

— De ce?

— Pentru că ţin la tine. Îşi întări strânsoarea atunci când mâna ei se mişcă neliniştită. Foarte mult.

Adrianne ar fi preferat ca el să fi folosit o frază-standard, una din multele uşor de uitat, cu care bărbaţii le debitau atunci când erau atraşi de o femeie. El vorbise prea simplu, prea direct şi prea sincer.

— Aş fi preferat să nu-ţi pese.

— Şi eu, dar suntem implicaţi amândoi.

Îi dădu drumul la mână, apoi se întoarse, cât se poate de calm, la mâncarea lui. Am să fac în aşa fel încât să-ţi fie mai uşor. Începe prin a-mi spune de ce te-ai apucat să furi.

— Nu ai să mă laşi în pace până când n-am să-ţi spun?

— Nu. Mai vrei cafea?

Acceptă dând din cap. Acum nu mai conta, se hotărî, în afară de asta, aveau în comun faptul că încercaseră aceleaşi senzaţii, emoţii şi triumfuri.

— Ţi-am spus că mama a fost multă vreme bolnavă.

— Da.

— A avut nevoie de doctori, medicamente şi tratamente. A trebuit să fie internată pentru perioade lungi de timp. Bineînţeles că ştia toate astea. Oricine citise revistele din ultimii zece ani cunoştea tragedia prin care trecuse Phoebe Spring. Totuşi, era mai bine să-i spună chiar lui Adrianne, cu propriile ei cuvinte.

— Ce a avut?

Era răspunsul cel mai greu dedat. Dar dacă îi spunea repede, scăpa repede.

— Diagnosticul a fost depresiune maniacă. Uneori vorbea şi vorbea şi făcea planuri îndrăzneţe. Nu putea să stea, să

doarmă sau să mănânce de atâta energie. Era ca o otravă, parcă lua foc. Apoi cădea atât de jos încât nici nu mai putea să vorbească. Stătea doar şi se uita în gol. Nu recunoştea pe nimeni, nici chiar pe mine.

Îşi drese vocea şi luă o înghiţitură de cafea. Era amintirea cel mai greu de suportat-felul cum se simţise ţinând-o pe mama ei de mână, vorbindu-i, chiar implorând-o, ca să primească drept răspuns o privire goală. Uneori, Phoebe părea pierdută în tunel şi atrasă de întuneric şi de tăcere.

— Cred că a fost un iad pentru tine.

Nu se uită la el, nu era în stare. În schimb, privi apa, calmă şi imposibil de albastră sub cerul senin.

— Era un iad pentru ea. De-a lungul anilor devenise alcoolică şi dependentă de droguri. Începuse în Jaquir deşi numai Dumnezeu ştie cum se descurcase – şi scăpase totul de sub control atunci când încercase să ia totul de la început la Hollywood. Sincer nu ştiu dacă boala mentală îi agravase alcoolismul sau dacă acesta îi agrava boala. Ştiu doar că s-a luptat cu amândouă cât a putut de mult, dar atunci când am ajuns în California scenariile

în care ea să aibă rolurile pe care fusese obişnuită să le joace erau inexistente, iar ea nu a suportat înfrângerea. A fost prost sfătuită: agentul ei era un ticălos.

Vocea i se înăspri, dar nu-i tremură. Dar era o schimbare semnificativă, deşi subtilă, suficientă însă pentru a-l face să-şi îngusteze ochii şi să se concentreze asupra ei.

— Ce ţi-a făcut?

Îşi ridică fruntea. Timp de o clipă, ochii ei fură limpezi ca sticla. Dar, tot la fel de repede, se umbriră.

— Câţi ani aveai? o întrebă el cu multă grijă, în timp ce degetele i se înţepeneau pe metalul furculiţei.

— Paisprezece. Nu a fost atât de rău pe cât crezi.

— Mama a intrat înainte ca el să poată… în timp ce mă luptam cu el. Nu am văzut-o niciodată aşa. A fost incredibilă, exact ca în expresia „tigroaica ce-şi apără puiul”. Deoarece o făcea să se simtă mizerabil, îndepărtă amintirea aceea.

— Nu contează decât faptul că a tras-o după el, că s-a folosit de ea, a exploatat-o, iar ea a fost prea distrusă de anii petrecuţi în Jaquir ca să se salveze singură.

El nu mai insistă, deoarece atunci când vrei să câştigi încrederea cuiva nu poţi să împingi lucrurile prea departe şi prea repede.

— Nu aţi rămas în California?

— Ne-am întors la New York imediat după incidentul cu agentul ei. Părea să se simtă mai bine, cu adevărat mai bine. Avea de gând să încerce din nou să facă teatru.

— Scena. Era emoţionată, vorbea mereu despre ofertele pe care le primea. Nu i se făcea nicio ofertă, voiam să cred, că totul mergea bine. Apoi, într-o zi, imediat după ce am împlinit şaisprezece ani, când m-am întors de la şcoală, am găsit-o stând pe întuneric. Nu mi-a răspuns atunci când i-am vorbit. Am scuturat-o, am strigat. Nimic. Nu pot să-ţi spun cum era – ca şi cum ar fi murit pe dinăuntru.

Nu spuse nimic, îşi împleti doar degetele cu ale ei.

Adrianne se uită la mâinile lor unite. Ce lucru simplu, se gândi ea, una dintre formele de bază ale contactului uman.

Nu ştiuse niciodată că ar putea să fie atât de reconfortant.

— A trebuit *s-o* internez. Asta a fost prima dată. După ce a stat o lună acolo, nu

mi-au mai rămas bani. Dar ea şi-a revenit pentru o vreme. Am părăsit şcoala şi mi-am luat o slujbă. Ea nu a aflat niciodată.

— Nu aveaţi pe nimeni, nicio rudă la care să te duci?

— Părinţii ei muriseră. Fusese crescută de bunici şi muriseră amândoi pe când eram eu copil. Primise o mică sumă de la asigurări, dar aceasta fusese trimisă în Jaquir şi rămăsese acolo. Goni şi acest gând, ca şi cum nu ar fi contat. Nu mă supăra faptul că lucram, de fapt, îmi plăcea mai mult decât şcoala, dar puţinul pe care îl câştigam nu ajungea pentru chirie şi mâncare şi deloc pentru medicamente şi tratament. Aşa că am început să fur. Eram foarte pricepută.

— Nu s-a întrebat de unde erau banii?

— Nu. În ultimii ani, trăia ca în vis cea mai mare parte a timpului. Credea adesea că mai face filme.

Zâmbi uşor. Urmări un pescăruş plonjând în mare.

— L-am spus Celestei; s-a înfuriat. Ar fi voit să plătească ea tot, dar nu puteam s-o las. Eu trebuia să am grijă de mama, era răspunderea mea. În orice caz, nu am furat niciodată de la cineva care să nu merite

acest lucru.

— Cum adică?

— Întotdeauna am ales cu mare grijă ţintele. Întotdeauna am furat de la cei foarte bogaţi.

— Foarte înţelept! spuse Philip ironic.

— Şi de la cei foarte zgârciţi. De exemplu lady Caroline.

— Da. Diamantul. Philip îşi luă o ţigară, legănându-şi scaunul. Douăzeci şi două de carate, aproape fără defect, întotdeauna te-am invidiat pentru el.

— A fost o treabă minunată. Îşi! puse coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în mâini. Îl ţinea în seif. Securitate clasa întâi. Senzori de căldură. Detectori de mişcare. Infraroşii.

— Mi-a luat şase luni ca să pregătesc lovitura.

— Cum ai făcut?

— Am fost invitată pentru weekend. În felul ăsta nu trebuia să îmi fac probleme cu alarma de afară. Am folosit magneţi şi un minicomputer. La etajul întâi aveau un sistem de protecţie cu fotocelule, dar a fost uşor să mă strecor pe sub nivelul lor. Seiful în sine avea un sistem de închidere cu ceas, dar l-am înşelat făcându-l să creadă că

suntem cu şase ore mai târziu. Am aranjat un dispozitiv făcut dintr-un ceas deştepător şi câteva microcipuri. Când am intrat în seif, a trebuit să evit două alarme şi să blochez camerele de luat vederi, apoi am fost liberă să fac ce vreau. Când m-am întors în camera mea, am declanşat alarmele cu un remete-control.

— Ai declanşat alarma cât erai încă în casă?

— Ai fi avut o soluţie mai bună?

Pofta de mâncare îi revenise şi puse mai mult gem pe pâinea prăjită.

— Am îndesat diamantul în crema mea de faţă deşi, bineînţeles, nu mi-au căutat niciodată prin lucruri.

— Bineînţeles.

— Şi la ora patru dimineaţa am fost trezită de sunetul alarmei şi m-am îngrozit alături de lady Caroline.

Philip o privi muşcând din pâinea cu gem.

— Ai putea fi calificată drept neprietenoasă.

— Nu merita simpatia mea. Avea patruzeci de milioane de lire şi dădea mai puţin de 0, 5 la sută pentru opere de binefacere.

Îşi ridică ochii ca s-o studieze.

— Ăsta este reperul tău pentru meritele cuiva?

— Da. Ştiu ce înseamnă să fii sărac, să ai nevoie de bani şi să urăşti acest lucru. Mi-am jurat mie însămi că nu am să uit. Ridică din umeri ca pentru a potoli o durere veche. Atunci când mama a murit, am continuat să fur.

— De ce?

— Din două motive. Primul era că acest lucru îmi dădea prilejul să împart bogăţia unor oameni care ar fi ţinut-o cu amândouă mâinile sau în camere blindate. Safirul lui Madeleine Moreau a fost vândut şi banii au fost donaţi Fondului Văduvelor şi Orfanilor.

Philip îşi aruncă ţigara peste balcon, apoi bău o înghiţitură bună de cafea rece.

— Vrei să spui că faci pe Robin Hood?

Adrianne se gândi la ce spusese. Era o comparaţie interesantă şi atrăgătoare.

— E un fel de a spune, dar mai cinstit ar fi să spun că este o afacere. Iau un comision. Este o ocupaţie scumpă, dacă te gândeşti la timpul şi echipamentul de care ai nevoie şi apoi trebuie să păstrezi aparenţele, lucru care este rentabil. În afară de asta, nu-mi place să fiu săracă.

— Nici eu nu m-am obişnuit cu asta.

Luă o floare din vaza de pe masă şi o învârti între degete.

— Cât luai comision?

— Varia între cincisprezece şi douăzeci la sută, după cât cheltuiam iniţial pentru lovitură. De exemplu, bijuteriile St. John. A trebuit să plătesc avionul, nota de la hotel ăsta, nu pun la socoteală apartamemntul de la *El Grande.*

— Evident!

— Apoi mâncarea, uniforma şi peruca de cameristă şi câteva convorbiri telefonice cu continentul. Orice cumpărături sau excursii mă privesc.

— Sigur.

Îi întâlni privirea calmă.

— Nu eşti omul potrivit să mă judece, Philip, de vreme ce şi tu ţi-ai petrecut mare parte din viaţă furând.

— Nu te judec, sunt uimit. Întâi îmi spui că tu ai dat toate loviturile, din toţi anii ăştia, singură.

— Aşa este. Tu n-ai făcut aşa?

— Da, dar… Ridică o mână. Bine. Acum îmi spui că în ultimii câţiva ani ai donat toţi banii, afară de un comision de

cincisprezece, douăzeci la sută.

— Mai mult sau mai puţin.

— Restul i-ai dat pentru opere de caritate.

— În felul meu, sunt o filantropă. Zâmbi. Şi îmi place munca asta. Ştii ce simţi atunci când ţii milioane în mână.

— Când priveşti diamantele strălucinduţi în palmă şi ştii că le ai pentru că eşti mai deştept.

— Da. Ştiu ce simţi.

O înţelegea prea bine.

— Şi când noaptea este rece şi vântul îţi sufla în faţă, în timp ce te caţeri pe un bloc. Mâinile sunt încordate ca o stâncă iar mintea e ascuţită ca lama unui cuţit. Nerăbdarea este atât de mare – ca atunci când deschizi o sticlă de *Dom Perignon,* clipa aceea care precede momentul când dopul zboară şi spuma începe să se reverse.

Philip scoase altă ţigară din pachet. Era ceva mai mult decât atât, se gândi el. Semăna mult cu clipa dinaintea exploziei de pasiune când sămânţa e gata să iasă din tine şi să se răspândească într-o femeie.

— Ştiu cât de pasionant poate fi. Şi mai ştiu că vine o vreme când trebuie să încetezi, cât timp eşti în top.

— Aşa cum ai făcut tu?

— Exact. Un jucător inteligent ştie când şansele se micşorează şi când e timpul să părăsească jocul. Suflă fumul. Mi-ai dat un motiv, Addy. Care este celălalt?

Nu răspunse imediat, în schimb se ridică şi se sprijini de balustrada dinspre pfajă. Nu fi putut spune că avea încredere în ei. Într-adevăr, de ce ar fi avut? Dar cei care se aseamănă se adună. Şi el fusese hoţ şi poate că o parte din el mai era încă în stare să aprecieze planul ei şi fără să înţeleagă marea ei nevoie de a-l duce la bun sfârşit.

— Întâi vreau nişte asigurări.

Se întoarse, astfel că briza caldă îi flutură părul bogat, negru şi parfumat de pe fată.

— Ce fel?

În aceeaşi clipă, văzu ceva în ochii ei, ceva în felul cum stătea care-l făcu să-şi dea seama că îi va promite orice. O astfel de constatare poate să năucească un bărbat…

— Vreau să-mi promiţi că tot ceea ce îţi voi spune rămâne între noi. Că nu ai să raportezi nimic superiorilor tăi.

Se uită la ea ferindu-şi ochii de soare.

— N-am trecut de acest stadiu?

— Nu ştiu.

Făcu o pauză, cântărindu-l. Ar fi putut să-i spună o minciună, sau măcar să încerce să-l mintă, dar se întrebă dacă nu era mai sigur să-i spună adevărul. Câtă vreme era pe urmele ei, nu putea să ajungă în Jaquir şi să ia înapoi ceea ce-i aparţinea.

— Ştiu ce ai fost, Philip şi nu te-am întrebat de ce.

— Ai vrea să ştii?

Surpriza i se întipări pe faţă, înainte de a întoarce capul. Nu se aşteptase ca el să fie de acord să-i spună.

— Poate altă dată. În dimineaţa asta ţi-am spus mai mult decât ştie oricine altcineva. Nici Celeste nu ştie decât fragmente. Nu-mi place să se amestece cineva în viaţa mea.

— E prea târziu ca să iei înapoi ceea ce mi-ai spus şi e o pierdere de timp ca să regreţi.

— Da. Se întoarse spre el. Asta îmi place la tine.

— Romantic sau nu, eşti un bărbat cu simţ practic. Cei mai buni hoţi sunt o combinaţie de vizionari cu simţ practic. Cât de mult ai tu dintr-un vizionar?

Se ridică şi el şi se sprijini de

balustradă. Erau despărţiţi însă de masă.

— Destul ca să vadă drumurile noastre încrucişându-se iar şi iar – indiferent cât de incomod ar fi pentru amândoi.

În ciuda soarelui puternic, Adrianne fu scuturată de un frison. Destinul era ceva ce nu putea fi furat.

— Poate, dar nu ăsta este sfârşitul. M-ai întrebat de ce am continuat să lucrez şi am să-ţi spun. A fost ca un exerciţiu, un antrenament pentru cea mai mare lovitură din viaţa mea. Poate din a oricui.

Philip simţi stomacul strângându-i-se. De frică, îşi dădu seama că era cea mai cinstită şi ascuţită frică. Pentru ea.

— Ce vrei să spui?

— Ai auzit de colierul numit *Soarele şi Luna*?

Frica părăsi stomacul pentru a-l strânge de gât.

— Iisuse! Cred că ţi-ai ieşit din minţi!

— Deci ai auzit, spuse ea zâmbind.

— Oricine lucrează în domeniu a auzit de colierul ăsta şi de ceea ce s-a întâmplat în 1935, când cineva a avut prostul gust să-l fure. l-au tăiat gâtul după ce-i tăiaseră amândouă mâinile.

— Iar sângele lui a scăldat *Soarele şi Luna.* Ridică din umeri. Aşa se nasc legendele.

— Nu e un joc! Se duse la ea, o apucă de umeri şi o zgâlţâi încât îşi pierdu echilibrul. În ţara aceea nu sunt deloc amabili cu hoţii. Pentru Dumnezeu, Adrianne, ar trebui să ştii mai bine decât oricine cât de dură este justiţia tatălui tău.

— Vreau dreptate şi o s-o am! Se smulse din mâinile lui. De când am furat prima dată ca să plătesc spitalizarea mamei, am jurat să-mi fac dreptate. Colierul a fost al ei, a fost cadoul ei de nuntă. Preţul miresei. După legile din Jaquir, o femeie păstrează după divorţ ceea ce a primit cadou în timpul! căsătoriei. Tot ce are o femeie devine proprietatea soţului, care dispune după bunul plac de bunurile ei, indiferent cine ar fi ea. Dar preţul miresei rămâne în posesiunea ei, deci *Soarele şi Luna* este colierul mamei.

A refuzat să-i dea ceea ce-i aparţinea ei, aşa că am să-i iau eu.

— Ce-i mai pasă ei acum? Ştia că este dur, prea dur, dar nu putuse găsi altă cafe indiferent cât de mult te doare, ea a murit.

— Crezi că nu ştiu că a murit? în ochii

ei apăru nu durere ci furie şi pasiune. O mică parte din preţul colierului ar fi ajutat-o ani de zile, ar fi avut cei mai buni doctori, cel mai bun tratament. El ştia că situaţia e disperată. Ştia, pentru că n-am ţinut seamă de mândria mea şi am scris, implorându-i ajutorul. Mi-a răspuns că nu mai era căsătorit cu ea şi deci nu mai avea nicio răspundere. Fiindcă ea era bolnavă iar eu eram un copil, nu puteam să ne întoarcem în Jaquir şi să cerem, prin lege, să ne fie returnat colierul.

— Indiferent ce ţi-a făcut ţie şi mamei tale, acum s-a sfârşit. E prea târziu ca să ai colierul, nu îţi mai trebuie acum.

— Nu, Philip! Vocea ei se schimbase. Era la fel de pasionată, dar parcă învăluită în gheaţă. Pentru răzbunare nu este niciodată prea târziu. Când mândria Jaquir-ului va fi mândria mea, tatăl meu va suferi. Nu aşa cum a suferit ea, dar destul. Şi când va afla cine l-a luat, cine i l-a furat, cu atât mai dulce va fi răzbunarea!

Philip nu înţelegea adevărata ură. Nu furase în alt scop decât supravieţuirea sau confortul. Dar recunoscu ura, despre care credea că este cel mai volatil dintre carburanţii umani.

— Ştii ce se va întâmpla dacă vei fi prinsă?

Privirea ei calmă şi întunecată o întâlni pe a lui.

— Mai bine decât tine. Ştiu că titlul meu şi cetăţenia americană nu mă vor proteja. Dacă va trebui să plătesc, voi plăti. Uneori merită să rişti la joc.

O privi, privi pielea ei care lucea aurie în soare.

— Da, fu de acord, uneori merită.

— Ştiu cum am să procedez, Philip. Am avut zece ani la dispoziţie ca să-mi fac planul.

Iar el nu avea la dispoziţie decât câteva săptămâni sau poate numai câteva zile ca s-o facă să se răzgândească.

— Aş vrea să-l cunosc şi eu.

— Poate. Altă dată.

Schimbându-şi brusc dispoziţia, Philip zâmbi.

— O să-mi spui în curând, dar acum cred că am vorbit destul despre afaceri. Ce?! zice să înotăm puţin?

Nu, nu avea încredere în el, se gândi din nou Adrianne. Era ceva prea fermecător în zâmbetul lui. Frumos ar fi fost să se

pândească reciproc!

— Mi-ar plăcea. Ne întâlnim pe plajă într-un sfert de oră.

Adrianne călătorise atât de mult singură încât uitase cum este să ai pe cineva cu care să împarţi micile plăceri.

Apa era rece şi limpede, ca o sticlă lichidă prin care putea să plutească şi să urmărească vietăţile din jur. Ca o pădure toamna, reciful strălucea auriu, portocaliu şi stacojiu, cu mănunchiuri de alge purpurii care se legănau în curent.

Peştii se repezeau de colo-colo, culorile lor vii strălucind în timp ce ciuguleau bureţii.

Echipată doar cu masca şi un tub pentru respirat putea să plutească oricât şi să se lase ciugulită de vreun peştişor mai îndrăzneţ sau pândită de vreun peşte în căutarea unei bucăţele comestibile. Înotară în larg, acolo unde reciful se transformă uşor într-o oglindă de cincizeci de picioare adâncime. Stabiliseră semnale simple: o atingere cu mâna şi apoi gesturi. Părea să fie de ajuns ca să se înţeleagă unul pe celălalt. După-amiaza era a lor.

Adrianne nu voia să se întrebe de ce se simţea atât de bine cu el – relaxată, aşa cum

fusese în seara când cinaseră la hanul din afara Londrei. Nu era o femeie care să fi avut mulţi prieteni, avusese mai degrabă cunoştinţe, oameni care intrau şi ieşeau din viaţa ei. Atunci când dăruia cuiva prietenia, o făcea total, fără limite şi de aceea cu multă grijă. Deşi nu avea deplină încredere, pentru el simţea totuşi prietenie şi, în ciuda rezervelor, îi făcea plăcere compania lui.

Acum nu mai era prinţesă şi niciun hoţ internaţional, ci o femeie care se bucură de soare şi de farmecul mării.

Ieşi la suprafaţă râzând şi aruncă neglijent o înotătoare pe recif. Apa i se scurse din păr şi de pe piele cu străluciri de bijuterie. Îşi ridică masca pe cap, iar Philip se ridică şi el la suprafaţă.

— De ce râzi? îşi dădu părul pe spate înainte de a-şi scoate şi el masca.

— Peştele ăla cu ochi bulbucaţi. M-a făcut să mă gândesc la lordul Fume.

Philip îşi ridică o sprânceană.

— Întotdeauna râzi de victimele tale?

— Numai atunci când merită. Ce minunat e soarele!

Cu ochii închişi îşi ridică faţa spre soare şi-l făcu să se gândească la o sirenă.

— Dar tu nu trebuie să stai mult, cu

pielea ta albă de englez.

— Eşti îngrijorată pentru mine?

Când deschise ochii, aceştia exprimau mai mult amuzamentul decât îngrijorarea. E un progres, remarcă el. Mic totuşi.

— Nu aş vrea să faci insolaţie din vina mea.

— Cred că acum la Londra ninge şi familiile stau la masă şi mănâncă gâsca de Crăciun.

— Iar la New York gâsca nici nu e pusă în cuptor încă!

— Luă apă în mână şi o lăsă să se scurgă printre degete. Noi aveam întotdeauna curcan. Mamei îi plăcea mirosul de curcan fript. Se scutură şi reuşi să zâmbească. Într-un an a hotărât să-l pregătească singură, aşa cum făcea bunica ei în Nebraska. L-a umplut prea tare şi, din cauza căldurii, pasărea a crăpat. Bietul curcan a fost o nereuşită. Punând mâna la ochi, se uită spre or-izont. Uite, vine un vas!

Se aplecă pentru a-i arăta mai bine şi alunecă de pe stâncă în braţele lui. Apa îi trecu de umeri, apoi clipoci pe sânii ei, atunci când ieşi la suprafaţă. Se trase înapoi, dar nu ajungea cu picioarele la fund şi trebuia să se ţină de umerii lui.

Văzu ochii lui Philip întunecându-se, ca acoperiţi de ceaţă, atunci când luna este umbrită de nori. Răsuflarea lui îi atinse uşor buzele, iar mâinile îi mângâiară pielea. Când se aplecă spre ea, Adrianne întoarse capul, astfel că gura lui îi atinse uşor obrazul, cu blândeţe şi răbdare. Dorinţa se zbătu în ea, cu un spasm care se datora atât fricii cât şi patimii.

— Ai gust de mare, spuse el. Rece şi necucerită. Îi atinse uşor cu buzele urechea şi degetele ei i se înfipseră în muşchi. Îi auzi răsuflarea accelerându-se şi-i simţi trupul înfiorându-se.

— Adrianne!

Îi privi. Întotdeauna înfruntase ceea ce nu putuse ocoli. Soarele strălucea în părul lui, aproape orbind-o cu reflecţia razelor din apă. Undeva, în spatele lor, o femeie certa un copil. Dar sunetul ajungea înfundat la ei, iar inima îi bătea în urechi.

Iar el zâmbi.

— Linişteşte-te, îi spuse, în timp ce degetele se mişcau de-a lungul spinării ei. Nu am să te las să te scufunzi.

Dar se scufundă totuşi. Când buzele lui le atinseră pe ale ei, ea se scufundă mai iute şi mai departe decât i-ar fi permis prudenţa.

Deşi capul îi rămase la soare, ea se simţea la mare adâncime, cu inima bătându-i nebuneşte şi ţinându-şi respiraţia. Simţea gustul de soare şi sare în timp ce buzele lui le convingeau pe ale ei să se întredeschidă.

Le convingeau! în lipsa de pretenţii, în absenţa oricărei constrângeri ar fi trebuit să găsească puţin confort. În schimb, ea tremura din cauza dorinţei care fierbea în propriul ei trup.

El îşi domoli dorinţele. Dacă acurr Râşi reţinea pasiunea, îşi promise că va veni un timp când o va dezlănţui. Ea avea nevoie de ceva mai mult decât simpla dorinţă. El avea nevoie să dea ceva mai mult de atât. O puse la încercare muşcând-o uşor de buza de jos şi auzi geamătul de răspuns. Ştiind că nu se va mai putea controla mult, o îndepărtă de el. Ochii îi erau înceţoşaţi, grei. Buzele erau umflate. Iar nervii lui erau făcuţi praf.

— Ce ai zice de o băutură?

Ea clipi spre Philip.

— Ce?

O sărută pe vârful nasului şi se strădui să nu o ia iar în braţe.

— Am zis să mergem să bem ceva, ca să-mi duc la umbră pielea mea albă de englez.

Parcă ar fi scăpat de efectul unui drog, se gândi ea.

— Da.

— Bine. Cine ajunge ultimul la bar face cinste.

Zicând acestea, îi dădu drumul. Luată prin surprindere, Adrianne se scufundă sub apă. Când reveni la suprafaţă, el se afla la jumătatea drumului spre mal. Nu se opri din râs nici când îşi puse masca pentru a-l urma.

Băură *margaritas* cu gheaţă şi ascultară un trio de mărimba psalmodiind colinde de Crăciun. Cu pofta de mâncare sporită din cauza apei şi a soarelui, mâncară *enchiladas* cu brânzăşi sos picant. Mai târziu, cu perspectiva unei după-amiezi de lenevie, se plimbară cu maşina în jurul insulei. Lăsându-se în voia fanteziei, o luară pe un drum îngust şi murdar. Trecură pe lângă mici monumente de piatră care o făcură pe Adrianne să se gândească la vechi idolatri şi la zei şi mai vechi.

Philip era hotărât să-i umple ziua, s-o facă să uite durerea pe care o încercase în zori. Nu-şi mai puse întrebarea de ce simţea nevoia să o protejeze şi să o mângâie.

Când un bărbat şi-a petrecut cea mai

mare parte a vieţii printre femei, ştie să o recunoască pe cea potrivită.

Trecu dinadins peste o groapă şi maşina îi zgâlţâi groaznic. Adrianne râse şi-i arătă alta. Drumul îi duse în nordul insulei, la un far. La parterul acestuia locuia o familie, care avea îngrădituri unde ţinea nişte găini ciufulite. O pisică slabă se strecură printre gunoaiele de lângă un frigider pe care întreprinzătoarea familie îl umpluse cu băuturi reci pentru a le vinde turiştilor la un preţ de două ori mai mare decât cel din sat. Înarmaţi cu două sticle, se aşezară pe un morman de iarbă de mare uscată şi se uitară la valuri. Aici apa era foarte agitată, valurile se spărgeau pe ţărm şi se ridicau în adevărate gheizere, acolo unde timpul şi fluxul săpaseră adevărate canale.

— Povesteşte-mi despre casa ta.

— Cea de la Londra?

— Nu. Adrianne se descălţă de sandale. Despre cea de la ţară.

— Tu ai zice că e foarte englezească.

Era încă o dovadă a progresului pe care-l făcuseră: ea nu se mai retrase atunci când el îi atinse părul.

— Casa e în stil Edward, din cărămidă, foarte îngrijită, cu trei etaje. Există şi o

galerie de portrete, dar cum nu îmi cunosc strămoşii, am cumpărat câţiva.

— De unde?

— De la magazinele de antichităţi. E acolo unchiul Sylvester – un tip victorian foarte sever şi soţia lui, mătuşa Agatha. Cu o faţă ca un pudding.

— Pudding. Râzând Adrianne remarcă: asta e foarte englezesc.

— Suntem ceea ce suntem. Mai sunt şi verişorii respectivi, evident, unii dintre ei foarte măreţi şi câţiva tipi siniştri.

— Apoi, străbunica – era puţin târfă atunci când s-a măritat cu cineva din familie, în ciuda tuturor obiecţiunilor, apoi a început să conducă familia cu mână de fier.

— Ţi-a lipsit o familie mare.

— Poate că da. În orice caz, au umplut foarte bine galeria. Salonul dă spre grădină. Şi pentru că se asorta bine cu casă, am ales un stil foarte englezesc, straturi ordonate, cu trandafiri, rododendroni, liliac şi crini. În partea de vest, unde curge un pârâiaş, am garduri de tisă şi un crâng de frasini. Acolo este şi muşeţel şi violete sălbatice care nu cresc mai mari decât degetul meu.

Adrianne aproape că le simţi mirosul.

— De ce ai cumpărat casa? Nu mi se

pare că ai fi unul din oamenii aceia care se bucură de seri liniştite lângă foc sau fac plimbări prin pădure.

— Există un timp pentru toate. Am cumpărat-o ca să fiu pregătit în clipa când mă voi hotărî să mă aşez la casa mea şi să devin un stâlp al comunităţii.

— Ăsta e scopul tău?

— Scopul meu a fost întotdeauna confortul. Ridică din umeri şi-şi goli sticla. Am învăţat de tânăr să găsesc: confortul, pe străzile Londrei, unde trebuia să iei ceea ce puteai apuca şi unde cel mai iute apuca mai mult. Puse sticla pe nisip, lângă el. Eu am fost mai iute.

— Ai fost o legendă. Nu, nu zâmbi, ai fost. De câte ori era furat ceva spectaculos, se zvonea că era isprava lui P.C. De exemplu colecţia DeMarco.

Ei zâmbi, privind valurile care se ridicau în spatele ei.

— Încerci marea cu degetul?

— Tu ai luat-o? Se îndreptă văzându-i zâmbetul cu care îşi căută o ţigară. Ei bine, tu ai luat-o?

— Colecţia DeMarco, câteva dintre cele mai frumoase exemplare de diamante şi pietre preţioase din Milano şi de oriunde

altundeva.

— Ştiu ce este! Tu ai luat-o?

Se lăsă pe spate, ca un povestitor în faţa unui foc zdravăn.

— Muzeul avea cel mai bun sistem de alarmă la aceste exponate. Senzori de lumină, senzori de căldură, alarmă sensibilă la greutate. Podeaua era plină de senzori până la jumătate de metru de vitrină. Colecţia era expusă într-un dom de Sticlă considerat virtual impenetrabil.

— Ştiu toate astea. Spuma fu luată de vânt şi-i udă părul. Cum ai procedat? Am auzit zeci de relatări care se contrazic.

— Ai văzut *Royal Wedding,* filmul în care Fred Astaire dansează pe tavan?

— Da, dar acolo erau trucaje cinematografice, efecte speciale. Sunt de acord că eşti deştept, dar nici chiar aşa.

— Ca să intru, mi-a trebuit doar o uniformă şi nişte acte. Odată intrat, aveam la dispoziţie două ore până la următorul rond al paznicilor. Mi-a luat doar un sfert din acest timp ca să mă caţăr pe zid şi apoi pe tavan.

— Dacă nu vrei să-mi spui cum ai făcut, zi aşa!

— Dar îţi spun. Ai terminat cu asta? îi

luă sticla şi bău. Cu ventuze. Nu chiar ca acelea din film, dar principiul e acelaşi. Îţi dau o idee despre felul cum se simte o muscă.

— Te-ai prins de tavan?

— Mai mult sau mai puţin. Nu ar fi rezistat, bineînţeles, atâta timp cât aveam nevoie. Am prins de tavan un trapez, îmi amintesc cum atârnam, cu încheieturile picioarelor pe bara trapezului, chiar deasupra pietrelor strălucitoare.

— Nu-mi puteam permite nici să transpir. Aveam cu mine o maşină de tăiat sticla cu carbid, împachetată în Styrofoam pentru a înăbuşi zgomotul. După ce am tăiat sticla, a început adevărata muncă. Adusesem pietre de aceeaşi, greutate cu diferitele pietre ale colecţiei. Le-am schimbat bucată cu bucată. Trebuia să fiu iute şi sigur. Dacă întârziam mai mult de o fracţiune de secundă să pun la loc piatra care trebuia, alarma intra în funcţiune. Mi-a trebuit aproape o oră ca să termin şi am lucrat cu sângele bubuindu-mi în cap şi cu degetele ţepene. După aceea, am aterizat cu ajutorul trapezului dincolo de porţiunea cu senzori. Îmi amintesc că m-am simţit de parcă ar fi tras cineva în picioarele mele cu

arcul. Abia mă târam. Asta a fost partea cea mai grea şi pe care uitasem s-o iau în calcul. Acum, privind înapoi, Philip îşi permise să râdă. Continuă: Stăteam prăbuşit acolo şi-mi loveam picioarele ca să restabilesc circulaţia şi-mi închipuiam cum o să fiu prins nu din cauză că nu aş fi fost destul de bun, ci pentru că nenorocitele mele de picioare amorţiseră!

Culcată pe iarba de mare, Adrianne râse împreună cu el.

— Ce ai făcut?

— M-am închipuit într-o celulă, apoi mi-am făcut ieşirea din scenă foarte repede şi fără eleganţă, mereu cu mâinile pe genunchi. Atunci când s-a dat alarma, zăceam în cadă, la hotelul meu.

Când reveni în actualitate şi o privi, ea zâmbea.

— Ţi-e dor să te întorci.

— Numai în rare momente. Îşi aruncă ţigara în apă.

— Înainte de orice, sunt om de afaceri, Addy. Era timpul să părăsesc scena. Spencer – şeful meu – se apropiase de mine prea des şi prea mult.

— Ştiau totul despre tine dar te-au angajat.

— Cred că e mai bine ca lupul să fie în turmă decât liber. Mai devreme sau mai târziu devii neglijent. E de ajuns o singură greşeală.

Ea privi marea din spate, cu apele ei frământate.

— Mai am o singură lovitură şi nu am intenţia să fiu neglijentă.

Nu-i răspunse. Cu puţin timp şi cu grijă, era sigur că va putea să o convingă să renunţe. Dacă nu mergea cu vorba bună, putea să ridice alte obstacole.

— Ce ai zice să ne facem siesta, apoi să luăm cina de Crăciun?

— Bine!

Se ridică, ţinându-şi sandalele de bretele.

— Dar la întoarcere conduc eu.

Poate era prostie să se enerveze din această cauză, dar nu putea să reziste unei băi parfumate, în care să lenevească. Era un obicei foarte feminin, a cărui sămânţă fusese pusă în ea în harem. Îi făcea plăcere să consacre mult timp pregătirilor, deşi seara ei cu Philip putea doar cu greu să se numească întâlnire. Ştia că mare parte din motivul pentru care era disponibil să o însoţească o constituia faptul că voia să o

supravegheze. Ar fi putut să-i spună că nu mai avea şi-alte afaceri pe insulă, dar el nu avea niciun motiv s-o creadă. În orice caz, faptul că o însoţea servea scopurilor ei. Sau cel puţin aşa îşi spuse, alegând o rochie albă şi subţire, cu metri întregi de fustă şi fără spate. Se va simţi cu el la fel de liberă pe cât se simţea şi el cu ea. În felul acesta, el nu va fi atent atunci când ea va dispărea din ţară… mâine.

Avea un plan de dus la îndeplinire, un plan conceput acum zece ani. Curând după Anul Nou, se va întoarce în Jaquir. Îşi puse la urechi nişte cercei cu pietre la fel de reci ca şi gândurile ei şi la fel de false ca şi imaginea pe care urma să o arate tatălui ei.

Dar în seara aceasta avea să se bucure de un apus prelungit şi de şoaptele mării liniştite.

Când Philip bătu la uşă, era gata. Şi el era îmbrăcat în alb, cămaşa bleu făcând contrast cu haina.

— Nu e rău să-ţi petreci iernile în locuri cu climă caldă, îşi trecu mâna peste umerii ei goi. Te-ai odihnit?

— Da.

Nu-i spuse că se repezise până la *El Grande* ca să-şi facă bagajul şi să plătească.

La atingerea lui simţi confuzia şi frustrarea unui cal care este îndemnat cu pintenii şi strunit din frâu în acelaşi timp.

— Ca turistă, gândurile mele rareori trec de prima masă.

— Bine. Înainte de a pleca, am ceva pentru tine.

Scoase o cutiuţă mică de catifea din buzunar. De data aceasta, ea făcu un pas înapoi, ca şi cum ar fi ciupit-o.

— Nu. Vocea ei era mai rece decât dorise, dar el îi luă mâna şi-i puse cutiuţa în palmă.

— Nu numai că nu e politicos să refuzi un cadou de Crăciun, dar nici nu poartă noroc.

Nu adăugă şi faptul că trebuise să-şi semene drumul cu bacşişuri până când găsise un bijutier care să vrea să-şi deschidă magazinul într-o zi de sărbătoare.

— Nu era necesar.

— Ar fi trebuit să fie? îi replică el. Hai, Adrianne, o femeie ca tine ar trebui să ştie să primească frumos un cadou.

Avea dreptate, bineînţeles, se purta prosteşte.

Deschise cutiuţa şi privi broşa care se odihnea pe satinul – alb. Nu se odihnea, se

plimba, ca şi pantera al cărei model era, de un negru bogat, cu ochii de rubine în flăcări.

— E frumoasă.

— Mă face să mă gândesc la tine. E ceva ce avem în comun.

Îi prinse broşa de rochie cu uşurinţa unui bărbat obişnuit cu astfel de lucruri.

Ea zâmbi, simţind dorinţa s-o ia uşor.

— De la o pisică hoaţă pentru o pisică hoaţă?

Dar mângâie broşa cu degetele.

— De la un suflet neliniştit pentru altul, o corectă el şi puse cutiuţa la loc în buzunar. Apoi o luă de mână.

— Mâncară homar la grătar şi un vin alb fin şi bogat, în timp ce *mariachis* se plimbau cântând cântece de dragoste şi aşteptând. De la masa lor, puteau vedea pe fereastră oameni plimbându-se de-a lungul falezei şi băieţei, mereu dornici de o monedă, care hoinăreau de-a lungul şirului de taxiuri şi aşteptau să se deschidă o uşă.

În timp cât au mâncat, soarele a coborât într-o mare de culori şi luna, mai puţin grăbită, s-a ridicat maiestuos.

Adrianne îl întrebă despre copilăria lui şi avu surpriza ca el să nu ocolească

răspunsul sau să-l înlocuiască cu o glumă.

— Mama vindea bilete la un cinematograf. Pentru mine, a fost un avantaj, pentru că puteam să intru şi să mă uit la toate filmele, uneori după-amiezi întregi. În afară de asta, nu câştiga cine ştie ce, doar cât să plătească chiria unui apartament de două camere în Chelsea. Tata fusese prezent în viaţa ei doar cât să mă facă pe mine, apoi a dispărut, atunci când a aflat că eram pe drum.

Îi păru rău pentru el şi ar fi vrut să-l ia de mână, dar el îşi ridică paharul cu vin. Clipa trecu.

— Cred că i-a fost foarte greu. Faptul că era singură.

— Sunt convins că a fost ca un iad, dar nu vom şti niciodată. Este o optimistă înnăscută, genul de femeie care.

— Se poate mulţumi cu ceea ce are, indiferent cât de mult sau cât de puţin. Este o mare admiratoare a mamei tale.

— Când a aflat că o duc la cină pe fiica lui Phoebe Spring, mi-a ţinut o predică de o oră pentru că nu te-am dus să o vezi. Mama se făcea uşor îndrăgită de oameni.

— Nu te-ai gândit niciodată să-i calci pe urme, ca actriţă?

Era uşor să-i zâmbească ridicând paharul.

— Oare?

— Mă întreb cât de mult joci teatru.

— Atât cât este necesar, spuse ea, fluturând din mână.

Mama ta ştie ce vocaţie ai?

— Te referi la sex?

Nu era sigur că o să râdă, dar ea râse, apoi se aplecă în faţă, astfel că lumina lumânării i se oglindi în ochi.

— Nu pasiune, ci vocaţie, Philip.

— A… Ei bine, nu am discutat niciodată despre asta.

E de ajuns să-ţi spun că mama nu e o proastă. Mai vrei vin?

— Numai puţin. Philip, te-ai gândit vreodată să revii pentru o ultimă şi incredibilă lovitură? Ceva care să te încălzească la bătrâneţe?

— *Soarele şi Luna*?

— E al meu, spuse ea afectată.

— *Soarele şi Luna,* repetă el, amuzat. Două bijuterii fascinate reunite într-un colier. Soarele, un diamant de două sute optzeci de carate, de prima mână, absolut pur, de un alb-strălucitor şi – conform

legendei, cu un trecut frământat. A fost găsit în Deccan, o regiune din India, în secolul şaisprezece, piatra netăiată având peste opt sute de carate. Doi fraţi l-au găsit şi, ca şi Cain şi Abel, unul dintre ei a ucis ca să-l aibă. În loc să fie gonit în Ţinutul Nod, fratele supravieţuitor şi-a găsit nenorocirea în propria lui ţară. Soţia lui şi copiii s-au înecat, lăsându-l să-şi găsească mângâierea în răceala pietrei.

Philip sorbi din pahar şi, cum Adrianne nu făcu niciun comentariu, îşi umplu paharul şi apoi pe al ei.

— Legenda spune că a înnebunit şi că a dat piatra unui diavol. Oricum, omul a fost ucis şi piatra şi-a început peregrinările. Istanbul, Siam, Creta şi zeci de alte locuri exotice, lăsând întotdeauna în urma ei o dâră de trădări şi crime. Până când, zeii fiind satisfăcuţi, şi-a găsit adăpost în Jaquir, pe la 1876.

— Stră-străbunicul meu l-a cumpărat pentru soţia lui favorită. Îşi trecu degetul peste buzna paharului. A dat pe el echivalentul a un milion şi jumătate de dolari. L-ar fi costat mult mai mult dacă piatra nu ar fi avut o reputaţie proastă. Pe vremea aceea, în Jaquir mureau – mulţi

oameni de foame.

— Nu ar fi primul conducător care a ignorat aceste lucruri şi nici ultimul. Aşteptă, privind-o, în timp ce chelnerul le lua farfuriile. A fost şlefuită de un veneţian care, fie din cauza nervilor, fie din nepricepere, a pierdut din piatra brută mai mult decât ar fi trebuit, i-au fost tăiate mâinile şi agăţate de gât, înainte de a fi părăsit în deşert. Dar piatra a supravieţuit pentru a fi împerecheată cu o perlă, la fel de veche ca şi ea, care fusese scoasă din Golful Persic, perfect sferică, cu o strălucire care desfide orice descriere. Lucitoare ca două sute cincizeci de carate de lumină de lună. În timp ce diamantul aruncă flăcări, peria luceşte stins, iar legenda spune că farmecul perlei luptă împotriva celui exercitat de diamant împreună, sunt ca războiul şi pacea, ca zăpada şi focul. Îşi ridică paharul: Sau ca Soarele şi Luna.

Adrianne luă o înghiţitură de vin ca să-şi clătească gâtul. Atunci când vorbea despre colier, era tot atât de emoţionată pe cât era de supărată. Ştia cum arătase la gâtul mamei ei şi-şi închipuia doar senzaţia pe care o va avea ţinându-l în mână. Indiferent de farmec, cu sau fără legendă,

va lua colierul.

— Văd că te-ai informat.

— Ştiu multe despre colier, aşa cum ştiu şi despre Kohinoor sau Pitt – pietre pe care pot să le admir, pot chiar să le râvnesc, dar pentru care mi-aş risca viaţa.

— Atunci când motivul nu este decât posesia sau îmbogăţirea, se poate rezista chiar şi diamantelor.

Adrianne începu să se ridice, dar el o prinse de mână.

Strânsoarea lui era mai tare decât ar fi trebuit, iar ochii nu mai păreau amuzaţi.

— Atunci când nu te mână decât răzbunarea, ar trebui să îi rezişti.

Mâna ei se mişcă puţin într-a lui, apoi rămase pasivă.

Controlul, se gândi, putea să jignească şi să rănească.

— Răzbunarea îţi întunecă mintea, astfel că nu poţi să gândeşti la rece. Orice pasiune te duce la greşeli.

— Eu n-am decât b pasiune. Lumina lumânării pâlpâi peste chipul ei, adâncindu-i gropiţele din obraji. Am avut timp douăzeci de ani ca s-o cultiv, s-o direcţionez. Nu toate pasiunile sunt fierbinţi şi periculoase, Philip. Linele sunt ca gheaţa.

Ridică paharul, dar el nu spuse nimic, însă îşi promise să-i dovedească ce mult se înşela chiar înainte de sfârşitul serii.

Capitolul 19

Adrianne se gândi că era un bărbat despre care cu figreu puteai să-ţi faci o părere. O clipă putea să fie foarte serios, apoi foarte uşuratic. În timp ce conducea maşina spre hotel, el vorbi despre cunoştinţele lor comune amuzant şi superficial. Ca şi cum nu el o luase de mână în restaurant privind-o în ochi de parcă ar fi vrut s-o supună voinţei lui numai cu privirea. Acum nu mai existau decât brizele tropicale şi lumina lunii. Discuţia despre colier şi despre sângele care îl scăldase fusese uitată.

Era uşor să-ţi dai seama cum se strecurase în cercul celor bogaţi şi răsfăţaţi. Atunci când îl priveai, nu vedeai pungaşu Porfan din Chelsea. Nu vedeai nici hoţul calculat, sigur pe picioare. În schimb, vedeai bărbatul cultivat, uşor plictisit şi farmecul lui fără scop. Iar el nu era nimic din toate acestea.

Deşi ştia acest lucru, Adrianne se relaxă. Puterea lui consta în parte în felul cum făcea o femeie să tremure o clipă să

râdă şi s-o pună pe picioare în clipa următoare.

Se trezi regretând în momentul când maşina fu parcată, seara amenințând să se termine în faţa uşii ei.

— Am fost supărată când te-am găsit aici, îi spuse lui Philip, căutându-şi cheia în geantă.

— Ai fost furioasă când m-ai găsit aici. Luându-i cheia din mână, o băgă în broască şi descuie.

— Bine. Era amuzată şi relaxată. Se vedea acest lucru în zâmbetul ei. Nu-mi schimb foarte des părerile, dar azi tovărăşia ta a fost plăcută.

— Îmi pare bine să aud asta, pentru că am intenţia să rămân cu tine. Vorbind, îi cuprinse umărul în căuşul palmei şi trecură împreună pragul camerei.

— Dacă îţi închipui că s-ar putea să mă duc să iau bijuteriile lui St. John, să ştii că poţi fi liniştit.

Philip aruncă pe toaletă cheia, apoi îi luă geanta de seară şi o trimise în aceeaşi direcţie.

— Rămânerea mea aici nu are nicio legătură cu bijuteriile.

Înainte ca ea să poată face un pas

înapoi, îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi le coborî cu nesfârşită tandreţe pe braţe. Degetele lor se împletiră în mod natural.

— Nu.

Îi luă o mână, o sărută, apoi o luă şi pe cealaltă.

— Nu ce?

Căldura îi coborî în degete ca o rachetă. Era ceva să ignori un lucru de care nu ai avut niciodată nevoie şi altceva să rezişti în faţa unerdorinţe bruşte.

— Vreau să pleci.

Continuând să o ţină de mână, îi dădu părul la o parte de pe umăr, atingându-i pielea uşor, cu vârful degetelor.

Simţi violenţa reacţiei, dar nu era sigura cui – a lui sau a ei.

— Aş pleca, dacă te-aş crede. Ştii că se spune că eşti de neatins?

Ştia foarte bine.

— De aceea mă vrei? Pentru că sunt de neatins?

— Ar fi fost de ajuns. Se jucă cu părul ei. Cândva.

— Nu mă interesează, Philip. Credeam că am vorbit limpede.

— Talentul tău de mincinoasă este unul

dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine.

Se apropiase şi mai mult de ea, mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Nu ştiu ce să mai fac pentru a te convinge că îţi pierzi timpul.

— Dacă ar fi adevărat nu ţi-ar lua mult timp. Ai un fel de a privi bărbaţii, Addy, care preface şi sângele cel mai fierbinte în gheaţă. Acum, nu te uiţi aşa la mine.

Îi cuprinse ceafa în palmă. Ea înţepeni, iar el îi privi gura, plină, moale, uşortremurând. Indiferent cât de sătul ar fi fost un bărbat, tot ar mai fi dorit-o.

Îşi simţi inima urcându-i în gât şi bătând sălbatic în clipa în care buzele lui şoptiră la urechea ei. Ridică mâna pentru a-l împinge înapoi, din instinct de conservare. Dar îl apucă de cămaşă şi o strânse între degete. Era plină de dorinţă.

Apoi, odată cu dorinţa, veni şi regretul.

— Nu pot să-ţi dau ceea ce doreşti. Nu sunt ca alte femei.

— Nu, nu eşti. Instinctiv, îşi trecu degetele de-a lungul gâtului ei, mângâind, liniştind-o, în timp ce buzele lui o necăjeau. Nici nu vreau mai mult decât poţi da.

Apoi îşi adânci sărutul, iar ea gemu. În

acest sunet era atât disperare cât şi întrebare. Timp de o clipă, doar o clipă, ea se abandonă. Trupul i se lipi de al lui, buzele i se depărtară, inima i se deschise. Philip întrezări atâta frumuseţe şi generozitate încât fu zguduit.

Apoi Adrianne se retrase şi-i întoarse spatele.

— Philip, ştiu care este reputaţia mea, dar nu e decât o imagine de suprafaţă. Toate astea nu sunt genul meu.

Îşi încleştă degetele pentru a-şi linişti tremurul mâinilor.

— Poate că nu au fost. Până acum, spuse, punându-şi din nou mâinile pe umerii ei.

Era o fiinţă mândră. Acest lucru o-susţinuse de-a lungul unor ani nesiguri şi tulburi. Fiind puternică, ea fu în stare să vorbească fără pudoare.

— Nu am fost niciodată cu un bărbat. Nu am dorit niciodată.

— Ştiu.

Ea se întoarse, aşa cum sperase.

— Am înţeles asta azi-dimineaţă, când mi-ai povestit despre tatăl tău şi ceea ce s-a petrecut între el şi mama ta. Nu pot să spun nimic care să şteargă această amintire sau

să-ţi uşurez sufletul, afară doar de faptul că nu trebuie să se întâmple aşa, niciodată nu trebuie să fie aşa.

O atinse din nou cu mâna pe obraz. Era un test atât pentru ea cât şi pentru el. Adrianne închise ochii, lăsându-se în voia simţămintelor pe care le deşteptau degetele lui.

Întotdeauna îşi cunoscuse simţămintele şi destinul. Dar se părea că, în seara aceasta, el urma să ocupe un loc în amândouă.

— Mi-e frică.

Îi scoase micii piepteni de fildeş din păr.

— Şi mie.

Adrianne deschise ochii.

— Nu te cred. De ce ţi-ar fi?

— Pentru că tu eşti foarte importantă pentru mine.

Puse pieptenii jos şi-şi lăsă degetele să rătăcească jDrin părul ei.

— Pentru că este ceva important.

O trase din nou la piept, străduindu-se să rămână blând, să-şi amintească mai degrabă cât de fragilă era, nu cât de puternică. Căci era la fel de fragilă pe cât de puternică şi acest lucru îl izbise la ea în

prima clipă.

— Poţi să analizezi acest lucru toată noaptea, Addy.

— Sau poţi să mă laşi să te iubesc.

Nu avea de ales. Nu avusese niciodată. Adrianne credea în destin. Fusese sortită să plece din Jaquir, tot aşa cum îi era scris să se întoarcă acolo. Destinul ei era să-şi petreacă această noapte, fie chiar numai o noapte, cu Philip, pentru a afla ce le făcea pe femei să-şi dea inimile şi libertatea bărbaţilor.

Aştepta pasiunea. O înţelegea. Era graba sălbatică ce-i făcea pe bărbaţi să caute o formă de eliberare. Ştia totul despre sex din discuţiile libere din harem şi din convorbirile romantice de la ceaiuri. Femeile erau la fel de flămânde ca şi bărbaţii, chiar dacă nu-şi astâmpărau întotdeauna foamea. Impresia pe care o avea despre sex din copilărie era o încurcătură de membre, un torent de sunete şi mişcări făcute mai ales pe întuneric.

Când buzele lui le întâlniră din nou pe ale ei, era pregătită să se dăruiască toată. Dar fu doar o şoaptă de sărut, o frecare uşoară, retragere, din nou atingere. Ochii ei clipiră deschizându-se surprinşi şi-l

surprinseră privind-o.

Îi văzu zăpăceala şi dorinţa crescând clipă de clipă, pe când se juca cu gura ei. Fără graba de a devora sau a poseda. Nu acum. Nu cu ea. Îşi va folosi toată îndemânarea pe care o avea. Îşi lăsă mâinile să rătăcească prin părul ei, lăsându-le amândurora timpul pentru a se obişnui cu neobişnuitul.

Astfel că atunci când o atinse, nu se încordă. Trupul ei părea gata să fie mângâiat şi descoperit. Îşi scoase haina şi ea nu întârzie să-şi treacă mâinile peste umerii lui, peste spate. Nerăbdătoare să încerce aceeaşi senzaţie ca şi el, îi trase jos cămaşa până când simţi pielea de dedesubt.

Îl auzi ţinându-şi răsuflarea la atingerea ei, gura lui fu mai nerăbdătoare, inima bătu mai iute. Îi auzi şoaptele, dar nu înţelese cererea lui de a nu se grăbi. Nu ştia ce mult îl costa să o dezbrace fără grabă, să-şi păstreze mâinile calme, câni ar fi vrut să apuce cu lăcomie. Când fu goală, se mai înfioră o dată. Zgomotul rochiei căzându-i la picioare îi răsună ca un tunet în cap.

Pielea îi străluci în lumina vagă a lunii care argintea capetele şuviţelor de păr ce-i cădeau peste sâni. Philip ştia ce înseamnă

dorinţa, dar nu avusese idee că aceasta poate fi atât de ascuţită – până înt-atât încât mâinile îi tremurară în timp ce-şi smulgea cămaşa de pe el, atât de ascuţită încât o simţi în gât în vreme ce o întindea pe pat.

Şi ea cunoscuse dorinţa. Dar dorinţele ei avuseseră întotdeauna un drum şi un scop clar. Siguranţă, reputaţie, restituire. Acum învăţa că unele dorinţe erau ca un mănunchi de poteci care duceau spre multe direcţii. Încă îi era frică, dar nu se mai temea de el. Acum se temea de ea însăşi, de preţul pe care va trebui să-l plătească în cazul în care va continua să simtă ce simţea acum.

Philip o făcu să simtă ce înseamnă să arzi încet, dar în acelaşi timp să doreşti să arzi. Îşi auzi propriul ei suspin înfiorat, în vreme ce trupul ei, atât de îndelung privat de această plăcere, se încordă, tremură şi o primi. Era o pasiune care o topea, tandreţea care excita şi o cunoaştere care îi distrugea toate credinţele.

El primea, aşa cum ştiuse că o să facă, dar şi dăruia la fel de mult. Şi nu simţea nicio durere. Fusese sigură că o va durea. Dar mâinile lui se mişcau peste ea ca o apă.

Chiar şi atunci când gura lui se închise

peste un sân şi tot trupul i se arcui drept răspuns, nu încercă decât plăcere.

Valuri de plăcere.

Mirosea a fum şi a mătase şi a secrete. Destul ca să înnebunească un bărbat. Adrianne îl atinse, dar cu grijă.

Deşi răspunsul ei era tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat, el simţi o urmă de încordare. O parte a minţii ei stătea retrasă, îngrijorată probabil de urmări. Acolo unde plăcerea era intensă, vulnerabilitatea era pe măsură. Şoptind, îi acoperi gura cu a lui. Buzele ei se deschiseră şi limba i se mişcă în ritmul limbii lui.

Simţea gusturi noi pentru ea dar în acelaşi timp familiare. Îi simţea trupul mişcându-se lângă al ei, potrivindu-se cu al ei, iar senzaţia nu era străină sau înspăimântătoare, aşa cum se aşteptase. Nu încerca senzaţia de viol la care se aşteptase, atunci când el o atinse acolo unde nu ajunsese niciun bărbat.

Urmară senzaţii mai mult decât plăcute. Respiraţia i se îngreună şi aproape că nu mai avu aer. Pielea ei, sensibilizată de fiecare mângâiere, se înfierbântă până când nici măcar briza care intra pe fereastra deschisă nu o mai răcori.

Era lipsită de puteri. Încerca senzaţii pe care-şi jurase să nu le simtă niciodată, nu sub mâna unui bărbat. Li se împotrivi, i se împotrivi lui, dar căldura se adună, se concentra în mijlocul fiinţei ei şi explodă.

Încerca o durere, care însă nu semăna cu niciuna dintre durerile cunoscute. Luptă împotriva ei, dornică însă să o mai simtă. Se agăţă de cearşafuri într-o încercare disperată de a-şi regăsi echilibrul.

Încet, Philip îşi trecu mâna pe coapsa ei, simţind tremurul fiecărui muşchi. Şi o găsi, fierbinte şi umedă. Urmă o clipă de rezistenţă, oprirea respiraţiei, pe măsură ce senzaţia se intensifica. Trupul ei se încordă, apoi se relaxă cu un geamăt de uşurare uimită.

Din clipa aceea, fu dornică să simtă tot ce putea simţi, înfometată să afle tot ceea ce o putea învăţa el.

Sângele îi bătea iute, fierbinte, în timp ce se încolăci în jurul lui. Era eliberată şi avea încredere în el.

Când intră în ea, amândoi încercară un şoc, dar şi plăcere. Philip nu putu să-i spună că în clipa aceea, cu trupul ei încolăcit în jurul lui, era mai vulnerabil decât fusese vreodată şi mai dornic ca niciodată să rişte.

Mai târziu, se întinse tăcută lângă el. Nu trebui să însemne atât de mult. N-ar fi schimbat nimic. Ştia că este o prostie să se simtă alta. În ţara ei, o femeie de aceeaşi vârstă ar fi fost de multă vreme căsătorită şi – dacă Dumnezeu era bun cu ea – ar fi născut deja copii. Ceea ce i se întâmplase în această noapte era o funcţiune naturală. O femeie era născută pentru a dărui bărbatului plăcere şi fii.

Gândea ca o femeie din Jaquir! Această constatare îi lăsă un gust amar în gură, mai puternic decât parfumul stăruitor al bărbatului de lângă ea. Începu să se retragă, poate ca să fugă. Atunci, el o cuprinse cu braţele.

Sprijinit în cot, Philip îi studie chipul. Mai avea încă secrete pentru el şi, sub pojghiţa de pasiuni reţinute, rezerve pe care nu le ghicea.

— Te-a durut? Nu acesta îi fusese gândul, dar nici el nu era mai pregătit decât ea să-i împărtăşească secretele.

— Nu, sigur că nu.

O mângâie pe faţă. Deşi nu se retrase, nu-i răspunse totuşi la mângâiere. Pielea i se răcise, de aceea trase cearşaful pe ea, aşteptând să-i spună ceva, despre cum se

simte sau ce doreşte. Liniştea se întinse între ei.

— Nu ai să mă uiţi, şopti el. Nu-ţi uiţi niciodată primul iubit.

Cuvintele erau destul de muşcătoare pentru ca ea să-şi dea seama că se săpânea, dar nu suficient ca să se recunoască jignită.

— Nu, nu am să te uit.

O trase peste el, părul ei acoperindu-i pe amândoi.

Ochii li se întâlniră. Exprimau o provocare, recunoscută şi acceptată.

— Vreau să fiu sigur, îi spuse Philip, înainte de a-i acoperi gura cu gura lui.

Când se trezi, soarele era sus. Simţea o durere surdă şi totuşi dulce, care îi aminti de noaptea trecută. Îi venea să zâmbească, să se cuibărească iar în pat şi să strângă perna la piept ca pe o împlinire, ca pe un săculeţ plin cu cele mai frumoase diamante. Dar o parte din ea, adânc îngropată, credea încă în faptul că supunerea femeii în pat însemna supunere pe toate planurile.

Philip dormea alături. Nu crezuse că o să rămână peste noapte, că o să o ţină tot timpul în braţe. Nu ştiuse nici cât de reconfortant putea să fie să se trezească în întuneric şi să-i asculte răsuflarea liniştită.

Acum aflase şi ce bine era să-i studieze chipul în lumina soarelui de dimineaţă.

Tandreţea… O simţea, lupta împotriva ei. Îi venea să-şi treacă degetele peste obrazul lui şi prin păr. Ce plăcere i-ar fi făcut să-l atingă acum, ca şi cum ceea ce se întâmqlase în timpul nopţii ar fi fost foarte important.

Îşi desfăcu încet pumnul şi întinse mâna. Îi atinse pielea cu vârful degetelor şi ochii lui se deschiseră clipind.

Adrianne vru să-şi retragă mâna.

Chiar şi în somn, Philip avea reflexe iuţi. Îi apucă încheietura şi-i sărută mâna.

— Bună dimineaţa.

— Bună. Se simţea prosteşte, nefericit de stângace.

— Am dormit mai mult decât aveam intenţia.

— Pentru asta sunt vacanţele. Cu o mişcare lină, Philip trecu deasupra ei şi o sărută pe gât. Şi pentru alte lucruri.

Închise ochii. Era mai greu, mult mai greu decât crezuse să lupte cu dorinţa de a dărui. Dacă aşa ceva era cu putinţă, îl dorea mai mult decât în timpul nopţii. Ca orice privilegiu, dragostea era mult mai râvnită după ce o gustai o dată.

— Ce ai zice, de un mic dejun? spuse ea, străduindu-se să-şi păstreze vocea limpede.

După ce o muşcă uşor de buze, se trase înapoi.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame.

— Să sun serviciul la cameră?

— Da, nu! spuse ea şi aproape se urî pentru acest lucru. Aş vrea să fac un duş şi să mă schimb şi apoi cochetez cu ideea de a face scufundări.

— Ai închiriat o barcă?

— Încă nu.

Când el se ridică, Adrianne se retrase uşor, astfel că trupurile lor nu se mai atinseră.

— Ce ar fi să mă duc eu să închiriez? Va trebui să fac şi eu un duş, apoi ne întâlnim în restaurant peste o oră.

— După ce mâncăm, plecăm.

— Perfect. Îi zâmbi cu greu. S-ar putea să dureze ceva mai mult. Trebuie s-o sun la telefon pe Celeste.

— Dar nu prea mult. O sărută şi – deoarece regreta deja – ea îi răspunse cu pasiune. Cu un murmur de aprobare, o

trase mai aproape. Dar omul poate să reziste zile întregi fără să mănânce.

— Eu nu, râse ea puţin cam încordată.

Aşteptă să rămână singură şi-şi aduse genunchii la piept, lăsându-şi capul pe ei. Nu ar fi trebuit să o doară.

Atunci când faci ceea ce este necesar, nu trebuie să te doară. Dar o durea. Aruncă cearşafurile la o parte şi se ridică.

Philip o mai lăsă un sfert de oră în plus, aşteptând-o în restaurant şi privindu-i pe adoratorii soarelui cum se dădeau cu ulei. Ştia că pentru unele femei timpul nu conta.

Dar, în cele din urmă, îşi reaminti că Adrianne nu era aşa.

Reţinându-şi nerăbdarea, mai întârzie la o ceaşcă de cafea.

Orice bărbat este prost dispus atunci când numără minutele.

Philip luă trandafirul pe care-l pusese lângă farfuria ei. Era foarte prost dispus.

În noaptea care trecuse, nu simţise numai pasiune, înăuntrul lui unele lucruri se mişcaseră şi se aşezaseră în sfârşit la locul lor. Nu căutase, nici măcar nu dorise să caute pe cineva care să i se potrivească atât de bine. Dar nu mai putea să dea înapoi. Nici ea nu mai putea s-o facă, se gândi el

aprinzându-şi ţigara. Poate că ea dorea să-şi reia viaţa din clipa dinainte de a-l întâlni, dar avea să o convingă că greşeşte.

Se hotărî, poate pentru prima dată în viaţa lui fără să urmărească un scop egoist şi fără să aibă un ochi la profit, dar se hotărî. Fir-arsăfie, nu avea să-şi piardă restul dimineţii aşteptând să înceapă s-o convingă că el era bărbatul care-i trebuia.

Îşi strivi ţigara lăsând-o să ardă mocnit lângă cafeaua rece şi ieşi din restaurant. Nu se simţea în largul lui, când ajunse la uşa ei. Un prost bolnav de dragoste, îşi spuse el, nu fără puţin dezgust. Bătu, mai tare decât era necesar, apoi încercă uşa, căci ea nu venea să-i deschidă. Era încuiată, dar avea în buzunar cheia de la uşa lui, plus cartea de credit şi o monedă subţire. Nu se mai osteni să se uite în jur şi trecu la treabă.

Ştiu chiar din clipa în care deschise uşa. Înjura deja, îndreptându-se spre dulap pentru a-l deschide. Era gol, dar în el mai stăruia parfumul ei. Pe masa de toaletă era o urmă de pudră, dar sticluţele şi cutiuţele dispăruseră.

Trânti uşa dulapului şi-şi băgă mâinile în buzunare. O clipă, nu simţi decât furie şi neputinţă. Nu fusese niciodată violent, dar

acum ştia ce înseamnă să te gândeşti cu deliciu cum să omori pe cineva. Stăpânindu-şi emoţia, se duse, la telefon şi chemă recepţia.

— De când a plecat Lara O'Conner? Aşteptă, închipuindu-şi cum o să se răzbune. Patruzeci de minute?

— Mulţumesc.

Nu avea decât să fugă, se gândi, închizând telefonul.

Dar nu va putea niciodată să fugă destul de repede.

Pe când Philip îşi jura să se răzbune, Adrianne îşi încheia centura de siguranţă. Îşi ascunsese ochii în spatele unor ochelari de soare. Nu erau înroşiţi. Nu-şi permisese să plângă. Dar exprimau regretul. Va fi foarte furios, se gândi ea. Apoi îşi va vedea de ale lui, aşa cum dorea ea, aşa cum ar fi trebuit să dorească! Emoţiile de genul celor pe care i le provoca el nu aveau loc în viaţa ei. Până în clipa în care avea să ţină în mână *Soarele şi Luna,* în viaţa ei nu era loc decât pentru răzbunare.

@Capitolul 20

La Londra ninsese. Străzile erau cenuşii de mocirlă.

Zăpada se îngrămădise de-a lungul trotuarelor, neagră ca şi cărbunele şi cât se poate de urâtă. Dar cea de pe acoperişuri era neatinsă, curată şi strălucea chiar şi în soarele anemic. Un vânt subţire smulgea hainele şi pălăriile trecătorilor care mergeau repede, aplecaţi, ţinând bine tot ceea ce ameninţa să le fie smuls de vânt. Era genul acela de frig care pătrunde până la oase şi te face să te gândeşti la băuturi fierbinţi. Cu câteva ore înainte, Philip transpirase sub soarele mexican.

— E gata ceaiul, dragul meu.

Mergând repede, dintr-o veche obişnuinţă, Mary Chamberlain intră în salonul ei tihnit. Plecând de la fereastră, Philip îi luă din mâini tava încărcată. Toate prăjiturile pe care le preferase în copilărie se aflau acolo. Oricât de prost dispus ar fi fost; trebuia să zâmbească. Mary încercase întotdeauna să-l răsfeţe, indiferent dacă avea sau nu mijloace.

— Poţi să saturi o armată cu ce-i aici.

— Trebuie să oferi ceva musafirului tău.

Se aşeză lângă măsuţă, apoi ridică ceainicul pentru a-şi turna o ceaşcă. Era un serviciu de ceai *Meissen,* cu trandafiri roz-pal şi frunze aurii. Când îl folosea, se simţea

întotdeauna distinsă.

— Înainte de a veni ei, cred că putem sta puţin de vorbă împreună, la o ceaşcă de ceai.

Adăugă mult lapte în ceai şi îşi aminti că Philip nu mai punea zahăr de când avea doisprezece ani. Faptul că trecuse de treizeci de ani o uimea încă. Ca orice mamă, îl considera pe fiul ei prea slab şi-i puse două prăjituri cu frişcă pe farfurie.

— Poftim.

Încântată, puse o doză zdravănă de zahăr în ceaşca ei. Nimic nu îi plăcea mai mult decât un ceai fierbinte şi dulce într-o după-amiază de iarnă.

— Nu-i aşa că e plăcut?

— Hmm?

— Bea-ţi ceaiul, dragă. Trecerea de la o climă la alta este întotdeauna greu de suportat.

Orice îl frământa, avea să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu.

Philip o ascultă automat, uitându-se la ea peste marginea ceştii. În ultimii ani, se îngrăşase. Dar îi stătea bine. Întotdeauna fusese prea slabă în copilăria lui. Faţa ei se rotunjise şi, chiar dacă nu avea prospeţimea unei copile, se bucura de strălucirea unei

femei mature. Se vedeau câteva riduri, provocate atât de râs cât şi de vârstă.

Mary fusese întotdeauna dispusă să râdă. Ochii îi erau de un albastru limpede.

Philip nu moştenise înfăţişarea de la ea, ci de la bărbatul care trecuse ca vântul prin viaţa ei. De mic îl chinuise acest gând, atât de mult încât se uitase la toţi bărbaţii, de la poştaş până la prinţul moştenitor, căutând o asemănare. Nici până în ziua de azi nu ştia ce avea să facă în cazul în care ar fi descoperit-o.

— Ţi-ai schimbat coafura.

Mary duse mâna la păr. Gestul era cochet şi foarte natural.

— Da. Ce părere ai?

— Că eşti frumoasă.

Râse, un râs plin, bogat şi încântat.

— Am un coafor nou. Îl cheamă domnul Mark. Domnul Mark, îţi închipui? îşi dădu ochii peste cap şi-şi linse degetul mânjit de frişcă. E atât de drăguţ când flirtează încât nu poţi să nu-i dai un bacşiş mai mare. Toate fetele sunt nebune după el, dar eu cred că s-ar putea să aibă alte convingeri religioase.

— Episcopul?

Ochii îi sclipiră amuzaţi. Philip al ei

fusese întotdeauna un diavol.

— Da. Şi acum… Terminându-şi ceaiul, zâmbi. Povesteşte-mi cum a fost vacanţa ta. Sper că nu ai băut apă de acolo. Am auzit lucruri groaznice despre ea. Te-ai distrat bine?

El îşi aminti cum se târâse prin conducte, cum se ascunsese şi cum făcuse dragoste cu Adrianne.

— Au fost clipe frumoase.

— Nimic nu se compară cu o vacanţă de iarnă petrecută la tropice. Îmi amintesc şi acum cum m-ai dus în Jamaica în februarie. M-am simţit decadentă.

Fuseseră banii de pe colecţia de Marco.

— Şi nu le-ai dat o clipă de răgaz băştinaşilor.

— Credeam că mă port ca o matroană engleză cumsecade.

Apoi râse. Numai a matroană nu arăta Mary.

— Mă gândesc să fac şi eu o croazieră. Poate în insulele Bahamas.

Se uită la Chauncy, motanul gras pe care îl adoptase cu mulţi ani în urmă. Înainte ca el să ia ceva de pe tavă, îi turnă lapte pe o farfurioară.

— Încântătorul domn Paddington m-a invitat.

— Ce?

Adus cu picioarele pe pământ, Philip se uită la ea.

Lângă ei, motanul lipăia cu lăcomie laptele.

— Vrei să mai spui o dată?

— Am zis că am de gând să mă duc în Bahamas cu domnul Paddington. Chauncy, ce porc eşti!

Înduioşată, îi puse motanului încă o jumătate de prăjitură pe farfurioară. Acesta o înghiţi dintr-odată.

— Să te duci în croazieră cu libidinosul ăla bătrân şi unsuros? E caraghios!

Mary nu se hotărî dacă să mai ia sau nu o prăjitură.

— Domnul Paddington este un membru foarte respectat al comunităţii. Nu fi prost, Phil!

— Nu vreau să-mi văd mama sedusă în largul mării!

— Vai de mine, ce gând încântător! Se aplecă râzând şi-l bătu uşor peste mână. În orice caz, dragul meu, nu ai să vezi aşa ceva. Acum ce-ar fi să-mi spui ce te

frământă?

— Sper că este vorba de o femeie.

Se ridică, sătul de ceai şi de prăjituri şi începu să se plimbe prin cameră. Ca întotdeauna, Mary încărcase un pom de Crăciun cu toate podoabele care-i căzuseră sub mână. Nu exista nicio temă, nicio armonie de culori.

Pusese în pom de toate, de la plastic până la îngeraşi de porţelan. Philip trase o bucată de beteală şi şi-o trecu prin mână.

— E vorba doar de afaceri.

— Nu te-am văzut niciodată nervos din pricina afacerilor. Nu cumva este vorba de fata aceea dulce cu care am vorbit la telefon? Fiica lui Phoebe Spring? Când el rupse bucata de beteală în două, Mary începu să-şi frece mâinile. E minunat! spuse ea.

— Nu e nimic minunat în asta, aşa că poţi să nu te mai gândeşti la flori de portocal. Se întoarse la scaunul lui şi se trânti în el. De ce zâmbeşti? Cred că eşti îndrăgostit. În sfârşit! Cum este?

Se uită în jos la picioare, foarte tentat să dea un şut motanului.

— Groaznic.

— Bine, bine. Chiar aşa trebuie să te

simţi.

Incapabil să reacţioneze altfel, Philip râse.

— Întotdeauna eşti o mângâiere pentru mine, mamă.

— Când am să o cunosc şi eu?

— Nu ştiu. Asta e problema.

— Sigur că da. Aşa şi trebuie. Adevărata dragoste ridică probleme.

Se îndoia că dragostea, de orice fel ar fi fost, ar fi putut să aibă de a face cu un diamant de două sute optzeci ce carate şi o perlă fără preţ.

— Spune-mi ce ştii despre Phoebe Spring.

— Era minunată. Azi nu există nimeni care să se poată compara cu ea, cu strălucirea, cu personalitatea ei.

Amintirea o făcu să suspine. Se visase şi ea actriţă, star. Apoi apăruse Philip, iar ea începuse să vândă bilete la filme în loc să facă filmele. Dar nu regretase niciodată.

— Ştii, majoritatea stelelor de cinema de acum arată ca oamenii obişnuiţi, poate ceva mai frumoase, puţin mai lustruite, dar aşa ar arăta oricine cu puţină osteneală.

— Phoebe Spring nu a fost niciodată o

oarecare. Stai să-ţi arăt.

Se ridică şi se duse în camera alăturată. Philip o auzi scotocind, ridicând cutii. Ceva căzu pe jos. Philip dădu doar din cap. Mama lui era o colecţionară obsedată, aduna orice. Întotdeauna avusese bucăţele de sticlă colorată, bucăţele vechi de materiale, suporturi de solniţe, un sertar cu cotoarele biletelor de la filme vechi.

În Chelsea, pervazurile ferestrelor erau pline cu mici animale de plastilină. Nu-şi permiseseră să aibă animale în casă şi Mary compensase lipsa acestora în felul ei. Philip şi-o mai amintea încă decupând şi lipind cu sârg pozele oricui, de la familia regală la ultimul zeu al filmului. Pozele înlocuiseră tradiţionalul album de familie în viaţa unei femei, care nu avea pe nimeni decât pe ea însăşi şi un băieţel.

Mary reveni, ştergând praful de pe un album cu tăieturi din ziare.

— Ştii că am păstrat poze ale celebrităţilor mele preferate.

— Registrele tale cu staruri!

— Da.

Fără ruşine, Mary se aşeză şi deschise albumul. Când Chauncy sări pe el, îl luă cu răbdare şi-l puse înapoi pe podea.

— Uite-o pe Phoebe Spring. Uite aici, poza asta a fost făcută la premiera primului ei film. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Se aşează pe braţul fotoliului ei. Femeia din fotografie îşi ţinea mâna pe braţul unui bărbat, dar pe el nu-l observai.

Numai pe ea. Rochia ei era o fantezie de paiete şi strasuri, iar părul îi cădea pe umeri. Chiar şi în alb-negru, îţi dădeai seama de strălucirea ei. Ochii exprimau o emoţie inocentă, iar trupul era plin de promisiuni.

— Asta a făcut din ea un star, comentă Mary, frunzărind paginile. Mai erau şi alte fotografii, unele făcute în studio, căutate, altele sincere. În niciuna nu era mai puţin decât frumoasă. În fotografiile îndoite de vreme, Phoebe apărea foarte sexy. Lipite alături de ele, Mary păstrase comentariile şi bârfele pe care le găsise în revistele de cinema şi ziare. Zvonurile despre legăturile lui Phoebe cu partenerii ei, cu producătorii, regizorii şi politicienii zilei.

— Asta este de la ceremonia premiilor *Oscar,* unde fusese nominalizată pentru *Tomorrow's Child.* Păcat că nu a câştigat, dar a fost însoţită de Cary Grant, ceea ce

este important. Am văzut filmul ăsta. Se îndrăgosteşte de omul nepotrivit, dar îi face un copil, apoi trebuie să se lupte cu el şi cu bogaţii lui părinţi pentru custodia acestuia.

— De câte ori am văzut filmul ăsta am plâns. Era atât de curajoasă şi se purtau atât de rău cu ea.

Mary suspină iar şi dădu pagina. Într-una din fotografii, Phoebe purta o rochie de satin alb şi făcea o reverenţă graţioasă în faţa reginei, în alta dansa cu un bărbat brunet, cu trăsături energice, îmbrăcat în smoching.

Philip îl recunoscu pe tatăl Adriannei. Ochii, structura osoasă, coloritul, vorbeau de la sine.

— Cine e?

— Soţul ei. Regele Abdu şi nu mai ştiu cum. S-a căsătorit o singură dată, ştii? Ziarele şi revistele vorbeau numai de asta. Cum s-au întâlnit chiar aici, la Londra, în timp ce ea filma *White Roses.* Cum s-au îndrăgostit unul de celălalt de cum s-au văzut. El i-a trimis două duzini de trandafiri albi în fiecare zi, până când apartamentul ei de la hotel a început să semene cu o seră. A închiriat un restaurant întreg pentru a putea lua cina singuri. Faptul că el era rege

făcea ca totul să fie atât de romantic…

Chiar şi după un sfert de secol, ochii lui Mary se umeziră.

— Oamenii au început să-şi amintească de Grace Kelly şi de Rita Hayworth şi până în cele din urmă ea s-a lăsat de filme şi s-a căsătorit cu el. S-a dus în ţara aceea mică, spuse Mary făcând un gest vag cu mâna.

— Jaquir.

— Da, asta e. A fost ca un basm. Uite fotografia ei în ziua nunţii. Arată ca o regină.

Rochia era uluitoare, din dantelă şi mile întregi de mătase. Chiar şi sub voal, părul lui Phoebe strălucea. Părea extrem de fericită şi dureros de tânără. Iar în jurul gâtului, strălucind şi parcă arzând fotografia, purta *Soarele şi Luna.* Diamantul şi perla erau montate, una sub alta, într-un lanţ dublu împletit din aur. Montura părea pulbere de stele, bogată, veche şi extrem de frumoasă.

Philip îşi simţi vârfurile degetelor furnicându-l şi pulsul crescând. Îşi spuse că acela care avea în mână, fie şi pentru o clipă, această bijuterie, se simţea de parcă ar fi fost stăpânul lumii.

— După ce s-au căsătorit, nu au mai

apărut alte ştiri şi cu atât mai puţin fotografii. Am auzit că avea un copil, o fetiţă. Adrianne a ta, probabil.

— Da.

— Oamenii au mai vorbit puţin despre ea, apoi am citit tot mai puţin, până când a apărut la New York cu fata ei. Se pare că nu avusese o căsătorie fericită şi că îl părăsise pentru a se întoarce acasă şi a-şi relua cariera. Am un interviu luat imediat după aceea, dar nu a spus decât că îi era dor să joace.

Pe pagina următoare mai era o fotografie. Era o Phoebe încă frumoasă, dar strălucirea dispăruse. Locul acesteia fusese luat de încordare şi de nervi. Lângă ea se afla Adrianne. Nu putea să aibă mai mult de opt ani şi era micuţă pentru vârsta ei. Stătea dreaptă şi se uita drept la aparat, dar îşi supraveghea expresia ochilor. Se ţinea de mâna ei, sau poate Phoebe se ţinea de mâna fetiţei.

— Ce trist! Phoebe n-a mai făcut un film cu adevărat bun. Numai filme în care se dezbrăca.

Dădu paginile în care se vedea o altă Phoebe, cu riduri în jurul ochilor şi purtând rochii decoltate pentru a arăta sânii plini.

Avea privirea inexpresivă şi zâmbetul disperat.

— Apoi a pozat pentru o revistă pentru bărbaţi. Mary nu era o pudică, dar avea unele limite. A avut o legătură cu agentul ei, printre altele. Dar am auzit că acesta îşi pusese ochii pe fata ei. Ce murdar, un bărbat de vârsta lui!

Ceva se zvârcoli în stomacul lui Philip.

— Cum îl chema?

— Doamne, nu-mi amintesc numele chiar dacă l-am ştiut vreodată. S-ar putea să fie pe aici.

— Pot să iau albumul cu mine?

— Sigur. Ce importanţă are, Phil? îşi puse mâna pe a lui. Oricine ar fi fost părinţii ei, orice ar fi fost ei, acest lucru nu schimbă nimic din ceea ce este ea.

— Ştiu. O sărută pe obraz. Are nevoie de asta.

— Are noroc cu tine.

— Da. Zâmbi şi o sărută iar. Ştiu.

Când sună soneria, Philip se uită la ceas.

— Cred că e Stuart, punctual ca întotdeauna.

- Să încălzesc coaiul?

- E destul de cald, îi spuse, ducându-se la uşă. Stuart!

Având nasul şi obrajii înroşiţi din cauza vântului, Spencer intră.

- Ce frig scârbos! La noapte, o să ningă iar. Doamnă Chamberlain… îmi pare bine că vă văd, spuse el bătând-o uşor peste mâna întinsă.

— O să vă încălziţi cu un ceai bun, domnule Spencer.

— O să vă toarne Phil. Mă tem că eu trebuie să plec, am câteva drumuri de făcut. Îşi puse blana de vizon negru pe care i-o făcuse Philip cadou de Crăciun. Mai sunt prăjituri în oficiu, dacă vreţi.

— Mulţumesc, mamă. Îi strânse haina la gât. Arăţi ca o stea de cinema.

Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere. După ce-l ciupi uşor de obraz, ieşi.

— Minunată femeie e mama ta.

— Da. Are de gând să plece într-o croazieră cu un negustor de zarzavat numit Paddington.

— Negustor de zarzavaturi? Spencer îşi aranjă ordonat haina pe un scaun, înainte de a se îndrepta spre tava cu ceai. Cred că o să apreciez acest lucru. Se servi cu ceai. Credeam că eşti în concediu.

— Sunt!

Spencer îşi ridică o sprânceană. O ridică şi mai sus când Philip îşi scoase o ţigară.

— Credeam că te-ai lăsat.

— M-am lăsat.

Spencer adăugă un strop de lămâie.

— Cred că e timpul să te informez ce a fost la Paris.

— Deşi ştia deja cu precizie ce se întâmplase, se aşeză gata să asculte.

— Aşa cum ai bănuit, contesa fusese ochită. Am avut un agent în casă, care a lucrat ca ajutor la bucătărie şi alţi doi afară. Cred că omul nostru a mirosit ceva, pentru că s-a mişcat puţin prea repede. A scos alarma din funcţie.

— Un fleac pentru el.

Philip turnă încă o ceaşcă de ceai şi-i trimise lui Chauncy o privire ameninţătoare.

— Într-adevăr!

— Oamenii de afară l-au zărit, deşi descrierea e cel puţin vagă. Amândoi susţin că în mod sigur este născut la Paris, dar poate că aşa este şi din cauza asta l-au pierdut.

— Şi bijuteriile contesei?

— Sunt în siguranţă. Spencer scoase un suspin de plăcere, l-am stricat socotelile.

— Poate ceva mai mult de atât. Philip îi oferi prăjituri.

— Spencer rezistă o clipă, apoi luă una. Am auzit unele zvonuri.

— De exemplu?

— S-ar putea să nu fie mai mult decât atât, dar mi-am ciulit urechile. Ştiai că omul nostru are complice o femeie?

— O femeie? Spencer lăsă prăjitura şi-şi luă carnetul de notiţe. Nu avem nimic în legătură cu o femeie.

Philip scutură scrumul ţigării.

— De aceea ai nevoie de mine, căpitane. Nu am niciun nume, dar este o prostituată roşcată, inteligentă doar atât cât să-i îndeplinească ordinele.

Philip zâmbi gândindu-se ce furioasă ar fi fost Adrianne auzind această descriere.

— În orice caz, a vorbit cu unul dintre informatorii mei.

— Ridică mâna, anticipând întrebarea. Ştii că nu pot să-ţi spun, Stuart. Aşa ne-a fost înţelegerea, de la început.

— Regret că am fost de acord. Când mă gândesc câte haimanale şi pungaşi aş putea

să culeg de pe străzi… dar în sfârşit. Şi ce a spus?

— Că Umbra… Ştii că aşa îi spun, Umbra?

— Îl vor idealiza.

— Umbra a început să îmbătrânească şi are un început de artrită. Philip îşi îndoi degetele. Asta este una dintre marile nelinişti ale tuturor artiştilor. Muzicieni, pictori, hoţi.

— Dexteritatea este o unealtă nepreţuită.

— Îmi vine greu să-l compătimesc.

— Mai ia o prăjitură, căpitane. Umblă zvonul că Umbra se va retrage.

Spencer rămase cu prăjitura la jumătatea drumului spre gură. Ochii i se măriră şi îi străluciră. Îi amintea lui Philip de un buldog care tocmai a descoperit că osul gustos în care şi-a înfipt dinţii nu este decât o imitaţie de plastic.

— Cum adică să se retragă? Să fiu al naibii dacă poate să o facă. Acum două zile era să punem mâna pe el, la Paris.

— E doar un zvon.

— Să fie al naibii! Spencer lăsă prăjitura jos şi-şi linse degetele.

— Poate că o să-şi ia doar o vacanţă.

— Ce sugerezi?

— Până când va face mişcarea următoare, dacă o va face, trebuie să aşteptăm.

Spencer păru să mestece informaţia între dinţi.

— Poate că ar fi bine să ne concentrăm asupra femeii.

— Poate, spuse Philip ridicând din umeri dispreţuitor.

— Dacă ai timp să închizi toate târfele cu păr roşu de pe două continente. Se aplecă şi-şi luă ceaşca. Ştiu ce frustrat te simţi, Stuart, dar faptul că aţi fost atât de aproape de el la Paris cred că a fost ultima picătură.

Va trebui să nu uite să trimită un cec generos vechiului lui prieten André, care făcuse posibil ca agenţii de la Paris să aibă ceva de raportat.

— Am de rezolvat nişte afaceri personale în următoarele câteva săptămâni. Dacă aud ceva care poate să-ţi folosească, îţi comunic.

— Vreau să pun mâna pe omul ăsta, Philip.

Umbra unui zâmbet trecu peste buzele

lui Philip.

— Te asigur că nu-l vrei mai mult decât mine!

Adrianne intră în apartamentul ei după ora două noaptea. Petrecerea de Anul Nou de la care plecase pe furiş va dura probabil până în zori. O lăsase pe Celeste flirtând cu un fost iubit şi o mulţime de sticle pline de şampanie. Însoţitorul lui Adrianne probabil că observase la ora aceasta dispariţia ei, dar era sigură că va găsi ceva sau pe cineva care să-l distreze.

Îi fusese greu să privească bijuteriile fără să se gândească la o nouă lovitură. Atâţia ani admirase coliere, studiase brăţări şi calculase în gând preţul acestora în dolari şi cenţi. Era o obişnuinţă la care trebuia să renunţe. Mai avea o singură lovitură de dat şi vedea colierul în faţa ochilor zi şi noapte. Îl vedea în portretul mamei ei, pictat după o fotografie veche. Îl simţea în mână, numai gheaţă şi foc.

La întoarcerea din Jaquir va fi femeia pe care o credeau toţi că este. Viaţa ei va fi alcătuită din petreceri şi călătorii în locuri în care se ducea o femeie cu mijloacele ei. Va învăţa să se bucure de toate acestea aşa cum se bucură orice femeie de succes,

atunci când şi-a atins scopul în viaţă.

Nu va regreta nimic. Succesul are un preţ care trebuie plătit, indiferent cât este de piperat. Atunci când plecase cu avionul din Cozumel, îşi tăiase toate punţile.

O va uita. Probabil că şi începuse s-o uite. Nu era decât o femeie, una dintre multele lui femei, la urma urmei.

Nu fusese prima în viaţa lui şi nu-şi făcea iluzii că va fi ultima. Pentru ea, el fusese şi primul şi ultimul, lucru pe care îl acceptase.

Îşi puse haina pe mână şi urcă scările care duceau la etaj. Nu-şi putea permite să se gândească acum la Philip.

Nu-şi putea permite să regrete faptul că îl iubise şi că închisese uşa în faţa a ceea ce ar fi putut deveni această dragoste. Nu era decât o fundătură. Când o femeie iubeşte un bărbat, nu ajunge decât într-o fundătură.

Acum voia să doarmă, să doarmă mult, adânc. Va avea nevoie de toată energia, îndemânarea şi inteligenţa în zilele următoare. Îşi reţinuse deja loc la avionul pentru Jaquir.

Nu aprinse lumina în dormitor, îşi aruncă haina pe un scaun şi începu să-şi desfacă părul. Afară, zgomotul circulaţiei

urca în valuri, amintindu-i de mare. Aproape că îi simţea mirosul, amestecat cu cel de tutun şi de săpun, care i-l aducea atât de limpede în minte pe Philip.

Îngheţă cu braţele ridicate şi mâinile încurcate în păr când, deodată, lumina de lângă pat se aprinse brusc.

Părea sculptată în alabastru şi chihlimbar, cu pielea ei aurie contrastând cu albul unei rochii, care cădea dreaptă pe corp, strâmtă şi strălucitoare. Ridicând un pahar la buze, Philip îi pândi ochii şi constată cu plăcere că exprimau surpriza, plăcerea, apoi în ei străluci stăpânirea de sine.

— La mulţi ani, iubito! Puse jos paharul de şampanie, apoi ridică sticla pentru a turnă într-un al doilea pahar, pe care-l pregătise.

Era îmbrăcat tot în negru, tricou pe gât, blugi şi pantofi supli de piele. Cât o aşteptase să se întoarcă, se simţise ca acasă, instalându-se pe grămada de perne pe care o pusese Adrianne pe pat.

Adrianne simţea în acelaşi timp dorinţă, plictiseală, încântare şi vinovăţie. Din cauza aceasta, vocea el fu la fel de rece ca şi vinul pe care i-l oferea el. Îşi lăsă braţele în jos,

pe lângă trup.

— Nu mă aşteptam să te văd iar.

— Ar fi trebuit să te aştepţi. Nu toastezi pentru noul an, Addy?

Pentru a-şi dovedi că nu o interesa persoana lui, se duse să-şi ia un pahar. Rochia ei undui ca o apă.

— Pentru începuturi şi pentru plata datoriilor vechi!

Ciocniră paharele.

— Ai făcut drum lung doar pentru o băutură.

Parfumul ei stăruia în aer, pe pielea ei, îi zăpăcea simţurile. Îi venea s-o strângă de gât.

— Dar ai un vin bun.

Parcă avea gust de nisip.

— Dacă vrei, îmi cer scuze pentru că am plecat aşa.

— Nu te osteni!

Încercă să se controleze. Mânia era mult mai vizibilă decât avea el intenţia.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti laşă.

— Nu sunt laşă.

Puse paharul din care nu gustase lângă al lui.

— Eşti o laşă jalnică, fricoasă şi egoistă, spuse el rar.

— Îl pălmui înainte să-şi dea seama ce face, înainte ca el să-i citească intenţia pe faţă. Sunetul palmei răsună sec. Ochii lui Philip se întunecară din cauza furiei, dar ridică paharul calm. Însă avea încheieturile albe din pricina efortului de a se stăpâni.

— Asta nu schimbă lucrurile.

— Nu ai dreptul să mă judeci, nu ai dreptul să mă insulţi. Te-am părăsit pentru că asta a fost opţiunea mea, pentru că aşa am crezut că este mai bine şi pentru că nu am să fiu distracţia ta.

— Adrianne, te asigur că foarte puţine lucruri legate de tine mă distrează. Puse din nou paharul jos, îşi împleti degetele şi o privi. Ai crezut că nu mă interesează decât aventura la tropice?

Ea păli, apoi sângele îi reveni în obraji înroşindu-i.

— Mai degrabă nu mă interesează pe mine legătura cu tine.

— Poţi să foloseşti orice termen vrei. Tu eşti cea care a înjosit ceea ce s-a întâmplat între noi la nivelul unei aventuri ieftine de o noapte.

— Ce importanţă are? Mânia dispăru

din vocea ei, alungată de ruşinea provocată de adevăr. O noapte, două, o sută, ce importanţă are?

— Fir-ai să fii!

O luă de mână şi o trânti pe pat. Adrianne se zbătu, dar îi imobiliză trupul cu al lui şi-i ţinu mâinile.

— A fost mult mai mult decât atât şi o ştii prea bine. Nu a fost numai sex, nu a fost un viol şi eu nu sunt tatăl tău.

Ea înţepeni. Roşeaţa îi părăsi chipul, lăsându-i-l alb ca hârtia.

Anin ora nu-i aşa? De câte ori se apropia un bărbat de tine simţit o dorinţă, te-ai gândit la el. Dar nu cu mine, Adrianne, niciodată când eşti cu mine!

— Nu ştii ce spui!

— Nu?

Chipul lui era la câţiva centimetri de al ei. Vedea cum sângele se întoarce în obraji, care se înroşiră de furie.

— N-ai decât să-l urăşti dacă vrei, ai tot dreptul, dar să fiu al naibii dacă ai să mă compari cu el sau cu altcineva.

Îi cuprinse gura, dar nu cu blândeţea pe care i-o arătase înainte, nici cu grijă sau mângâietor, ci cu o dorinţă aprinsă de furie. Ea nu se zbătu, dar îşi strânse mâinile pumn

şi sângele începu să i se aprindă şi să alerge mai iute.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi s-a întâmplat pentru că tu ai dorit la fel de mult ca şi mine acest lucru. Uită-te la mine, spuse Philip, când ea închise ochii. Aşteptă să-i deschidă. Poţi să negi acest lucru?

Aşa ar fi vrut. Minciuna luă naştere pe buzele ei pentru a sucomba în faţa adevărului.

— Nu. Dar ceea ce s-a întâmplat a luat sfârşit.

— E departe de aşa ceva. Crezi că pulsul ţi s-a accelerat numai din cauza furiei? Crezi că doi oameni pot fi împreună aşa cum am fost noi şi apoi pot să se despartă şi să uite? îi eliberă mâinile. Ţi-am arătat un fel de a face dragoste. Pe Dumnezeul meu, acum am să-ţi arăt altul.

Când gura lui fierbinte şi înfometată se închise peste a ei, rămase nemişcată, hotărâtă să nu-i ofere nimic şi să nu ia nimic. Dar respiraţia i se acceleră şi buzele se încălziră şi se deschiseră. Limba şi dinţii lui continuară s-o mângâie şi s-o excite. Era seducţie, era o provocare, o mănuşă aruncată. Era răspunsul la întrebări pe care nu îndrăznise niciodată să le pună. Se agăţă

de el, răspunzându-i la mângâieri, dar nu părea să-l satisfacă nimic.

Îi mângâie tot trupul, îi trase rochia până la talie pentru a i-l elibera. Acum nu-l mai explora ci îl exploata. Îşi umplu mâinile cu sânii ei pe care-i mângâie şi-i sărută până deveniră tari, fierbinţi şi dureroşi, până când tot trupul i se arcui şi tremură. Îl primi, îl chemă pe nume, îi spuse vorbe incoerente care-i făcură sângele să-i alerge prin vene şi inima să-i bată nebuneşte. Seducătorul era sedus.

Va deschide o dată pentru totdeauna acest lacăt.

Avea îndemânarea, experienţa şi mai ales dorinţa necesară. Comorile pe care le închidea erau mai bogate şi mai atrăgătoare decât orice luase el vreodată din cele mai adânci camere secrete şi din cele mai întunecate seifuri. Mâinile şi gura lui o duseră pe culmi. Aici era o întunecime ca de catifea, aerul era gros şi greu. Se strădui să-l tragă în plămâni, pentru a-l pierde apoi gemând. Ar fi trebuit să înţeleagă din aluziile pe care i le făcuse Philip mai devreme că plăcerea putea să epuizeze trupul, transformându-l într-o masă de senzaţii şi dorinţe. Dar acum nu mai avea

cum să aleagă între a da şi a lua, între a oferi şi a primi.

Se agăţă de haine lui, pierzându-şi orice dorinţă de a-l respinge şi orice urmă de autoapărare. Simţise şi înainte plăcerea, precum şi pe geamăna ei, durerea, dar nu ca acum. O astfel de dorinţă o făcea să le uite pe toate celelalte. Nu fusese niciodată atât de conştientă de trupul ei, încât să simtă fiecare bătaie a pulsului, să simtă sute de bătăi în orice loc o atingea el, în orice loc dorea să o mângâie.

Transpiraţia îi ţâşni prin pori. Şi el transpiră. Îi simţi gustul de sare în timp ce se rostogoleau pe pat. Mireasma pasiunii se împrăştie, ascuţită, înţepătoare. Auzea respiraţia lui neregulată şi iute, în timp ce o ţintuia din nou sub el. Închiseră ochii. Philip îşi auzea bătăile inimii, iar aerul intra şi ieşea cu zgomot din plămâni. Simţea unghiile ei înfipte în spate şi atingerea sânilor pe pieptul lui.

— Am să mă uit cum urci sus de tot, îi spuse şi vorbele parcă îi răniră gâtul. Şi ai să ştii că numai eu pot să te duc acolo!

Se adânci în ea, izbind şi mişcându-se până când ochii i se măriră şi deveniră sticloşi. Geamătul ei de plăcere se auzi

înăbuşit.

Philip simţea că fiecare muşchi din corp i se strângea şi se crispa. Apoi şoldurile lor se mişcară la unison. Senzaţiile deveniră mai ascuţite. Vedea lumina căzând pe faţa ei, auzea foşnetul cearşafurilor, aproape că-şi simţea toţi porii trupului deschizându-se. Parfumul, braţele, picioarele, părul ei se înfăşurară în jurul lui. Realitatea se reduse parcă ia dimensiunile unui vârf de ac. Se gândi că aşa era probabil în clipa morţii. Apoi chiar şi această viziune se şterse.

Ţipătul ei de uşurare fu ca un ecou în clipa în care se revărsă în ea.

Se aştepta să fie invadată de ruşine şi scârbă de ea însăşi. Dar nu simţea decât căldura stăruitoare şi moale a plăcerii. Îi făcuse ceea ce nu se gândise niciodată că i-ar putea aduce plăcere. Iar ea primise bucuroasă totul, se scăldase în plăcere. Chiar şi acum, când pasiunea se consumase, ştia că-l va primi bucuroasă oricând. Ţinea ochii închişi, ştiind că el o priveşte.

Habar nu are cum arată, se gândi Philip. Goală, cu picioarele ei lungi întinse, cu pielea înfierbântată şi strălucitoare, cu părul răspândit pe perne. Nu avea pe ea decât picăturile de diamant din urechi.

Acestea sclipeau erotic în lumina lămpii.

— Sunt adevărate, spuse el jucându-se cu pietrele.

— Da.

— Cine ţi le-a dat?

— Celeste. Când am împlinit optsprezece ani.

— Bine. Dacă le-ai fi primit de la un bărbat, ar fi trebuit să fiu gelos. Şi deocamdată nu prea mai am energie!

Adrianne deschise ochii şi aproape zâmbi.

— Nu ştiu ce-ar trebui să spun.

— Ai putea să spui că a fost un mod excelent de a începe Anul Nou.

Ar fi vrut să-i mângâie părul. Era aproape auriu şi-i înconjura chipul. În vârtejul pasiunii, mâinile ei îl mângâiaseră, dar acum nu se ridicară.

— Philip, înţelege că asta nu poate să schimbe nimic.

— Pentru tine ar fi mai bine să te întorci la Londra.

— Ştii că ai o aluniţă chiar aici? îi mângâie şoldul. Aş putea s-o găsesc şi pe întuneric.

— Trebuie să fiu practică. Am nevoie să

fiu practică.

— Excelentă idee! Să bem pentru ea!

Se întinse peste ea şi luă paharele de pe noptieră.

— Philip, vreau să mă asculţi. Poate că a fost o greşeală din partea mea să plec aşa cum am făcut în Mexic, dar am crezut că va fi mai uşor. Am vrut doar să evit să spun ceea ce trebuia spus.

— Addy, problema ta este că încerci să gândeşti mai mult decât să simţi. Dar continuă, spune ce ai în minte.

— Nu pot să-mi permit acum o legătură cu tine, cu nimeni. Ceea ce am de făcut, îmi cere toată concentrarea.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că este vital să nu las problemele exterioare să se amestece cu munca.

— Asta sunt eu? îşi potolise foamea de ea suficient cât să se amuze mai curând decât să fie furios. O problemă exterioară?

Ea rămase o clipă tăcută.

— Tu nu ai niciun rol în planurile mele în Jaquir.

— Chiar şi după ce voi termina, am intenţia să rămân singură.

— Nu-mi voi permite niciodată să-mi

construiesc viaţa în jurul unui bărbat, să iau hotărâri bazându-mă doar pe sentimentele mele pentru o singură persoană. Pare egoist, regret. Dar ştiu cât este de uşor să pierzi din vedere cine şi ce eşti.

O asculta cu ochii foarte limpezi şi cu o expresie serioasă a gurii.

— Totul ar fi minunat, cu excepţia unei probleme minore. Te iubesc, Adrianne.

Buzele i se depărtară. Din cauza şocului, îşi dădu el seama. Apoi se ridică iute şi aproape că ieşise din pat când o prinse.

— Nu, nu ai să fugi de mine.

O trase înapoi, ignorând paharul pe care-l scăpase lângă pat şi vinul care uda covorul.

— N-am să te las să fugi de tine însăţi!

— Nu face asta!

— Am şi făcut-o.

— Philip, îţi laşi imaginaţia s-o ia razna. Ai dramatizat ceea ce s-a întâmplat între noi şi ai adăugat viori şi lumina lunii.

— Te simţi mai în siguranţă dacă gândeşti astfel?

— Nu are nicio legătură cu sentimentul de siguranţă, ci cu bunul simţ.

Dar nu era adevărat, nu atunci când îşi simţea stomacul făcut ghem de frică.

— Hai să nu complicăm lucrurile mai mult decât sunt deja complicate.

— Minunat. Să nu le complicăm. Îi luă chipul în mâini, de data aceasta cu blândeţe. Te iubesc, Addy. Va trebui să te obişnuieşti cu asta, pentru că n-ai să scapi de mine.

— Acum linişteşte-te. Îi cuprinse un sân cu mâna. Şi am de gând să-ţi arăt ceea ce am vrut să spun.

Capitolul 21

Adrianne se ghemui în pernă şi clipi din cauza luminii, apoi se întinse. Braţul lui Philip se ridică odată cu al ei şi se auzi un zgomot metalic. Se uită uluită la cătuşele care legau mâna ei de a lui. Philip bombăni nemulţumit.

— Ticălosule!

— Parcă am mai vorbit despre asta! Bună dimineaţa, iubito!

Cu o smucitură, o făcu să cadă la pieptul lui. Era catifelată, caldă şi goală. Ea încercă să se îndepărteze, dar căzu din nou peste el.

— Ce naiba e asta?

Adrianne îşi ridică braţul destul de brusc pentru a-l trage şi pe al lui.

— O simplă măsură de precauţie, pentru a te împiedica să te strecori pe sub uşă! Te iubesc, Addy, dar nu am încredere în tine!

Cu mâna liberă, o apucă de păr şi o trase spre el. La amintirea nopţii trecute, se şi întărise.

— Scoate imediat cătuşele!

Philip se rostogoli şi picioarele li se încurcară.

Speram că ai să mă laşi să-ţi dovedesc că pot să fac dragoste cu tine şi cu o mână legată la spate, ca să spun aşa.

Adrianne îşi înăbuşi râsul.

— Altă dată!

— Cum vrei.

Se lăsă din nou pe pernă şi închise ochii.

— Philip, am zis să-mi scoţi cătuşele!

— O să o fac atunci când o să ne sculăm.

Ea îşi smuci din nou braţul.

— Refuz să fiu înlănţuită ca o sclavă!

— Încântătoare idee!

— Şi vreau să mă scol!

Deschise un ochi:

— La ora asta?

— E amiază!

Ridică scârbită braţul pentru a studia închizătoarea.

Se gândi dacă era în stare să-l tragă după ea până la trusa ei de scule.

— Până când te-am cunoscut pe tine, mă sculam devreme dimineaţa.

Afirmaţia ei îl făcu să deschidă amândoi ochii.

— De ce?

— Unde-i cheia aia blestemată? întrebă Adrianne încercând furioasă să treacă peste el.

— Nu te înfuria!

Înţepenindu-se în picioare, Adrianne trase. Trebuise să se lase să cadă în genunchi, dar fu răsplătită de căderea lui Philip pe podea.

— Iisuse! Ce-i graba asta? o întrebă Philip frecându-se fără pic de demnitate pe partea lovită.

Înăbuşindu-şi râsul, îşi dădu părul din ochi.

— Dacă vrei să ştii, vreau… nu, am nevoie la toaletă.

— De ce n-ai spus aşa?

Aerul ieşi şuierând printre dinţii ei strânşi.

— Nu mi-am dat seama că trebuie să te anunţ aşa ceva până nu m-am trezit încătuşată de tine.

— Frumos sentiment, nu-i aşa? spuse el aplecându-se s-o sărute.

— Philip!

— Da, cheia…

Se uită în jur şi-şi zări pantalonii la picioarele patului.

— Vino!

Se duse spre pantaloni, cu Adrianne după el.

— E în buzunar.

Căută într-unul, nu o găsi, apoi încercă în celălalt.

— Bănuiesc că nu vrei să te însoţesc.

— Philip!

Nu trebuia să râdă. Era dezastru dacă râdea acum.

— Nu? aruncă pantalonii. Atunci ai un ac de păr?

Mai târziu, coborî scările, sperând să găsească o cafea. Ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă era Adrianne care,

îmbrăcată într-un tricou larg, prăjea şuncă.

Mireasma acesteia ar fi fost de ajuns ca să-l facă să se îndrăgostească.

— Ce faci?

— Pregătesc micul dejun. Cafeaua e gata.

Se duse spre maşina de gătit şi privi carnea care se prăjea.

— Ştii să găteşti?

— Sigur. Luă şunca din tigaie şi o puse să se scurgă.

— Mama şi cu mine n-am avut ani de zile servitori. Prefer să mă descurc singură.

— Şi îmi pregăteşti micul dejun!

Încurcată, luă un carton cu ouă.

— Pentru Dumnezeu, doar nu-mi sacrific viaţa!

— Îmi pregăteşti micul dejun, spuse el din nou şi-i dădu la o parte părul de la ceafă ca să o sărute. Mă iubeşti, Addy. Dar nu-ţi dai seama.

El prelungi masa, pentru a o lăsa să se liniştească.

Dar nu ştia că şi ea făcea acelaşi lucru. Leneviră lângă fereastra care dădea spre Central Park şi-şi luară pe îndelete cafeaua. Se uitau afară când începură să cadă primii

fulgi de zăpadă.

— Oraşul e încântător sub zăpadă... Prima dată când l-am văzut, am plâns pentru că îmi închipuiam că nu se mai opreşte şi o să ne îngroape pe toţi. Atunci mama m-a luat şi m-a dus afară ca să-mi arate cum se face un om de zăpadă.

Dădu la o parte cafeaua, ştiind că va deveni nervoasă din pricina cofeinei, dacă mai bea puţin.

— Aş vrea să pot să-ţi arăt New York-ul în următoarele câteva zile, dar am multă treabă.

— Mi-ar plăcea.

Îşi drese vocea şi încercă din nou.

— Dacă ai putea reveni peste câteva săptămâni, atunci aş fi liberă să te conduc prin muzee, la spectacole, la galerii de artă.

Luă o ţigară şi, înainte de a o aprinde, o bătu în masă.

— Nu am venit aici ca să mă distrez, Addy, ci ca să fiu cu tine.

— Philip, plec în Jaquir la sfârşitul săptămânii.

Trase un fum lung.

— Ăsta e un lucru despre care trebuie să mai discutăm.

— Nu, este un lucru pe care am să-l fac. Îmi pare rău că nu înţelegi şi nu aprobi, dar nu are nicio importanţă.

El continuă să privească zăpada. Un băiat se îndrepta spre intrarea în parc ducând o mulţime de câini în lesă.

O scenă frumoasă, se gândi Philip, l-ar fi plăcut să-şi petreacă o parte din viaţă pe acest continent, în acest oraş, în această came a. Când vorbi, nu o făcu cu mânie şi nici amenințând-o, ci cu calmul natural al faptelor.

— Addy, pot să fac lucruri care ţi-ar face plecarea din ţară grea dacă nu imposibilă, cu atât mai mult plecarea într-o regiune at t de nesigură ca Orientul Mijlociu.

Capul ei se mai ridică doar puţin, dar suficient pentru a o face să arate ca o regină.

— Sunt prinţesa Adrianne din Jaquir. Dacă eu vreau să-mi vizitez ţara natală, nici tu şi nici altcineva nu mă veţi putea opri.

— Ai fost foarte bine, spuse el. Destul de bine pentru ca figura tatălui său să-mi apară în minte. Dacă ai fi pus la cale doar o vizită, ai fi câştigat. Dar aşa cum stau lucrurile, pot să te opresc, Adrianne, şi o voi face.

— Asta nu e ceva ce poţi hotărî tu.

— Pentru mine, a devenit o chestiune de oarecare interes să te păstrez în viaţă.

— Atunci ar trebui să înţelegi că, dacă nu fac ceea ce trebuie să fac, pot la fel de bine şi să mor.

— Dramatizezi.

Se aplecă peste masă, o luă de mâini şi o obligă să se uite la el.

— Acum ştiu ceva mai multe. Am petrecut o mulţime de timp în ultimele câteva zile citind despre mama ta, căutând informaţii despre tatăl tău, despre copilăria ta.

— Nu aveai dreptul…

— Nu are nicio legătură cu drepturile. Ştiu că a fost greu, chiar oribil sub multe aspecte, dar s-a terminat.

O strânse mai tare de mâini.

— Te agăţi de ceva la care ar fi trebuit să renunţi de mult.

— Vreau ceea ce-mi aparţine prin drept, prin lege şi prin naştere. Vreau înapoi demnitatea care i-a fost furată mamei şi mie.

— Amândoi ştim că pietrele preţioase nu aduc demnitate nimănui.

— Nu înţelegi. Nu poţi.

Degetele ei se crispară pe ale lui o clipă, apoi se relaxară.

— Vino puţin cu mine.

Îl conduse prin hol, până într-o cameră de zi. O decorase cu alb pe alb şi cu câteva pete de roşu şi albastru.

Deasupra unui cămin din marmură, curat ca un pahar, se afla portretul.

O înfăţişa pe Phoebe Spring în culmea gloriei ei, mai mult decât orice fotografie şi decât orice film de-al ei.

Părul, roşul acela caracteristic, îi cădea valuri-valuri pe umeri. Pielea era ca laptele proaspăt şi contrasta cu rochia de culoarea smaraldului, care îi cuprindea sânii, dar îi lăsa braţele şi umerii goi. Zâmbea, aproape să izbucnească în râs, astfel că gura ei largă, bogată, părea şi mai plină. Ochii, de un albastru viu, ardeau plini de promisiuni şi de o inocenţă inconfundabilă. Niciun bărbat nu ar fi putut s-o privească fără să fie atras, fără s-o dorească, fără să se minuneze.

La gât purta *Soarele şi Luna.*

— Era minunată, Addy. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o.

— Da. Dar nu era numai frumoasă. Era

bună, Philip.

— Cu adevărat bună. I se rupea inima din cauza necazurilor unui străin. Putea fi uşor rănită, de un cuvânt aspru, de o privire furioasă. Nu voia decât să-i facă pe oameni fericiţi.

— Şi nu arăta aşa când a murit.

— Addy…

— Nu, vreau să înţelegi. Tabloul a fost făcut după o fotografie de-a ei luată înainte de a se căsători. Era atât de tânără, mai tânără decât sunt eu acum. Şi atât de îndrăgostită!

— Privind tabloul poţi să-ţi dai seama că în clipa aceea era o femeie sigură de ea, fericită în viaţă.

— Da, asta se vede. Dar timpul trece, Addy, lucrurile se schimbă.

— Pentru ea nu conta timpul sau schimbările. Acest colier, mi-a spus cum s-a simţit prima dată când şi l-a pus.

— S-a simţit ca o regină. Pentru ea nu conta faptul că renunţa la tot ceea ce ştia pentru a se duce în altă ţară şi a trăi sub alte legi. Era îndrăgostită şi se simţea ca o regină.

Îi atinse obrazul cu mâna.

— Asta şi era.

— Nu! îşi ridică mâna şi-l apucă de încheietură. Nu era decât o femeie, naivă, cu inima mare şi care se temea de zona întunecată a vieţii. Făcuse ceva cu ea însăşi, ajunsese cineva. Şi a renunţat la toate acestea pentru că i-a cerut-o el. Colierul era un simbol, o asigurare că el era la fel de legat de ea pe cât era şi ea legată de el. Când i l-a luat înapoi, a fost ca o declaraţie de renunţare la ea şi la mine. I l-a luat pentru că divorţul nu-i ajungea. A şters orice urmă a căsătoriei, ca şi cum nici n-ar fi existat. Când a făcut acest lucru, i-a luat tot ce-i mai rămăsese din demnitate şi mi-a furat dreptul meu prin naştere.

— Addy, stai jos o clipă. Te rog!

Se lăsă pe canapea împreună cu ea, ţinându-i mâinile într-ale lui.

— Ştiu ce simţi. A fost o vreme când l-am căutat pe tata în chipul fiecărui străin. În toţi profesorii pe care i-am avut, în toţi poliţiştii de care mă feream. Mi-am petrecut copilăria urându-l pentru că i-a întors mamei spatele şi pentru că a refuzat să mă recunoască. Totuşi l-am căutat.

— Nu ştiu ce aş fi făcut dacă l-aş fi găsit, dar ştiu că vine o vreme când trebuie să-ţi ajungi ţie însăţi.

— Tu o ai pe mama ta, Philip. Ea nu a fost distrusă de ceea ce s-a întâmplat. Nu a trebuit să te uiţi cum moare puţin câte puţin. Am iubit-o atât de mult pe mama şi-i datorez atât de mult!

— Ceea ce se petrece între un părinte şi copil nu cere răsplată.

— Şi-a riscat viaţa pentru mine. Mai mult nu se poate.

— A fugit din Jaquir pentru mine, nu pentru ea. Dacă ar fi fost prinsă şi dusă înapoi, viaţa ei s-ar fi sfârşit. Nu, nu ar fi ucis-o, spuse ea când Philip îşi îngustă ochii. Nu ar fi îndrăznit, dar ar fi făcut-o să-şi dorească moartea. Ar fi fost mai bine să fie moartă.

— Addy, oricât de mult ai iubit-o, oricât de mult ai simţi că-i datorezi, nu trebuie să-ţi rişti viaţa. Întreabă-te dacă ea ar dori acest lucru.

Dădu din cap.

— Este vorba de ce doresc eu! Colierul este al meu.

— Chiar dacă ai reuşi să-l scoţi din Jaquir, nu vei putea niciodată s-o declari în public şi nici nu-l vei putea purta.

— Dar nu-l iau ca să-l stăpânesc şi să-l port! în ochii ei se aprinse un foc, unul

primejdios. Îl iau pentru ca el să ştie, în sfârşit, ce mult îl urăsc.

— Crezi că-i va păsa?

— Nu. O fiică reprezintă mai puţin decât nimic pentru un bărbat ca el. Poate fi comercializată, aşa cum a făcut şi cu celelalte fiice, în scopul de a asigura liniştea politică.

— Privi portretul. Dar *Soarele şi Luna* înseamnă totul. În Jaquir nu există nimic mai preţios, dar nu pentru valoarea sa în bani. Este fără preţ. Este simbolul mândriei şi al puterii.

— Dacă iese din mâinile familiei regale, va izbucni revoluţia, se va vărsa sânge, iar ei vor pierde puterea. Vecinii vor şterge graniţele Jaquir-ului.

— Te răzbuni pe tatăl tău sau pe ţara lui?

— Aş putea să fac şi una şi alta, dar depinde de el, spuse Adrianne cu ochii înceţoşaţi parcă de un vis. Abdu nu-şi va risca niciodată ţara sau propria lui poziţie. Mândria lui. În cele din urmă, îşi va răscumpăra mândria.

— Această mândrie ar putea să se întoarcă împotriva ta.

— Da. Îmi asum acest risc. Se ridică,

întorcând spatele portretului şi întinzându-i mâna. Nu mai spune nimic. Mai vreau să-ţi arăt ceva. Vii cu mine?

— Unde?

— Ia-ţi haina şi vino.

Zăpada continua să cadă, deasă, viscolită de vântul care sufla printre clădiri. Cu haina de blană pusă peste tricou, Adrianne încercă să se relaxeze în limuzina încălzită. Nu spusese nimănui atât de mult, nici măcar lui Celeste. Nu arătase nimănui ceea ce avea intenţia să-i arate lui Philip.

Deşi încercase din greu să nege acest lucru, pentru ea avea mare importanţă ce credea el. Pentru prima dată în viaţa ei, simţea nevoia să fie sprijinită şi aprobată de cineva.

Cartierele din Est erau mai puţin circulate decât cele din vecinătatea parcului, unde stătea ea. Zăpada care acoperea străzile era de vină, dar zidurile clădirilor acoperite cu grafit ieşeau în evidenţă. Ici şi colo ferestrele erau bătute în scânduri şi cele mai multe dintre maşinile parcate lângă trotuar erau de furat. Dacă băteai la uşa potrivită, puteai să cumperi o doză de heroină, componente stereo de calitate, care încă mai bâzâiau, sau puteai

să capeţi un cuţit în spate. Philip nu mai fusese pe aici, dar recunoştea atmosfera.

— Ciudat loc ţi-ai ales să vizitezi de Anul Nou!

Adrianne îşi băgă părul sub o căciulă de vizon.

— Nu va dura mult, îi spuse. Philip dădu din cap, sperând cu ardoare că aşa va fi.

În rigolă se aflau câteva gunoaie de lux: o sticluţă goală de medicamente, un prezervativ folosit, un pahar spart. Philip o conduse pe lângă ele, simţind că e tot mai furios.

— Ce naiba căutăm noi aici? Poţi să te alegi cu gâtul tăiat numai pentru pantofi, nu mai vorbesc de blană.

— E cald. Îşi căută cheile în geantă. Fii liniştit, îi cunosc pe cei mai mulţi dintre locatari.

— Asta-i o veste bună. Philip o ajută să-şi ţină echilibrul pe gheaţă. Să sperăm că nu le-au venit în vizită veri din alte oraşe. Ce dracu' e aici?

Deschise trei lacăte. Împinse uşa şi vocea ei se scurse înăuntru, înainte de a veni spre el.

— E proprietatea mea.

Philip închise uşa după el, dar înăuntru

era la fel de frig ca afară.

— Nu mi-ai spus că eşti proprietăreasă de cocioabe.

— Nu o închiriez.

Intrară într-o cameră uriaşă, goală. Podeaua găurită pe alocuri îl făcu să se gândească fără plăcere că acolo erau şobolani. Două dintre ferestre erau bătute în scânduri iar celelalte se acoperiseră cu un strat gros de funingine şi praf. Lumina slabă care reuşea să treacă prin ele era la fel de murdară ca şi pereţii. Câteva cutii şi mese şubrede fuseseră împinse în colţuri. Un artist local pictase pe ziduri cupluri în diferite poziţii amoroase, apoi adăugase şi explicaţii absolut inutile.

— Aici a fost un hotel păduchios. Paşii ei răsunară în timp ce făcea ocolul camerei. Te-aş conduce sus, ca să-ţi arăt camerele de acolo, dar scările au căzut acum două luni.

— Norocul meu.

— La fiecare etaj sunt douăsprezece camere. În instalaţiile sanitare nu se poate avea încredere, în cel mai bun caz, iar cea electrică trebuie să fie refăcută în întregime.

— Evident, trebuie un nou cazan.

— De ce? Fir-ar să fie! îşi dădu la o

parte pânzele de păianjen de pe faţă. Addy, dacă vrei să intri într-o afacere hotelieră, mai gândeşte-te. O să te coste cam un milion numai ca să scoţi murdăria şi animalele de aici.

— Am apreciat că renovarea va costa cam un milion şi jumătate, plus încă un milion pentru echipament adecvat şi personal. Vreau tot ce e mai bun.

— Ce-i mai bun se află cam la câteva mile de aici, la *Waldorf.*

Ceva începu să roadă pe îndelete după zid.

— Nu pot să sufăr şoarecii!

— Probabil că sunt şobolani!

— Atunci e în regulă. Addy, te iubesc. Îi scoase firele de păienjeni din păr. Dacă vrei cumva să te iei la întrecere cu soţii St. John în industria hotelieră, foarte bine. Dar cred că putem găsi ceva mai bun decât asta.

— Nu va fi un hotel, ci o clinică: *Clinica Phoebe Spring.*

— Va avea cei mai buni terapeuţi pe care îi pot găsi. Când va fi gata, va putea adăposti treizeci de femei şi copii care nu au unde să se ducă.

— Addy…

Dădu din cap pentru a-l ţine la distanţă.

În ochi îi ardea acum o pasiune de un soi deosebit.

— Ştii cum este atunci când nu ai unde să te duci? Să stai cu cineva pentru că nu ştii ce altceva ai putea face, pentru că de-a lungul anilor te-ai obişnuit cu bătăile, cu umilinţele? Eşti atât de obişnuit încât ai început să crezi că le meriţi?!

Nu mai făcu nicio remarcă spirituală, niciun comentariu liniştitor.

— Nu, nu ştiu.

— Am văzut femei în situaţia asta şi copii. Nu e vorba numai de vânătăile lăsate de bătăi, Philip, ci de cicatricile din suflet, din inimă. Nu sunt întotdeauna săraci, sau needucaţi, dar au ceva în comun. Lipsa de speranţă, neajutorarea.

Se întoarse o clipă. Emoţiile o covârşeau întotdeauna aici, dar voia ca el să vadă latura practică a lucrurilor.

— Va trebui să putem să tratăm încă cel puţin treizeci de pacienţi externi. Dublu, în cazul în care ne vom extinde.

— Personalul va fi alcătuit din profesionişti, dar şi din voluntari.

— Va plăti cine va avea posibilitatea să plătească. Nu va fi nimeni respins.

Vântul suflă printre crăpăturile

ferestrelor şi pătrunse printre podele. Era un loc mizerabil, într-o vecinătate nenorocită. Ar fi dorit să poată pleca imediat, dar - ca şi Adrianne - avea imaginaţie.

— De când plănuieşti asta?

— Am cumpărat clădirea cam acum şase luni, dar ideea mi-a venit mai de mult.

Paşii ei răsunară din nou, pe când traversa camera.

Deasupra capului, plafonul era umflat şi pătat de apă.

— Trebuie să iau singură colierul. Iar motivul este totalmente egoist.

— Oare?

– Sigur. Se întoarse. Nu-mi atribui niciun gând nobil, Philip. Este vorba de răzbunare, pur şi simplu. Dar după ce mă voi fi răzbunat, gata, nu-mi mai trebuie colierul. Nu am nevoie de el. Abdu îl poate căpăta înapoi, contra preţ, evident.

În lumina scăzută, ochii ei erau foarte întunecaţi, înfăşurată în vizonul închis la culoare, arăta într-adevăr că o prinţesă.

— Cinci milioane de dolari americani. Este doar o parte din valoarea colierului, dar atât din punct de vedere financiar, cât şi sentimental, ajunge. Ajunge pentru a pune

locul ăsta la punct, pentru a-i reda mamei demnitatea şi pentru a-mi permite să mă retrag din activitate foarte bogată. Trebuie să îndeplinesc toate aceste trei lucruri. Ultimii zece ani din viaţă mi i-am petrecut pregătindu-mă pentru asta. Nu poţi să spui nimic care să mă oprească.

Philip îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Ce te face să crezi că va plăti? Chiar dacă îl iei şi reuşeşti să pleci vie din Jaquir, nu va avea decât să anunţe autorităţile.

— Şi să recunoască în public că a încălcat legea luându-i-l mamei? Zâmbi. Să recunoască în public că a fost învins de o femeie şi să aducă ruşinea asupra casei regale din Jaquir? Va dori să mă vadă pe mine acoperită de ruşine, poate va dori chiar să mă vadă moartă, dar sigur va dori să-şi recapete mândria şi cu atât mai mult *Soarele şi Luna.*

— Sunt şanse să găsească un mijloc de a le avea pe toate trei.

Adrianne se cutremură sub blană.

— E frig. Hai înapoi.

Philip nu spuse nimic pe drumul spre casă. O mai vedea încă înconjurată de zidurile acelea coşcovite. Era uşor de înţeles de ce îl adusese aici, de ce îi

împărtăşise planurile ei. Îl făcuse s-o înţeleagă într-un fel în care cuvintele nu ar fi putut s-o facă. Nu putea s-o oprească. Dar putea să facă altceva. În trecut, orice decizie luase o făcuse cu gândul la câştig. Nu regreta şi nu va regreta niciodată.

Putea doar să spere că această hotărâre, singura luată fără vreun gând egoist, nu-l va face să regrete.

După ce închise uşa apartamentului ei, deveni om de afaceri.

— Ai planurile palatului?

— Bineînţeles.

— Specificaţiile sistemului de securitate, programele, rutele?

Îşi dădu jos blana. Tricoul ei se ridicase peste şolduri.

— Îmi cunosc meseria!

— Arată-mi-le!

Îşi scoase căciula şi-şi scutură părul.

— De ce? Nu am nevoie de consultant.

— Nu mă apuc de o treabă până nu cunosc toate amănuntele. Vom folosi masa din sufragerie.

— Despre ce vorbeşti?

— E evident. Îşi scutură zăpada care se topea de pe haină. Vin cu tine.

— Nu.

Adrianne îl apucă de braţ înainte ca el să intre în cealaltă cameră. Degetele ei, lungi şi delicate, se înfipseră ca nişte gheare.

— Nu, n-ai să faci asta.

— Te asigur că îţi poţi permite să mă plăteşti.

— Nu e o glumă. Lucrez singură. Întotdeauna am lucrat singură.

Philip îi luă mâna de pe braţul lui şi i-o sărută uşor.

— Ego-ul tău iese la iveală, iubito!

— Termină!

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre dormitor. Când o ajunse din urmă, Adrianne se plimba nervoasă.

— Am plănuit lovitura asta jumătate din viaţă. Cunosc ţara, cultura şi ştiu ce risc. Este planul meu, Philip, viaţa mea este în joc! Nu vreau să vii acolo, nu vreau să am mâinile mânjite cu sângele tău!

Philip se întinse pe pat, ca şi noaptea trecută.

— Fetiţa mea dragă, eu forţam lacăte pe vremea când tu te jucai încă cu păpuşile. Am furat primul meu milion înainte ca tu să

fi purtat primul sutien. Poate că eşti bună, Addy, chiar foarte bună, dar nu vei fi niciodată nici pe jumătate din hoţul care sunt eu!

— Nemernic încrezut şi egocentric! Spre încântarea lui, Addy se răsuci spre el. Sunt la fel de bună ca şi tine, probabil chiar mai bună. Şi nu am stat degeaba în ultimii cinci ani!

Philip zâmbi.

— Nu am fost prins niciodată.

— Nici eu. Când zâmbetul lui se lărgi, Adrianne înjură şi se răsuci din nou. A fost cu totul altceva. M-ai suspectat doar, până când eu m-am hotărât să-ţi spun.

— Când ai intrat în camera mea ca să-ţi iei colierul, ai dat dovadă de mare neglijenţă, pentru că erai furioasă.

— Te laşi dominată de sentimente. Poate că scopul tău de acum este răzbunarea, dar aceasta e unul dintre cele mai puternice sentimente. Nu ai să te duci singură în Jaquir.

— Te-ai retras din activitate.

Philip luă de pe noptiera ei un borcănaş cu cremă de mâini, deşurubă capacul şi-l mirosi.

— Am să reiau jocul, temporar. M-ai

întrebat o dată dacă nu mi-e dor să dau o ultimă lovitură, una incredibilă.

— Puse la loc borcănaşul şi-şi uni mâinile la ceafă. M-am hotărât că asta e ultima lovitură.

— Ea mea! Găseşte-ţi alta.

— Fie mergi în Jaquir cu mine, fie nu mergi deloc.

— Trebuie doar să dau un telefon. La Londra, se află un om care ar fi foarte fericit să facă cunoştinţă cu tine.

— Ai face aşa ceva? Cu inima îndoită, se aşează pe pat. După tot ce ţi-am spus?

— Am să fac tot ceea ce trebuie făcut.

Era foarte iute. Aproape că uitase cât de iute. Braţele lui se întinseră şi o traseră lângă ei.

— Te iubesc. E prima oară când iubesc. Nu vreau să te pierd. Am o casă la ţară care ar fi putut să fie construită cu gândul la tine. Ai să vii cu mine acolo, la primăvară, oricât m-ar costa.

— Atunci am să vin la primăvară. Prea disperată pentru a gândi limpede, Adrianne îl apucă de pulover. Îţi dau cuvântul meu, dar nu aş suporta să ţi se întâmple ceva.

Ochii lui Philip se îngustară. O strânse mai tare.

— De ce?

Adrianne clătină din cap şi încercă să se depărteze.

El avu intenţia s-o mai întrebe o dată, apoi se retrase.

— Bine, asta poate să mai aştepte. Ascultă, nu ai încotro! Mergi cu mine sau deloc! încerc să înţeleg de ce este acest lucru atât de important pentru tine, de ce nu poţi să renunţi. Va trebui să înţelegi şi tu de ce este la fel de important pentru mine.

Adrianne se trase înapoi. Philip arăta la fel ca în noaptea aceea când îl văzuse prima dată în ceaţă, îmbrăcat în negru, cu părul dat pe spate, cu privirea intensă. Se aplecă spre el, pentru prima dată fără să fie obligată, să-l mângâie pe faţă.

— Eşti un romantic, Philip.

— Aşa se pare!

— Aduc planurile.

Întinseră toate hârtiile pe masa din sufragerie. Aici, Adrianne alesese mobilă tradiţională, *Chippendale, Waterford,* pânză de in irlandeză. Pe un perete de culoarea somonuiui, se afla o nimfă de Mixfield Parrish. Observând-o, Philip spusese că Adrianne era mult mai romantică decât voia să recunoască.

Îi puse întrebări amănunţite, elucidând punct cu punct, înaintând şi retrăgându-se, tăindu-i vorba, în timp ce afară zăpada se aşternea încet. La căderea întunericului, aprinseră luminile şi încălziră cafeaua. Dischetele şi planurile, zgomotul tastelor calculatorului dădeau complotului lor atmosfera unei întâlniri de afaceri. Philip îşi luă notiţe în timp ce mâncau sandvişuri reci în loc de cină.

— Cum poţi fi sigură că nu au modernizat sistemul de securitate?

— Mai am contacte acolo. Adrianne strâmbă din nas.

— Zaţul cafelei era amar. Veri, verişoare. Când fiul lui Abdu…

— Fratele tău?

— Fiul lui Abdu, repetă ea. Nu voia să implice niciun sentiment. O durea prea mult când se gândea ce mult îl iubise pe băieţel. Când s-a dus la colegiu, în California, am petrecut puţin timp împreună, l-am stors nişte informaţii.

— Ca majoritatea membrilor casei regale din Jaquir care au călătorit în străinătate, Fahid se consideră foarte americanizat, foarte progresist. Cel puţin atâta vreme cât poartă pantaloni *Levi's* şi

conduce o *Porsche.* Ar fi vrut să-l vadă pe Abdu făcând unele schimbări politice şi culturale. Una din nemulţumirile lui era că palatul nu se schimbase de secole. Gărzile au încă arme, în timp ce un sistem modern, electronic, de securitate ar face inutil acest lucru.

— Asta afară.

— Da. Gărzile şi poziţia palatului ajung pentru a-i asigura securitatea. Mai ales că nimeni din Jaquir nu s-ar gândi să intre acolo. Are întărituri şi metereze pe o parte, marea pe alta, astfel că ar fi greu să intre cineva clandestin.

— De aceea îmi voi exercita dreptul de a fi găzduită în incintă.

— Mai dă-mi o dată amănuntele despre camera tezaurului, spuse Philip arătând planurile.

— Camera tezaurului are mai mult de o sută de ani vechime. Are douăzeci de picioare pătrate, se închide ermetic şi este izolată fonic. Puţin după începutul secolului, o soţie adulteră a fost închisă înăuntru, ca să moară cu încetul, singură, între grămezile de bijuterii. De atunci, camera tezaurului este numită Mormântul Berinei. După al doilea război mondial, uşa a fost

modernizată. Are trei încuietori, două combinaţii şi o cheie. Cheia este un element tradiţional. Regele Jaquir-ului o ţine asupra sa, ca simbol al puterii de a închide sau a deschide camera.

— Şi alarma?

Suspinând, Adrianne dădu la o parte ceaşca goală.

— A fost instalată în anii ’70, când dezvoltarea industriei petroliere a adus mulţi necredincioşi în Jaquir şi în Orientul Mijlociu.

— Necredincioşi?

Adrianne ignoră amuzamentul din vocea lui Philip.

— Oameni de afaceri americani mai ales. Ca în majoritatea ţărilor arabe, arabii se foloseau de ei şi-i dispreţuiau.

— Aveau nevoie de tehnologia lor şi doreau cu disperare ca Jaquir-ul să profite de pe urma petrolului său. Banii intrau în ţară, în unele domenii s-au făcut progrese. S-a introdus electricitate; s-au construit drumuri moderne, s-au făcut progrese în învăţământ şi sănătate. Dar nimeni nu are vreodată încredere în străini. S-au instalat sisteme de alarmă pentru a fi siguri că nu va intra niciunul dintre ei în palat, fără

supraveghere şi că nimeni din palat nu-l va părăsi pentru a fraterniza cu străinii. Sistemele de alarmă sunt puse împotriva spărgătorilor. Dar la camera tezaurului a fost pus un sistem de alarmă. Foarte simplu, spuse ea, arătându-i caracteristicile. În cazul ăsta, nu aş vrea să tai nimic pentru că s-ar putea să nu pot părăsi imediat ţara.

— Sistemul ăsta pune în funcţiune alarma atunci când descui uşa, nu când este deschisă.

— Pentru alarma secundară, am aranjat o comandă la distanţă. E ceva asemănător cu dispozitivul folosit pentru aparatele stereo sau pentru televiziune. Mi-a luat un an ca s-o pun la punct.

— Eşti sigură că ai reuşit?

— Am folosit-o toamna trecută, în lovitura de la Bamsworth. Adrianne îi zâmbi dulce. Electronica e specialitatea mea.

— Am observat.

Cu asta, pot să opresc alarma de la o distanţă de o sută douăzeci de picioare. Partea delicată este elementul uman. Gărzile patrulează şi în interiorul palatului. Până nu sunt înăuntru, nu am să aflu orele.

— Există camere T.V?

— Niciuna. Abdu nu poate să le sufere.

— Aici ce este?

— Vechiul tunel care duce din harem la camerele regelui. Regele poate să trimită după o femeie, iar aceasta poate să iasă din harem fără să rişte să fie văzută.

— Mai este încă folosit?

— Posibil. Probabil. De ce?

— Caut locuri pe unde se poate fugi. La ce înălţime e fereastra?

— Şaizeci, poate şaptezeci de picioare. Dedesubt sunt stânci şi marea.

— Prefer haremul.

— Da, dacă ai fi prins acolo, ai fi numai castrat, îi spuse Adrianne pe un ton aspru şi-i dădu o carte. Uite o lucrare foarte bună despre obiceiurile din ţară. Ai face bine s-o citeşti înainte de a te trezi într-o celulă întunecoasă pentru că ai atins braţul unei femei la piaţă sau pentru că ai pus o întrebare nepotrivită.

— Mulţumesc.

— Nu ai să înţelegi locul acela, Philip. Când am să fiu înăuntru, ai să rămâi pe cont propriu. Încă nu ştiu cum voi putea să te contactez şi să-ţi spun când sunt gata.

— Dacă îţi închipui că am să-mi tocesc coatele în vreun hotel mizerabil şi fierbinte, în timp ce tu te joci de-a prinţesa în palat, te

înşeli. Am să vin cu tine înăuntru.

Lăsându-se pe spate în scaun, ea îi arătă cartea.

— Chiar va trebui s-o citeşti! Odată ajunşi în Jaquir, nu vei putea să-mi vorbeşti, cu atât mai puţin să intri în palat cu mine. Aşa e legea. Ca femeie, îmi va fi interzis să vorbesc cu vreun bărbat care nu face parte din familie.

— Dacă am fi căsătoriţi, aş putea să văd, de asemenea, bărbaţii din familia soţului meu.

— Va trebui să găsim o cale. Răsfoi cartea. Va trebui să-mi aranjezi o invitaţie la palat.

— Nu sunt în măsură să-i cer servicii lui Abdu. Trebuie să mă lase să mă întorc ca să nu se facă de ruşine, dar nu trebuie să-mi satisfacă nicio cerere.

— Atunci va trebui să te căsătoreşti cu mine.

— Nu fi caraghios!

Se ridică şi, luându-şi ceaşca de cafea, se duse în bucătărie.

— Atunci să amânăm călătoria. O urmă în bucătărie şi începu să scotocească prin frigider după ceva mai interesant decât sandvişurile. Mi-ar plăcea să faci întâi

cunoştinţă cu mama.

— Nu am de gând să mă căsătoresc vreodată!

Aruncă zaţul la gunoi.

— Bine, atunci vom trăi în păcat până la apariţia primului copil, dar acum înapoi la treabă!

Găsi o cutie de carton cu îngheţată în congelator şi, luând o lingură, începu să mănânce direct din cutie.

— Dar dacă am fi logodiţi, din punctul de vedere al lui Abdu, adăugă el înainte ca ea să mai facă vreo obiecţie.

— Nu ne vom logodi deloc, pentru punctul de vedere al nimănui!

— Gândeşte-te puţin! Are logică. După atâţia ani, te întorci în Jaquir ca să te împaci cu tatăl tău, înainte de a te căsători. Ca să fie şi mai bine, călătoria ar putea fi făcută la insistenţa mea. Mi-ar plăcea să fac pe şovinistul arogant.

— Te-ai achita foarte bine de rol! Dar începu să se gândească. Îi luă cutia de îngheţată din mână şi o gustă.

— Cred că ar merge. S-ar putea chiar să fie un avantaj. Va dori să stai la palat, ca să te poată supraveghea. S-ar aştepta ca binecuvântarea lui să aibă greutate. Dacă ai

să fii şi tu în palat, s-ar putea să fii de folos!

— Mulţumesc foarte mult! O băgă cu nasul în cartonul de îngheţată. Acum ce-ar fi să exersezi rolul unei viitoare soţii supuse şi tăcute, în timp ce eu dau câteva telefoane?

— Mai bine înghit o broască!

— Cum vrei, dar nu ţi-ar strica să înveţi să dai din cap supusă şi să mergi cu doi paşi în urma mea!

— Nu am intenţia să stau acolo mai mult de două săptămâni. Îşi şterse îngheţata de pe nas. Aşa că nu te obişnui cu aşa ceva.

— Am să fac tot ce pot.

— Unde vrei să telefonezi?

— Trebuie să trag nişte sfori, ca să luăm viză pentru Jaquir. După aceea, am să mă asigur că zvonul despre logodna noastră se răspândeşte repede. Numai pentru acoperire, Alteţă!

— Nu am să mă căsătoresc eu ţine, Philip.

— Bine. Dădu să plece, apoi se întoarse spre ea.

— Încă o întrebare. Dacă mă prind făcând dragoste cu tine, în Jaquir, la ce să mă aştept?

— În cel mai bun caz, vei fi biciuit. Dar

mai curând ne ar tăia capetele amândurora.

Asta dă de gândit oricărui bărbat.

Când uşa se trânti în urma lui, Adrianne îşi scutură capul. Se uită la cafetieră şi o dădu deoparte. Acum i-ar fi prins bine o băutură. Ceva tare.

PARTEA A III-A

Mai curând sau mai târziu, dragostea este propriul său răzbunător.

Lord Byron

Odată amarul trecut, cu atât mai binevenit este dulcele!

Shakespeare

Capitolul 22

Atunci când îţi pui întrebări, şaptesprezece ani reprezintă un timp îndelungat. Tot aşa şi atunci când faci planuri. Sau când urăşti. Safirul de un albastru adânc al Mediteranei se întindea dedesubt, ca un covor, pătat doar de câţiva norişori şi de bucăţica de pământ care era Ciprul.

Jaquir era aproape. Aşteptarea luase

sfârşit.

Adrianne se lăsă pe spate. Lângă ea, în scaunul comod ai avionului particular, Philip aţipise. Haina de ia costum, cravata şi chiar pantalonii se aflau pe scaunul din spatele lor, astfel că ei se putuse întinde nestânjenit pentru a profita de ultima parte a călătoriei. Adrianne era perfect îmbrăcată, perfect trează şi foarte conştientă de fiecare minut care trecea.

După decolarea de la Paris, făcuseră dragoste cu disperare. Sau poate că numai ea fusese disperată.

Avusese nevoie de acea intimitate sălbatică a cărnii, ce nu ţine seama de nimic, ca şi de senzaţia de tihnă şi seninătate ce urmase.

Îşi închinase aproape toată viaţa acestei întoarceri acasă. Acum nu mai rămăseseră decât câteva minute şi se temea. Nu era genul de frică pe care să şi-o poată explica sieşi sau lui Philip. Emoţia nu-i făcea mâinile umezi şi reci şi nu-i lăsa gust de fiere în gură. Era o senzaţie care se rostogolea fără linişte în stomac şi care-i aducea o durere surdă în ochi.

Încă o urmărea imaginea tatălui ei, aşa cum şi-o formase în mintea de copil, însoţită

de o dragoste intensă şi de teamă. Parcă îl vedea, aşa cum era atunci, un bărbat vânjos, atletic, a cărui gură nu zâmbea niciodată şi care avea mâini puternice şi frumoase.

Timp de douăzeci de ani, trăise conform legilor occidentale, conform tradiţiilor şi credinţelor occidentale. Nici măcar o dată nu-şi permisese să se îndoiască de faptul că era, sub toate aspectele, o femeie occidentală. Dar adevărul – mult timp ascuns – era că avea sânge beduin în vine şi că acest sânge ar fi putut să o facă să reacţioneze aşa cum nu ar fi făcut-o nicio femeie americană.

Ce va deveni, odată ajunsă în Jaquir, trăind în casa tatălui ei, după legile Koranului şi conform tradiţiilor impuse de bărbaţi? Frica de a o pierde pe femeia care fusese şi pentru care muncise din greu să devină era mai puternică decât frica de a fi prinsă şi închisă ori executată.

Această frică o împiedicase să-i facă promisiuni lui Philip. O împiedicase să-i spună cuvintele care veneau atât de uşor pe buzele altor femei. Îl iubea, dar dragostea nu consta în cuvintele dulci, catifelate, despre care vorbeau poeţii. Dragostea, cu

extremele ei gemene, era factorul care le făcea slabe pe atâtea femei, care le împingea să-şi compromită dorinţele, propriile lor nevoi, în favoarea nevoilor şi dorinţelor altcuiva.

Avionul cobora. Marea părea să urce spre ei. Cu nervii încordaţi, Adrianne puse mâna pe umărul lui Philip.

— Trebuie să mă pregătesc. Vom ateriza în curând.

El se trezi imediat, recunoscând tensiunea din vocea lui Adrianne.

— Mai poţi încă să te răzgândeşti.

— Nu. Nu pot.

Se ridică şi traversă culoarul de trecere; deschise o geantă de voiaj.

— Ţine minte că, după ce vom ieşi din avion, vom fi duşi la terminal în maşini separate. Aşa e obiceiul. Vorbind, îşi acoperi părul cu o eşarfă neagră, astfel că nu se mai vedea nicio şuviţă. Poate fi ceva umilitor, dar influenţa lui Abdu ne va ajuta să scăpăm uşor. Nu te voi mai vedea decât în palat şi nu ştiu când mi se va permite. Afară, nu putem să avem nicio întâlnire. Înăuntru, deoarece nu am sânge curat şi se crede că mă voi căsători cu un occidental, regulile vor fi mai puţin rigide. Nu veni la mine sub

niciun motiv. Dacă şi când va fi posibil, voi veni eu la tine.

— Patruzeci şi opt de ore!

Înnodându-şi cravata, o privi cum se înfăşură într-o *abaaya* neagră. O acoperea din cap până în picioare, la fel de urât ca şi o pânză de sac. O făcea să pară o femeie a Islamului mai mult decât ochii şi culoarea pielii.

— Dacă până atunci nu ai găsit o cale de a mă contacta, te caut eu.

— Ca să fii deportat, în cel mai bun caz. Vălul o sâcâia cel mai tare. În loc să şi-l pună, Adrianne îl lăsă să atârne printre degete. Cu haina de la costum aruncată pe umeri, Philip părea deodată foarte englez şi străin. Nu băgă în seamă durerea din piept, unde îşi simţea inima bătând mai tare. Avionul cobora tot mai mult.

— Trebuie să ai încredere în judecata mea în această privinţă, Philip. Nu am intenţia să petrec mai mult de două săptămâni în Jaquir şi vreau să plec de aici cu colierul.

— Aş prefera să vorbeşti la plural.

— Bine. Aşteptă zâmbind uşor ca el să se încalţe. Fă astfel încât să-l convingi pe Abdu că vei fi un soţ bun. Şi tocmeşte-te

pentru preţul miresei.

Se apropie ca s-o ia de mâini. I le lăsă, calmă, dar mâinile erau reci.

— Cât crezi că valorezi?

— Un milion ar fi un punct bun de pornire.

— Un milion de ce?

— Ce uşurare că încă mai putea să râdă! Se aşeză la locul ei şi-şi puse centura de siguranţă.

— Lire sterline. Cu trecutul pe care ţi l-ai inventat, o sumă inferioară ar însemna o insultă.

— Atunci, mai bine să începem cu asta.

— Scoase o cutiuţă din buzunar. Inelul dinăuntru o făcu pe Adrianne să-şi tragă mâna. Philip i-o luă într-a lui şi-i puse pe deget inelul cu diamant. Aşteptase până în ultima clipă tocmai din pricina acestei reacţii a ei. În acest fel, avea mai puţine şanse să se certe cu el.

— Dacă vrei, poţi să-l consideri ca făcând parte din acoperire.

Diamantul avea mai mult de cinci carate şi, după focul alb şi îngheţat pe care-l arunca, Adrianne se gândi că trebuie să fie rusesc, de o rară limpezime. Asemenea celor mai bune diamante, era plin atât de

pasiune cât şi de răceala. Pe fondul negru al *abaaya-ei* arunca flăcări şi o făcea să dorească mai mult decât ar fi trebuit.

— O minciună costisitoare.

— Bijutierul m-a asigurat că va fi mai mult decât fericit să-l răscumpere.

Se uită repede la el şi-i văzu zâmbetul înainte ca gura Sui să o cuprindă pe a ei. Şi aici era un foc, care creştea pe măsură ce avionul se apropia de pământ. O clipă, îşi dori să uite totul în afară de promisiunea de pe degetul ei şi de acest sărut seducător.

— Ies eu întâi. Respiră adânc şi-şi desfăcu centura. Ai grijă, Philip, nu vreau ca sângele tău să mânjească *Soarele şi Luna!*

— Avem întâlnire la Paris, peste două săptămâni, la o sticlă de şampanie.

— Să fie una mare! îi spuse, apoi îşi puse vălul.

Avuseseră loc schimbări. Deşiştia că afacerile cu petrol înfloriseră în Jaquir în deceniul şapte, nu era pregătită să vadă clădirile înalte, unele strălucind din cauza oţelului şi a sticlei, sau drumurile pavate pentru a uşura traficul greu. Când plecase ea, cea mai înaltă clădire din Karfia, capitala Jaquir-ului, era turnul de apă. Acum, acesta era cu mult depăşit de

clădirile pentru birouri şi hoteluri.

Dar, în ciuda şoselelor moderne şi a sticlei strălucitoare, avea impresia că – dacă Allah ar fi hotărât aşa – oraşul ar fi putut să dispară înapoi, în deşert.

Pe şosea circulau camioane mari *Mercedes*. În port erau nenumărate cargouri, iar mărfurile se îngrămădeau în docuri, în aşteptarea vămii. Ştia că Jaquir trecuse peste opreliştile politice, reuşind să-şi placheze vecinii din Orient şi pe susţinătorii din Occident. La graniţe, bântuia războiul, dar Jaquir, cel puţin la suprafaţă, îşi păstra neutralitatea.

Rămăsese în multe privinţe acelaşi. În vreme ce intrau în oraş, Adrianne văzu că, în ciuda clădirilor, a drumurilor moderne şi a occidentalilor, Jaquir-ul era ceea ce dorea să fie. Văzuse la aeroport cum femeile, încărcate cu bagaje, aşternuturi şi cărucioare de copii erau mânate în autobuze separate şi intrau pe o uşă pe care scria FEMEI ŞI FAMILII, păzite de bărbaţi care lătrau ordine.

În curând se termina rugăciunea, astfel că magazinele şi pieţele se deschideau. Deşi nu coborâse geamul, aproape că putea să audă zumzetul activităţii, cadenţa paşilor şi

clinchetul mătăniilor de rugăciune. Femeile mergeau pe lângă tarabe, în grupuri sau însoţite de un bărbat din familie. *Matawain-ii* vegheau strada, cu bărbile lor vopsite cu henna şi cu bicele pentru cămile. Prin fereastra limuzinei, Adrianne îi văzu admonestând o femeie occidentală care avusese prostul gust să-şi suflece mânecile şi să-şi arate braţele.

Poate că erau ultimii ani ai secolului douăzeci, dar Jaquir-ul nu se schimbase prea mult.

Drumul era mărginit de curmali. *Mercedes*-uri, *Rolls*-uri, limuzine erau parcate de-a lungul acestuia. Casa *Dior avea* două uşi, una pentru bărbaţi, alta pentru femei, în lumina soarelui aflat la apus, prinse strălucirea pietrelor preţioase dintr-o vitrină. Zări un măgăruş, plin de praf, condus de un bărbat cu veşmânt alb şi cu sandale scâlciate.

Majoritatea caselor erau făcute din chirpici şi nu erau mai statornice decât nisipul deşertului. Dar zidurile erau acoperite de flori căţărătoare. La ferestre atârnau storuri, mereu storuri, pentru a ascunde femeile dincolo de ele, nu pentru că ar fi fost preţuite şi respectate, se gândi

Adrianne, ci pentru că erau considerate nişte creaturi descreierate, victime ale propriului lor comportament sexual incontrolabil.

Bărbaţi cu turbane stăteau pe covoare roşii şi mâncau sandvişuri. *Shwarma.* Ciudat, gustul mielului condimentat îi era acum viu în memorie.

Limuzina trecu prin piaţă şi începu să urce. Aici casele erau mai elegante, umbrite de copaci. Una sau două afişau chiar luxul sticlei la ferestre. Îşi reamintea vizita într-una din ele, când băuse ceai verde într-o cameră întunecoasă, în foşnetul mătăsii şi în mirosul de tămâie.

Maşinile trecură pe porţile palatului, prin faţa ochilor întunecaţi ai gărzilor. Şi aici erau puţine schimbări, deşi mintea ei de copil crezuse că e ceva mai grandios. În după-amiaza fierbinte, zidurile de stuc păreau strălucitor de albe. Acoperişul de ardezie verde era o pată îndrăzneaţă de culoare. Ferestrele, cele mai multe cu draperiile trase împotriva luminii puternice, străluceau. În semn de respect faţă de Allah, minaretele se înălţau ceva mai scunde decât cele ale moscheii. Era înconjurat de parapete, astfel că în vremuri

de război civil sau în caz de atacuri ale străinilor, palatul putea fi apărat. În spatele lui vuia marea.

Grădinile bogate îl apărau de ochii iscoditori şi, mai mult, protejau femeile de tentaţii, atunci când acestea se plimbau pe acolo.

Deşi exista o uşă pentru femei şi una pentru bărbaţi, limuzina se îndreptă spre grădini, nu spre intrarea principală. Sprânceana lui Adrianne se ridică uşor. Deci urma să intre în harem înainte de a-l vedea pe Abdu. Poate că era mai bine aşa.

Aşteptă până când şoferul îi deschise uşa. Deşi probabil că îi era rudă, îndepărtată totuşi, nu-i oferi mâna ca s-o ajute să coboare. Ochii lui o ocoleau cu grijă. Adunându-şi fustele, Adrianne păşi afară, în căldura apăsătoare şi înmiresmată. Fără să se uite înapoi, trecu pe poarta grădinii.

Se auzea şipotul fântânii, fântâna despre care ştia că o construise tatăl ei pentru mama, în timpul primului lor an de căsnicie. Aceasta alimenta un bazin mic, unde un crap crescuse mare cât braţul unui bărbat. Bazinul era înconjurat de flori, datorită umezelii.

Înainte de a ajunge la uşă, aceasta se deschise.

Adrianne trecu pragul, prin faţa servitoarei negre şi adulmecă parfumurile femeilor care-i aduceau aminte de copilărie. Când uşa se închise în spatele ei, făcu ceea ce dorise să facă tot drumul de la aeroport la palat. Îşi scoase vălul.

— Adrianne! O femeie păşi prin lumina scăzută.

— Mirosea puternic a mosc şi purta o rochie roşie, cu paiete, care ar fi mers la un bal din secolul nouăsprezece. Bun venit acasă! vorbind, femeia îi dădu salutul tradiţional, un sărut pe fiecare obraz. Erai doar o copilă când te-am văzut ultima oară. Sunt mătuşa ta, Latifa, soţia lui Fahir, fratele tatălui tău.

Adrianne îi întoarse salutul.

— Îmi amintesc de tine, mătuşă Latifa. Am văzut-o pe Duja. E fericită. Îţi trimite toată dragostea ei şi respectul tatălui ei.

Latifa dădu din cap. Deşi Adrianne îi era mai mare în rang, Latifa dăduse naştere la cinci fii puternici, astfel că avea un loc de onoare şi era invidiată în harem.

— Vino să iei ceva răcoritor. Celelalte vor să-ţi ureze bun venit.

Şi aici se schimbaseră puţine lucruri. Se simţea parfumul cafelei condimentate şi mirosul de tămâie se amesteca cu cel de parfum. O masă lungă, acoperită cu o faţă albă, tivită cu auriu, gemea de mâncăruri la fel de colorate ca şi rochiile femeilor. Din mătase, satin şi – în ciuda căldurii - chiar şi din catifea, împodobite cu mărgele şi cu paiete.

— Vedeai lucirea caldă a aurului, gheaţa argintului şi nelipsitele străluciri ale pietrelor. Brăţările şi colierele scoteau sunete cristaline în timpul schimbului de saluturi.

Atinse uşor cu buzele obrazul celei de-a doua soţii a lui Abdu, cea care provocase multă nefericire mamei ei, cu mulţi ani înainte. Adrianne nu încerca niciun resentiment. O femeie nu făcea decât ceea ce i se cerea. Lucru confirmat şi de Leiha, mamă a şapte copii şi însărcinată din nou, deşi avea peste patruzeci de ani.

Erau de faţă verişoare de care îşi amintea, precum şi un stol de mici prinţese. Unele îşi tunseseră părul sau şi-l ondulaseră. Ca şi rochiile în culori vii, făceau acest lucru doar pentru propria lor plăcere şi – ca şi copiii care au o jucărie

nouă – pentru a se lăuda în faţa celorlalte.

Sara, ultima soţie a lui Abdu, o fată mică de statură, cu ochii mari, cam de şaisprezece ani, era deja însărcinată.

După mărimea sarcinii, se părea că atât ea cât şi Leiha rămăseseră gravide în acelaşi timp. Adrianne observă că pietrele de pe degetele ei şi de la urechi erau la fel de strălucitoare ca şi cele purtate de Leiha. Aşa era legea.

Orice bărbat putea avea patru soţii, numai dacă putea să le trateze în mod egal.

Aici, Phoebe nu fusese niciodată egală cu nimeni, dar Adrianne nu găsea în inima ei niciun pic de dispreţ pentru tânără din această cauză.

— Bine ai venit! şopti Sara, cu o voce muzicală care şovăia rostind cuvintele englezeşti.

— Iat-o pe prinţesa Yasmin. Mătuşa lui Adrianne puse mâna pe umărul unei fetiţe de doisprezece ani, cu pielea oacheşă şi cu cercei de aur masiv în urechi. Sora ta.

Nu se aşteptase. Ştia că îi va întâlni pe ceilalţi copii ai lui Abdu, dar nu se aşteptase să privească în ochi de aceeaşi formă şi culoare că ai ei. Nu era pregătită să recunoască sau să aibă vreo legătură de

rudenie. Din această cauză, salutul ei fu afectat. Se aplecă şi o sărută pe Yasmin pe obraji.

— Bun venit în casa tatălui meu!

— Vorbeşti bine englezeşte.

Yasmin îşi ridică sprâncenele cu o mimică ce-i spuse lui Adrianne că, deşi încă departe de a-şi pune vălul, era femeie.

— Mă duc la şcoală, ca să nu fiu ignorantă atunci când am să mă mut la soţul meu.

— Înţeleg.

Adrianne îşi scoase *abaaya.* Îndepărtând servitoarea, împături chiar ea haina. Cususe în tiv uneltele de care avea nevoie.

— Va trebui să-mi povesteşti ce-ai învăţat.

Yasmin studie cu ochii unui critic de modă fusta albă şi bluza lui Adrianne. Odată, Duja le trimisese, ascunse în ziare, poze ale lui Adrianne, astfel că Yasmin ştia că sora ei era frumoasă. Se gândi că e păcat că aceasta nu-şi pusese şi ceva roşu.

— Am să te duc întâi la bunica.

În spatele lor, femeile se serveau deja cu mâncare.

Mâncarea, cu cât mai bogată cu atât mai bine, era distracţia favorită. Conversaţia se învârtea deja în jurul copiilor şi al cumpărăturilor.

Bătrâna stătea într-un fotoliu tapiţat cu brocart şi era acoperită cu smaralde. Încreţiturile şi ridurile chipului ei atârnau spre fălci, dar îşi făcuse cu încăpăţânare părul cu henna. Degetele erau încârligate din cauza artritei dar pline de inele care străluceau, în timp ce legăna în braţe un băieţel de doi sau trei ani. Două servitoare stăteau pe lângă ea şi agitau evantaie, pentru ca fumul dintr-un vas cu jar şi tămâie să-i parfumeze părul.

Deşi trecuseră aproape douăzeci de ani, iar Adrianne avea pe atunci abia opt ani, îşi amintea totul. Lacrimile porniră atât de brusc, uimind-o, încât nu putu să le oprească.

În locul salutului obişnuit, căzu în genunchi şi-şi puse capul în poala bunicii. Mama tatălui ei.

Avea oasele subţiri şi fragile. Adrianne le simţea prin rochia de satin. Parfumul ei nu se schimbase, era uimitor, un amestec de opiu şi condimente. Simţindu-i mâna care-i mângâia părul, se lăsă la pieptul ei. Cele

mai dulci şi frumoase amintiri pe care le avea din Jaquir erau legate de această femeie, de clipele când îi peria părul şi-i spunea poveşti cu piraţi şi prinţi.

— Ştiam eu că am să te revăd! Jiddah, o septuagenară fragilă, mamă a doisprezece copii, singura soţie a regelui Ahmend, îşi mângâia nepoata iubită pe păr şi strângea la pieptul ultimul nepot. Când ne-ai părăsit, am plâns, plâng şi acum, când te-ai întors.

Ca un copil, Adrianne îşi şterse obrajii cu dosul mâinii.

Se ridică pentru a o săruta.

— Bunico, eşti mai frumoasă decât îmi amintesc! Mi-a fost dor de tine.

— Nu mai eşti copil, eşti femeie în toată firea şi semeni cu tatăl tău.

Înţepeni, dar reuşi să zâmbească.

— Poate că semăn cu bunica mea!

Jiddah zâmbi şi *ea,* arătându-şi dinţii prea albi şi drepţi ca să fie ai ei. Avea proteze noi şi era la fel de mândră de ele, ca şi de colierul de smaralde de la gât. Primi ceaiul servit de una dintre slujnice. Adu ciocolată pentru nepoata mea. Îţi mai place?

— Da.

Adrianne se instală pe o pernă, la picioarele lui Jiddah.

— Îmi amintesc că-mi dădeai multe bomboane învelite în hârtie roşie şi argintie. Îmi lua atâta timp ca să le scot din ambalaj încât se topeau. Dar nu m-ai certat niciodată.

Atunci observă că Yasmin stătea încă lângă ea, cu chipul ei tânăr impasibil, dar cu o strălucire în ochi care ar fi putut să fie gelozie. Fără să se gândească, Adrianne întinse mâna şi o trase lângă ea, pe pernă.

— Bunica mai spune poveşti?

— Da. După o scurtă ezitare, Yasmin se relaxă. Ai să-mi povesteşti despre America şi despre bărbatul cu care

— Ai să te căsătoreşti?

Cu capul sprijinit de genunchii bunicii şi cu o ceaşcă de ceai verde în mână, Adrianne începu. Abia mai târziu îşi dădu seama că vorbea în arabă.

Philip hotărî că prefera de departe stilul european în privinţa palatelor. Ceva din piatră, cu ferestre înalte şi cu lemnărie întunecată la culoare. Acest palat era întunecos din cauza storurilor şi a draperiilor care nu lăsau lumina soarelui să intre. Era, desigur, bogat, cu draperii din mătase şi cu vase *Ming* puse în nişele din pereţi. Era modern.

Baia din apartamentul pe care-l primise avea apă fierbinte şi robinete de aur. Se gândi că este prea englez ca să aprecieze mireasma covoarelor orientale de rugăciune şi a plaselor contra ţânţarilor.

Apartamentul dădea spre grădină, ceea ce îi plăcea.

Deschise larg o fereastră şi lăsă mireasma fierbinte de iasomie să intre.

— Unde este Adrianne?

Fratele ei, prinţul moştenitor Fahid, îl întâmpinase la aeroport. Tânărul de abia douăzeci de ani purta un *burnuz* peste un costum impecabil croit. Era un exemplu perfect de îmbinare a Orientului cu Occidentul, vorbind o engleză perfectă şi având maniere enigmatice. Vorbi o singură dată despre Adrianne pentru a-i spune lui Philip că aceasta va fi dusă la apartamentele femeilor.

Închise ochii şi-şi imagină planurile. Se afla cu două etaje mai jos, în aripa de est. Trezoreria era în celălalt capăt al palatului. La noapte, va face un tur pe cont propriu.

Deocamdată îşi deschise geamantanul pentru a juca rolul oaspetelui perfect şi al ginerelui nerăbdător.

Profită de uriaşa cadă îngropată şi

tocmai termina de despachetat când auzi chemarea la rugăciune. Vocea adâncă a muezinului intră pe fereastra deschisă. *Allahu Akbar:* Dumnezeu e mare.

Cu o privire la ceas, Philip îşi spuse că era a treia chemare a zilei. Va mai fi una la apus, apoi ultima, la o oră după aceea.

Pieţele şi suk-urile se vor închide, iar bărbaţii vor îngenunchea pentru a atinge pământul cu fruntea. În palat, ca peste tot, va înceta orice activitate pentru ca oamenii să se supună voinţei lui Allah.

Mişcându-se fără zgomot, Philip deschise uşa. Venise timpul să vadă care era situaţia.

Se gândi că e mai bine să se uite ce se afla în vecinătate. Camera vecină cu a lui era goală, palatul fiind făcui cu o precizie militară. Camera de vizavi la fel. Străbătu holul şi deschise altă uşă. Acolo se afla un băiat aplecat pentru rugăciune, cu faţa spre Meca. Covorul lui de rugăciune era cusut cu aur iar patul avea draperii albastre.

Philip trase uşa înainte de a se îndrepta spre etajul doi.

Acolo se aflau birourile lui Abdu şi camerele consiliului. Dacă era atent, avea timp destul ca să se uite.

Coborî la etajul principal, unde camerele erau tăcute ca mormântul. Conştient de trecerea timpului, se îndreptă spre camera tezaurului pe coridoarele pustii.

Uşa era încuiată. O deschise cu pila de unghii scoasă din buzunar. Aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga şi se strecură înăuntru, închizând uşa după el.

Dacă în celelalte camere nu era lumină, aici era întuneric de-a binelea, căci nu avea ferestre. Dorindu-şi să fi riscat să-şi ia o lanternă, se îndreptă spre seif. Uşa era din oţel, netedă şi rece la pipăit. Folosind degetele în locul ochilor, Philip măsura lungimea şi lăţimea acesteia şi poziţia încuietorilor.

Aşa cum îi spusese Adrianne, erau două combinaţii.

Avu grijă să nu atingă discurile. Se folosi de pila de unghii pentru a măsura şi găsi gaura cheii, foarte mare şi demodată. Şperaclele lui nu mergeau pe o broască atât de veche, dar avea să găsească altă soluţie. Satisfăcut, se dădu înapoi. Trebuia să revină cu o lanternă, dar rămânea pe mai târziu.

Aproape că pusese mâna pe clanţă, când auzi paşi afară. Se lipi de zidul de lângă uşă.

Erau doi bărbaţi şi vorbeau în arabă. Unul dintre ei, dacă se lua după ton, era furios, celălalt încordat. Philip se hotărî să aştepte să treacă. Atunci eizi numele lui Adrianne. Îi părea foarte rău că nu vorbea arabă.

Se certau în legătură cu ea. Era sigur. Una din voci exprima suficient venin ca să-i facă muşchii să se încordeze şi mâinile să se strângă pumn. Răsună o comandă hotărâtă, urmată de tăcere, apoi pocnetul nerăbdător al unor călcâie pe dale, semn că omul se îndepărta. Cu urechea la uşă, Philip auzi o înjurătură într-o engleză limpede. Prinţul Fahid, ghici Philip. Deci era sigur că vocea furioasă era a lui Abdu. De ce se certau tatăl şi fratele lui Adrianne cu privire la ea?

Aşteptă până când Fahid se îndepărtă, apoi ieşi.

Coridorul era iarăşi pustiu, cu uşile închise. Cu mâinile în buzunare, Philip porni în direcţia grădinii. Dacă avea să fie găsit acolo, va invoca o scuză plauzibilă, de exemplu interesul pentru floră. Adevărul

era că voia să iasă şi să se gândească.

Adrianne nu crezuse că-i va fi atât de greu să facă ceea ce venise să facă. Nu din punct de vedere tehnic, avea încredere în îndemânarea ei şi a lui Philip. Dar nu ştiuse că va avea atâtea amintiri. Ca nişte fantome, îi şopteau, treceau uşor pe lângă ea. Haremul, cu trăncăneala femeilor, parfumurile lor, secretele lor avea ceva liniştitor.

Pentru scurt timp, puteai uita limitele lui şi să te simţi bine în această siguranţă. Indiferent ce se întâmpla acum, nu va mai fi niciodată în stare să se întoarcă.

Convorbirile urmau, concentrate tot pe sex şi cumpărături, dar se iviseră şi lucruri noi. O verişoară care se făcuse doctoriţă, alta care îşi luase licenţa de profesoară.

O mătuşă tânără lucra în construcţii ca administrator, deşi orice contact cu bărbaţii cu care lucra se realiza prin telefon sau prin scrisori. Educaţia devenise accesibilă femeilor iar acestea profitau din plin. Instructori bărbaţi predau prin circuite închise de televiziune, dar predau. Iar femeile învăţau.

Dacă era e cale de a păcăli vechiul cu ajutorul noului, aveau să o găsească.

Nu observă servitoarea care se aplecă la urechea bunicii. Când Jiddan îi puse mâna pe cap, Adrianne se întoarse şi zâmbi.

— Tatăl tău doreşte să te vadă.

Adrianne simţi plăcerea secându-i, ca un bazin aflat în soarele deşertului. Se ridică. Îşi puse *abaaya* pe umeri, dar refuză vălul. Îi va vedea chipul şi nu-l va uita niciodată.

Capitolul 23

Ca şi Jaquir-ul, conducătorul lui se schimbase dar rămăsese acelaşi în esenţă. Îmbătrânise. Acesta fu primul lucru pe care îl observă Adrianne când îl văzu. Memoria ei, întărită de fotografiile din vechile ziare pe care le adunase mama ei, păstra amintirea unui bărbat cu puţin mai în vârstă decât era ea acum, cu o privire de şoim, un chip fără riduri şi un păr bogat şi negru. Şoimul nu dispăruse din trăsăturile, hotărâte ale chipului, dar unele riduri fuseseră adâncite de soare şi de timp: în jurul gurii care zâmbea rar, în jurul ochilor care priveau şi cântăreau. Părul era încă bogat, pieptănat pe spate, ca o coamă, înfoiat ca în tinereţe şi exprimând mândrie. Dar se iviseră fire argintii. Peste ani, nu

pusese came pe el, astfel că trupul rămăsese ca al unui soldat.

Veşmântul lui alb era brodat cu aur, sandalele bătute cu pietre preţioase. Dacă acest lucru era cu putinţă, vârsta îl făcuse şi mai chipeş, aşa cum se întâmplă adesea cu bărbaţii. Avea un chip spre care femeile erau atrase deşi - sau poate tocmai din această cauză – exprima prea puţină compasiune.

Pe când se apropia, stomacul lui Adrianne se strânse.

Mergea încet, nu datorită nesiguranţei, nici a respectului, ci din dorinţa de a avea o imagine clară a acestei clipe atât de mult aşteptate şi atât de mult visate. Nu uitase nimic.

Nu va uita nimic.

Ca şi în harem, şi aici pluteau miresme, de ceară, de flori, o urmă de tămâie. Continuă să meargă, apropiindu-se de un trecut de care nu se eliberase cu totul niciodată. Şi înainte se îndreptase spre el sau se ferise de el. Până în clipa aceasta, nu-şi dăduse seama că nu-şi amintea nicio împrejurare în care el să fi venit spre ea.

Nu o adusese într-una din camerele lui particulare, ci în sala vastă, strălucitoare,

unde acorda audienţele săptămânale. Draperiile de la ferestre erau grele, albastre, culoarea lui preferată. Covorul vechi aparţinuse înainte tatălui lui, bunicului şi regilor dinaintea lor, care călcaseră pe el. Fondul, de un albastru dens, cu negru, era străbătut de un desen sinuos, auriu, asemănător cu un şarpe. De fiecare parte a uşii se afla o urnă cât un stat de om. Legenda spunea că fuseseră aduse din Persia unui alt Abdu, cu două secole înainte. În fiecare dintre ele se aflase o fecioară.

Un leu de aur, cu ochi de safir păzea fotoliul îmbrăcat în mătase albastră în care stătea Abdu atunci când acorda supuşilor, clipe din timpul lui.

Deşi camera era închisă pentru femei în astfel de ocazii, aceasta îi arăta lui Adrianne că era privită ca o supusă, nu ca fiică. Ca şi fecioarele din Persia, se aştepta ca ea să se supună voinţei regelui.

Se opri în faţa lui. Deşi nu era un bărbat înalt, trebuia să-şi ridice capul pentru a putea privi direct în ochii lui.

Orice simţea, în cazul în care simţea ceva, era cu grijă ascuns. Se plecă şi-i făcu salutul tradiţional. Abia îi atinse obrajii cu

buzele şi mult mai puţin emoţionat decât ar fi fost în faţa unei străine. O duru. Nu se aşteptase, nu fusese pregătită pentru aşa ceva şi o duru.

— Eşti binevenită!

— Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai permis să vin.

Abdu luă loc şi după o tăcere lungă îi făcu semn să stea jos.

— Eşti un copil al lui Allah?

La această întrebare se aşteptase. În Jaquir religia era ca aerul.

— Nu sunt mahomedană, spuse ea calmă, dar Dumnezeu e Unul!

Aparent, era satisfăcut, deoarece făcu semn unui servitor să toarne ceaiul. Erau pregătite două ceşti, o concesie.

— Îmi face plăcere că ai să te căsătoreşti. Femeia are nevoie de protecţia unui bărbat, de îndrumarea lui.

— Nu mă căsătoresc cu Philip pentru protecţie sau îndrumare. Sorbi din ceai. Şi nici el nu se căsătoreşte cu mine ca să-şi crească tribul.

Vorbise calm, aşa cum ar fi vorbit un bărbat cu alt bărbat, nu ca o femeie cu un rege. Ar fi putut s-o lovească, era dreptul lui. În schimb, el se lăsă pe spate în scaun,

cuprinzând ceaşca cu ambele mâini. Aceasta era delicată, fragilă, din porţelan franţuzesc. Iar mâinile lui erau mari, încărcate cu inele.

— Ai devenit o femeie occidentală.

— Viaţa mea e acolo, ca şi a mamei.

— Nu vei vorbi despre mama ta.

Puse jos ceaşca, apoi întinse mâna s-o ia după ce servitorul i-o umpluse.

— Ea vorbea despre tine. Adesea.

În ochii lui apăru ceva. Adrianne nu se putu împiedica să nu spere că ar putea fi regret. Dar era furie.

— Eşti binevenită aici, ca fiică. a mea şi cu toate onorurile la care-ţi dă dreptul calitatea de membru al casei domnitoare. Cât timp eşti aici, te vei supune legilor şi tradiţiilor din Jaquir. Îţi vei acoperi capul şi vei ţine ochii plecaţi.

Hainele şi vorbirea ta vor fi modeste. Dacă mă faci de ruşine, vei fi pedepsită aşa cum aş pedepsi orice femeie din familia mea.

Pentru că degetele îi tremurau, le încleştă pe ceaşcă.

După atâţia ani, se gândi ea, vorbea tot numai dând ordine şi ameninţând. Planul ei de a fi femeia la care se aştepta el fu

zădărnicit de nevoia de a fi ceea ce era.

— Nu te fac de ruşine, dar mi-e ruşine. Mama a suferit şi a murit nefericită, iar tu nu ai făcut nimic ca s-o ajuţi.

Când el se ridică, se ridică şi ea atât de repede încât ceaşca îi căzu din mână şi se sfărâmă pe podea.

— Cum ai putut să nu faci nimic?

— Nu însemna nimic pentru mine.

— Nu-ţi era decât soţie, îi replică Adrianne. i-ar fi trebuit atât de puţin, iar tu nu i-ai dat nimic. Ne-ai abandonat pe amândouă. Ruşine să-ţi fie!

Atunci o lovi, un dos de palmă care-i dădu capul pe spate şi-i aduse lacrimi în ochi. Nu era palma neglijentă pe care un părinte mânios ar da-o unui copil prost crescut, ci lovitura deliberată pe care o dă un bărbat duşmanului său. Dacă nu s-ar fi lovit de fotoliul greu şi nu s-ar fi ţinut de el, ar fi căzut jos. Cu toate acestea, reuşi să rămână în picioare.

Respiraţia i se acceleră, în timp ce se străduia să-şi păstreze controlul şi să-şi stăpânească lacrimile. Încet, ridică mâna ca să-şi şteargă sângele scurs din rana făcută de unul din inele. Se priviră în ochi, atât de asemănători în formă şi expresie. Nu pe ea

o lovise şi amândoi ştiau aceasta. Ci pe Phoebe. Tot pe Phoebe.

— Cu ani în urmă ţi-aş fi fost recunoscătoare pentru o astfel de atenţie, reuşi ea să spună.

— Am să-ţi spun ceva, apoi nu am să ţi-o mai repet.

Făcu un gest neglijent servitorului să adune cioburile.

Mânia pe care o iscase în el nu era demnă de un rege.

— Mama ta a părăsit Jaquir-ul şi astfel şi-a pierdut toate drepturile la loialitate şi onoruri. Procedând astfel, le-a pierdut şi pe ale tale. A fost slabă, aşa cum sunt femeile, dar a fost şi vicleană şi coruptă.

— Coruptă? Deşi ar fi putut să provoace o nouă lovitură, Adrianne nu-şi putu opri cuvintele. Cum poţi să vorbeşti aşa de ea? A fost cea mai bună femeie, a avut inima cea mai curată din câte am cunoscut.

— A fost actriţă. O spuse ca şi cum cuvântul ar fi fost dezgustător. Se arăta în faţa bărbaţilor. Mi-e ruşine că m-am lăsat orbit de ea şi am adus-o în ţara mea, pentru a mă culca cu ea cum fac bărbaţii cu târfele.

— L-ai mai spus aşa. De data aceasta, vocea lui Adrianne tremură. Cum poate un

bărbat să vorbească astfel despre femeia cu care s-a căsătorit, despre femeia cu care a avut un copil?

— Un bărbat poate să se căsătorească cu o femeie, poate să-şi semene sămânţa în ea, dar nu poate să o schimbe. N-a vrut să îmbrăţişeze Islamul. Când am adus-o aici şi mi s-au limpezit, ochii, nu a vrut să-şi accepte locul şi îndatoririle.

— Era bolnavă şi nefericită.

— Era slabă şi păcătoasă. Îşi ridică mâna pentru a o opri, ca unul obişnuit să fie ascultat numai la un semn. Tu eşti rezultatul orbirii mele din tinereţe şi eşti aici numai pentru că sângele meu curge prin tine şi pentru că Fahid a intervenit în favoarea ta. Este o chestiune de onoare, onoarea mea. Ai să rămâi câtă vreme ai să respecţi acest lucru.

Ar fi vrut să i-o arunce în faţă, să strige, Să ţipe că nu avea nicio onoare. Partea din ea care tânjea după dragoste se blocă. Nici cei mai deştept dintre hoţi nu ar fi putut sparge acum lacătul. Adrianne îşi împreună mâinile şi-şi plecă ochii.

Gesturi de supunere. Ar fi putut să o lovească din nou şi ea ar fi primit. Ar fi putut să-i vorbească de rău mama, să o

insulte şi ea ar fi primit. Atât de mare era puterea răzbunării.

— Mă aflu în casa tatălui meu şi respect dorinţele lui.

El aprobă din cap, aşteptându-se la ascultare din partea unei femei din familia lui. Regalitatea îi venea bine.

Când se întorsese în Jaquir cu mulţi ani în urmă, cu o regină, o femeie din Occident, fusese vrăjit. Îşi uitase rădăcinile, îndatoririle şi legile din cauza unei femei.

Pedeapsa fusese primul lui născut, o fată, şi faptul că regina nu era capabilă să-i mai dea alţi copii. Acum, fiica acestei căsătorii ruşinoase stătea în faţa lui, cu capul plecat, cu mâinile împreunate. De vreme ce Allah voise ca ea să iasă din prima lui sămânţă, îi va da ceea ce i se cuvenea, nu mai mult.

Făcu semn unui servitor care îi dădu o cutie.

— Un dar, cu ocazia logodnei tale.

Acum, Adrianne avea deplină stăpânire asupra ei însăşi, aşa că îi fu uşor să întindă mâna. Ridică capul.

Culoarea bogată a ametistului străluci. Era montat în aur greu foarte uvrajat. Piatra din centru, tăiată în pătrat, era mare cât

degetul ei. Un colier potrivit pentru o prinţesă.

Dacă ar fi căpătat preţul acestuia cu ani înainte, altui ar fi fost destinul ei şi al mamei ei.

Acum nu era decât o piatră colorată. Furase întotdeauna pietre mult mai preţioase.

— Eşti foarte generos. Am să mă gândesc la tatăl meu când am să-l port.

El făcu din nou un semn cu mâna, înainte de a vorbi.

— Îl voi întâlni pe logodnicul tău. Câtă vreme vom discuta condiţiile căsătoriei, le vei întoarce în camerele tale sau te vei plimba prin grădină.

Ascunse cutia în faldurile veşmântului, astfel că el nu putea să vadă că degetele îi înţepeniseră pe ea.

— Cum doreşti.

Când Philip îl urmă pe servitor în cameră, nu se aştepta să o vadă pe Adrianne, cu atât mai puţin îmbrăcată încă în negru, cu capul plecat şi cu umerii strânşi parcă în aşteptarea unei lovituri. Alături de ea, veşmântul alb al lui Abdu făcea un contrast izbitor. Stăteau unul lângă altul, astfel că materialele aproape că se

atingeau, dar nu era niciun semn de înţelegere sau rudenie. Abdu privea peste capul ei, ca şi cum nu ar fi existat.

— Îmi dai voie? întrebă ea în şoaptă.

— Da, spuse Abdu fără să o privească.

— Rege Abdu ibn Faisal Rahman al-Jaquir, şef al casei domnitoare din Jaquir, şeic al şeicilor, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Philip Chamberlain, bărbatul cu care mă voi căsători dacă eşti de acord.

— Domnule Chamberlain. Cu mâna întinsă, Abdu păşi înainte. Când îi convenea, Abdu se purta ca un occidental.

— Bun venit în Jaquir, în casa mea.

— Mulţumesc. Philip îi strânse mâna. A lui Abdu era netedă şi puternică.

— Îţi place apartamentul?

— Mai mult decât atât. Îţi sunt îndatorat.

— Eşti oaspetele meu, îi aruncă lui Adrianne o privire.

— Poţi să pleci.

Era tonul cu care ar fi concediat o servitoare. Philip îl prinse şi, deşi jignit, se hotărî aproape să se amuze.

Atunci ea ridică faţa. Mişcarea fu scurtă, dar suficientă pentru ca Philip să

vadă urma de pe obraz, care începuse deja să se învineţească. Adrianne îşi plecă iarăşi capul şi îi părăsi în foşnetul fustelor de mătase.

Respiră adânc, o respiraţie lungă, înceată. De dragul ei, nu va spune şi nu va face nimic necugetat. Poate că se înşelase. Sigur că la prima lor întâlnire, Abdu nu putea să-şi lovească fiica pe care nu o văzuse de aproape douăzeci de ani.

— Vrei să iei loc?

Philip se întoarse spre Abdu. Ochii care îi priviră erau foarte atenţi, îl cântăreau.

— Mulţumesc.

În clipa aceea, fură aduse alte ceşti şi umplute cu ceai.

— Eşti englez.

— Da. M-am născut în Anglia şi mi-am petrecut aproape toată viaţa acolo, deşi călătoresc mult.

— Cu afaceri. Abdu îşi împreună mâinile, nebăgând în seamă ceaşca de ceai. Faci afaceri vânzând şi cumpărând pietre preţioase.

Cu ajutorul Interpolului, această acoperire, sub care lucrase ani de zile, era solidă.

— Da. Trebuie să ai ochi bun şi fler

pentru tocmit. Îmi plac pietrele.

— Arabii se tocmesc cu plăcere şi au apreciat întotdeauna pietrele preţioase.

— Sigur. Rubinul de pe al treilea deget. Îmi permiteţi?

Ridicând sprânceana, Abdu întinse mâna.

— Şapte sau opt carate, cred că e din Birmania, are o culoare minunată, ceea ce se numeşte sânge de porumbel, roşu cu luciu sticlos, aşa cum se cuvine la o piatră de calitate. Lăsându-se pe spate în fotoliu, Philip luă ceaşca de ceai. Recunosc şi respect pietrele de mare valoare, înălţimea Voastră. De aceea o vreau pe fata dumneavoastră.

— Eşti sincer, dar într-o căsătorie de acest fel este vorba de ceva mai mult decât de dorinţă.

Abdu tăcu o clipă. Îi acordase lui Adrianne un gând, aşa cum ar fi făcut cu orice problemă minoră socială sau politică. Dacă ar fi avut sânge curat, nu ar fi fost niciodată de acord să se căsătorească cu un european şi în mod sigur nu cu un vreun negustor englez de pietre preţioase cu piele palidă. Totuşi, avea sânge amestecat. Avea o valoare mai mică decât un cal bun. Într-un

fel, putea să fie o legătură între Jaquir şi Europa. Şi mai important era faptul că nu dorea ca ea să rămână în Jaquir.

— Nu am avut timp prea mult pentru a-ţi cerceta trecutul, domnule Chamberlain, dar ceea ce am aflat este satisfăcător.

Şi poate că, spre deosebire de maică-sa, va naşte fii. În viitor, îi puteau fi de folos nişte nepoţi în Anglia.

— Dacă Adrianne ar fi rămas în casa mea, i-aş fi aranjat altă căsătorie, care să se potrivească rangului eh Totuşi, de vreme ce nu este cazul, sunt înclinat să fiu de acord, dacă vom cădea de acord asupra condiţiilor.

— Nu pretind că aş fi un expert în cultura dumneavoastră, dar ştiu că se obişnuieşte să se încheie o înţelegere.

— Preţul miresei, un cadou pe care îl vei oferi fiicei mele. Cadoul va fi al ei şi va rămâne al ei. Abdu nu se gândi la *Soare şi Lună,* dar Philip o făcu. De asemenea, trebuie să faci un cadou familiei, ca recompensă pentru pierderea ei.

— Înţeleg. Şi ce cadou vă va recompensa pentru pierderea lui Adrianne?

Se gândi să se joace puţin cu Philip. Ştia că englezii sunt bogaţi, dar pentru Abdu unele lucruri erau mai importante

decât banii. Primul dintre acestea era mândria.

— Şase cămile.

Deşi sprânceana lui Philip se ridică, acesta reuşi cu greu să-şi ascundă amuzamentul. Gânditor, bătu cu degetul în braţul fotoliului.

— Două.

Abdu era mai încântat decât dacă ar fi făcut o înţelegere uşoară.

— Patru. Deşi nu ştia de unde va lua măcar o singură cămilă, cu atât mai puţin patru, Philip dădu din cap.

— De acord.

— Înţelegerea va fi scrisă. Încă privindu-l pe Philip, Abdu lătră un ordin spre un servitor. Secretarul meu va schiţa contractele, atât în arabă cât şi în engleză. Eşti mulţumit?

— Sunt în ţara dumneavoastră, înălţimea Voastră.

— Vom face totul aşa cum se cuvine aici.

Puse jos ceaşca de ceai, dorindu-şi teribil o ţigară.

Geaiul fusese condimentat cu mirodenii pe care gustul lui le găsea supărătoare.

— În calitate de tată al lui Adrianne trebuie să fiţi preocupat de bunăstarea ei.

Chipul lui Abdu rămase impasibil. Poate că în vocea lui Philip era o urmă de sarcasm sau poate că era de vină accentul englezesc.

— Desigur.

— Desigur. M-am gândit la un milion de lire pentru preţul miresei.

Abdu se lăsa luat prin surprindere rareori şi lăsa surpriza să i se vadă pe faţă şi mai rar. Englezul era fie nebun, fie tâmpit. Poate că Adrianne, ca şi mama ei, avea puterea de a orbi bărbaţii. Dar soarta englezului nu-l privea, aşa cum nu-l privea nici soarta fiicei care îi amintea, fie şi numai prin existenţa ei, că făcuse o greşeală. Nu avea să-i facă acesteia onoarea de a se tocmi.

— Se va pune pe hârtie. În seara asta vom avea o masă pentru a te prezenta familiei mele şi pentru a anunţa logodna. Se ridică în semn de concediere.

— Plăcerea va fi de partea mea.

Se aşteptase să-l găsească pe Abdu rece, dar realitatea era mai rigidă şi mai lipsită de suflet decât orice închipuire.

— La primăvară veţi veni la nuntă?

— La primăvară? Buzele lui Abdu se

arcuiră pentru prima dată în ceva ce ar fi putut fi zâmbet. Dacă vrei să ai o ceremonie în propria ta ţară, nu mă priveşte. Totuşi, căsătoria va avea loc aici, săptămâna viitoare, aşa cum se cuvine după legea şi tradiţiile din Jaquir. Odihneşte-te până diseară. Un servitor îţi va arăta drumul.

Philip rămase pe loc, iar Abdu ieşi. Ar fi râs, dar se îndoia că Adrianne va găsi că noutatea e amuzantă.

Seara urma să fie un amestec de vechi şi nou.

Adrianne îşi legă părul, dar nu-şi puse văl. Se îmbrăcă modest, adoptând *aurat,* lucruri care nu pot fi arătate. Alese o rochie cu mâneci lungi, lungă şi cu guler pe gât. Dar era o rochie de l*a Saint Laurent*. În apartamentele femeilor circula zvonul că Philip vă fi prezentat familiei. Acest lucru o făcu să tragă concluzia că Philip se descurcase. Acum, când Philip şi logodna fuseseră acceptaţi, prima parte a planului ei se îndeplinise.

Era prea târziu ca să dea înapoi. Întotdeauna fusese prea târziu.

Diamantul de pe deget străluci în oglindă, în timp ce încerca să ascundă vânătaia de pe obraz sub fard. Simboluri ale

celor doi bărbaţi care-i schimbaseră viaţa, se gândi Adrianne.

Dându-se înapoi, îşi aruncă o ultimă privire. Alesese în mod deliberat negrul, ştiind că toate celelalte femei vor fi îmbrăcate în culorile curcubeului. În negru, va părea şi mai modestă şi ascultătoare. În silă, îşi puse la gât colierul cu ametist. Abdu se aştepta să-l poarte. Până când va părăsi Jaquir-ul, nu-l va contraria în niciun fel.

Philip avusese dreptate într-o singură privinţă. Atunci când îşi lăsa emoţiile să transpară, devenea necugetată.

Oricât de adevărate ar fi fost vorbele pe care i le spusese lui Abdu după-amiază, făcuse o imprudenţă. Vânătaia avea să-i amintească faptul că el nu era şi nici nu fusese vreodată omul care să asculte ce avea pe suflet o femeie.

Îşi atinse din nou obrazul cu degetul. Nu era furioasă din cauza loviturii, nici măcar iritată. Durerea fusese de scurtă durată, iar vânătaia avea să-i reamintească faptul că, oricâte clădiri, drumuri şi libertăţi noi ar fi existat în Jaquir, bărbaţii conduceau aşa cum le plăcea. Pentru Abdu nu era o fiică, ci un lucru care trebuia scos din ţară, trimis undeva unde nu i-ar fi pătat onoarea,

indiferent ce greşeli ar fi făcut.

Nu-i părea rău, dar regreta că în inima ei păstrase un loc pentru speranţa că poate va găsi dragoste, regret şi că nu va mai pleca.

Speranţa murise. Adrianne se întoarse la sunetul bătăii în uşă.

"Yellah".

Îmbrăcată în satin lucios, în dungi, Yasmin o luă de mână.

— Grăbeşte-te! Vino, repetă ea în engleză. Tata a trimis după noi. De ce te-ai îmbrăcat în negru? Roşul ţi-ar fi stat mult mai bine.

Buzele lui Adrianne se strânseră, dar Yasmin o trăgea deja spre celelalte femei.

Bărbaţii se aflau deja în salon. Abdu, trei dintre fraţii lui, cei doi fii ai lui şi o mulţime de veri. Adrianne aruncă o privire spre băiatul care era fratele ei mai tânăr. Avea numai paisprezece ani, dar era deja socotit bărbat. În câteva secunde, se studiară unul pe altul. Pe chipul lui, văzu ca într-o oglindă curiozitatea pe care o resimţea. De data aceasta, nu încercă să-şi reţină zâmbetul şi fu răsplătită cu o scurtă arcuire a buzelor. În zâmbetul lui, o văzu pe bunica ei.

Philip se afla şi el acolo, arătând minunat, foarte european. Ar fi vrut să îl ia de mâini măcar o clipă. Să stabilească un contact. În schimb, îşi ţinu mâinile încleştate în faţă.

Philip ar fi dorit cinci minute de singurătate cu ea.

Nu avuseseră ocazia să schimbe niciun cuvânt, de când coborâseră din avion. Ar fi preferat să-i spună lui Adrianne despre planul lui Abdu. Cinci minute, se gândi el, spumegând de furie contra obiceiurilor care îi îngrădeau. În ea fierbea un vulcan. Văzuse flăcările din ochii ei după-amiază. Nu ştia dacă anunţul lui Abdu nu va provoca o erupţie.

Una câte una, după un ritual demn de palatul Buckingham, îi fură prezentate femeile. Îmbrăcate în rochiile lor bogate de petrecere, formau un curcubeu de femei oacheşe, cu ochi negri şi voci catifelate. Unele rochii erau elegante, altele ţipătoare sau şic, sau aiurite, dar femeile aveau toate aceeaşi atitudine. Capetele plecate, ochii ţintiţi în jos, mâini frumoase, cu multe inele, care erau ţinute împreunate, la capătul unor mâneci care ascundeau tot.

O privi pe Adrianne păşind înainte, la

semnul tatălui ei, pentru a-şi saluta fraţii. Fahid o sărută pe obraji apoi o strânse repede de mâini.

— Sunt fericit pentru tine, Adrianne. Bun venit acasă.

Era sincer, îşi dădu ea seama. Deşi era imposibil ca Jaquir-ul să fie un cămin pentru ea, se simţi reconfortată.

„O iubesc pe Adrianne”. Îi spusese adesea acest lucru, în felul simplu şi cinstit în care-l fac copiii. Aceşti copii nu mai erau, dar în felul în care se întâlniră ochii lor rămăsese ceva din ei. Cum să fi ştiut Adrianne, după ce trăise fără atâta vreme, că familia putea să însemne ceva?

— Mă bucur că te revăd. Şi ea era sinceră.

— Fratele nostru Rahman.

Aşteptă cum se cuvine ca el să o sărute. Când buzele lui îi atinseră obrazul, nu simţi constrângere, ci timiditate.

— Bun venit, surioară. Îi aducem slavă lui Allah că ni te-a adus înapoi.

Rahman. Avea ochii unui poet şi purta numele străbunicului lor, războinicul. Adrianne ar fi vrut să stea de vorbă cu el pentru a crea o legătură. Dar Abdu se uita la ea.

Philip continuă să privească pe când ea era prezentată restului familiei. În fratele ei mai mic îl recunoscu pe băiatul care se ruga în camera vecină cu a lui. Cum o fi, se întrebă, să te trezeşti în faţa unui frate pe care nu l-ai mai văzut? Ciudat, până acum nu se gândise niciodată că ar fi putut să aibă fraţi sau tată. Se gândi la prăpastia dintre Adrianne şi ceilalţi copii ai tatălui ei. Poate că era mai bine, să nu afle niciodată.

Adrianne vorbea arabă lin, muzical. Mai mult decât orice, acest lucru făcea ca toată scena să pară un vis.

Deşi ar fi dorit ca ea s-o facă, nici nu se uită înspre el, ci se îndreptă spre Abdu.

— În seara aceasta ne vom bucura. Din respect pentru Philip, Abdu vorbi într-o engleză clară, precisă. Dau această femeie din familia mea acestui bărbat. Din voinţa lui Allah şi spre lauda lui, se vor căsători. Luând mâna lui Adrianne, o puse într-a lui Philip. Fie ca ea să devină o soţie rodnică şi modestă.

Adrianne ar fi vrut să zâmbească, dar o văzu pe bunica ei, susţinută de două femei mai tinere, ştergându-şi o lacrimă de la ochi.

— Documentele au fost semnate,

continuă Abdu.

— Preţul stabilit. Ceremonia va avea loc peste o săptămână.

— *Inshallah.*

Philip simţi mâna ei crispându-se într-a lui şi timp de o clipă vulcanul mocni. Apoi Adrianne îşi lăsă ochii în jos şi primi urările de fericire şi copii mulţi.

Tot nu schimbaseră niciun cuvânt când ea, împreună cu celelalte femei, ieşiră pentru a petrece dincolo de privirile bărbaţilor.

Visele lui Adrianne o tulburau destul pentru a o face să se răsucească în pat. Nu erau limpezi. Se topeau unul în altul, lăsând-o cu un sentiment de inconfort şi durere.

Sperase să obosească şi să se refugieze apoi în somn.

După toate discuţiile despre rochii de nuntă şi nopţi ale nunţii, fusese obosită. Dar un somn bântuit de vise nu era un refugiu.

Când o mână îi acoperi gura, sări în sus, îi prinse încheietura cu o mână, cu cealaltă bâjbâind după un punct de sprijin.

— Uşor! şopti Philip în urechea ei. Dacă începi să ţipi, rudele tale vor tăia mici bucăţele preţioase din trupul meu.

— Philip!

Primul val de uşurare fu atât de intens încât îl îmbrăţişă. El se strecură cu uşurinţă în pat, apoi îi întrerupse şoaptele cu gura, regăsind gustul de care avusese nevoie, după care tânjise toată seara. Nu ştiuse că dorinţa putea creşte atât de mult în câteva ore sau că îngrijorarea putea să apese ca o nicovală pe ceafă.

— Era să înnebunesc, şopti lângă pieptul ei. M-am tot întrebat când voi putea vorbi cu tine, când te voi putea atinge. Te doresc, Addy. O muşcă uşor de ureche. Acum!

Cu un murmur de acord, îşi trecu degetele prin părul lui. În clipa următoare îl împinse şi se ridică.

— Fir-ar să fie, ce naiba cauţi aici? Ştii ce o să se întâmple dacă te găsesc?

— Şi mie mi-a fost dor de tine!

— Nu e o glumă. Să ştii că încă mai au loc decapitări în pieţe.

— Nu am intenţia să-mi pierd capul pentru tine. Îi luă mâna şi o duse la buze. Nu mai mult decât am şi făcut-o.

— Eşti un nebun. Şi pulsul ei se mări.

— Un romantic.

— Tot aia! Dând cearşafurile la o parte

coborî din pat. Trebuie să te scot de aici şi repede!

— Mai întâi stăm de vorbă. Adrianne, e trei dimineaţa.

— Toţi dorm în paturile lor, îndopaţi cu miel şi rodii.

Adrianne se lăsă iar pe pat. Încă cinci minute nu mai contau, îşi spuse. Şi era atât de bine că venise aici!

— Cum ai ajuns în apartamentele femeilor?

— Prin tunel.

Avusese dreptate. Îi găsi aluniţa, deşi era întuneric.

— Dumnezeule, Philip, dacă ai fost văzut…

— N-am fost.

— Ai de gând să mă asculţi?

— Sunt numai urechi.

— Şi mâini. I le dădu la o parte. E un risc destul de mare că ai plecat din aripa unde stai, dar să vii aici… Făcu o pauză lungă, ca să-i tragă degetele uşoare şi îndemânatice de pe nasturii de la cămaşa de noapte. Cum mi-ai găsit camera?

— Am mijloacele mele.

— Philip!

— Un mic aparat de urmărire pus pe trusa ta de farduri.

Dezgustată, se ridică şi începu să se plimbe.

— Ai lucrat prea mult la Interpol. Dacă ai să te porţi mai departe ca într-un roman de spionaj, ai să-ţi pierzi capul.

— Trebuia să te văd. Trebuia să văd că eşti în regulă.

— Îţi mulţumesc, dar trebuia să aştepţi să iau eu legătura cu tine.

— N-am făcut-o. Vrei să pierzi timpul certându-te?

— Nu.

Nu credea că ar fi fost înţelept să aprindă lampa, dar aprinse în schimb două lumânări.

— Cred că e mai bine să stăm de vorbă după mica bombă a lui Abdu. Îmi pare rău că ţi-a aruncat aşa vestea, dar mi-a fost imposibil să te previn.

— Ce ai de gând să faci?

— Ce putem face? Urma de îngâmfare din vocea lui nu-i scăpă. Am semnat. Mă îndoiesc serios că putem să ne descurcăm să furăm colierul şi să găsim altă cale de a părăsi ţara în mai puţin de o săptămână.

— Nu. Se aşează, încercând, aşa cum făcuse toată seara, să gândească limpede. Mă întreb dacă nu bănuieşte ceva şi de aceea a grăbit căsătoria.

— Să o bănuiască pe fiica lui că ar fi unul dintre hoţii cei mai mari ai decadei?

Adrianne îşi ridică o sprânceană.

— Unul dintre?

— Sunt şi eu pe aici, iubito. Îi luă vălul şi şi-l trecu prin mână. E greu de imaginat că Abdu ar bănui ce intenţii ai, când în toţi anii ăştia ai dus Interpolul de nas. Nu e mai verosimil că doreşte să aibă un cuvânt de spus?

— Datorită unor sentimente părinteşti? Nu cred.

— Gândeşte-te, Addy! vorbi calm, deoarece îl îngrijora faptul că ea ridicase vocea. Cred că este mai curând o problemă de mândrie şi prestigiu.

Timp de o clipă, ea luptă cu amărăciunea.

— Da, pare adevărat. Amândouă sunt la fel de importante pentru el.

Îşi răsuci inelul pe deget.

— Cum ne descurcăm?

Spune-mi tu. E jocul tău.

— Ai să fii într-o poziţie foarte grea, Philip…

— O poziţie în care m-am hotărât singur să mă pun, dacă-ţi aminteşti. Oricum aveam intenţia să mă căsătoresc cu tine. Aici sau la Londra, nu contează.

În toată cariera ei, nu se simţise mai încolţită.

— Ştii ce părere am eu despre asta.

— Ştiu foarte bine. Şi?

Ea rămase pe pat, răsucindu-şi inelul, revizuind planurile.

— La urma urmei, nu-i decât o ceremonie. Niciunul dintre noi nu este mahomedan, aşa că nu trebuie s-o luăm în serios.

— Nunta e nuntă.

Şi ea îşi spusese acelaşi lucru.

— Bine, atunci o s-o facem. O nuntă mahomedană poate fi ruptă conform obiceiurilor mahomedane. Când o să ajungem acasă, ai să poţi să divorţezi de mine.

Amuzat, Philip se aşează lângă ea.

— Pe ce motiv?

— Eşti bărbat şi nu trebuie să dai motive. Nu trebuie decât să spui „Divorţez

de tine!” de trei ori şi gata.

— Comod.

Vru să-şi ia o ţigară, dar se opri.

— Nu o să pierd decât preţul a patru cămile.

— Atâta a cerut pentru mine? Patru cămile? îşi puse braţele în jurul taliei, scoţând un sunet care ar fi putut să fie râs.

— M-am tocmit, aşa cum mi-ai spus, dar nu ştiu dacă m-a luat în serios.

— Nu, şi un târg bun. Ai fi dat mai mult pentru o a treia soţie şchioapă.

— Adrianne…

— Eu sunt cea insultată, nu tu. Ridică din umeri. Nu are importanţă, sau nu va avea în clipa când voi pune mâna pe colier. Patru cămile sau patru sute, tot vândută şi cumpărată sunt!

— Trebuie să jucăm după legile lui numai cât timp suntem aici. Îi trecu uşor părul după ureche. În două săptămâni vom fi…

Lumina lumânării pâlpâi şi el îi zări vânătaia de pe faţă.

— Cum ţi-ai făcut asta?

— Am fost cinstită. Începu să zâmbească văzându-i expresia. Privirea lui o

făcu să-şi simtă gura uscată. Philip…

— El ţi-a făcut asta? vorbi ca şi cum fiecare cuvânt s-ar fi spart dacă nu l-ar fi rostit cu grijă. Te-a lovit?

— Nu e nimic. Panica o făcu să se agaţe de el. Philip, nu-i nimic. Avea dreptul…

— Nu! Se smulse din mâinile ei. Nu, pe Dumnezeu, nu avea niciun drept!

— Aici are. Vorbea repede, blocându-i trecerea prin uşă. Nu îndrăznea însă să ridice vocea, deşi plină de pasiune. Aici ne supunem legilor lui, ai uitat? Chiar tu ai spus aşa.

— Nu şi atunci când îţi lasă semne!

— Vânătăile trec, Philip, dar dacă ieşi pe uşa asta şi faci ceea ce zăresc în ochii tăi că ai intenţia să faci, s-a terminat cu amândoi. Există căi mai bune pentru a-ţi răzbuna onoarea, a ta şi a mea. Te rog! Ridică mâna şi-l mângâie pe obraz, dar el se întoarse.

— Lasă-mă o clipă.

Adrianne avea dreptate. Ştia că avea dreptate. Întotdeauna gândise logic, dar nu trecuse niciodată printr-o asemenea experienţă. Nu ştiuse până în clipa de faţă că avea capacitatea de a ucide. Sau că i-ar fi făcut plăcere.

Se întoarse şi o văzu stând în cercul de lumină al lumânărilor, cu mâinile încleştate, cu ochii mari şi întunecaţi.

— Nu o să-ţi mai facă niciun rău.

Răsuflă uşurată. Era din nou el însuşi.

— Nu poate. Nu într-un fel care să aibă importanţă.

Se apropie de ea şi-şi trecu uşor degetul peste vânătaie.

— În niciun fel. O sărută pe frunte, apoi pe buze. Te iubesc, Addy!

— Philip… Se sprijini de el, cu obrazul pe umărul lui.

— Pentru mine însemni mai mult decât a însemnat oricine altcineva.

Îşi trecu mâna peste părul ei şi încercă să fie calm.

Era o afirmaţie foarte apropiată de cuvintele de care avea nevoie din partea ei.

— Am fost în camera tezaurului. Adrianne încercă să se retragă, dar o strânse mai tare. Nu-mi ţine predici, Addy.

E plictisitor. Totul e aşa cum am discutat, dar cred că ar fi mai bine să ne mai uităm odată cu atenţie. Cât despre cheie…

— Cheia falsă pe care am făcut-o o să

fie bună. Poate fi ajustată pe loc, dacă este nevoie.

— M-aş simţi mai bine dacă ne-am îngriji de asta dinainte.

Se dădu puţin înapoi, ştiind că era un subiect delicat pentru Adrianne.

— Dacă mi-o dai, aş putea să rezolv treaba asta să zicem mâine noapte.

— Vom merge mâine noapte şi o vom face împreună.

— Nu e nevoie să mergem amândoi.

— Minunat. Atunci am să o fac eu.

— Tare încăpăţânată eşti, Addy.

— Da. Nu vreau să fiu exclusă din nicio etapă a acestei probleme. E logic să ajustăm cheia înainte. Sau măcar să facem ajustările preliminare. O vom face împreună, sau o voi face singură.

— Cum vrei. Îi mângâie din nou vânătaia. Va veni o vreme când nu ai să faci numai cum vrei tu.

— Poate. Până atunci, m-am gândit la noaptea nunţii noastre.

— Da? O trase zâmbind spre el.

— Şi la asta m-am gândit, dar mai ales la priorităţile mele.

— Care ar fi acelea?

— Aşa cum merg treburile, nu există noapte mai bună în care să luăm colierul.

— Afacerile înaintea plăcerii? îmi calci mândria în picioare, Addy.

— Habar n-ai ce lungi, obositoare şi plictisitoare sunt ceremoniile de nuntă aici. Durează ore întregi şi toţi mănâncă pe rupte. Apoi, vom fi lăsaţi singuri de tot. Nu îi va da nimănui prin cap să ne deranjeze. Peste o zi, cei mult două, vom putea pleca fără să jignim pe nimeni.

— Ce păcat că nu eşti mai romantică, dar e logic ce spui. Şi cred că e foarte potrivit ca doi hoţi să-şi petreacă noaptea nunţii furând.

— Vom fura o legendă, Philip. Îl sărută repede, apoi porni spre uşă. Acum trebuie să pleci. Aici te afli în pericol.

— Dacă totul merge bine, ne întâlnim în camera trezoreriei mâine dimineaţă ia 3.30.

— Ne sincronizăm ceasurile?

— Nu cred că este necesar.

Înainte ca ea să ajungă la uşă ca să se uite pe coridor, o luă în braţe.

— Dacă e să-mi risc pielea, măcar s-o fac pentru ceva mai mult decât conversaţia asta.

O duse înapoi în pat.

Capitolul 24

— Vei fi o mireasă frumoasă! Dagmar, croitoreasa care fusese adusă cu avionul de la Paris, aranjă satinul alb pe umerii lui Adrianne.

— Puţine femei îşi pot permite să poarte alb curat.

— Aici trebuie mai multă dantelă.

O prinse în ace, aplecându-se, căci era cu cincisprezece centimetri mai înaltă decât Adrianne. Avea mâini urâte, dar iuţi şi îndemânatice. Îşi dăduse cu parfumul care-i purta numele şi pe care abia îl scosese pe piaţă.

— Dantela trebuie să coboare de la gât spre talie.

Adrianne se uită la reflecţia ei în oglindă. Abdu lucrase repede. Probabil că îl costase mult o rochie făcută de una dintre creatoarele cele mai bune din Paris şi asta într-o săptămână. Nu era decât o chestiune de onoare.

Regele Abdu nu putea să-şi trimită fiica la soţul ei decât îmbrăcată în ceea ce era cel mai bun.

Degetele începeau s-o doară. Încet, deliberat, le relaxă.

— Prefer ceva mai simplu.

Dagmar îngustă mânecile lungi.

— Ai încredere în mine. Va fi simplă, dar nu modestă, elegantă, dar nu opulentă. Dacă ceva e prea mult, oamenii observă doar rochia, nu femeia. Îşi privi asistentele, care Intrau cu mai multe rochii în braţe. Sunt pentru petrecerea miresei. Ni s-a dat o listă. Scoase un ac din perniţa prinsă la încheietură şi îl prinse la talie.

— Câte vor fi la petrecerea miresei?

Dagmar o privi o clipă, surprinsă că viitoarea mireasă nu ştia acest lucru.

— Douăsprezece. Culoarea este minunată, foarte bogată.

Făcu semn unei asistente să ridice o rochie. Avea o linie festivă şi fusta lungă era acoperită cu dantelă.

— Mi s-a lăsat libertatea alegerii. Sper că mă aprobi.

— Sunt sigură că toate rochiile vor fi minunate.

— Întoarce-te, te rog.

Rareori văzuse o mireasă atât de serioasă sau atât de indiferentă. Dagmar o cunoştea pe prinţesa Adrianne şi sperase să aibă prilejul s-o îmbrace, dar nu se aşteptase s-o facă în Jaquir, pentru o nuntă

pusă rapid la cale. Dacă mireasa era însărcinată, talia mică şi pântecul plat al lui Adrianne nu arătau aşa ceva. În orice caz, Dagmar era prea discretă ca să bârfească despre clientele ei, mai ales atunci când o comandă ar fi putut să atragă şi altele. Era franţuzoaică, deci practică.

— Trena va fi prinsă aici. Arătă un loc de pe umărul lui Adrianne. Va ieşi din rochie ca un râu. E foarte regală, nu-i aşa? gesticulă ea cu mâinile.

Adrianne zâmbi pentru prima dată. Femeia făcea tot ce putea.

— E minunat.

Încurajată, Dagmar o ocoli pentru a aranja linia spatelui. De-a lungul anilor, îmbrăcase femei bogate şi celebre, ascunzându-le cu îndemânare perniţele şi celulita.

Prinţesa avea un trup minunat, mic şi frumos format. Orice ar fi creat pentru un astfel de trup, ar fi fost observat şi invidiat. Se gândi că era păcat că nu îi fusese făcută comanda şi pentru un trusou.

— Cum va fi coafura? Cu părul strâns sau lăsat?

— Nu ştiu, nu m-am gândit.

— Gândeşte-te. Trebuie să-mi pună în

valoare rochia.

— După ce-i netezi părul lui Adrianne, se dădu înapoi.

Era o femeie vânoasă, foarte subţire, cu trăsături simpatice şi ochi frumoşi şi negri.

— Cred că lăsat pe spate; Foarte franţuzesc, foarte subtil, ca şi rochia. Dar nu sever. Moale aici. Mulţumită, îşi întoarse privirile critice spre rochie. Vei purta bijuterii, ceva special?

Se gândi la colierul care strălucise pe rochia de nuntă a mamei ei.

— Nu, nimic.

Auziră amândouă râsetul şi zgomotul de dincolo de uşă.

— Petrecerea de nuntă. Dagmar îşi dădu peste cap frumoşii ei ochi. Peste o săptămână vom fi toate nebune, dar totul va fi perfect.

— Madame, cât veţi cere pentru rochia asta?

— Înălţimea Ta…

— Prefer să ştiu preţul lucrurilor pe care le port…

— Dagmar ridică din umeri şi aranja puţin fustşi rochiei.

— Poate două sute cincizeci de mii de

franci.

Dând din cap, Adrianne mângâie dantela de la gât.

Câştigase mai mult cu comisionul luat pe bijuteriile St. John.

I se părea potrivit să-l cheltuiască pe rochie, chiar o ironie, – îmi vei trimite mie factura, nu regelui!

— Dar…

— Mi-o vei trimite mie, repetă Adrianne. Nu voia să poarte ceva plătit de el.

— Cum doriţi.

— Nunta se face în Jaquir, madame. Adrianne zâmbi din nou. Dar eu sunt americancă. E greu să învingi vechile obiceiuri. Rochia se deschise şi se întoarse. Dincolo era ceva mai mult decât o petrecere de nuntă, cel puţin douăsprezece femei veniseră să privească, să bea ceai, să vorbească despre nunţi şi modă. Adrianne socotea că Dagmar va primi comenzi pentru cel puţin încă şase rochii înainte de sfârşitul după-amiezii şi al probelor.

Femeile se dezbrăcară în lenjeria de corp. Lenjeria era pentru ele o pasiune, ca şi bijuteriile şi purtau tot felul de modele, de la cele minunate până la cele jenante.

Portjartiere roşii şi din dantelă neagră,

satin alb şi mătase transparentă. Femeile încercau rochiile şi scoteau exclamaţii de încântare. Răsunau întrebări despre flori, cadouri, despre luna de miere. Ar fi putut să fie amuzant, chiar emoţionant, se gândi Adrianne, dacă nu ar fi avut durerea aceea de cap care pulsa în fundul ochilor ei. Poate că nunta va fi o farsă, chiar o convenţie, dar pregătirile erau foarte jeale.

Îşi privi sora mai mică îmbrăcată cu o rochie care s-ar fi potrivit unei femei de două ori mai bătrâne.

— Nu! Adrianne făcu un semn femeii care-i făcea tivul. Rochia nu i se potriveşte.

Yasmin îşi desfăşură fusta.

— Îmi place. Keri şi toate celelalte poartă rochii la fel.

— Te face să arăţi ca un copil care se joacă de-a adulţii. La expresia de răzvrătire a lui Yasmine, Adrianne făcu un gest spre Dagmar. Vreau ceva special pentru sora mea, ceva mai potrivit.

— Tatăl tău ne-a spus că rochiile trebuie să fie la fel.

Ochii lui Adrianne se fixară în cei ai croitoresei, în oglindă.

— Iar eu îţi spun că sora mea nu va purta asta. Vreau ceva mai moale, ceva

mai… Se opri înainte de a spune „tineresc”. Ceva mai contemporan. Poate roz, astfel casă se distingă între celelalte.

Ochii lui Yasmine străluciră.

— Roşie!

Dagmar se hotărî să coopereze, deoarece era de acord şi pentru, că era mai probabil să primească în viitor mai multe comenzi de la Adrianne decât de la rege.

— Poate că am ceva în salon, după care să trimit.

— Atunci aşa facem. Îmi trimiţi tot mie factura. Atinse cu o mână obrazul lui Yasmine. Ai să fii frumoasă. Specială.

— Ca un trandafir printre ferigi.

— Şi în asta sunt frumoasă.

Adrianne se întoarse, astfel încât să se vadă amândouă în oglindă.

— Vreau să fii şi mai frumoasă. Conform tradiţiei, domnişoara de onoare trebuie să poarte o rochie de altă culoare decât celelalte, ca să fie remarcată.

Yasmin se gândi şi căzu de acord. Va pune vălul atunci când va veni vremea, dar voia să fie remarcată ori de câte ori era posibil.

— Din mătase?

Fusese odată o fetiţă care-şi dorise o rochie de mătase.

— Fie şi de mătase!

Mulţumită, Yasmin se uită la imaginea lor reflectată de oglindă.

— Când am să mă mărit, o să am o rochie ca a ta.

— Poţi să o iei pe asta dacă îţi place.

Sprâncenele lui Yasmine se ridicară.

— Să port o rochie deja purtată?

— Asta e altă tradiţie: trebuie să porţi rochia de nuntă a mamei tale sau a surorii, sau a unei prietene.

Gândindu-se, Yasmin îşi trecu degetul pe satinul fustei lui Adrianne. Era un obicei ciudat, dar dacă rochia merita, făcea să fie respectat.

— Nu am să port rochia mamei. Nu e la fel de frumoasă ca asta. Ea a fost a doua soţie. Tu de ce nu porţi rochia mamei tale?

— Pentru că nu o am. Ai să o vezi într-un tablou, atunci când ai să mă vizitezi în America.

— Să te vizitez? făcu un gest plin de nerăbdare şi imperios. Când?

— Când ţi se va da voie.

— O să mâncăm la restaurant?

— Dacă-ţi face plăcere.

O clipă, Yasmin arătă ca orice copil căruia i se oferă ceva.

— Unele femei din Jaquir mănâncă în restaurante, dar tata nu le permite şi femeilor din familia lui.

Adrianne o luă de mână.

— Vom mânca la restaurant în fiecare seară.

Philip îl văzu puţin pe rege, dar fu tratat bine. Ca un diplomat în vizită, se gândi, după ce făcu turul palatului. Fu condus în toate camerele, în afară de apartamentele femeilor, în timp ce prinţul moştenitor îi făcu o lungă, adesea plictisitoare, istorie a Jaquir-ului. Ascultându-l, Philip îşi notă în minte ferestrele, uşile, intrările şi ieşirile. Privi gărzile şi servitorii venind şi plecând pentru a-şi da seama care era orarul şi obiceiurile.

Puse întrebări. Instructajul lui Adrianne îl informase destul pentru a şti ce comentarii sau întrebări vor fi luate drept critică. Astfel, nu puse întrebări despre femeile ascunse după zidurile grădinii şi în spatele ferestrelor cu storuri, pentru binele lor. Nu puse întrebări despre pieţele de sclavi care încă mai existau, organizate în

secret. Sau despre decapitări, care nu erau secrete.

Luară prânzul, caviar şi ouă de prepeliţă, într-o cameră care se mândrea cu propria ei fântână arteziană. Păsări cu penaj strălucitor cântau în colivii agăţate de tavan. Se discută despre artă şi literatură. Dar nu şi despre biciuirile cu biciul pentru cămile. Rahman li se alătură pentru scurt timp. După ce-şi învinse timiditatea, îl bombardă pe Philip cu întrebări despre Londra. Mintea lui era ca un burete.

— La Londra se află o populaţie mahomedană numeroasă.

Philip sorbi din cafea şi-şi dori un ceai bun englezesc.

— Cred că da.

— Mi-ar plăcea să văd Londra, clădirile şi muzeele, dar în timpul iernii, când este zăpada. Mi-ar plăcea să văd zăpadă.

Îşi aminti cum vorbise Adrianne despre primul ei contact cu zăpada.

— Atunci ar trebui să vii anul viitor şi să stai cu Adrianne şi cu mine.

Rahman se gândi că ar fi minunat să vadă marele oraş, să petreacă un timp cu sora lui cu ochi minunaţi şi zâmbet frumos. Ar fi avut atât de multe de învăţat la Londra

şi dorea teribil de mult să înveţe. Aruncă o privire iute fratelui lui. Amândoi ştiau ce credea tatăl lor despre asta.

— Eşti foarte amabil. Într-o zi, voi veni la Londra, dacă Allah vrea aşa. Acum scuză-mă, trebuie să mă întorc la studiile mele.

Mai târziu, se plimbară prin oraş într-o limuzină cu aer condiţionat. Fahid îi arătă vasele din port, vorbind despre excelentele contracte comerciale dintre Jaquir şi ţările occidentale.

Era multă frumuseţe în jur; Philip o văzu în dealurile întunecate şi îndepărtate, în albastrul curat al mării. În ciuda circulaţiei şi a vitezei nebuneşti a taxiurilor, exista un simţ al vechiului şi, mai mult chiar, o rezistenţă încăpăţânată la schimbări.

Trecură pe lângă o curte unde, cu cinci ani înainte, o prinţesă şi iubitul ei fuseseră executaţi pentru adulter. Philip văzu de departe coloana de argint a unui bloc pentru birouri, pe care se afla o antenă parabolică.

— Suntem o ţară a contrastelor. Fahid privi un membru al Comitetului pentru Apărarea Virtuţii şi Prevenirea Viciului apucând de braţ o femeie neînsoţită. S-au petrecut multe schimbări în Jaquir în ultimii

douăzeci şi cinci de ani, dar am rămas şi vom fi întotdeauna o ţară a Islamului.

Deoarece începutul fusese făcut, Philip împinse lucrurile mai departe.

— Este greu pentru tine, care ai fost educat în Vest?

Fahid se uită la *matawain*-ul care striga la femeia singură şi o împingea cu brutalitate spre ieşirea din suk.

Dezaproba asemenea lucruri, dar încă nu era rege.

— Uneori este greu să găseşti echilibrul între ceea ce este mai bun în lumea ta şi ceea ce este mai bun într-a mea. Dacă Jaquir-ul va supravieţui, vor fi necesare mai mult progres şi mai multe compromisuri. Legile Islamului nu se pot schimba, dar tradiţiile bărbaţilor vor trebui s-o facă.

Şi Philip văzuse episodul din suk.

— Tradiţii cum ar fi bruscarea femeilor?

Fahid îi dădu şoferului câteva instrucţiuni, apoi se sprijini cu spatele de banchetă.

— Poliţia religioasă este devotată, iar în Jaquir conduce religia.

— Eu nu critic religia nimănui, Fahid. Dar este greu pentru un bărbat să privească maltratarea unei femei.

— Dincolo de femeia din suk, se gândea la Adrianne şi la Phoebe. Fahid îi ghici gândul.

— Asupra unor puncte, nu vom cădea niciodată de acord.

— Ce vei schimba atunci când vei domni?

— Nu este vorba despre ce voi schimba, ci despre ceea ce mă vor lăsa oamenii să schimb. Ca mulţi curbpeni, crezi că guvernul îi face pe oameni aşa cum sunt. Că el asupreşte sau eliberează. În multe direcţii, poate în majoritatea, oamenii înşişi nu primesc schimbarea. Luptă împotriva progresului chiar în timp ce dau fuga să-l adopte.

— Fahid zâmbi. Luă un ulcior cu suc la gheaţă şi turnă în două pahare de cristal. Te-ar surprinde faptul că multor femei le place vălul? Nu este o lege. Acesta a fost răspândit de elită cu multe secole în urmă. Ceea ce a devenit la modă în timpul! lui Mahommed a intrat în tradiţie.

Philip scoase o ţigară, iar Fahid luă o brichetă de aur şi i-o aprinse.

— Vezi că nicio femeie nu are voie să conducă maşina în Jaquir. Dar nu datorită legii, ci tradiţiei. Nu scrie nicăieri că e

ruşinos ca o femeie să conducă maşina, dar…

— Ele sunt descurajate, pentru că dacă o femeie ar avea o pană de cauciuc niciun bărbat nu ar putea s-o ajute. Dacă ar conduce prost, poliţia nu ar putea s-o închidă. Şi aşa, tradiţia devine mai tare decât legea însăşi.

— Femeile voastre sunt mulţumite?

— Cine ştie ce se petrece în mintea unei femei?

Philip zâmbi.

— Asupra acestui lucru, şi Orientul şi Occidentul sunt de acord.

— Iată ce am vrut să-ţi arăt. Maşina se opri şi Fahid îi arătă. *Ahmand Memorial University.* Colegiul pentru femei.

Clădirea era făcută din cărămizi americane. Ferestrele erau acoperite de storuri atât pentru a proteja camerele de soare, cât şi pentru a descuraja ochii curioşi. Philip văzu trei femei îmbrăcate în veşmântul tradiţional, care se grăbeau să intre. Remarcă de asemenea că, sub *abaaya,* purtau adidaşi.

— Familiile sunt încurajate să-şi lase femeile să fie educate. Tradiţiile pot fi flexibile. Jaquir-ul are nevoie de femei

doctori, femei profesori, femei bancheri. Deocamdată, ca să nu fie atât de complicat ca femeile noastre să primească îngrijire medicală, să fie educate şi să-şi mânuiască banii. Nu va fi întotdeauna aşa.

Philip încetă să mai privească universitatea.

— Vorbeşti serios.

— Sigur. Lucrez cu Ministerul Muncii. Am ambiţia să văd poporul ţării mele, bărbaţi şi femei, întărind Jaquir-ul prin cunoaştere şi pricepere. Educaţia aduce cunoaştere, dar şi nemulţumire şi nevoia de a şti mai mult, de a vedea mai mult, de a avea mai mult. Jaquir-ul va fi obligat să se adapteze, şi totuşi sângele nu se schimbă. Femeile vor purta văl pentru că aşa vor. Se vor închide în harem pentru că acolo găsesc mângâiere.

— Aşa crezi?

— Ştiu că aşa este.

Făcând semn şoferului, îşi puse mâinile pe genunchi.

Era un bărbat echilibrat, erudit, care nu împlinise încă douăzeci şi trei de ani. Urma să fie rege. Nu i se permisese să uite acest lucru din clipa în care se născuse.

— Am fost educat în America, am iubit o

americancă, m-am bucurat de multe lucruri americane. Dar am sânge beduin. Adrianne a avut o mamă americancă şi a fost crescută în Vest. Dar şi ea are sânge beduin, care va curge prin venele ei toată viaţa.

— Asta face din ea ceea ce este. Nu o schimbă.

— Viaţa lui Adrianne nu a fost simplă. Cât de mult îl urăşte pe tata?

— E un cuvânt cam tare.

— Dar potrivit. Fahid ridică o mână. Era o întrebare importantă şi constituia principalul motiv pentru care insistase să petreacă acest timp cu Philip. Dragostea şi ura nu sunt sentimente simple. Dacă o iubeşti, după nuntă ia-o şi du-o de aici. Cât timp trăieşte tata, ţine-o departe de Jaquir.

Nici el nu iartă.

Răsunase chemarea la rugăciune, un cântec din adâncul gâtului. Uşile se închiseră şi bărbaţii îngenunchează pentru a-şi apropia feţele de pământul crăpat. Fahid ieşi din maşină. Purta o robă albă, de mătase, dar se aplecă, alături de ceilalţi doi bărbaţi pentru a se ruga lui Allah.

Nerăbdător, Philip ieşi în căldura după-amiezii. Vedea muezinul pe treptele moscheii, chemându-i pe credincioşi. Era o

scenă puternică, aproape umilitoare, datorită soarelui dogoritor, mirosurilor fierbinţi de dulciuri şi condimente care ieşeau din suk-uri şi bărbaţilor cu frunţile plecate la pământ. Femeile se trăseseră înapoi, adăpostindu-se la umbră. Aveau voie să se roage în linişte, dar nu li se permitea să răspundă la chemare. Câţiva oameni occidentali de afaceri aşteptau cu răbdarea celor resemnaţi.

Privind scena, Philip începu să-l înţeleagă pe Fahid.

Oamenii nu aderau şi nu se supuneau tradiţiei. O îmbrăţişau şi o perpetuau. Acest fel de viaţă gravita în jurul religiei şi al onoarei bărbaţilor. Puteau să apară clădiri, să se facă educaţie, dar nimic nu va schimba sângele.

Se întoarse cu spatele la Meca şi privi spre palat. Grădinile lui păreau o ceaţă colorată. Acoperişul din ardezie verde strălucea în soare. Undeva, între ziduri, se afla Adrianne. Oare chemarea la rugăciune o făcea să se îndrepte spre fereastră?

Dispozitivul pe care-l adusese Adrianne era foarte sensibil. Pentru această scurtă întâlnire, îşi lăsase celelalte unelte ascunse în cameră şi luase cu ea doar micul

amplificator, cheia de alamă şi o pilă. Din măsuri de prevedere, nu-şi pusese cămaşa şi pantalonii negri. Dacă avea să fie oprită, era mai bine să fie îmbrăcată cu fustă lungă.

Folosi tunelul, aşa cum făcuseră generaţii de femei pentru a ajunge din harem în palatul principal. Unele făcuseră drumul resemnate, altele cu bucurie. Dar întotdeauna cu un scop, aşa cum făcea şi ea acum, se gândi Adrianne.

Pe podeaua tocită, sandalele ei nu făceau niciun zgomot.

Aşa cum fusese şi la începuturile lui, tunelul era luminat cu torţe, nu cu lumină electrică. Flăcările pâlpâitoare şi slabe făceau mai mult umbre şi măreau romantismul locului.

Orice bărbat putea să treacă pe acolo, regele sau vreun prinţ. Dar la ora aceasta, palatul dormea adânc.

Era îngrijorată pentru Philip. Se putea ca apartamentul lui să fie supravegheat. Dacă era prins într-un loc nepotrivit, la un timp nepotrivit, avea să fie deportat înainte de a putea să schimbe o vorbă cu el. Ea avea să fie gonită sau închisă în harem, dar acesta era un preţ mic având în vedere scopul.

Ieşi din tunel în apartamentul regelui. El dormea în dormitoarele din spate. Singur, orice soţie ar fi ales pentru noaptea respectivă, aceasta fusese trimisă înapoi în patul ei, după ce-şi făcuse datoria.

Îi simţi mirosul, dar slab, în parfumul de tămâie care-i plăcea lui. Se întrebă de câte ori fusese mama ei mânată în aceste încăperi, ca o vacă la împerechere.

O clipă, doar o clipă, fu tentată să dea de perete uşa de la dormitorul lui, să-l trezească din somnul adânc şi să-i spună tot ce simţea, tot ce încolţise şi crescuse din acele seminţe timpurii de amărăciune. Dar satisfacţia ar fi durat doar cât ar fi vorbit. Dorea mai mult decât atât, mult, mai mult.

Gărzile aveau să se schimbe abia cu o oră înaintea zorilor. Adrianne se uită la discul luminos al ceasului ei şi se gândi cât timp avea. Suficient. Mai mult decât suficient.

Coridorul era pustiu, întunecat, tăcut. Cu planul în minte, coti şi se îndreptă spre aripa alăturată. Se îndreptă spre uşa trezoreriei şi, lăsându-se pe vine, începu să o descuie. Mâinile îi erau destul de sigure, dar transpirau.

Agasată, şi le şterse de fustă înainte de

a termina lucrul.

Cu o privire iute la dreapta şi la stânga, se strecură înăuntru, apoi închise şi încuie uşa după ea.

Inima ei se opri când o mână îi acoperi gura. Şi când porni din nou, îl ocărî pe Philip. Îl dădu la o parte şi aprinse lanterna băgându-i în ochi raza îngustă de lumină.

— Mai fă o dată asta şi ai să-ţi pierzi mâna!

— Mie îmi pare bine că te văd! Se aplecă să o sărute.

— Ai avut de lucru cu încuietoarea?

— Nu. Începu să se îndepărteze, apoi se întoarse şi-şi aruncă braţele de gâtul lui. Philip, nu ştiam că o să-mi fie atât de dor de tine.

Îşi freca faţa de părul ei, adulmecându-i parfumul…

— E tot mai bine. Ce ai făcut toată ziua, cât am fost eu în oraş?

— Am băut nesfârşite ceşti de ceai, am ascultat un recital despre fertilitate şi naşteri şi am încercat rochia de nuntă.

— Nu mi se pare că ţi-a plăcut ceva din toate astea.

— E greu. N-am ştiut că e atât de greu

s-o păcălesc pe bunica. Şi nu-mi place să fiu îmbrăcată în satin alb pentru o nuntă care e doar un spectacol.

— Atunci vom face din ea ceva mai mult.

O spuse uşor, dar nu văzu nici urmă de amuzament în ochii lui.

— Ştii care e părerea mea despre asta şi apoi nu-i timpul să discutăm acum. Te-ai uitat la seif?

— De sus până jos. Trecu lumina lanternei peste uşa de oţel. Din specificaţii reiese că fiecare încuietoare este legată la o alarmă. Îţi mănâncă timpul, dar sunt simple. Mă pricep la combinaţii, aşa că nu o să dureze mult.

— Asta o să ne fie de folos. Îi dădu un disc gros cât degetul lui şi nu mai mare decât un sfert de dolar. E un amplificator. Am lucrat la el o vreme. Pune-i pe uşă şi o să prindă chiar şi un strănut, la trei camere de aici.

Gânditor, Philip îşi trecu lampa peste el.

— Tu l-ai făcut?

— Refăcut. Voiam ceva compact şi foarte sensibil.

— Pentru cineva care n-a terminat şcoala ai o pricepere uimitoare în

electronică.

— Talent natural. Cred că într-o oră deschidem seiful.

— În patruzeci de minute, cel mult cincizeci.

— Hai să zicem şaizeci. Zâmbi şi-l mângâie pe obraz.

Nu e o critică adusă talentului tău, iubitule.

— Pe o mie de lire că-l deschid în patruzeci.

— S-a făcut. Nu ai să poţi lucra în siguranţă până la trei. La 2.30 am să încep cu alarmele. O să meargă mai uşor dacă vii direct aici. Nu te atinge de nimic până la trei.

— Am să vin şi eu cât am să pot de repede.

— Nu-mi place ideea să faci partea asta singură.

— Aş fi făcut totul singură, dacă m-ai fi lăsat. Începe cu combinaţia de sus.

— Am mai vorbit de asta, Addy. Ştiu cum să deschid un seif.

Trecu pe lângă el şi scoase cheia.

— Nu-ţi lăsa mândria să ne stea în cale.

— N-am s-o las, sunt prea ocupat s-o

menajez pe a ta. Cum pot fi sigur că ai întrerupt alarmele?

— Încredere! Văzându-i expresia, ridică bărbia. Am lucrat din greu, am planificat cu grijă totul şi n-am să fac acum o greşeală. Ai încredere în mine sau lasă-mă să fac singură tot.

O privi trecând delicat pila peste cheie.

— Nu sunt obişnuit să lucrez cu un partener.

— Nici eu.

— Norocul nostru că ne retragem. Addy, m-aş simţi mai bine dacă n-ai fi atât de încordată.

— Şi eu m-aş simţi mai bine dacă ai fi la Londra.

— Ridică o mână înainte ca el să vorbească. Poate nu o să mai avem prilejul să vorbim despre asta. Dacă se întâmplă ceva, dacă ţi se pare că s-a întâmplat ceva, vreau ca tu să te retragi. Promite-mi.

— Nu înţelegi încă, nu-i aşa? îi luă bărbia cu degetele încercate. Tot nu-ţi intră în cap. Poţi să spui ce vrei, că nu crezi în dragoste, că nu eşti în stare s-o simţi sau s-o accepţi, dar asta nu schimbă ceea ce simt eu faţă de tine.

O să vină o vreme, Addy, când toate

astea vor rămâne în urmă şi nu vom fi decât noi doi. Trebuie să te obişnuieşti cu gândul.

— Ce facem noi aici n-are nicio legătură cu dragostea.

— Nu? Faci ceea ce faci pentru că ai iubit-o pe mama ta la fel de mult cât îl urăşti pe tatăl tău. Poate mai mult chiar. Iar eu sunt aici pentru că tot ce faci şi simţi tu este important pentru mine.

— Philip! îşi puse uşor mâna pe a lui. Nu ştiu niciodată ce să-ţi spun.

— Ai să ştii până la urmă. Credincios principiului de a profita de moment, o trase mai aproape. Ai să mă inviţi iar în camera ta?

— Aş vrea. Închise ochii pentru a-i savura sărutul.

— Dar nu pot. Ce-ai zice să facem o verificare?

— Dacă o facem repede.

Adrianne băgă din nou cheia în broască. Urechea ei era exersată să audă şi cea mai mică zgârietură a metalului pe metal, acolo unde nu se potrivea cheia.

— Nu pot să risc să descui acum. Ultimele ajustări le vom face atunci când alarma va fi deconectată. Dar cred…

Băgă cheia în broască, apoi o scoase iar.

Nu vom avea mult de ajustat. Se opri şi cu cheia încă caldă în mână, se uită la uşă. E dincolo de uşă, la numai un metru. Mă mir că nu-i simţeam căldura.

— Te-ai gândit să-l păstrezi?

— Când eram mică. Îmi închipuiam cum o să-l pună mama la gât şi cum am să văd viaţa revenindu-i pe chip.

— Mi-am închipuit cum am să-l pun la gâtul meu şi am să mă simt…

— Cum?

Zâmbi.

— Ca o prinţesă.

Îşi puse cheia în buzunar.

— Nu, nu pentru mine, ci pentru tragedia care a urmat, de data asta o să aducă puţin bine. Ştiu că ţi se pare idealist şi stupid, spuse ea ridicând din umeri.

— Da. Îi luă mâna şi o duse la buze. Dar eu te-am iubit înainte de a şti că eşti idealistă şi proastă.

Îi ţinu mâna într-a lui şi se îndreptară spre uşă.

— Addy, ai grijă. Mă refer la tatăl tău.

— Rareori fac aceeaşi greşeală de două ori, Philip.

— Puse dispozitivul de ascultare pe uşă

şi aşteptă până când se convinse că nu era nimeni.

— Nu fi îngrijorat pentru mine, de ani de zile joc rolul de prinţesă.

O prinse înainte ca ea să iasă pe uşă.

— Adrianne, nu trebuie să joci un personaj, tu chiar asta eşti!

Capitolul 25

Nu era convinsă că el are dreptate. În următoarele câteva zile, Adrianne recurse la toată stăpânirea de sine şi la echilibrul ei. Parte din ele le datora poate sângelui regal. Dar Adrianne era convinsă că moştenise talentul de la o fată din Nebraska, care uimise cândva Hollywood-ul.

Se duse la petreceri – prânzuri fără număr şi bufete organizate de diferite gazde înrudite cu ea, unde subiectul conversaţiilor era invariabil acelaşi. Ascultă sfaturi şi răspunse unor întrebări la care o viitoare mireasă trebuia să se aştepte. Îl văzu pe Philip în trecere şi niciodată singur.

Petrecu ore întregi probând rochii, şi mai multe încă la cumpărături cu mătuşile şi verişoarele ei.

Din toată lumea, începură să sosească daruri. Acesta era un aspect al păcălelii la care nu se gândise, dar pe care-l întoarse în avantajul ei. Platouri de aur, vase de argint, vase *Sung* soseau de la şefii de state şi aliaţii regali.

Răzbunarea care fusese la început ceva personal se întinsese şi asupra prietenilor şi a străinilor. Deşi ei habar nu aveau, prinţii şi preşedinţii deveniseră participanţi la joc.

Aşa cum se aşteptau toţi, primi chiar ea cadourile.

Timpul i se ducea scriind scrisori şi primind oaspeţi care veneau pentru ceremonia.

Dar era un cadou, unul foarte important, care-i fusese trimis de la New York. Philip o sunase pe Celeste şi-l ceruse. Acum, stătea în mijlocul celorlalte, o cutie lăcuită chinezească, foarte frumoasă. O cutie cu nenumărate uşiţe şi sertăraşe. În câteva zile, Adrianne va pune *Soarele şi Luna* în sertăraşul secret al cutiei şi o va trimite acasă, împreună cu celelalte cadouri.

Planul îndrăzneţ şi potenţial periculos de a scoate colierul chiar ea din ţară fusese respins. Abdu, datorită mândriei lui, îi dăduse un mijloc perfect de răzbunare.

Îl mai văzu doar o dată înainte de nuntă, când fu obligată să îl abordeze. Pentru ca o femeie să iasă din palat, prinţesă sau nu, îi trebuia încă o permisiune scrisă din partea unei rude de parte bărbătească.

Adrianne stătea în picioare, cu mâinile împreunate la capătul lungilor ei mâneci. Purta diamantul lui Philip şi cerceii oferiţi

de Celeste. Ametistul fusese deja pus bine.

Îl va vinde pentru a plăti instalaţiile clinicii.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit.

Birourile tatălui ei erau o simfonie de roşu şi albastru regal. Pe zidul din spatele lui era atârnată o sabie cu mânerul plin de pietre scumpe. Abdu stătea la un birou de abnos şi bătea nerăbdător în acesta cu degetele lui cu multe inele.

— Nu am mult timp. Ar trebui să te pregăteşti pentru mâine.

Mândria pe care o moştenise de la el izbucnise. Dar moştenirea de la mama ei o înecă, astfel că vocea îi răsună calmă.

— Totul este gata.

— Atunci ar trebui să-ţi petreci timpul gândindu-te la căsătorie şi la datoriile tale.

Înainte de a vorbi, îşi relaxă mâinile.

— Nu m-am gândit la altceva. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai aranjat totul.

Ştiau amândoi că banii cheltuiţi pentru nunta unei fete era alt mod de mijloc de a judeca un bărbat.

— Asta e tot?

— Am venit de asemenea să-ţi cer permisiunea de a o lua pe Yasmin şi pe

celelalte surori ale mele şi a ne duce câteva ore pe plajă. N-am avut destul timp să le cunosc.

— Nu timpul a lipsit. Tu ai ales să trăieşti în altă parte.

— Totuşi sunt surorile mele.

— Sunt femei din Jaquir, fiice ale lui Allah; tu nu eşti şi nici n-ai să fii vreodată.

Să-şi ţină capul plecat şi vocea calmă era lucrul cel mai greu pe care-l făcuse vreodată.

— Nici tu, nici eu nu putem renega sângele, oricât de mult am dori.

— Pot refuza fiicelor mele corupţia pe care le-ar aduce-o influenţa ta. Îşi întinse mâinile pe birou. Mâine te vei căsători în cadrul unei ceremonii potrivite cu rangul tău. Apoi vei pleca din Jaquir şi nu mă voi mai gândi la tine.

— *Inshallah.* Pentru mine, ai murit în clipa când ai plecat din Jaquir. Nu e nevoie să neg ceva ce nu există.

Păşi înainte, nepăsându-i dacă avea s-o lovească sau şi mai rău.

— Va veni o vreme, spuse ea încet, când ai să te gândeşti la mine. Jur!

În noaptea aceea, singură în camera ei, nu visă.

Plânse.

În ziua nunţii, o trezi chemarea la rugăciune. Adrianne deschise ferestrele, binecuvântând căldura şi lumina.

Aceasta avea să fie cea mai lungă şi poate cea mai grea zi din viaţa ei. Dispunea de puţin timp, înainte ca femeile şi servitoarele să-i încalce intimitatea şi să înceapă să o îmbrace.

Golindu-şi mintea de orice gând, umplu cada uriaşă cu apă fierbinte şi-i adăugă ulei de baie.

Dacă nunta ar fi fost adevărată, adevărată în inima ei, ar fi fost emoţionată, bucuroasă, nerăbdătoare? Acum nu simţea decât durerea surdă pentru ceea ce nu putea exista. Ceremonia avea să fie o minciună, aşa cum promisiunile făcute la astfel de ceremonii de la un capăt la altul al lumii erau adesea minciuni.

Ce era căsătoria pentru o femeie? O sclavie. Lua numele unui bărbat, renunţa la al ei şi, odată cu aceasta, la dreptul ei de a fi şi altceva decât soţie. Dorinţa lui, dorinţele lui, onoarea lui, niciodată ale ei.

În Jaquir, aceasta se numea *sharaf,* onoarea personală a bărbaţilor. În jurul ei se făceau legile, tradiţiile răsăreau din ea.

Dacă un bărbat o pierdea, nu o mai recupera.

De aceea femeile din familie erau păzite cu fanatism sau măcar castitatea lor – deoarece bărbatul răspundea dacă purtarea fiicei lui nu corespundea. În locul libertăţii li se dădeau servitoare, lipsa de muncă fizică şi nişte vieţi goale. Această sclavie aurită avea să dăinuie câtă vreme femeile se vor lăsa vândute pentru căsătorie, aşa cum făcuse ea, pentru preţul răzbunării.

Dar ceea ce spusese tatăl ei era adevărat. Nu era o femeie din Jaquir, iar Philip nu avea sânge beduin. Totul era o mascaradă. Ziua cea mai importantă din viaţa ei, ziua pe care o aşteptase din copilărie va fi mereu în amintirea ei. Poate că avea sângele lui Abdu în vene, dar nu era fiica lui.

Când totul se va termina, când lunga ceremonie se va sfârşi, va face lucrul pentru care venise. Va face ceea ce jurase să facă. Răzbunarea, încă fierbinte după atâţia ani, va fi sălbatică şi dulce.

După aceea, toate legăturile cu familia vor fi irevocabil tăiate. Va suferi din această cauză, o va durea.

Adrianne ştia deja acest lucru. Dar

trebuia să plătească un preţ pentru orice.

Femeile din casă veniră atunci când încă mai era udă după baie. Veniră să-i parfumeze buzele. Totul deveni ca un vis, bătaia neîncetată a tobelor, atingerea degetelor pe pielea ei, sunetul vocilor de femei. Bunica ei stătea într-un scaun aurit şi dădea instrucţiuni, aproba sau dezaproba.

— Îţi aminteşti cum a fost în ziua nunţii tale, bunico?

Scoase un suspin, la fel de slab şi fragil ca şi oasele ei.

— O femeie nu uită niciodată ziua în care a devenit cu adevărat femeie.

Îmbrăcară trupul lui Adrianne cu o mătase albă, brodată alb pe alb.

— Cum te-ai simţit?

Jiddah zâmbi amintindu-şi. Era o femeie bătrână, dar îşi amintea vremea când era fată.

— Era frumos şi drept şi atât de tânăr! Tu semeni cu el, ca şi tatăl tău. Eram veri, dar el era mult mai în vârstă, aşa cum se cade. Eram onorată că fusesem aleasă pentru el şi mă temeam că nu o să-i fiu pe plac. Jiddah râse şi sexualitatea ei neştirbită îi străluci în ochi. Dar după noaptea aceea nu m-am mai temut.

Se făcură glume despre noaptea nunţii ce avea să vină, unele cu amuzamente, altele cu invidie. În părul lui Adrianne se mişcau mâini, împletind, ondulând, în timp ce fumul de tămâie îl parfuma. Adrianne nu avea inima să se opună.

Majoritatea femeilor fură scoase afară atunci când croitoreasa sosi, cu rochia de nuntă. Plescăind din limbă şi dând instrucţiuni, Dagmar o ajută pe Adrianne să îmbrace rochia. Se săturase să stea în paradis şi voia la Paris, unde şi cea din urmă dintre femei se putea aştepta să primească nişte propuneri sau să fie fluierată pe stradă în timpul unei plimbări de după-amiază. Când încheie cele două duzini de nasturi îmbrăcaţi, izbucniră oftaturi şi exclamaţii.

— Eşti o mireasă minunată, Înălţimea Ta. O clipă!

— Dagmar făcu un gest nerăbdător după podoaba pentru cap. Vreau să vezi totul, când ai să priveşti în oglindă.

Tul subţire îi cădea în faţa ochilor. Iarăşi un văl! Ca într-un vis, se gândi Adrianne privind prin lumina lăptoasă.

Fu întoarsă oglinda şi se zări îmbrăcată în satinul alb ca zăpada şi cu dantelă

subţire, cu o trenă bogată care strălucea în lumină de parcă s-ar fi scurs spre celălalt capăt al camerei. Cusătoarele lucraseră peste o sută de ore pentru a pune perlele care o împodobeau. Podoaba de pe cap străluci, o coroniţă de perle şi diamante care susţinea metri întregi de tul subţire.

— Eşti uluitoare. Rochia este aşa cum am promis.

— Chiar mai mult. Mulţumesc.

— Mi-a făcut plăcere. (Şi ce uşurare că am terminat.) Aş vrea să-ţi urez fericire. Fie ca ziua de azi să fie aşa cum doreşti.

Se gândi la colier.

— Va fi.

Luă buchetul de orhidee şi trandafiri albi.

Era mireasă, dar nu va avea un marş nupţial, nici pantofi legaţi de bara din spate a maşinii, nici orez aruncat în cale. În acest fel era parcă mai uşor să se prefacă, era doar un spectacol, încă o parte din joc.

Cu mâinile reci şi liniştite, cu inima bătându-i calm, intră într-o cameră unde urma să fie prezentată soţului ei şi bărbaţilor din familie.

Văzând-o, Philip îşi pierdu suflarea. Nu putea să descrie altfel senzaţia. Până atunci

respira şi gândea ca orice bărbat şi în clipa următoare, când a văzut-o, totul a încremenit. Chiar şi degetele îi amorţiră. Nervii îl lăsară, deşi nu ar fi crezut că i se va întâmpla vreodată.

Toţi bărbaţii din familie o sărutară, pe rând, unii cu solemnitate, alţii cu bucurie. Cu un gest ţeapăn şi Abdu, care apoi îi luă mâna şi o puse în mâna lui Phlip. După aceea, nu o mai băgă în seamă.

Fură binecuvântaţi. Li se citi din *Coran*, dar în arabă, astfel că Philip nu înţelese nimic, cu excepţia faptului că mâna ei rece începuse să tremure într-a lui.

Adrianne nu ştiuse că el va fi îmbrăcat într-o *throbe* albă şi cu acoperământul islamic al capului. Aceasta nu făcea decât ca totul să pară şi mai puţin real, dar într-un fel înţelese că oricât s-ar fi prefăcut sau ar fi negat aceasta, căsătoria era un fapt. Va fi ceva temporar şi uşor de desfăcut, dar azi era ceva real.

Procesiunea începuse cu o oră înainte. Fusese anunţată de un strigăt, apoi de zgomotul tradiţional, făcut cu limba de către femeile beduine care aşteptau în sala pentru căsătorie. Auzea tobele şi muzica în timp ce mergeau prin coridorul lung.

La noapte, vor merge din nou prin aceste coridoare, dar pe furiş.

— Asta-i tot?

Aproape tresări la întrebarea şoptită a lui Philip, apoi îşi spuse că era timpul să vadă umorul situaţiei.

— Nici gând! Oaspeţii veniţi la nuntă trebuie distraţi.

— Întâi încep muzicanţii şi dansatorii. Nu ai voie să-i vezi. Îi zâmbi iute. Nu durează mai mult de douăzeci de minute.

— Şi pe urmă?

— Urmează petrecerea de nuntă. Vom trece printre scaune spre un podium. Vor fi multe flori. Ne vom aşeza acolo pentru ceremonie, apoi vom primi felicitări timp de două ore.

— Două… splendid, şopti el. Dar mâncare ne dau?

Îi venea să-l sărute pentru asta. În schimb, râse.

— După aceea, la nunta propriu-zisă. De ce eşti îmbrăcat aşa?

Pentru că tatăl ei ceruse acest lucru, dar se gândi că e mai bine să nu-i spună.

— Printre lupi, urli ca ei, spuse.

Apoi, nu mai avură timp să vorbească.

Nu exagerase în privinţa florilor. Florile se ridicau ca nişte ziduri din podea până în tavan. Singurul lucru care le întrecea erau bijuteriile femeilor care avuseseră privilegiul de a fi invitate. Nu exagerase nici în privinţa timpului.

Stătură sub un umbrar şi dădură mâna şi primiră sărutările şi urările oaspeţilor timp de peste două ore. Mirosul trandafirilor şi parfumul greu îi provocară o durere de cap.

Dar încă nu se terminase. Fură mânaţi într-o cameră uriaşă, care avea o uşă strâmtă. Aici erau mese multe încărcate cu mâncare, fructe glasate, deserturi bogate, cărnuri condimentate: în mijloc se afla un tort cu douăzeci de etaje.

Cineva adusese prin contrabandă un Polaroid, iar femeile pozau voioase, ascunzând apoi fotografiile. Philip rugă să i se facă şi lui una cu Adrianne şi o băgă în buzunar.

La opt ore după ce-şi îmbrăcase rochia de mireasă, ea şi cu Philip fură conduşi spre camerele unde urma să-şi petreacă prima noapte ca soţ şi soţie.

Când uşa se închise în spatele lor şi ultimul chicotit se stinse, Adrianne spuse:

— A fost într-adevăr un spectacol.

— Un singur lucru a lipsit.

— Bătaia cu noroi?

— Cât cinism! O luă de mâini înainte ca ea să-şi scoată coroniţa. Nu am sărutat mireasa.

Adrianne se relaxă suficient cât să poată zâmbi.

— Mai ai timp.

Se aplecă spre el, se sprijini de el. Numai de data asta. Aşa îşi spuse. Numai de data asta îşi va îngădui să creadă într-un viitor fericit. Parfumul florilor stăruia în cameră. Rochia foşni atunci când el o cuprinse în braţe.

Sărutul lui fu temeinic şi cald şi nici nu avea nevoie de altceva.

— Eşti atât de frumoasă, Addy! Era să-mi înghit limba când te-am văzut intrând în cameră.

— Nu am fost nervoasă până în clipa în care te-am văzut. Îşi puse capul pe umărul lui. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce faci pentru mine.

— Atunci când faci ceva în scopuri egoiste, nu ai de ce să fii răsplătit. Mâine plecăm…

— Dar…

— L-am şi spus tatălui tău. Îi scoase coroniţa şi o puse alături. Abia aştepta să-şi treacă degetele prin părul ei. A înţeles că vreau să-mi duc soţia în luna de miere imediat.

— M-am asigurat că a înţeles că vom sta la Paris două săptămâni, apoi la New York.

— Ai dreptate, e mai bine. Cu cât îi văd mai puţin pe fraţii mei şi pe surorile mele, cu atât mai uşor îmi va fi să nu-i revăd.

— Nu poţi să ştii ce o să se întâmple.

— Nu le va permite să mă vadă după asta. Ştiu asta şi am acceptat riscul. Dar nu ştiam că-mi va fi greu să renunţ la ceva ce am avut atât de puţin timp. Îşi duse mâinile la spate şi începu să-şi descheie nasturii. Ar trebui să ne odihnim, Philip. Va fi o noapte lungă.

— Unele lucruri trec înaintea odihnei. O sărută pe faţă în timp ce desfăcea nasturii. Mi-a fost dor de tine, Addy. Mi-a fost dor de gustul tău.

Îşi trase rochia de pe umeri.

— Doar de data asta, poţi să guşti cât vrei.

Devotatele cusătorese franceze ar fi leşinat văzând rochia de satin făcută

grămadă pe podea.

Se trezi în întuneric şi rămase nemişcat, simţind greutatea lui Adrianne lângă trupul lui. Dormea, dar uşor, astfel că dacă el s-ar fi mişcat sau i-ar fi şoptit numele ea s-ar fi trezit imediat. Dar mai era timp pentru asta.

Pentru el era ceva neobişnuit să doarmă înainte de a da o lovitură. Cu unele profesiuni, problema este că nu devin niciodată rutiniere, obişnuite sau plictisitoare.

Soarele şi Luna. Fusese un timp, nu prea îndepărtat, când ideea de a-l ţine în mână, de a-l lua, l-ar fi satisfăcut pentru săptămâni întregi. Acum ar fi dorit ca totul să se fi sfârşit, să o ştie pe Adrianne în siguranţă în Oxfordshire, în faţa unui foc bun, cu o pereche de câini lupi la picioare.

Probabil că îmbătrânea.

Probabil că – Doamne fereşte – devenea convenţional.

Adevărul era că se îndrăgostise, lucru nu prea uşor de înghiţit.

Îşi trecu degetul peste inelul de la degetul ei, diamantul pe care i-l pusese în deget în timpul circului ce trecuse drept nuntă. Însemna mult, mai mult decât s-ar fi aşteptat sau ar fi dorit. Ea era viaţa lui,

femeia pe care voia s-o ducă acasă, să o arate mamei lui, cu care să-şi plănuiască viitorul.

Îşi ridică mâna liberă pentru a-şi da la o parte părul din ochi. În scurt timp trecu de la una la alta, sărind de la planul pentru distracţia din seara următoare la copii şi cine luate în familie. Dar şi înainte sărise de la una la alta şi întotdeauna, până acum, căzuse în picioare. O adevărată pisică vagabondă avea nevoie de echilibru ca şi de îndemânare. În noaptea aceasta avea nevoie de amândouă. Decât că nu putea avea o noapte de nuntă simplă. Şampanie, muzică şi nebunii până în zori. Deşi trebuia să admită că, înainte de a adormi, făcuseră destule nebunii.

Ea fusese ca un vulcan care fumegă şi e periculos, iar ultima erupţie îl lăsase tremurând ca un adolescent pe bancheta din spate a unei maşini. Ezitările şi teama pe care le încercase ea când făcuseră prima dată dragoste dispăruseră acum din ochii ei. Tensiunea în care trăiseră amândoi în Jaquir fusese uitată, fie şi numai pentru câteva ore.

Erau parteneri în pat, iar acum, la bine şi la rău, vor fi parteneri în răzbunare. O atinse cu mâna pe obraz şoptindu-i numele.

Ea se trezi imediat.

— Cât e ceasul?

— Trecut de unu.

Se sculă şi începu să se îmbrace.

În după-amiaza aceea fuseseră îmbrăcaţi în alb. În noaptea aceasta urma să poarte negru. Nu aveau nevoie de cuvinte ca să-şi verifice uneltele, cingătorile. Adrianne îşi puse în bandulieră o mică pungă, în care avea cleme, o comandă la distanţă, o cutie căptuşită, pile şi cheia de alamă.

— Lasă-mi treizeci de minute. Nu pleca din apartament înainte de ora 2.30, ca să nu rişti să dai peste garda din aripa de est.

— N-ar trebui să ne despărţim dacă ne mişcăm suficient de repede.

Ca şi el, îşi pusese mănuşi de chirurgie.

— Philip, am tot vorbit despre asta. Ştii că am dreptate.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

— Concentrează-te asupra combinaţiilor.

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

— Noroc!

Trăgând-o înapoi, o sărută şi mai tare.

Ca o umbră, ea ieşi din cameră şi dispăru.

Trebuise să se gândească la aceasta ca la orice altă lovitură, cu sânge rece. O plănuise astfel. O aşteptase cu calm. Acum, când noaptea pe care o aşteptase toată viaţa începuse, se simţea nervoasă ca un hoţ începător într-un magazin neaglomerat. Se mişcă repede, pe lângă ziduri şi ascultă mereu.

Ochii i se obişnuiră repede cu întunericul; ici-colo ea văzu pete de lumină, acolo unde luna pătrundea pe ferestrele lăsate neacoperite de storuri. Pe coridoare şi în micile saloane erau expuse comori – fildeş indian, jaduri chinezeşti, porţelanuri franţuzeşti. Nu o interesau mai mult decât fleacurile dintr-un talcioc. Pe ea o interesau gărzile.

Adrianne coborî repede scările la etajul întâi.

Aici era linişte. Îşi asculta propriul puls. Florile aduse din Europa pentru nunta ei răspândeau un parfum dulce.

O pereche de porumbei albi dormeau într-o cuşcă de aur, în mijlocul a mii de petale. Adrianne trecu pe lângă ei, prin saloane, prin holul mare, prin birouri. Uşa

de la camera de pază fusese construită într-un colţ. Oaspeţii erau protejaţi fără a fi plictisiţi cu lucruri pământeşti ca alarma sau armele.

Ţinându-şi răsuflarea, Adrianne se strecură spre uşa ascunsă.

Aşteptă cinci bătăi, zece, dar întunericul şi tăcerea nu fură tulburate. Pantofii ei cu talpă de cauciuc nu făcură niciun zgomot atunci când intră şi închise uşa după ea.

Aici nu avea unde să se ascundă. Casa scării era abruptă şi deschisă. Dacă nu-şi calculase bine timpul şi avea să fie prinsă, nu putea invoca nicio scuză. Fără lumină, fără balustradă de care să se ţină, nu putea să meargă repede şi să rişte să cadă. Cu grijă şi prea încet pentru liniştea ei, coborî.

Inima îi bătea atât de tare când ajunse jos încât se forţă să respire lung şi adânc. O privire la ceas îi arătă că avea douăzeci de minute ca să deconecteze alarma înainte ca Philip să atingă primul disc. Avea timp destul. Scoase o lanternă mică şi trecu lumina prin toată camera.

Lăzi mari de ambalaj erau puse una peste alta, cât statura a doi oameni. Stratul de praf de pe ele o făcu să creadă că nu

erau noi. Lângă un perete se afla un dulap de sticlă încuiat. În el, puştile stăteau aliniate ca soldaţii.

Pe încărcătoare lucea uleiul. Pe zidul opus se afla alarma.

Încercând să nu vadă armele din spatele ei, Adrianne porni la treabă.

Sistemul de securitate fusese lăsat nepăzit. Îi trebuiră cinci minute de transpirat ca să deşurubeze panoul alarmei şi să identifice clema de la prima sârmă. În total erau douăsprezece, câte patru pentru fiecare încuietoare. Cu precizie, cu planurile şi specificaţiile alarmei în minte, începu să deconecteze sârmele în ordinea culorilor. Întâi alb, apoi albastru, negru şi roşu.

Se uită la plafon, întrebându-se dacă Philip ajunsese.

Două alarme fuseseră deja întrerupte, dar simţea încordarea ca pe un nod solid la baza craniului. Acum, cea mai mică eroare compromitea planurile de o viaţă.

Găsi ultima sârmă şi tocmai se întindea după clemă, când auzi paşi. Neavând timp să intre în panică, puse la loc panoul şi îl prinse într-un şurub, înainte de a se ascunde în spatele lăzilor.

Erau doi bărbaţi înarmaţi cu câte un

pistol ţinut într-un holster purtat peste *throbe.* Vocile lor, deşi vorbeau normal, răsunară ca nişte împuşcături în urechile ei. Adrianne se ghemui ca o minge şi-şi ţinu respiraţia.

Unul se plângea de noaptea de lucru în plus, necesară din cauza nunţii şi a oaspeţilor. Celălalt era mai filosof şi trăncănea despre o excursie în Turcia, unde încercase târfele aduse din Budapesta. Acum soţia lui luase şi ea sifilis.

Luminile apărură înainte ca ei să se oprească la mai puţin de un pas de locul unde Adrianne încerca să se facă una cu lăzile. Râzând, al doilea bărbat scoase o revistă de sub robă. Pe copertă era o femeie, goală, cu picioarele depărtate şi cu o mână între ele, la lucru. Dacă un *matawain* descoperea revista, gardian sau nu, şi-ar fi putut pierde o mână sau un ochi. Sudoarea se scurgea pe gâtul lui Adrianne, în timp ce minutele treceau.

O ţigară turcească fu scoasă şi aprinsă, în timp ce cei doi bărbaţi se uitau la fotografii. Fumul pluti spre Adrianne şi o făcu să ameţească, cu drogul din ea.

Ascultă mormăielile şi remarcile care ar fi făcut să roşească şi o târfă trecută prin

multe. Unul dintre bărbaţi era atât de aproape încât tivul robei lui îi atingea piciorul, li simţea mirosul de transpiraţie. Urmă o tocmeală, la început calmă, apoi tot mai intensă. Nu îndrăznea să se clintească, nici măcar ca să se uite la ceas. Probabil că acum Philip era sus şi punea degetele pe primul disc. Alarma putea să sune în orice clipă. Totul va fi pierdut.

Banii trecură dintr-o mână în alta. Revista dispăru.

Ţigara fu stinsă şi mucul aruncat. Prin bubuitul din capul ei, le auzi râsul. Se puseră în mişcare şi Adrianne aşteptă chinuită să dispară lumina.

În clipa următoare fu sus. Nu mai avea timp să fie precaută. Ceasul ei arăta că mai avea doar douăzeci de secunde pentru ultima sârmă.

Avea gura uscată. Împreună cu greaţa, era o experienţă nouă. Când trase panoul, aproape că-i alunecă printre degetele amorţite. Patruzeci şi cinci de secunde.

Ţinu panoul între genunchi şi căută sârma. Avea mâna sigură, atât de sigură încât părea să aparţină altcuiva, nu femeii a cărei piele era udă de transpiraţie. Cu delicateţea unui chirurg, puse ultima clemă.

Adrianne îşi trecu dosul mâinii peste gură, înainte de a se uita la ceas. Două secunde. Aşteptă, numărând. Apoi se ridică, răbdătoare şi numără încă un minut. Nicio alarmă nu sparse liniştea. Nu se mai rugă şi începu să înşurubeze panoul.

Degetele lui Philip erau agile, iar urechea ascuţită.

Lucra cu răbdarea unui bijutier care taie o piatră. Sau a unui hoţ. O parte din creierul lui îşi punea aceeaşi întrebare, iar şi iar, în timp ce asculta zgomotul mecanismului. Unde era?

Trecuseră cincisprezece minute de la termenul limită pe care îl calculaseră pentru trecerea ei prin holuri până la camera tezaur.

Auzi în amplificator sunetul care însemna că prima încuietoare fusese învinsă. Însemna că se descurcase cu alarma. Era o mică consolare. Mângâie al doilea disc, îşi ridică ochii şi aţinti uşa. Încă cinci minute, îşi promise. Dacă nu apărea în cinci minute, avea să se ducă după ea şi să dea dracului colierul. Îşi mişcă degetele ca un pianist care urma să cânte un arpegiu. Găsi prima cifră înainte de a auzi clanţa uşii întorcându-se. Era în spatele uşii, când intră

Adrianne.

— Ai întârziat.

Îi scăpă un chicotit, care-i arătă cât de aproape erau nervii ei de a ceda.

— Îmi pare rău, n-am găsit taxi.

Ajunse lângă el, se sprijini şi îi fu de ajuns ca să se liniştească.

— Necazuri?

— Nu, nu chiar. Doar doi gardieni cu o revistă porno şi droguri turceşti. A fost o adevărată petrecere.

Îi înclină capul pe spate. Avea ochii limpezi şi calmi, dar era palidă.

— Trebuie să-ţi reamintesc că eşti femeie măritată acum. Data viitoare nu te duci la petrecere decât dacă sunt invitat şi eu.

— S-a făcut. Se trase înapoi, uimită cât de repede îi dispăruse frica. Ai avut noroc?

— Ce întrebare! mai bine începe lucrul la cheie, iubito.

— Eu sunt aproape gata.

— Eroul meu!

— Ţine minte asta!

Lucrară cot la cot, Philip la ultima combinaţie, Adrianne la cheie. O opri de două ori, pentru că pilitul ei îl distrăgea.

— Gata. Se dădu înapoi. Aproape că uitasem ce sunet delicios fac mecanismele. Verifică iute ceasul şi zâmbi. Treizeci şi nouă de minute şi patruzeci de secunde.

— Felicitări!

— Îmi datorezi o mie de lire, draga mea.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l privi.

— Trece-mi-o la socoteală.

— Ar fi trebuit să ştiu că ai să trişezi. Oftând, se aplecă spre ea. Mai ai mult?

— Ai avut partea cea mai uşoară, spuse Adrianne. E un model complicat. Dacă iau prea mult deodată, s-ar putea să ratez.

— Pot să-mi încerc mâna forţând-o. O să-mi ia cam o oră.

— Nu, sunt aproape gata.

Puse cheia în broască, o răsuci uşor la stânga, apoi la dreapta. Simţea rezistenţa în vârful degetelor. Cu ochii închişi, îşi închipuia alama frecându-se de limbile broaştei.

O scoase din nou, o pili puţin ici, puţin colo, adăugă o picătură de ulei, apoi o frecă puţin de glaspapir. Degetele ei se mişcau ca şi cele ale unui chirurg care face o operaţie dificilă.

Îi luă peste treizeci de minute lungi. În sfârşit, băgă cheia în broască, o răsuci şi simţi că descuie uşa. Pentru moment, nu putu decât să îngenuncheze acolo unde se afla, cu cheia încă în mână. Toată viaţa ei fusese închinată acestei clipe. Acum, când era aici, nu mai putea să se mişte.

— Addy?

— Seamănă puţin cu moartea, ştii? Să atingi în sfârşit scopul cel mai important din viaţa ta. Să ştii că nimic altceva nu va mai avea acelaşi impact, orice ai face. Puse cheia în buzunar. Dar n-am terminat încă. Scoase comanda la distanţă, formă codul. Lumina roşie clipi. Diamantul de pe degetul ei sclipi atunci când Adrianne fixă derivaţia. Lumina roşie se stinse şi geamăna ei se aprinse – verde însă.

— Ar trebui să meargă.

— Ar trebui?

Se întoarse şi-i zâmbi lui Philip.

— N-am venit cu permis.

Înţelegând, el se dădu înapoi şi o lăsă pe ea să deschidă seiful. Simţiră un val de aer fierbinte. Adrianne aproape că-l auzi. Poate că regina moartă de mult, plângea.

Îşi plimbă lumina lanternei prin trezorerie, unde aurul, argintul şi pietrele

preţioase străluciră.

— Peştera lui Aladin, spuse Philip. Visul oricărui hoţ!

— Doamne, credeam că am văzut totul!

Lingouri de aur erau stivuite până la înălţimea taliei, în piramide, cele de argint la fel. Se vedeau cupe şi urne, platouri şi alte vase făcute din aceleaşi metale preţioase, unele încrustate cu pietre preţioase. O podoabă pentru cap cu rubine care străluceau ca sângele era pusă alături de o coroană înstelată cu diamante. Într-o cutie pe care Adrianne o deschise se aflau pietre netăiate. Cutia era suficient de adâncă pentru ca un bărbat să-şi îngroape braţele până la umeri.

Erau şi lucrări de artă de Rubens, Monet, Picasso.

Genul de picturi pe care Abdu nu le expunea niciodată în palat, dar în care era destul de înţelept să investească.

Atenţia lui Philip fu prinsă de acestea. Se opri, trecându-şi lumina lanternei peste ele şi gândindu-se.

— Comoara regelui!

Vocea lui Adrianne sună în cameră.

— Unele au fost cumpărate cu petrol, altele cu sânge, cu dragoste sau cu

înşelăciune. Avea toate astea, iar mama a murit având doar ceea ce puteam eu să fur pentru ea.

Philip se îndreptă şi se întoarse spre ea.

— Şi ce-i mai rău este că a murit încă iubindu-l!

Philip îi trecu uşor degetul pe obraz, pentru a-i şterge lacrimile.

— Nu merită, Addy.

— Nu. Oftă pentru a scăpa de durere. Voi lua de aici ceea ce este al meu.

Îndreptă lumina lanternei spre zidul opus, mişcând-o încet. Când îl găsi, colierul păru să explodeze de viaţă.

— Uite-l.

Se îndreptă spre el. Sau poate fu atrasă. Acum mâinile îi tremurau, dar nu de teamă, nu de mânie, ci de emoţie. Era închis într-o cutie de sticlă, dar aceasta nu-i micşora focul. Iubire şi ură. Pace şi război. Promisiune şi trădare. Chiar şi numai uitându-te la el vedeai pasiuni şi plăceri.

Toate bijuteriile sunt personale, dar niciuna nu va fi ca aceasta.

Philip îşi trecu lumina peste colier, alăturând-o, apoi suprapunând-o peste cea a lui Adrianne.

— Dumnezeule, e mai mult decât mi-am închipuit.

— Nimic din ceea ce mi-am închipuit sau am visat să fur nu se compară cu el. E al tău. Îi puse mâna pe umăr, ia-l!

Adrianne îl luă şi-l ţinu în mână. Era greu. Greutatea o surprinse. Părea a fi o iluzie, ca şi cum ar fi putut să treacă prin mâinile oricui l-ar fi luat. Dar atârna greu, pulsând de viaţă, strălucind de promisiuni. La lumina lanternei aproape că putea să vadă valul de sânge care-l scăldase cu mulţi ani în urmă.

— S-ar fi putut să fie făcut pentru ea.

— Poate că a fost.

Remarca lui o făcu să zâmbească pentru că însemna că o înţelesese.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi dacă mi-aş putea ţine destinul în mâini.

— Şi?

Se întoarse spre el, cu colierul înfăşurat pe mână.

— Îmi amintesc doar râsul ei. Singurul meu regret este că nu pot să i-l dau înapoi.

— Faci ceva mai mult decât atât. Se gândi la clădirea plină de şobolani din Manhattan, pe care Adrianne avea s-o transforme în clinică. Ar fi fost mândră de

tine, Addy.

Scoase din buzunar o pungă de catifea şi puse colierul înăuntru.

— O să vină după el.

Acoperi diamantul şi perla. Ochii ei erau plini de patimă, ca şi colierul.

— Tu înţelegi toate astea.

— Înţeleg că viaţa cu tine nu va fi plicticoasă.

Îşi trecu ultima oară lumina peste comori. O scrijelitură de pe zidul din spatele cutiei rămase goale îi atrase atenţia. Apropiindu-se, o studie. Era veche dar destul de clară. Poate fusese făcută cu un diamant.

— Ce scrie?

— E un mesaj de la Berina. Zice: *„Mor de dragoste, nu de ruşine. Allahu Akbar”.*

Îl luă pe Philip de mână.

— Poate că acum se va odihni în pace.

Capitolul 26

Avea să fie dureros. Adrianne împacheta, în timp ce Yasmin se plimba prin cameră, oprindu-se să miroasă o sticlă de parfum, să se joace cu petalele unei flori. Lumina soarelui intra pe fereastră şi cădea în raze strălucitoare pe rochia lui Yasmin, sclipea pe aurul pe care aceasta îl purta la încheieturi, pe degete şi la urechi. Adrianne ar fi vrut ca ochii să o doară din cauza soarelui, ca razele lui să-i aducă lacrimi în ochi. Suferise atunci când plecase din Jaquir, cu ani în urmă, dar supravieţuise.

De data aceasta lua colierul cu ea. Dar lăsa în urmă mult mai mult decât ar fi crezut că este posibil.

— Ai fi putut să mai stai o zi. Yasmin o privi pe Adrianne împăturind o fustă lungă şi punând-o în valiză. Nu i se părea drept să i se dea o soră atât de frumoasă şi de fascinantă numai pentru a o pierde din nou atât de repede. Celelalte surori ale ei erau plictisitoare, măcar din motivul că le cunoştea de o viaţă.

— Îmi pare rău, nu pot.

I-ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi descoperit ce simplu putea fi să iubeşti. Puse în geamantan o cutie care conţinea o

brăţară din aur bătut, un cadou de la Rahman. Dorea să ajungă inginer, întru gloria lui Allah. Era o ciudăţenie sau numai soarta faptul că el împărtăşea visul copilăriei ei?

Adrianne luă din nou cutia şi-şi puse brăţara la mână. Pe reverul costumului prinse pantera.

— Philip are afaceri. Şi aşa a lipsit prea mult.

Şi ea la fel, dacă era să regrete. Închise geamantanul. l-ar fi făcut mare plăcere să-l arunce din avion în mare, cu tot cu conţinutul lui de fuste lungi şi bluze încheiate la gât.

— Când o să ţi se dea voie să vii în America, o să stai cu mine.

— Şi o să văd locul acela de care mi-ai povestit *Radio City?*

Adrianne trebui să râdă, chiar dacă îşi punea *abaaya.*

— Locul acela şi altele.

— *Bloomerdale's.*

— *Bloomingdale's.*

Adrianne îşi acoperi capul cu vălul.

— E adevărat că e mai mare decât suk-ul?

Nu-i trebuise mult ca să afle la ce-i stătea capul lui Yasmin.

— Toate hainele pe care poţi să ţi le închipui într-un singur loc, sub un singur acoperiş. Mii de parfumuri şi creme.

— Şi pot să iau orice vreau dacă am cartea de credit.

— Vânzătorii or să te adore!

Acest lucru se va întâmpla într-o zi. Avea mare nevoie s-o creadă.

— Vreau foarte mult să vin şi să văd locurile acelea, cum sunt metroul şi Trump Tower.

— Şi ele vor fi încântate să te vadă.

— E bine că am la ce să mă gândesc câtă vreme eşti plecată. Dar ai să te întorci în Jaquir.

Ar fi putut s-o mintă. Învăţase să îndulcească lucrurile. Întorcându-se, o privi pe sora ei, care se aşezase printre pernele îngrămădite pe un fotoliu.

— Nu, Yasmin, nu am să mai vin în Jaquir.

— Soţul tău nu o să-ţi dea voie?

— Philip mi-ar da voie să vin, dacă aşa aş vrea eu.

Yasmin se ridică dintre perne.

— Nu vrei să mă mai vezi?

Tristă, Adrianne se aşează, trăgând-o lângă ea pe Yasmin.

— Când am venit în Jaquir, nu te cunoşteam pe tine sau pe Rahman. Fahid era un băieţel în amintirile mele.

— Nu credeam că va avea importanţă dacă vin şi stau puţin aici. Acum mi se rupe inima să te părăsesc.

— Atunci de ce nu rămâi? Am auzit că America este un loc rău, cu bărbaţi fără Dumnezeu şi femei fără onoare.

Uitase de *Bloomingdale's* şi *Radio City*.

— Mai bine stai aici, unde tatăl meu este înţelept şi generos.

Fie că aşa să se poarte cu tine, se gândi Adrianne.

— America nu este mai bună şi nici mai rea decât alte ţări. Oamenii de acolo sunt ca pretutindeni, unii buni, alţii răi. Dar e căminul meu, aşa cum Jaquir este al tău. Inima mea este acolo, Yasmin, dar plec de aici lăsându-ţi ceva din mine. Îşi scoase un inel, un acvamarin tăiat pătrat şi montat în aur subţire. Asta a fost al mamei mele. Acum ţi-l fac ţie cadou, ca să-ţi aminteşti de mine.

Yasmin răsuci piatra ca să reflecte

lumina. Ochiul ei experimentat îi spuse că avea valoare mică. Dar îl găsi frumos şi era destul de femeie ca să fie sentimentală. Îşi scoase cerceii grei de aur de la urechi.

— Şi tu ai să-ţi aminteşti de mine. Ai să-mi scrii?

— Da.

Scrisorile puteau să fie confiscate, dar se putea baza pe bunica ei ca să ajungă la destinaţie. Ca să le facă plăcere amândurora, Adrianne îşi scoase clipsurile cu perle şi le înlocui cu cerceii lui Yasmin.

— Într-o zi, am să-ţi arăt toate locurile despre care îţi voi scrie.

Yasmin îi primi îmbrăţişarea. Era încă o copilă şi „într-o zi” era doar în închipuirea ei.

— Ai avut dreptate cu rochia, spuse. M-a făcut să arăt specială.

Adrianne o sărută din nou. Se întrebă dacă viaţa lui Yasmin va fi întotdeauna la fel de simplă ca alegerea rochiei potrivite. Erau şanse să nu-şi mai revadă sora până când Yasmin nu avea să fie femeie în toată firea, cu propriile ei fiice.

— Am să-mi amintesc mereu cum arătai în ea. Vino, trebuie să-mi iau rămas-bun de la Jiddah.

Nu voia să plângă. Nu voia să simtă acest sentiment sfâşietorde pierdere. Dar îngenunchind la picioarele bunicii ei, izbucni în lacrimi. Era o parte a copilăriei ei, pe care începând de azi avea s-o piardă pentru totdeauna.

— O mireasă n-ar trebui să plângă.

— O să-mi fie dor de tine, bunico, dar n-am să te uit niciodată.

Jiddah îşi strânse degetele în palma lui Adrianne, sărutând-o pe obraji. Îi cunoştea pe fiul ei ca pe ea însăşi.

Inima lui nu se va deschide suficient de larg pentru a o cuprinde şi pe Adrianne.

— Te iubesc aşa cum îi iubesc pe toţi copiii copiilor mei. O să ne revedem. Nu în viaţa asta, ci în altă viaţă.

— Dacă voi avea copii, le voi spune toate poveştile pe care mi le-ai povestit tu.

— Vei avea copii. *Inshallah.* Du-te la soţul tău., înainte de a păşi pe uşa spre grădină, îşi luă la revedere de la celelalte femei. Toate o invidiau pentru libertatea de a pleca. Multe o căinau pentru că pierdea protecţia haremului. O sărută pe Leiha, apoi pe Sara. Amândouă purtau vieţi care o legau de Jaquir. Nu le va mai revedea niciodată, nici pe copiii pe care aveau să-i

nască. Părăsindu-le, Adrianne se întrebă dacă avea să mai simtă vreodată acest fel extraordinar de unitate.

Părăsi haremul, cu toate parfumurile lui, cu toate simbolurile lui şi auzi clipocitul apelor din fântânile din grădină.

Apoi palatul, cu toate amintirile pe care le conţinea, rămase în urmă.

Maşina o aştepta deja. Lângă ea, îl văzu pe Philip şi pe cei doi fraţi ai ei.

— Îţi doresc fericire. Fahid o sărută pe obraji. Şi o viaţă lungă şi rodnică. Întotdeauna te-am iubit.

— Ştiu. Îşi puse palma pe obrazul lui. Dacă vii în America, casa mea ţi-e deschisă. Şi ţie, Rahman.

Intră repede în maşină.

Pe drumul spre aeroport nu vorbi. Philip o lăsă cu gândurile ei, ştiind că nu erau la colierul care călătorea acum cu un cargou spre Vest, ci la oamenii pe care-i părăsise. Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta şi nici nu se uită măcar o dată în urmă, la patul rămas departe.

— Te simţi bine?

Ea continuă să se uite drept înainte, dar îşi puse mâna pe a lui.

— O să mă simt bine.

La aeroport, Philip reuşi să-i descurajeze pe hamalii turci care le înhăţară bagajele ca să le ducă la taxiuri sau spre terminale, indiferent dacă proprietarii doreau sau nu.

Cu ameninţări şi gesturi îi făcu să îi urmeze, să rămână între el şi şoferul maşinii şi să le care bagajele la avionul care-i aştepta. Pilotul era lângă avion şi o ajută pe Adrianne să urce.

— Bună ziua, domnule, doamnă! Vă urez călătorie plăcută!

Lui Philip îi veni să-l sărute pe pilot numai pentru că auzise în sfârşit o voce britanică.

— Cum e vremea la Londra, Harry?

— Groaznică, domnule, de-a dreptul groaznică.

— Slavă Domnului!

— Aveţi cameră reţinută la Paris, domnule. Permiteţi-mi să vă felicit pentru căsătoria dumneavoastră.

— Mulţumesc. Aruncă o ultimă privire peste umăr Jaquir-ului. Du-ne de aici, te rog.

Adrianne îşi şi scosese *abaaya* când Philip urcă în avion. Sub ea, purta un costum de culoarea zmeurei. Părul, acum

descoperit, era pieptănat într-un coc franţuzesc moale şi lucios. Se întrebă dacă ştia că pieptănătura o făcea să pară mai exotică decât oricând.

— Te simţi mai bine acum?

Se uită spre simbolurile pe care le aruncase – *abaaya* şi vălul.

— Puţin. Când decolăm?

— De îndată ce ni se dă liber. Vrei să bei ceva?

Văzuse deja frapiera cu şampanie şi zâmbi.

— Aş vrea.

Se aşeză, dar se ridică imediat şi începu să se plimbe prin cabină, nerăbdătoare.

— De ce aş fi mai nervoasă, acum când am reuşit?

— E natural, Addy.

— Da? Se jucă cu broşa de la rever. Tu nu eşti.

— Eu nu las nimic în urmă.

Îşi lăsă mâna în jos, apoi îşi încleştă degetele. Era greu să spună dacă îi plăcea sau dimpotrivă faptul că el îi citea atât de bine gândurile.

— Avem o mulţime de treabă, Philip. Va trebui să vedem ce facem cu cutiile cu

daruri de nuntă.

Dacă nu voia să se gândească la adevăratul motiv al tulburării ei, putea să aştepte. Scoase dopul sticlei. Şampania urcă în sticlă.

— Credeam că vor fi expediate la New York, ca acoperire pentru colier.

— Aşa este. Dar nu putem să le păstrăm.

Îi aruncă o privire scurtă, în timp ce turna vinul.

— Ai o conştiinţă neobişnuită pentru un hoţ.

— E altceva să furi decât să primeşti cadouri sub un pretext fals. Luă paharul. Philip ciocni urmărind-o cu atenţie.

— Ceremonia n-a fost legală?

— Ba da, cred că aşa poate fi considerată, dar aici e vorba de intenţii, nu-i aşa?

În ceea ce-l privea, ştia exact care-i sunt intenţiile. Zâmbi.

— Aş zice să ne concentrăm mai curând asupra colierului decât asupra unor seturi de prosoape. O privi ridicând sprânceana la această minimalizare a averii reprezentată de cadouri. Să luăm lucrurile pe rând, Addy.

— Bine. Sertarul secret al cutiei e destul de sigur.

— Mai ales că e căptuşit cu plumb.

— Nu e la fel de satisfăcător ca în cazul în care aş fi ieşit din ţară cu el la gât, dar e mai practic. Zâmbi. Nu cred că vama va scotoci prea mult prin cadourile de nuntă ale prinţesei Adrianne. Am conectat la loc alarma, aşa că s-ar putea să treacă săptămâni întregi până să-şi dea seama de lipsa colierului.

— Şi asta te sâcâie?

— Poftim? încercă să se scuture de trecut. Nu. Nu, aş fi preferat să am cu el o explicaţie pe loc, dar ar fi fost remarcabil de stupid să-l incit la ceartă pe terenul lui. O să vină el la mine.

— O să ne facem griji abia atunci.

— Ni se permite decolarea, se auzi în intercom. Vă rog să luaţi loc şi să vă puneţi centurile de siguranţă.

Micul avion rulă pe pistă. Adrianne simţi clipa în care roţile se desprinseră de pe pământ. Părăsea Jaquir-ul. Înclinarea avionului o făcu să se las pe spate în fotoliu. Închise ochii. Se gândi la mama ei şi la altă decolare.

— Ultima dată când am plecat din

Jaquir, tot la Paris mergeam. Eram atât de emoţionată şi de nervoasă! Ieşeam pentru prima oară din ţară. Mă tot gândeam la rochiile noi pe care mi le promisese mama şi la faptul că voi mânca la restaurant. Reamintindu-şi de Yasmin, îşi scutură capul.

— Mama se hotărâse deja să fugă şi probabil că era îngrozită.

— Dar râdea şi cât am zburat peste mare mi-a arătat o carte cu pozele Turnului Eiffel şi ale catedralei Notre Dame. Nu am ajuns să urcăm în Turnul Eiffel.

— O să mergem acum, dacă vrei.

— Da, aş vrea. Îşi frecă obosită ochii cu mâinile.

— Revedea colierul aşa cum arăta, atunci când îl scosese în zori. Lumina soarelui îl lovise. Gheaţa luptase cu focul într-o luptă ce nu va lua niciodată sfârşit.

— L-a lăsat în urmă. A părăsit tot, în afară de mine.

— Abia când am fost în siguranţă, la New York, mi-am dat seama că îşi riscase viaţa ca să mă scoată din Jaquir.

— Atunci îi sunt îndatorat la fel de mult ca tine. Îi luă amândouă mâinile şi le duse la buze. Îi simţi pulsul şi puterea care clocotea în ea. A fost o femeie extraordinară. La fel

de extraordinară ca şi fiica ei şi colierul pe care l-ai luat înapoi pentru ea. Nu voi uita cum arătai ţinându-l în mână.

— Să sân că te-ai înşelat, a fost făcut pentru tine.

Îşi aminti ce greu era. Îşi aminti ce măreţ era. Şi se simţi îndurerată.

— Iubeşte-mă, Philip!

Îşi desfăcu centura, apoi pe a ei. O luă de mână şi o sculă de pe scaun. Îi scoase jacheta şi o lăsă să cadă jos.

Când îi sărută gura, simţi că se linişteşte şi că încordarea dispare. Avea buzele moi, depărtate şi vulnerabile. Degeiric oi, întotdeauna sigure, se încurcară în nasturii cămăşii.

Cn prostie, spuse Adrianne lăsându-şi mâinile pe lângă corp. Mă simt de parcă ar fi prima dată.

— Într-un fel, este. În viaţă sunt tot felul de răscruci, Addy.

Îi scoase bluza, apoi îi lăsă fusta să alunece în jos pe şolduri. Încet, simţind nevoia să prelungească momentul, îi desfăcu părul, care îi căzu peste sâni. Adrianne se apropie şi-şi lipi trupul de al lui. Philip nu se grăbi, atât pentru el, cât şi pentru ea. Sărutări lungi, mângâieri moi.

Şoapte, suspine. În timp ce avionul zbura deasupra mării, căzură pe canapeaua joasă, încleştaţi unul de celălalt.

Era atâta putere în el, o putere pe care o descoperise încetul cu încetul. Era mai mult decât un bărbat care oferea trandafiri şi şampanie în lumina lunii. Mai mult decât un hoţ care se caţără în întuneric la ferestre. Era un bărbat care se ţinea de cuvânt, care ar fi rămas alături de ea dacă i-ar fi permis. Un bărbat care i-ar fi oferit atât surprize cât şi – în mod bizar – stabilitate.

N-ar fi putut să spună când se îndrăgostise de el. Nu ar fi putut să spună de ce i se întâmplase asta, în ciuda hotărârii ei de a evita acest lucru. Poate din cauza acelei nopţi în care doi străini trecuseră unul pe lângă celălalt prin ceaţă. Dar ştia când recunoscuse în sfârşit faţă de ea însăşi. Acum.

Philip simţi schimbarea, dar nu putu să spună ce era. Trupul ei părea mai cald, mai catifelat, astfel că pielea îi aluneca sub mână ca un vin. Inima ei bătea ca o tobă.

Adrianne îl trase mai aproape, îl sărută. Simţi gustul pasiunii, condimentat cu ceva mai întunecat, mai adânc. Avea pielea umedă, încinsă pe măsură ce el o mângâia –

sânii, talia, coapsele. Dar tremura. Când îşi înălţă capul, îi văzu ochii, care erau şi ei umezi.

— Addy…

— Nu… îi puse degetul la buze, iubeşte-mă doar. Am nevoie de tine.

Ochii lui se întunecară, deveniră fumurii sub furtuna mâniei. Dar gura lui o cuprinse uşor pe a ei, Philip stăpânindu-se să nu se repeadă sălbatic asupra a ceea ce-i oferea.

— Mai spune-mi o dată.

Înainte ca ea să spună ceva, o ridică şi degetele i se încleştară pe umerii lui, apoi alunecă, piele umedă pe piele umedă. Pasiunea ei se revărsă umplându-i mâinile, lăsând-o gâfâind dar plină de resurse. Îi privi ochii mărindu-se şi trupul contractându-se, apoi relaxându-se sub al lui. Următorul val o cuprinse din nou. Acum, nu se gândea decât la el, iar trupul îi era ca o apă, vălurindu-se şi ondulându-se. Lumina scălda cabina şi-i bătea în pleoapele închise ca într-un văl roşu.

Se mişcă, dornică să-i dea aceleaşi plăceri nebuneşti. Trupul lui era o încântare, tare şi neted, cu pielea mult mai albă decât a ei. Îl străbătu, lăsând sărutări

umede şi dâre fierbinţi peste tot. Îi simţea bătăile inimii cu buzele.

Cu degetele, o făcu să bată mai tare. Îmbină instinctul cu ceea ce o învăţase el. Combinaţia aceasta era tot ce-şi dorea Philip.

Palmele lor se întâlniră. Îşi deschise ochii şi-l văzu privind-o. Degetele li se încleştară puternic, ca o promisiune.

Se cutremură când o pătrunse. Apoi se mişcă spre el, împreună cu el, cu inimile la unison.

Avionul trecu printre nori. Încleştaţi unul de altul, nu simţiră turbulenţa. Parisul era ca un abur în depărtare. Ea îi spuse numele, exprimând tot ceea ce voia el să audă.

— Plecăm mâine la New York.

Philip aduse telefonul lângă fereastră şi privi Parisul.

Oraşul era alb de zăpadă, cerul cenuşiu ca plumbul. Îşi.

dori o dată în plus ca Adrianne să nu fi ieşit singură.

— Frumos din partea ta că vii la datorie.

Philip lăsă sarcasmul lui Spencer să treacă peste el.

— Orice bărbat are dreptul la intimitate în timpul lunii de miere.

— Cât despre asta… Spencer mormăi şi-şi muşcă muştiucul pipei. Felicitări.

— Mulţumesc.

— Ai fi putut să mă anunţi.

— A fost o idilă frumoasă. Asta nu înseamnă că poţi să scapi fără să trimiţi un cadou, bătrâne. Ceva de bun gust. şi scump.

— Faptul că nu-ţi înnegresc dosarul e un cadou destul de bun. Ai ocolit toate căile legale ca să obţii vize şi te-ai strecurat fără ştirea mea într-o ţară uitată de Dumnezeu, în timp ce noi ne-am împotmolit într-un caz.

— Dragostea le face lucruri ciudate bărbaţilor, Stuart.

— Sunt sigur că n-ai uitat. Cât despre caz, nu l-am neglijat cu totul. Am auzit de la foştii mei asociaţi că omul nostru s-a retras. A părăsit continentul.

— Fir-ar al dracului!

— Exact. Dar s-ar putea să-ţi intru iar în graţii.

— Cum?

— Îţi aminteşti tabloul de Rubens care a fost furat din colecţia Van Wyes acum doi ani?

— Trei şi jumătate. S-a furat un Rubens şi doi Corot, un Wyeth şi un desen în peniţă de Beardsley.

— Ai o memorie fenomenală, căpitane. Ştiu ceva despre Rubens.

— Ce?

— Am o pistă, Zâmbi, amintindu-i cum îi trecuse lumina lanternei peste el în trezoreria lui Abdu. Da, te puteai răzbuna în multe feluri. E posibil ca Rubens-ul să te conducă la celelalte.

— Vreau să fii mâine la Londra, Philip, să faci un raport complet.

— Mă tem că am altă obligaţie înainte. Înainte ca Spencer să strige la el, continuă: Dar îţi voi spune tot ce ştiu, ceea ce este considerabil, peste câteva zile. Poate cădem la o înţelegere.

— Ce mama naibii înţelegere? Dacă ai informaţii despre tabloul furat, e datoria ta să mi le comunici.

Philip auzi uşa deschizându-se. Zâmbetul i se accentuă când o văzu pe Adrianne intrând. Părul i se udase de zăpadă. Simţi o plăcere enormă privind-o doar cum îşi scoate mănuşile.

— Căpitane, ştiu exact care mi-e datoria. Exact.

Îi cuprinse cu un braţ talia lui Adrianne şi o sărută pe creştet.

— Vom avea o conversaţie lungă şi plăcută. Vezi dacă poţi să vii la New York. Aş vrea să o cunoşti pe soţia mea.

Închise telefonul, pentru a putea să o sărute mai bine pe Adrianne.

— Eşti îngheţată. Îi frecă mâinile.

— Ai vorbit cu Spencer al tău?

— Îţi trimite felicitări.

— Cât de supărat este? Puse deoparte punga cu cumpărături.

— Rău de tot. Dar am ceva care îi va ridica moralul.

— Mi-ai cumpărat ceva?

— Da. Am luat o eşarfă de la *Hermes* pentru Celeste şi am văzut ăsta. Scoase un pulover de caşmir de aceeaşi culoare cu ochii lui. Nu ai aici haine de iarnă. Îmi închipui că ai cu zecile acasă.

Poate că era o prostie să se simtă emoţionat, dar aşa se simţea.

— Nu am nici unu! de la tine. De aceea nu m-ai lăsat să vin cu tine?

— Nu. După ce el îşi trase puloverul, îi aranjă gulerul.

— Am simţit nevoia să fiu puţin singură

şi să mă gândesc. Am vorbit cu Celeste. Totul a fost livrat în apartamentul meu.

— A despachetat cutia chinezească.

— Şi colierul?

Este exact unde l-am pus. I-am spus să-l lase acolo. Prefer să-l scot eu când ajung acasă;

— Se pare că ai situaţia sub control. Îi ridică bărbia cu un deget. Şi acum, de ce nu-mi spui exact ce-i în mintea ta?

Respiră adânc.

— Philip, i-am scris tatălui meu. i-am spus că *Soarele şi Luna* se află la mine.

Capitolul 27

Trebuie să-ţi spun că sunt teribil de jignită că te-ai căsătorit fără mine.

— Celeste, ţi-am explicat că a fost doar o înşelătorie.

— Înşelătorie sau nu, ar fi trebuit să fiu acolo. Celeste îşi aranjă noua eşarfă în jurul gâtului şi studie rezultatul în oglindă. Lăsând la o parte faptul că, după părerea mea, n-ai să scapi cu una cu două de un bărbat ca Philip Chamberlain. Zâmbi şi-şi trecu degetele peste eşarfă. Acum douăzeci de ani ţi l-aş fi suflat.

— Poţi s-o faci dacă vrei. Cum s-a terminat totul, fiecare îşi vede de drumul lui.

— Scumpa mea! Se întoarse spre Adrianne. Nu eşti nici pe departe actriţa care era mama ta.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Eşti îndrăgostită de el, în mod definitiv aş zice. Şi sunt îngrijorată pentru tine.

— Sentimentele nu schimbă faptele. Îşi răsuci inelul pe deget. Phihp şi cu mine avem o înţelegere.

— Draga mea! O sărută pe obraz. Sentimentele schimbă totul. N-ai vrea să

stăm de vorbă despre asta?

— Nu! Suspină, agasată de faptul că sunetul fusese plângăreţ. De fapt, nici nu vreau să mă gândesc la asta acum. Am destule pe cap.

Zâmbetul lui Celeste dispăru.

— Sunt îngrijorată pentru tine. Ce o să facă, acum când ştie că-l ai?

— Ce poate să facă? Adrianne îşi luă haina. S-ar putea să vrea să mă omoare, dar aşa nu o să capete înapoi colierul. Încheindu-se la nasturi, se privi din nou în oglindă.

— Crede-mă, ştiu ce mult îl vrea, ce compromis o să facă pentru a-l căpăta.

— Cum poţi să vorbeşti atât de calm despre toate astea?

— Am destul sânge beduin ca să-mi accept destinul.

— Am aşteptat toată viaţa clipa asta. Fii liniştită, Celeste, nu o să mă omoare şi o să plătească. În oglindă, îşi văzu ochii înăsprindu-se. După aceea, poate că am să fiu în stare să-mi văd restul vieţii mai clar.

— Addy! Celeste o luă de mână. A meritat?

Se gândi pe ce drumuri mersese şi cum o conduseseră toate la o trezorerie fără aer

dintr-un palat vechi.

Involuntar, îşi duse mâna la ureche, unde purta încă cerceii de la Yasmin.

— Trebuie să fi meritat!

Plecă, hotărându-se să meargă puţin pe jos până la apartamentul ei şi să nu ia un taxi. Strada era liniştită. Era aproape luna februarie şi prea rece pentru plimbare. Câţiva temerari făceau jogging în jurul parcului, scoţând aburi pe gură. Portarii stăteau la uşi înfofoliţi în lâneturi, cu urechile îngheţate. Băgând mâinile adânc în buzunare, Adrianne merse fără grabă.

Ştia că este urmărită. Îl văzuse cu o zi înainte. Era sigură că era omul tatălui ei, dar nu-i spusese lui Philip.

Colierul era în siguranţă.

Probabil că acum Philip era la întâlnirea lui cu Spencer. Aici era un secret, se gândi. Fusese distrat când se despărţiseră după-amiază. De fapt, fusese distrat din clipa în care îl sunase Spencer ca să-i anunţe sosirea lui.

Nu era treaba ei, îşi reaminti. Nu-i spusese ea lui Celeste că avea o înţelegere cu Philip? Dacă el avea secrete sau probleme cu superiorul lui, era treaba lui. Dar ar fi dorit – nu se putea împiedica să nu

o dorească – să aibă încredere în ea.

Văzu limuzina lungă şi neagră în faţa clădirii. Nu era o privelişte neobişnuită, dar inima începu să-i bubuie. Ştiu, chiar înainte ca el să deschidă uşa, cine avea să apară.

Abdu îşi schimbase roba cu un costum de om de afaceri, sandalele cu pantofi italieneşti, dar nu renunţase la acoperământul tradiţional pentru cap. Se priviră unul pe celălalt în tăcere.

— Vino cu mine.

* îl privi pe omul care stătea lângă el, ştiind că era înarmat şi că va asculta fără să pună întrebări de orice comandă pe care i-ar fi dat-o regele lui. Furia putea să-l facă pe Abdu să vrea să o ucidă pe stradă, dar nu era prost.

— Cred că e mai bine să vii tu cu mine.

Îi întoarse spatele şi-şi ţinu răsuflarea intrând în bloc.

— Lasă-ţi omul afară, spuse ea, simţindu-l în spate.

— E ceva ce ne priveşte doar pe noi.

Intrară amândoi în lift. Dacă cineva s-ar fi uitat după ei, ar fi văzut un bărbat frumos distins, cu palton închis la culoare şi o tânără, evident fiica lui, în vizon. Formau un tablou uluitor, până când uşile liftului se

închiseră.

Se înfierbântase. Nu avea legătură cu căldura din clădire sau cu cea oferită de blană. Nu era teamă, deşi era conştientă că el avea mâini destul de puternice pentru a o gâtui înainte de a ajunge sus. Nu era niciun sentiment de triumf, nu încă, ci nerăbdarea de a trăi clipa pe care o aşteptase atâta.

— Ai primit scrisoarea mea. Deşi nu obţinu răspunsul, îşi înclină capul pentru a-l privi. Ţi-am mai trimis una, cu ani în urmă. Atunci n-ai venit. Se pare că *Soarele şi Luna* sunt mai preţioase decât viaţa mamei mele.

— Aş putea să te iau înapoi, în Jaquir. Ai fi recunoscătoare să te alegi doar cu mâinile tăiate.

— N-ai nicio putere asupra mea. Ieşi din lift când se deschiseră uşile. Nu mai ai. Cândva, te-am iubit şi m-am temut de tine mai mult decât te-am iubit. Acum chiar şi frica s-a dus!

Deschise uşa apartamentului şi văzu că oamenii lui fuseseră deja acolo. Pernele fuseseră sfâşiate, mesele răsturnate, sertarele trase afară. Era mai mult decât o percheziţie, era ceva mai personal, o răzbunare. O cuprinse furia.

— Credeai că îl păstrez aici? Am

aşteptat prea mult ca să-ţi uşurez situaţia. Prevăzuse lovitura şi se trase înapoi, astfel că o atinse superficial. Mai atinge-mă o dată, spuse ea fără să ridice glasul, şi nu ai să-l mai vezi niciodată! Jur!

— Ai să-mi dai înapoi ce-i al meu! spuse Abdu cu pumnii încleştaţi.

Îşi scoase haina. Cutia chinezească zăcea spartă la picioarele ei, dar îşi făcuse treaba. Colierul era din nou într-un seif. De data aceasta, într-o bancă din New York.

Nu am nimic care să-ţi aparţină. Am ceva care a aparţinut mamei mele, iar acum mie. Aşa e legea Islamului, legea din Jaquir, legea regelui. Înfrunţi legea?

Eu sunt legea! *Soarele şi Luna* aparţin Jaquir-ului şi mie, nu fiicei unei târfei

Adrianne se îndreptă spre portretul mamei ei, care fusese luat de pe perete şi aruncat jos. Cu grijă, îl aşeză astfel încât chipul minunat să fie întors spre el. Aşteptă până când el privi, văzu şi-şi aminti:

— A aparţinut soţiei unui rege, în faţa lui Dumnezeu şi a legii. Tu ai furat – i-ai luat colierul, onoarea şi în cele din urmă viaţa. Am jurat să-l iau înapoi şi am făcut-o. Jur că ai să plăteşti şi o vei face.

— Numai o femeie poate să râvnească

nişte pietre, îşi înfipse degetele în braţul ei. Nu cunoşti adevărata lor valoare, adevăratul lor înţeles.

— Le cunosc la fel de bine ca şi tine, spuse şi se eliberă. Poate mai bine decât tine. Crezi că-mi pasă de diamant sau de perlă? Scoase un sunet de dezgust şi se depărtă de el. Pentru ea a contat cadoul şi trădarea, atunci când i l-ai luat. Nu-i păsa de colier, de tăietură, culoare, carate. Pentru ea conta doar faptul că-i fusese dat din dragoste şi luat din ură.

Nu suporta vederea portretului, care parcă îl privea şi-i reamintea.

— Eram nebun când i l-am dat şi întreg la minte când l-am luat. Dacă vrei să trăieşti, mi-l vei înapoia.

— Încă o moarte pe conştiinţă? Ridică din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat mai mult decât lui. Dacă mor, colierul moare cu mine. Aşteptă până când fu sigură că o credea.

— Da, vorbesc serios. M-am pregătit să mor pentru asta. Poţi să-l iei înapoi, în Jaquir, dar vei plăti pentru el.

— Îl voi lua înapoi şi preţul îl vei plăti tu!

Se întoarse spre el. Era tatăl ei, dar nu simţea nimic pentru el. Slavă Domnului că

nu simţea nimic de această dată!

— Mi-am petrecut aproape toată viaţa urându-te. O spuse calm, egal, vocea oglindindu-i sentimentele. Ştii cât a suferit, cum a murit. Aşteptă, privindu-i ochii. Da, ştii.

— Durere, frământare, mâhnire, confuzie. Am privit-o murind câte puţin în fiecare an. Ştiind că trebuie să înţelegi că nu poţi să-mi faci nimic care să aibă importanţă pentru mine.

— Poate. Dar nu eşti singură.

Păli, făcându-i plăcere lui Abdu.

— Dacă-i faci vreun rău lui Philip, te omor. Jur! Iar *Soarele şi Luna* se vor odihni în fundul mării!

— Deci e important pentru tine!

— Mai mult decât eşti tu în stare să pricepi! Jucă ultima carte cu un nod în gât. Dar nici el nu ştie unde este colierul.

— Numai eu ştiu. Cu mine şi numai cu mine ai de a face, Abdu. Te asigur că preţul pe care-l pun pe onoarea ta va fi mult mai mic decât valoarea vieţii mamei mele.

Ridică mâna. Adrianne se încordă şi auzi în acelaşi timp uşa trântindu-se.

— Mai ridică o dată mâna la ea şi te ucid!

Philip îl apucase pe Abdu de revere.

— Nu! Panicată, îl apucă pe Philip de mână şi îl trase deoparte. Nu face asta. Nu m-a lovit.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Ai sânge pe buze.

— Nu-i nimic. Am…

— Nu şi de data asta, Addy.

Vorbi foarte calm şi în clipa următoare îşi repezi pumnul în falca lui Abdu. Regele căzu jos, trăgând după el o măsuţă stil *Queen Anne.* Durerea din încheieturile degetelor îi dădu mai multă satisfacţie decât o sută de pietre rare.

Asta a fost pentru vânătaia pe care i-ai făcut-o.

Aşteptă până când Abdu se aşeză pe canapeaua devastată.

Pentru restul îi rămâi dator ei; ar trebui să te omor, dar ea nu vrea să mori. Sunt multe feluri în care se poate schilodi un om. Sunt sigur că ştii. Gândeşte-te la ele cu grijă, înainte de a mai ridica mâna la ea.

Abdu îi şterse sângele de la gură. Respira greu, dar nu de durere, ci din cauza umilinţei. Din ziua când devenise rege, nu mai fusese lovit şi nici atins decât cu permisiunea lui.

— Eşti un om mort.

— Nu cred. Acoliţii tăi de afară răspund deja la întrebările asociatului meu – de exemplu de ce poartă arme ascunse. E vorba de căpitanul Stuart Spencer de la Interpol. Am uitat să-ţi spun că lucrez pentru Interpol, nu-i aşa? Se uită în jur. Să dai afară menajera, Adrianne. Aş bea un coniac. Te superi dacă te rog să-mi aduci unul?

Nu-l văzuse niciodată aşa. Nu-l auzise niciodată vorbind cu o voce atât de tăioasă. Nu se temuse de Abdu, dar în clipa aceasta se temu de Philip. Şi se temu pentru el.

— Philip…

— Te rog. O mângâie pe obraz. Fă asta pentru mine.

— Bine. Vin imediat.

O aşteptă să iasă din cameră, apoi se aşeză pe braţul unui fotoliu.

— În Jaquir n-ai mai apuca apusul soarelui şi te-ai ruga lui Dumnezeu să mori.

— Eşti un ticălos, Abdu. Faptul că ai sânge albastru nu înseamnă nimic. Acum, că am terminat cu glumele, vreau să-ţi spun că nu dau doi bani pe tine. Nu aici. Ceea ce simt în legătură cu tine acum nu contează. E vorba de afaceri. Înainte de a trece la ele,

vreau să-ţi explic regulile.

— Nu fac nicio afacere cu tine, Chamberlain.

— Orice ai fi, nu eşti tâmpit! Nu trebuie să-ţi mai explic de ce a luat Addy colierul. Trebuie să ştii că ea a făcut planul. Eu m-am alăturat ei în ultima fază şi, deşi mândria mea suferă, recunosc că ar fi putut face singură totul. L-a luat de sub nasul tău şi ei trebuie să-i plăteşti. Făcu o pauză. Dar îmi dai socoteală mie dacă îi faci vreun rău.

— Trebuie să adaug că, dacă te gândeşti cumva să ne tai gâturile după ce încheiem târgul, Interpolul cunoaşte toate detaliile tranzacţiei. Morţile noastre, accidentale sau nu, vor atrage o anchetă asupra ta şi a ţării tale, lucru pe care cred că nu-l doreşti. Te-a învins, Abdu. Sfatul meu este să primeşti totul ca un bărbat.

— Ce ştii tu despre bărbăţie? Nu eşti decât căţeluşul unei femei.

Philip zâmbi, dar chiar şi amuzamentul lui era mortal.

— Preferi să mergem afară, în drum? Te asigur că aş fi de acord. Se uită la Adrianne, care intra. Mulţumesc, iubito. După ce luă coniacul, făcu un semn spre Abdu.

— Cred că trebuie să trecem la afaceri.

Abdu este un bărbat ocupat.

Mâinile ei erau din nou ferme. Alese dinadins un scaun între Philip şi Abdu.

— După cum am spus, colierul este proprietatea mea.

— Aşa e legea, o lege care va fi respectată în Jaquir, dacă situaţia ar fi cunoscută public. Prefer să evit publicitatea, dar dacă este necesar, mă voi duce la ziare aici şi în Europa. Scandalul nu ar avea consecinţe asupra mea.

— Povestea hoţiei şi a trădării tale te-ar distruge.

— Dimpotrivă! zâmbi. Aş fi invitată pe viaţă la dineuri.

— Dar nu asta e rezolvarea. Îţi voi da înapoi colierul. Nu voi spune nimic despre felul cum te-ai purtat cu mama şi despre dezonoarea ta. Poţi să te întorci în Jaquir cu colierul şi cu toate secretele tale în schimbul a cinci milioane de dolari.

— Pui un preţ mare pe onoarea ta.

Ochii lor se întâlniră iar.

— Nu pe a mea, ci pe a mamei.

Ar fi putut să pună să fie omorâţi. Abdu se gândi la satisfacţia de a vedea sângele lor prin casă, de a-i ucide cu o maşină-capcană, de a-i asasina cu o armă cu

amortizor, de a-i otrăvi la vreo petrecere americană decadentă.

Avea mijloacele şi puterea de a aranja aşa ceva. Satisfacţia ar fi fost mare. Dar tot aşa şi consecinţele.

Dacă moartea lor ar fi dus la el, n-ar fi putut opri scandalul. Dacă s-ar fi aflat că-i fusese luat colierul, poporul s-ar fi răsculat şi el ar fi fost acoperit de ruşine. Voia colierul înapoi şi deocamdată nu-şi putea permite să se răzbune.

Legăturile lor cu Occidentul erau un rău necesar.

Banii erau scoşi zilnic din puţurile de petrol. Cinci milioane de dolari nu însemnau nimic pentru el.

— Ai să-ţi primeşti banii, dacă asta vrei.

— Asta-i tot ce vreau de la tine. Se ridică, deschise geanta şi scoase o carte de vizită. Avocaţii mei, spuse ea dându-i-o. Tranzacţia se va face prin ei. În clipa când îmi vor spune că banii au ajuns în contul meu din Elveţia, îţi voi da *Soarele şi Luna,* ţie sau reprezentantului tău.

— Nu vei reveni în Jaquir şi nu vei intra în contact cu niciun membru al familiei mele.

Preţul era mai mare decât s-ar fi

aşteptat.

— Nu o voi face, cât vei fi în viaţă.

Îi vorbise în arabă, iar ea pălise. Apoi se întoarse şi plecă, lăsând-o în mijlocul dezordinii din casă. Ce ţi-a spus?

Deoarece era important să nu îi pese, nici chiar acum, ridică din umeri.

— A spus că o să trăiască foarte mult, dar că pentru el şi pentru toţi membrii casei domnitoare din Jaquir voi fi moartă. Se va ruga lui Allah să mor în durere şi disperare, ca mama.

Philip se ridică şi-i apucă bărbia cu mâna.

— Nu puteai să te aştepţi de la el la o binecuvântare.

Se strădui să zâmbească.

— Nu. S-a terminat şi mă aşteptam să simt un imens val de fericire, sau măcar satisfacţie.

— Şi ce simţi?

— Nimic. După toate astea, se pare că nu pot să simt nimic.

— Atunci poate că ar trebui să mergem să ne uităm la clinica ta.

Acum zâmbetul veni uşor. Apoi râse şi-şi trecu mâinile prin păr.

— S-ar putea să meargă. Am nevoie să ştiu că a fost drept aşa. Când privi portretul mamei ei, muşchii stomacului i se liniştiră. Banii nu înseamnă nimic pentru el, dar am vrut să fiu sigură că a înţeles şi că-şi va aminti.

— A înţeles, Addy. Şi îşi va aminti.

— Philip… îi atinse mâna, apoi se retrase. Trebuie să stăm de vorbă.

— O să am nevoie de mai mult coniac?

— Vreau să ştii ce recunoscătoare îţi sunt pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Aha! Hotărî că ar fi mai bine să stea jos.

Nu o lua uşor. M-ai ajutat să trec de răscrucea cea mai Importantă din viaţa mea. Poate că aş fi reuşit şi fără tine, dar nu ar fi fost acelaşi lucru.

— Nu cred. Nu cred că m-ai fi descurcat fără mine.

— Dar dacă te simţi mai bine să crezi aşa, dă-i drumul.

— Ştiam exact ce… Lasă. Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru tot.

— Înainte de a mă da afară pe uşă?

— Înainte de a ne vedea fiecare de

viaţă, îl corectă.

— Vrei să mă sâcâi?

— Deloc. Încerc doar să fiu sigur că ştiu exact ce vrei. Ai terminat cu mulţumirile?

Da. Aproape, spuse ea, lovind un vas spart.

— Ai fi putut fi mai expansivă, dar mă mulţumesc şi cu atât. Acum ai vrea să ies pe uşă şi din viaţa ta.

— Aş vrea să faci ceea ce-i mai bine pentru amândoi.

— În acest caz…

Când îi puse mâinile pe umeri, se trase înapoi.

— S-a terminat, Philip. Am planuri pe care trebuie să le pun în aplicare. Clinica, retragerea mea, viaţa mea socială…

Philip hotărî că putea să mai amâne o zi-două ca să-i spună că va lucra la Interpol. La timpul potrivit, va adăuga faptul că Abdu avea să răspundă la unele întrebări.

neplăcute privind posesia de picturi furate. Dar acum aveau altceva de făcut.

— Şi nu ai loc şi pentru un soţ.

— Nunta a fost o convenţie. Se întoarse spre el. Ar fi trebuit să-i vină uşor. Ar fi trebuit să râdă de toate înainte de a-şi

vedea fiecare de drumul lui.

— Nu o să fie uşor cu presa şi cu prietenii bine intenţionaţi, dar între noi totul poate fi rezolvat foarte simplu.

— Nu avem niciun motiv să fim legaţi de…

— O promisiune? termină Philip fraza ei. Cred că au fost lăsate baltă câteva promisiuni.

— Nu-mi îngreuna situaţia.

— Bine, atunci. Până acum am jucat cum ai vrut tu.

— Vom sfârşi cum vrei tu. Ce trebuie să fac?

Adrianne avea gura uscată. Luă paharul lui de coniac şi bău o gură.

— E uşor. Trebuie doar să spui „Divorţez de tine” de trei ori.

— Pur şi simplu? Nu trebuie să stau într-un picior şi să o spun sub lumina lunii pline?

Puse paharul jos cu zgomot.

— Nu e deloc amuzant.

— Nu, e caraghios. Îi luă mâna şi-i cuprinse degetele cu ale lui. Ştia să-şi cântărească şansele, întotdeauna ştiuse. Dar de data aceasta nu era sigur că sunt în

favoarea lui. Divorţez de tine, spuse el, apoi se aplecă şi-i atinse gura cu a lui. Buzele ei tremurau. Degetele i se încleştară.

— Divorţez de tine. Cu mâna liberă, o trase mai aproape şi-şi adânci sărutul. Di…

— Nu! Adrianne îşi puse mâinile în jurul gâtului lui. Nu, fir-ar să fie!

Genunchii i se înmuiară. O clipă, doar o clipă, îşi îngropă faţa în părul ei.

— M-ai întrerupt, Addy. Va trebui s-o iau de la cap.

— Cam peste cincizeci de ani.

— Philip!

— Acum jucăm cum vreau eu.

O privi în faţă. Era din nou palidă. Bine! Spera că o speriase de moarte.

— Suntem căsătoriţi, la bine şi la rău. Dacă trebuie, vom face altă ceremonie, aici sau la Londra. Genul acela care necesită avocaţi, o grămadă de bani şi multă bătaie de cap ca s-o desfaci.

— N-am spus niciodată că…

— Prea târziu. O muşcă uşor de buza de jos. Ai scăpat şansa.

— Nu ştiu de ce, spuse ea cu ochii închişi.

— Ba da, ştii. Spune cu voce tare, Addy.

Nu o să-ţi cadă limba.

Când se trase înapoi, el o ţinu şi mai strâns.

— Hai, iubito, n-ai fost niciodată laşă!

Deschise ochii. Exprimau dispreţ. Philip zâmbi.

— Poate că te iubesc.

— Poate?

Ea răsuflă adânc.

— Cred că te iubesc.

— Mai încearcă o dată. Acum ai să nimereşti.

— Te iubesc. Răsuflarea i se accelerase. Poftim! Eşti satisfăcut?

— Nu, dar am intenţia să fiu!

O trase după el pe canapeaua desfundată.

SFÂRŞIT